Zaman Çarkı Serisi Üçüncü Kitap CİLT 2

Yenidendoğan Ejder

Robert Jordan

Zaman Çarkı

İthaki

ROBERT JORDAN

Robert Jordan, 1948 yılında, halen eşi Harriet ile yaşadıkları, 1797'de inşa edilmiş olan evde, Charleston'da doğdu. Dört yaşında okuma yazma öğrendi. Beş yaşına geldiğinde, Mark Twain ve Jules Verne'in tutkunu olmuştu. Fizik eğitimi alarak, Güney Carolina askeri okulu The Citadel'den mezun oldu.

Dans ve tiyatro eleştirileri yazdı. Avcılık, balıkçılık ve yelkencilik gibi doğa sporlarının yanı sıra, poker, satranç, bilardo gibi salon oyunlarına meraklı olup büyük bir pipo koleksiyonuna sahiptir.

1977 yılından bu yana yazmaktadır ve tabutunun çivileri çakılana dek yazmaya devam etmek niyetindedir.

Robert Jordan
Özgün Adı: *The Wheel of Time 3*
The Dragon Reborn
Zaman Çarkı 3. Cilt 2. Kitap
Yenidendoğan Ejder
İngilizceden Çeviren: Niran Elçi
Dizi danışmanı: Bora Öngürer
Redaksiyon: Kutlukhan Kutlu

İthaki Yayınları - 276
Edebiyat - 223
ISBN 975-273-037-X

2. Baskı, Ekim 2007, İstanbul

© Robert Jordan, 1991
© İthaki, 2004

Bu eserin tüm hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Sanat Yönetmeni: Murat Özgül
Kapak Uygulama: Cemile Öz
Kapak, İç Baskı: İdil Matbaacılık
Emintaş Kazım Dinçol Sanayi Sitesi No: 81 / 19
Topkapı-İstanbul Tel: (0212) 674 66 78

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Mühürdar Cad. İlter Ertüzün Sok. 4/6 34710 Kadıköy İstanbul
Tel: (0216) 330 93 08 – 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

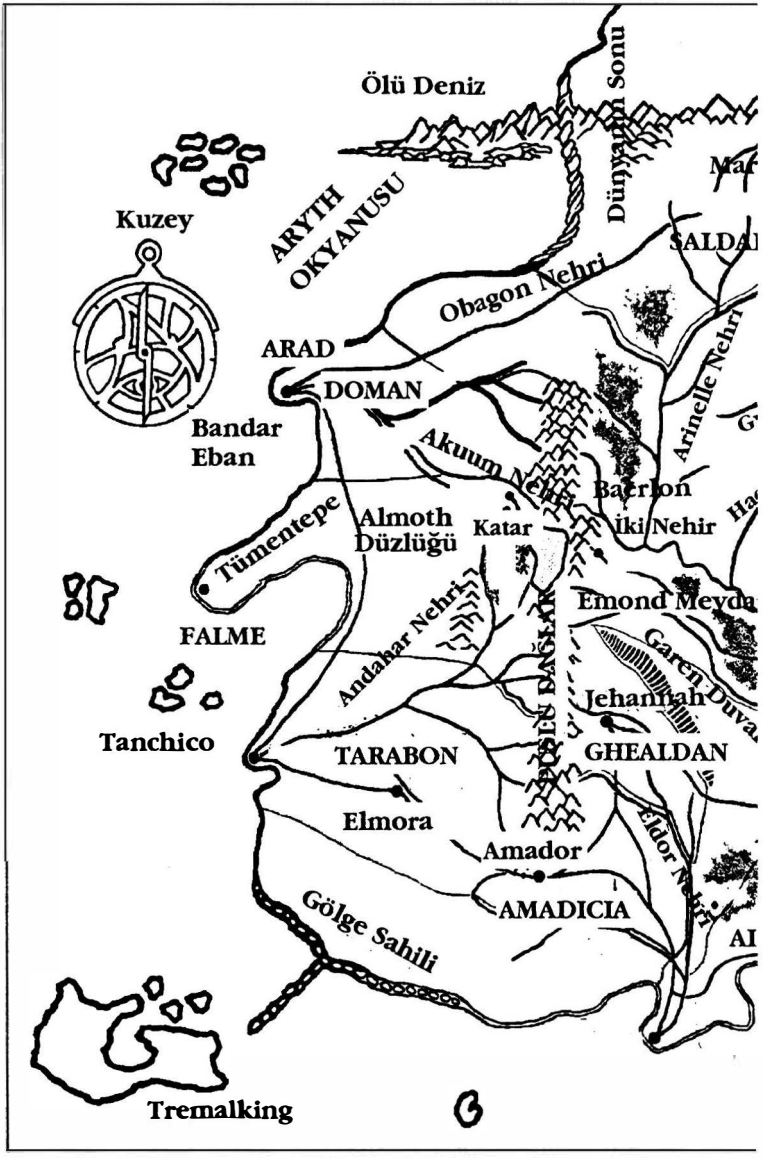
ZAMAN ÇARKI 3. CİLT
2. Kitap

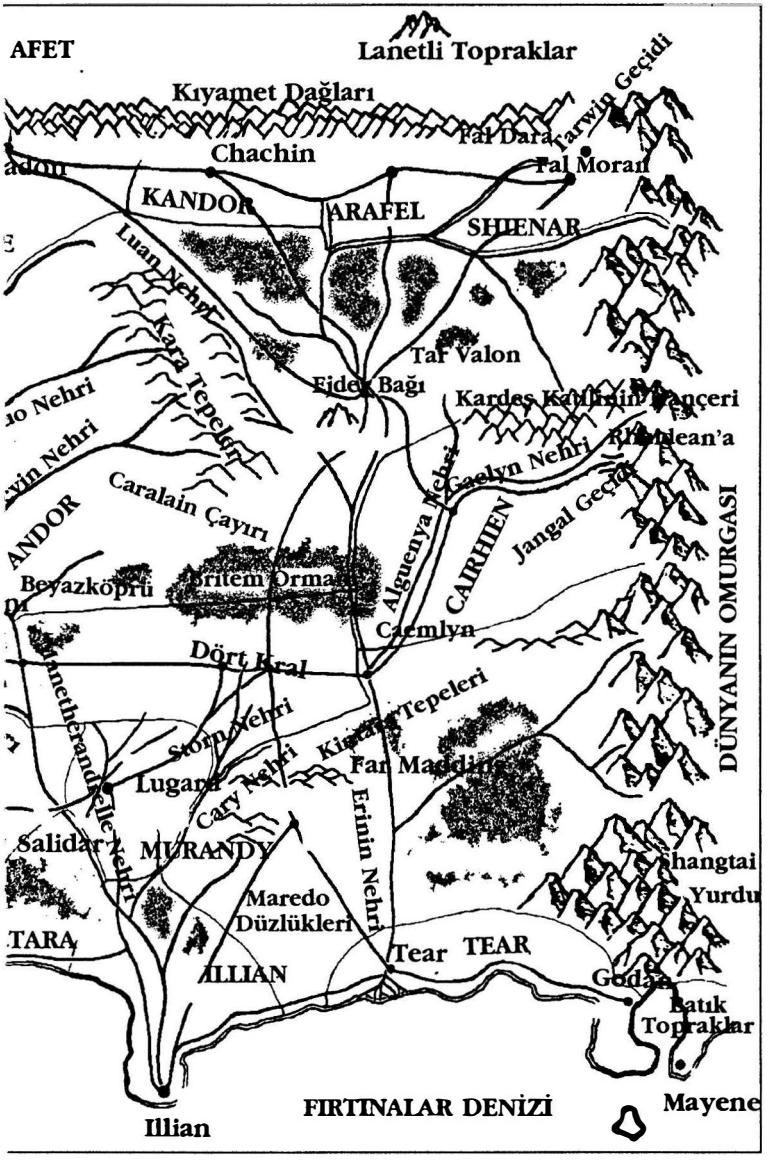
Yenidendoğan Ejder

ROBERT JORDAN

Çeviren: NİRAN ELÇİ

Ölü Deniz
Dünyanın Sonu
ARYTH OKYANUSU
Kuzey
Obagon Nehri
ARAD
DOMAN
Bandar Eban
Akuum Nehri
Arinelle Nehri
Baerlon
İki Nehir
Almoth Düzlüğü
Katar
Tümentepe
FALME
Andakar Nehri
Emond Meydanı
Garen Duvarı
Jehannah
Tanchico
TARABON
GHEALDAN
Elmora
Amador
Eldor Nehri
AMADICIA
Gölge Sahili
Tremalking

AFET
Lanetli Topraklar
Kıyamet Dağları
Tarwin Geçidi
Tal Dara
Chachin
Tal Moran
KANDOR
ARAFEL
SHIENAR
Luan Nehri
Kara Tepeleri
Taf Valon
Eidek Bağı
Kardeş Kanlının Pançeri
Caralain Çayırı
Gaelyn Nehri
Jangal Geçidi
DÜNYANIN OMURGASI
Beyazköprü
Göritem Ormanı
Alguenya Nehri
CAIRHIEN
Caemlyn
Dört Kral
Manetherandelle Nehri
Storm Nehri
Kintara Tepeleri
Lugard
Cary Nehri
Far Madding
Erinin Nehri
Salidar
MURANDY
Shangtai
Yurdu
Maredo
Düzlükleri
TARA
Tear
TEAR
ILLIAN
Godan
Batık
Topraklar
FIRTINALAR DENİZİ
Mayene
Illian

Ve yolları çok olacak. Ve adını kim bilecek; defalarca, farklı kisveler altında doğacak aramıza, tıpkı şimdiye dek yaptığı, bundan sonra da yapacağı gibi, sonsuz zamanda. Gelişi sabanın keskin tarafı gibi olacak, yaşamlarımızı sükunet içinde yaşadığımız yerlerde saban izleri gibi ters-yüz edecek. Bağları kıran; zincirleri ören. Gelecekleri inşa eden; kaderi çözen.

Ejder Kehanetleri üzerine Yorumlar'dan
Jurith Dorine, Almoren Kraliçesi'nin Sağ Eli, 742KS, Üçüncü Çağ

1

İLK ZAR

Nynaeve ve diğerleri yanından ayrıldıktan sonra Mat, kısa bir gezinti dışında gününün çoğunu odasında geçirdi. Plan yapıyordu. Ve yemek yiyordu. Hizmetkar kadınların getirdiği hemen her şeyi yemiş, daha fazlasını istemişti. İtaat etmekten gayet memnundular. Ekmek, peynir ve meyve istedi, kış boyunca kırışmış elmaları, armutları, peynir dilimlerini ve ekmek somunlarını gardırobun içine yığdı, gelip almaları için boş tepsileri bıraktı.

Öğle vakti bir Aes Sedai'nin ziyaretine tahammül etmesi gerekti... adı Anaiya idi galiba. Ellerini başına koymuş, tüm bedeninden soğuk ürpertiler geçmesine sebep olmuştu. Tek Güç yüzünden olduğuna karar verdi Mat, sırf bir Aes Sedai'nin dokunuşu yüzünden değil. Kadın, pürüzsüz yanakları ve Aes Sedai sükuneti dışında, sade bir kadındı.

"Çok daha iyi görünüyorsun," dedi ona gülümseyerek. Gülümsemesi Mat'e annesini hatırlattı. "Duyduğuma göre beklediğimden daha açmışsın, ama iyi. Kilerlerde ne varsa yeyip tüketmeye çalıştığını söylediler. İnan bana, ne kadar yemek istersen yemeni sağlayacağız. Tamamen iyileşene kadar tek bir öğün kaçırmayacaksın, endişelenme."

Mat, annesinin ona inanmasını özellikle çok istediği zaman sırıttığı gibi sırıttı. "Biliyorum. Ve gerçekten de kendimi daha iyi hissediyorum. Bu

öğleden sonra şehri biraz görebileceğimi düşünmüştüm. İtirazınız yoksa, elbette. Belki bu gece bir hanı ziyaret ederim. İnsanın moralini yerine getirmek için salon sohbetleriyle geçen bir gece gibisi yoktur."

Mat, kadının dudaklarının daha geniş bir gülümsemenin kıyısında zorlanarak seyirdiğini düşündü. "Seni kimse durdurmaya çalışmayacak Mat. Ama şehirden ayrılmaya kalkma. Askerleri sinirlendirip, gözetim altında buraya dönmekten başka bir işine yaramaz."

"Bunu yapmam, Aes Sedai. Amyrlin Makamı gidersem birkaç gün içinde açlıktan öleceğimi söyledi."

Kadın, Mat'in söylediklerinin tek kelimesine inanmamış gibi başını salladı. "Elbette." Ona sırtını dönerken, bakışları talim avlusundan getirdiği, odanın bir köşesine diktiği değneğe takıldı. "Bize karşı kendini korumana gerek yok, Mat. Burada herhangi bir yerde olacağın kadar güvendesin. Hattâ daha fazla güvende."

"Ah, bunu biliyorum, Aes Sedai. Gerçekten." Kadın gittikten sonra, kadını herhangi bir şeye ikna edip edemediğini merak ederek kapıya bakıp kaşlarını çattı.

Odasından, bunun son sefer olduğunu umarak çıkarken akşam geceye dönmüştü. Gökyüzü morlaşıyordu ve batan güneş batıdaki bulutları kırmızıya boyuyordu. Pelerinini omuzlarına yerleştirdikten, önceki günkü gezisinde bulup ekmek, peynir ve meyveyle doldurduğu çuvalı sırtına attıktan sonra aynaya bakarken, kendi kendine, niyetinin çok açık olduğunu söyledi. Giysilerinin geri kalanını, yataktan aldığı battaniyenin içine sardı, onu da omuzuna attı. Değneği, baston olarak işe yarıyordu. Geride hiçbir şey bırakmadı. Ceketinin cepleri küçük eşyalarıyla doluydu ve en önemlileri kemerindeki kesedeydi. Amyrlin Makamı'nın kağıdı. Elayne'in mektubu. Ve zar kapları.

Kule'den çıkarken Aes Sedailer gördü ve aralarından bazıları onu fark etti, ama çoğu yalnızca tek kaşlarını kaldırdılar ve hiçbiri onunla konuşmadı. Anaiya da aralarındaydı. Ona memnun bir gülümsemeyle baktı ve hüzünle başını iki yana salladı. Mat omuzlarını silkerek, becerebil-

diği en suçluluk dolu sırıtmayla karşılık verdi. Kadın başını sallayarak yoluna devam etti. Kule kapılarındaki nöbetçiler ona bakmakla yetindiler.

Ancak şehrin geniş meydanına ve sokaklarına vardığında, içine bir rahatlama duygusu doldu. Ve zafer. *Ne yapacağını saklayamıyorsan, herkesin aptal olduğunu düşüneceği şekilde yap. O zaman kenarda durup yüzüstü düşmeni beklerler. O Aes Sedailer askerlerin beni geri götürmesini bekleyecek. Sababa kadar dönmediğimi görünce aramaya başlayacaklar. Başta fazla telaşlı değil, çünkü şehirde bir yerde saklandığımı sanacaklar. Saklanmadığımı fark ettiklerinde, bu tavşan, av köpeklerinden çok uzakta, ırmak üzerinde olacak.*

Yıllardır olmadığı kadar hafif, ya da ona öyle gelen bir ruh haliyle "Yine Sınırı Geçtik"i mırıldanmaya başladı. Irmak aşağı Tear'a ve aradaki, Erinin kıyısı boyunca uzanan köylere giden gemilerin demirlediği rıhtıma yöneldi. Elbette, fazla uzağa gitmeyecekti. Caemlyn'e gitmek için yolun yarısındaki Aringill'de inmesi gerekiyordu.

Lanet mektubunu teslim edeceğim. Teslim edeceğimi söyleyip, sözümü tutmayacağımı ne cesaretle düşünür! Beni öldürecek olsa bile lanet şeyi teslim edeceğim.

Tar Valon alacakaranlıkla kaplanmaya başlamıştı, ama hâlâ büyüleyici binaların, yüz adım yüksekte, açıkhavadaki köprüler tarafından birbirine bağlanan tuhaf şekilli kulelerin hatlarını ayırtedecek kadar ışık vardı. Sokaklar insanlarla doluydu, o kadar farklı giysilere bürünmüşlerdi ki, Mat her ulusun burada temsil edildiğini düşündü. Anacaddeler boyunca, lamba yakmakla görevli adamlar çiftler halinde yüksek direklere merdiven dayıyor, tepedeki lambaları yakıyorlardı. Ama Tar Valon'un onun aradığı bölümünde tek ışık pencerelerden süzülenlerdi.

Tar Valon'un büyük binalarını ve kulelerini Ogierler inşa etmişlerdi, ama diğer, yeni kısımlar insanların elleri altında gelişmişti. Yeni demek, bazı durumlarda iki bin yaşında demekti. Aşağıda, Güneylimanı'nda, insan elleri süslü Ogier işlerinin birebir aynısını yapmaya değilse de, onla-

ra uyum sağlamak için çalışmıştı. Gemicilerin âlem yaptığı hanlarda saraylara yakışacak kadar çok taş işlemesi vardı. Nişler içinde heykeller, çatılarda kubbeler, ince işlemeli saçak silmeleri ve girift efrizler dükkanları ve tüccarların evlerini süslüyordu. Burada da sokakların üzerinde kemer yapan köprüler vardı, ama sokaklar iri taşlardan değil, kaldırım taşından yapılmıştı ve köprülerin çoğu taş değil ahşaptı ve bazen birleştirdikleri binaların ikinci katı kadar alçakta, ama asla dördüncü kattan yüksekte değildiler.

Karanlık sokaklar Tar Valon'un her yeri gibi yaşam doluydu. Gemilerinden inmiş tüccarlar ve gemilerin taşıdığı malları satın alanlar, Erinin Nehri üzerinde yolculuk yapmış insanlar ve gemilerde çalışanlar hanların salonlarını ve meyhaneleri doldurmuştu; bu tür insanların taşıdığı parayı, adil ya da bulanık yollarla ele geçirmeye çalışanların eşliğinde. Kanun ve flüt, arp ve santurlardan yükselen boğuk müzik sesleri sokakları doldurmuştu. Mat'in girdiği ilk handa aynı anda üç ayrı zar oyunu devam etmekteydi. Erkekler salonun duvarları boyunca çemberler halinde dizilmiş, kazananları ve kaybedenleri bağırarak ilan ediyordu.

Mat, bir gemi bulmadan önce yalnızca bir saat kumar oynamayı düşünmüştü, para kesesine biraz para koyacak kadar, ama kazanıyordu. Çocukluğundan beri her zaman kaybettiğinden çok kazanırdı, ve Shienar'da Hurin'le oynarken artarda altı, sekiz kez zar atıp kazandığı olmuştu. Bu gece, her atışında kazanıyordu. Her atışında.

Bazı adamların yönelttiği bakışları görünce, kendi zarlarını kesesinde bıraktığına memnun oldu. O bakışlar yoluna devam etmeye karar vermesini sağladı. Para kesesinde neredeyse otuz gümüş marka olduğunu görünce şaşırdı, ama adamların hiçbirinden, gittiğini görünce hepsinin sevineceği kadar çok para kazanmamıştı.

Kararmış sokaklarda peşinden gelen ve kaybettiklerini yeniden kazanmasına izin vermesi gerektiğini söyleyen kıvırcık saçlı, esmer bir denizci dışında. Deniz Halkı'ndan olduğunu söylemişti birisi; Mat, Atha'an Miere'den birinin denizden bu kadar uzakta ne aradığını merak etti. Mat

rıhtımlara ulaşmak istiyordu –otuz gümüş marka yeterinden fazlaydı– ama denizci itiraz etmeye devam etti. Mat yalnızca yarım saat harcamıştı, bu yüzden boyun eğdi ve adamla birlikte önünden geçtikleri ilk hana girdi.

Mat yine kazandı, sanki ateşi yükselmiş gibiydi. Attığı her zarda kazanıyordu. Meyhaneden hana, handan meyhaneye, gittiği hiçbir yerde kazandıklarıyla herhangi birini öfkelendirecek kadar kalmıyordu. Taçlar oynadı, beşler oynadı, kızın yıkımı oynadı. Beş zarla, dört zarla, üç zarla, hattâ iki zarla oynadı. Bir çemberde diz çökene ya da bir masaya oturana kadar bilmediği oyunlar oynadı. Ve kazandı. Gecenin bir vakti, esmer denizci –adının Raab olduğunu söylemişti– bitkin bir halde ama dolu bir para kesesiyle sendeleyerek uzaklaştı; Mat üzerine iddiaya girmeye karar vermişti. Mat para bütünleyen birini daha ziyaret etti –ya da belki iki tanesini; ateş beynini, geçmişe ait anıları kadar bulandırmış gibiydi... ve yeni bir oyuna yollandı. Kazanıyordu.

Ve böylece kendini, kim bilir kaç saat sonra, tütün dumanıyla dolu bir meyhanede buldu. Tremalking Bağlantısı'ydı adı, Mat öyle sanıyordu. Her biri derine kazınmış birer taç gösteren beş zara bakıyordu. Buradaki müşterilerin çoğu yalnızca becerebildiklerince içmekle ilgileniyor gibiydi, ama zarların tıkırtısı ve diğer köşede, bir başka oyunun başındaki oyuncuların bağırışları bir santur eşliğinde bir kadının söylediği şarkıyla neredeyse boğuluyordu.

"Kahverengi gözlü bir kızla da dans ederim,
yeşil gözlü bir kızla da.
Her renk gözlü kızla dans ederim,
ama seninkiler kadar güzelini görmedim daha.
Siyah saçlı bir kızı da öperim,
altın saçlı bir kızı da,
Ama seni almak isterim kollarıma."

Şarkıcı şarkının adının "Bana Böyle Dedi," olduğunu söyledi. Mat ezgiyi farklı sözlerle, "Benimle Dans Eder misin?" diye hatırlıyordu, ama o anda tek düşünebildiği o zarlardı.

"Yine kral," diye mırıldandı Mat'le diz çöken adamlardan biri. Mat art arda beşinci kez kral atmıştı.

Üzerine oynadıkları bir altın parayı kazanmış, bu sefer kendi Andor parasının diğer adamın Illian parasından daha ağır olup olmadığını kontrol etmeye zahmet bile etmemişti. Zarları deri kabına attı, iyice salladı ve yine yere attı. Beş taç. *Işık, olamaz. Kimse art arda altı kez kral atamaz. Hiç kimse.*

"Karanlık Varlık'ın kendi şansı," diye homurdandı bir başka adam. İriyarı bir adamdı, siyah saçları ensesinde siyah bir kurdeleyle bağlanmıştı. Geniş omuzları, yüzünde yaralar ve birkaç kez kırılmış bir burnu vardı.

Mat daha hareket ettiğinin farkına varamadan iriyarı adamın yakasına yapışmış, ayaklarını yerden kesecek kadar yükseğe kaldırmış, sırtını duvara vurmuştu. "Bunu sakın söyleme!" diye hırladı. "Bir daha bunu asla söyleme!" Adam şaşkınlık içinde ona baktı; Mat'ten bir baş uzundu.

"Yalnızca bir deyiş," diye mırıldandı arkalardan biri. "Işık, bu yalnızca bir deyiş."

Mat yüzünde yara izleri olan adamı bıraktı ve geriledi. "Ben... ben... ben insanların benim hakkımda bu tür şeyler söylemesinden hoşlanmam. Ben Karanlıkdostu değilim!" *Kavrulasıca, Karanlık Varlık'ın şansı olamaz. O olamaz! Ah, Işık, o lanet hançer gerçekten de bir şey mi yaptı bana?"*

"Kimse öylesin demiyor," diye mırıldandı kırık burunlu adam. Şaşkınlığını aşmış, kızması gerekip gerekmediğine karar vermeye çalışıyordu.

Eyşalarını arkasında yığdığı yerden toplayan Mat, paraları olduğu yerde bırakıp meyhaneden çıktı. İriyarı adamdan korktuğundan değil. Adamı da unutmuştu, paraları da. Tek istediği dışarıda, taze havada, düşünebileceği bir yerde olmaktı.

Sokakta kapıdan fazla uzak olmayan bir yerde, meyhanenin duvarına yaslandı ve serin havayı içine çekti. Güneylimanı'nın karanlık sokakları artık boştu. Hanlardan ve meyhanelerden hâlâ müzik ve kahkahalar süzülüyordu, ama gecenin içinde yürüyen pek az insan vardı. Değneğini iki eliyle önünde dik tutarak başını yumruklarına dayadı ve bilmeceyi her açıdan düşünmeye çalıştı.

Şanslı olduğunu biliyordu. Hep şanslı olduğunu hatırlayabiliyordu. Ama hatırladığı kadarıyla, Emond Meydanı'ndayken, oradan ayrıldıktan sonraki kadar şanslı değildi. Birçok beladan ucuz kurtulmuştu, ama aynı zamanda becerebileceğinden emin olduğu eşek şakalarında yakalandığını da hatırlıyordu. Annesi neyin peşinde olduğunu hep bilirdi, ve ne kadar savunma hazırlarsa hazırlasın Nynaeve hiçbir şeyi yutmazdı. Ama şansı İki Nehir'den ayrıldıktan hemen sonra artmamıştı. Şans, o hançeri Shadar Logoth'dan aldığında gelmişti. Köyde, tütün almak için Baerlon'dan gelen bir tüccar için çalışan keskin gözlü, sıska bir adamla zar attığını hatırlıyordu. Mat'in adama bir gümüş marka ve dört kuruş borcu olduğunu öğrendiğinde babasının kayışıyla attığı dayağı da hatırlıyordu.

"Ama lanet hançerden kurtuldum," diye mırıldandı. "O lanet Aes Sedailer kurtulduğumu söylediler." O gece ne kadar kazandığını merak etti.

Ceketinin ceplerini aradığı zaman, her tür madeni parayla dolu olduğunu gördü; hem gümüş, hem altın kronlar ve markalar yakındaki pencerelerden dökülen ışığın altında parıldıyordu. Artık iki para kesesi vardı anlaşılan ve ikisi de tıkabasa doluydu. İplerini çözdü ve daha fazla altın buldu. Ve kemerindeki kesede, zar kaplarının çevresine tıkılmış, Elayne'in mektubu ile Amyrlin'in kağıdını kırıştıran daha fazla altın vardı. Hoş gülümseyişleri, güzel gözleri ya da güzel ayak bilekleri olduğu için hizmetkar kızlara gümüş kuruşlar attığını hatırlıyordu, çünkü gümüş kuruşları saklamaya değmezdi.

Saklamaya değmez mi? Belki değmiyordur. Işık, zengin oldum! Lanet olası bir zengin oldum! Belki Aes Sedailerin yaptığı bir şeydir. Şifa'nın bana yaptığı bir şey. Belki kazayla olmuştur. Olabilir. Diğerinden daha

iyi. O lanet Aes Sedailer bana bir şey yapmış olmalı.

Meyhaneden iriyarı bir adam çıktı, kapı geri çarparak yüzünü aydınlatabilecek ışığı kesti.

Mat sırtını duvara dayadı, para keselerini ceplerine tıkıştırdı, değneğini sıkı sıkı kavradı. Bu geceki şansı her nereden gelmişse, onca altını bir yolkesene vermek istemiyordu.

Adam döndü, ona baktı ve irkildi. "S-serin geceler," dedi sarhoş sarhoş. Tökezleyerek yaklaştı ve Mat adamın cüssesinin çoğunun yağdan oluştuğunu gördü. "Benim... benim..." Şişman adam kendi kendine konuşarak, sendeleye sendeleye uzaklaştı.

"Aptal!" diye mırıldandı Mat, ama şişman adamı mı kastediyordu, kendini mi, belli değildi. "Beni buradan uzaklaştıracak bir gemi bulma zamanı." Şafağa ne kadar zaman kaldığını hesap etmeye çalışarak gözlerini kısıp, gökyüzüne baktı. İki, belki üç saat diye düşündü. "Geç olmuş." Midesi guruldadı; hanlardan birinde yediğini hatırlar gibiydi, ama ne yediğini hatırlamıyordu. Zarların ateşi onu gırtlağından yakalamıştı. Çuvala elini daldırdığı zaman yalnızca kırıntılar buldu. "Çok geç olmuş. Aes Sedailerden biri gelip beni yakalayacak ve kesesine tıkacak." Duvardan uzaklaştı ve gemilerin olması gereken rıhtıma doğru yollandı.

Önce arkasından gelen hafif seslerin kendi çizmelerinin yarattığı yankılar olduğunu düşündü. Sonra birinin onu takip etmekte olduğunu fark etti. Ve bunu gizli gizli yapmaya çalışıyordu. *Eh, bunların yolkesen olduğu kesin.*

Değneğini kaldırarak dönüp adamlarla yüzleşmeyi düşündü. Ama hava karanlıktı ve döşeme taşları ayak basacak sağlam zemin vermiyordu. Kaç kişi olduklarını da bilmiyordu. *Gauyn ve Galad'a karşı iyi dövüşmüş olman seni masallardan çıkmış lanet bir kahraman yapmaz..*

Daha dar, dönemeçli bir yan sokağa döndü, hem ayaklarının ucunda yürüyüp, hem de hızlı hareket etmeye çalıştı. Burada bütün pencereler karanlıktı ve çoğunun kepenkleri kapanmıştı. Sokağın sonuna yaklaştığında, ileride başka bir sokakla kesişme noktasında, iki adamın bu ta-

rafı gözlemekte olduğunu fark etti. Ve arkasından ağır ayak sesleri, taşa sürtünen çizmelerin yumuşak sesini duydu.

Bir anda, bir binanın bir başkasının önünden çıkıntı yaptığı yere, köşeye daldı. Şimdilik yapabileceğinin en iyisi buymuş gibi görünmüştü. Değneği endişeyle kavrayarak bekledi.

Geldiği yönde bir adam belirdi. Ağır ağır, eğilerek adım atıyordu. Sonra bir adam daha belirdi. İkisi de birer bıçak taşıyordu ve av peşindeymiş gibi hareket ediyorlardı.

Mat gerildi. Birkaç adım daha yaklaşırlarsa, onlar köşedeki gölgelerde saklandığını fark etmeden üstlerine atılacaktı. Midesinin çalkalanmaktan vazgeçmesini diledi. O hançerler idman kılıçlarından çok daha kısaydı, ama çeliktendi, tahtadan değil.

Adamlardan biri gözlerini kısarak dar sokağın ucuna baktı, aniden doğruldu ve bağırdı, "O tarafa gelmedi mi?"

"Gölgelerden başka bir şey görmedim," diye yanıt verdi ağır aksanlı biri. "Bu iş bitsin istiyorum. Bu gece ortalıkta tuhaf şeyler geziniyor."

Mat'ten dört adım uzakta iki adam bakıştılar, hançerlerini kınlarına soktular ve geldikleri yönde uzaklaştılar.

Mat uzun, ağır bir nefes salıverdi. *Şans. Zarlardan fazlasına yaramıyorsa kavrulayım.*

Artık sokağın ağzındaki adamı göremiyordu, ama yandaki sokakta, bir yerde olduklarını biliyordu. Ve karşı yönde, arkasında daha fazlası vardı.

Yanında çöktüğü binalardan biri burada tek katlıydı ve çatı da yeterince düz görünüyordu. Beyaz taştan, dev asma yaprakları şeklinde oyulmuş bir efriz iki binanın birleştiği yerde yükseliyordu.

Mat değneğinin kenarını çatıya dayayarak ittirdi. Değnek takırdayarak çatı kiremitlerinin üzerine kondu. Mat birinin duyup duymadığını görmek için beklemeden efrizden yukarı tırmandı, iri yapraklar çizmeli biri için bile rahat rahat ayak basılabilecek dayanaklar sağlıyordu. Saniyeler içinde değneğini almış, bastığı yer konusunda şansına güvenerek çatıda koşturuyordu.

Üç kez daha tırmandı ve her seferinde birer kat daha yükseldi. O düzeyde hafifçe eğimli, kiremitli çatılar epey uzanıyordu ve o yükseklikte, serinliğiyle ensesindeki tüyleri diken diken eden, neredeyse takip edildiği hissini veren bir rüzgar vardı. *Kes şunu, aptal! Artık üç sokak uzaktadırlar ve şişkin bir para kesesi ve kötü şanlı olan başka birini arıyorlardır.*

Çizmeleri kiremitlerin üzerinde kayıyordu, yeniden sokağa inmenin zamanının geldiğini düşündü. İhtiyatla çatının kenarına ilerledi ve aşağıya baktı. On iki Metre kadar aşağıda boş bir sokak uzanıyordu, üç meyhane ve bir han kaldırım taşlarının üzerine ışık ve müzik yağdırıyordu. Ama sağında, binanın üst katından karşı yana uzanan taştan bir köprü vardı.

Köprü fena halde dar görünüyordu, meyhane ışıklarının dokunmadığı karanlıkta, sert kaldırım taşlarından epey yüksekte kemer yaparak uzanıyordu, ama Mat değneğini aşağı attı ve fazla düşünmeden kendini de ardından bırakıverdi. Çizmeleri köprünün üzerinde tok bir ses çıkardı, küçükken bir ağaçtan düşerken yaptığı gibi yuvarlandı. Bel yüksekliğindeki korkuluklara gelince doğruldu.

"Kötü alışkanlıklar uzun vadede faydalı oluyor," dedi kendi kendine, ayağa kalkıp değneği alırken.

Köprünün diğer ucundaki pencerenin kepenkleri sıkı sıkı kapanmıştı ve ışıksızdı. Orada yaşayan her kimse, gecenin ortasında bir yabancının belirmesinden çok memnun olacağını sanmıyordu. Mat bir sürü taş işleme görebiliyordu ama köprüden ulaşabileceği bir yerde bir parmağın tutunabileceği yer varsa da, gece, görmesini engelliyordu. *Eh, yabancı olsun olmasın, içeri gireceğim.*

Korkuluktan döndü ve aniden köprüyü onunla paylaşan bir adam fark etti. Elinde hançer olan bir adam.

Bıçak boğazına doğru atılırken Mat eli yakaladı. Parmaklarıyla adamın bileğini zar zor kavradı, sonra aralarındaki değnek bacaklarına takıldı ve sendeleyip korkuluğa doğru düşmesine, diğer adamı da tepesine

çekmesine sebep oldu. Orada, sırtı üzerinde dengede, saldırganın gösterdiği dişleri yüzünün önündeyken boğazına doğru ilerleyen, solgun ay ışığını yansıtan hançer kadar, boşlukta duran başının altında düşülebilecek epey yüksek bir mesafe olduğunun da farkındaydı. Adamın bileğindeki parmakları kaymaya başlamıştı ve değneği tutan diğer eli bedenlerinin arasında kısılmıştı. Adamı görmesinden sonra yalnızca birkaç saniye geçmişti, ve birkaç saniye sonra gırtlağına saplanan bir hançerle ölecekti.

"Zarları atma zamanı," dedi. Diğer adamın bir an şaşkın göründüğünü düşündü, ama bir an ona yeterdi. Yeri ittirerek kendini ve adamı havaya fırlattı.

Uzun bir an boyunca ağırlığı yokmuş gibi geldi. Hava kulaklarında ıslık çalarak, saçlarını karıştırarak geçiyordu. Diğer adamın çığlık attığını ya da çığlık atmaya başladığını duydu. Yere çakılma, ciğerlerindeki havanın tamamen boşalmasına, bulanan gözlerinde gümüş-siyah beneklerin dans etmesine sebep oldu.

Yeniden nefes almayı ve görmeyi başardığında ona saldıran adamın tepesinde yattığını fark etti, diğer beden düşüşüne tampon olmuştu. "Şans," diye fısıldadı. Ağır ağır ayağa kalktı, değneğinin kaburgaları üzerinde yaptığı bereye küfretti.

Diğer adamın öldüğünü umuyordu –tepesinde bir başkasının ağırlığı ile, dokuz metre bir düşüşten canlı kurtulacak adam yoktur pek– ama görmeyi beklemediği şey adamın hançerinin kendi yüreğine saplanmış olmasıydı. Böylesine sıradan görünüşlü bir adamın onu öldürmeye çalışması. Mat adamı kalabalık bir odada fark edeceğini hiç sanmıyordu.

"Şansın yokmuş dostum," dedi cesede titrek bir sesle.

Aniden, her şey aklına üşüştü. Dönemeçli yolda ayak sesleri. Çatılarda yürüme. Bu adam. Düşüş. Gözleri tepesindeki köprüye kaydı ve bir titreme nöbetine yakalandı. *Delirmiş olmalıyım. Küçük bir macera başka şeydir, ama bunu Rogosh Kartalgözlü bile istemezdi.*

Göğsüne hançer saplanmış ölü bir adamın yanında durmakta olduğunu, birinin gelip göğüslerinde Tar Valon Alevi olan askerleri çağırmasını beklediğini fark etti. Amyrlin'in kağıdı onu askerlerden kurtarabilirdi, ama belki bu Amyrlin'in kulağına gidebilirdi. Kendini kağıtsız, Beyaz Kule'de bulabilirdi ve bu sefer muhtemelen Kule bahçelerinden çıkmasına bile izin verilmezdi.

O sırada rıhtımlara gidiyor olması ve bayat balıkla dolu çürük bir fıçı bile olsa, bulabildiği ilk gemiyle yola çıkması gerektiğini biliyordu, ama dizleri öyle titriyordu ki, zar zor yürüyebiliyordu. Tek istediği bir dakika için oturmaktı. Dizlerinin normale dönmesi için bir dakika, sonra rıhtımlara gidecekti.

Meyhaneler daha yakındı, ama o hana yöneldi. Bir hanın salonu dost canlısı bir yerdi, bir adamın bir dakika dinlenebileceği ve arkasından sinsice kimin yaklaştığına aldırmayacağı bir yer. Pencerelerden, tabelayı seçebilmesine yetecek kadar ışık geliyordu. Saçları örülmüş, elinde Mat'in zeytin dalı olduğunu düşündüğü bir şey tutan bir kadın ve "Tanchicolu Kadın" sözcükleri.

2

TANHİCOLU KADIN

Hanın salonu aydınlıktı, bu kadar geç saatte masaların dörtte biri bile dolu değildi. Bira ve şarap kupaları taşıyan birkaç beyaz önlüklü hizmetkar kadın, erkeklerin arasında dolaşıyor, arp sesi eşliğinde alçak sohbet mırıltıları sürüyordu. Bazıları pipolarını dişlerine sıkıştırmış, iki tanesi bir oyun taşı tahtasının üzerine eğilmiş müşterilerde, gemi subayı ve küçük evlerden küçük tüccar görüntüsü vardı; ceketleri iyi yünden, iyi kesimliydi, ama daha zengin adamlarda bulunan altın ve gümüş işlemelerden yoksundu. Ve bu sefer zar sesleri gelmiyordu. Odanın uçlarında uzun şöminelerde alevler yanıyordu, ama onlar olmasa bile mekanda sıcak bir hava vardı.

Arpçı masanın üzerinde durmuş, arp müziği eşliğinde "Mara ve Üç Aptal Kral"ı söylüyordu. Baştan aşağı altın ve gümüş işlemeli arpı saraylara layıktı. Mat adamı tanıyordu. Bir kez Mat'in hayatını kurtarmıştı.

Arpçı, kambur durmasa uzun boylu olacak ince bir adamdı, masanın üzerinde yer değiştirirken aksıyordu. İçeride olmasına rağmen, çırpınan rengarenk yamalarla kaplı pelerini üzerindeydi. Bir âşık olduğunu herkesin bilmesini isterdi. Uzun bıyıkları ve çalı gibi kaşları da gür saçları da kar beyazıydı. Şarkısını söylerken mavi gözlerinde hüzün vardı. Bu ifade, adamın kendisi kadar beklenmedikti Mat için. Mat, Thom Merrilin'i asla hüzünlü bir adam olarak tanımamıştı.

Bir masaya oturdu, eşyalarını taburesinin yanına, yere koydu ve iki kupa sipariş etti. Genç, güzel hizmetkâr kadının iri, kahverengi gözleri ışıldayarak ona baktı.

"İki mi, genç efendi? O kadar çok içen birine benzemiyorsun." Kadının sesinde yaramaz bir kahkaha tınısı vardı.

Mat cebini karıştırarak iki gümüş kuruş çıkardı. Bir tanesi şaraba yeter de artardı, ama Mat kızın gözleri için bir tane daha koydu. "Arkadaşım da bana katılacak."

Thom'un onu gördüğünü biliyordu. İhtiyar âşık Mat içeri girdiğinde neredeyse susup kalıyordu. Bu yeniydi. Thom'u pek az şey, belli edeceği kadar şaşırtırdı, ve Mat'in bildiği kadarıyla Trolloclardan daha önemsiz hiçbir şey hikayenin ortasında durmasına sebep olamazdı. Kız şarabı ve para üstü olan bakırları getirdiği zaman, Mat kurşun-kalay kupaları masada bıraktı ve hikayenin sonunu dinledi.

"'Tam da olması gerektiğini söylediğimiz gibi,' dedi Kral Madel, balığı uzun sakalından kurtarmaya çalışarak." Thom'un sesi sıradan bir han odasında değil, büyük salonlarda yankılanıyor gibiydi. Telleri çekilen arp, üç kralın nihai aptallıklarını seslendirdi. 'Tam da olacağını söylediğimiz gibi,' diye bildirdi Orander. Ve ayakları çamurda kayarak, büyük bir şapırtıyla oturakaldı. 'Tam da olacağı gibi,' diye ilan etti Kadar, dirseklerine kadar ırmağa dalmış, tacını ararken. 'Kadın konuştuğu lafı bilmiyor. Aptal olan o!' Madel ve Orander yüksek sesle onayladılar. Ve Mara artık dayanamadı. 'Hepsine yeterince şans verdim,' diye mırıldandı kendi kendine. Kadar'ın tacını çantasına, ilk ikisinin yanına koyarak arabasına tırmandı, kısrağa dilini şaklattı ve arabasını dosdoğru köyüne sürdü. Ve Mara onlara neler olduğunu anlattığı zaman, Heape halkı krallar tarafından yönetilmeyi reddetti." Kralların aptallıklarıyla ilgili ana temayı bir kez daha çaldı, bu sefer daha da fazla kahkahaya benzeyen bir kreşendoya yükseldi, masadan düşercesine, yerlere kadar eğildi.

Adamlar, hikayeyi büyük olasılıkla daha önce defalarca dinlemiş olmalarına rağmen kahkaha attılar, ayaklarını yere vurdular ve daha fazla-

sını istediler. Mara'nın hikayesi, belki krallar dışında, hep iyi karşılanırdı.

Thom masadan inerken neredeyse düşecekti, Mat'in oturduğu yere yaklaşırken yürüyüşünde, tutulmuş bir bacağın sebep olacağından daha fazla dengesizlik vardı. Arpı kayıtsızlıkla masanın üzerine koydu, ikinci kupanın önündeki tabureye çöktü ve ifadesiz bakışlarını Mat'e dikti. Gözleri her zaman çok keskin olmuştu, ama bu sefer odaklanmakta güçlük çekiyorlardı.

"Sıradan," diye mırıldandı. Sesi hâlâ gürdü, ama artık yankılanıyor gibi gelmiyordu. "Hikaye Sade Anlatım'da yüz kat daha iyidir, Yüksek Anlatım'da ise bin kat, ama onlar hep Sıradan'ı istiyorlar." Başka tek söz söylemeden kafasını şaraba gömdü.

Mat Thom'un arp çalmayı bitirdikten hemen sonra onu deri çantasına koymadığını daha önce hiç görmemişti. Hele içki içip sarhoş olduğunu, hiç. Âşığın dinleyicilerinden şikayet ettiğini duymak ise iç rahatlatıcıydı; Thom dinleyici standartlarını, asla kendisininki gibi yüksek bulmazdı. En azından bir parçası değişmemişti.

Hizmetkâr kız geri dönmüştü, ama bu sefer gözlerinde ışıltı yoktu. "Ah, Thom," dedi yumuşak sesle, sonra hızla Mat'e döndü. "Beklediğin arkadaşın o olduğunu bilseydim, yüz gümüş kuruş versen bile onun için şarap getirmezdim."

"Sarhoş olduğunu bilmiyordum," diye itiraz etti Mat.

Ama kızın dikkati hemen Thom'a dönmüştü, sesi yine yumuşamıştı. "Thom, biraz dinlenmeye ihtiyacın var. İzin verirsen gece gündüz hikaye anlattırırlar sana."

Thom'un diğer yanında bir başka kadın belirdi, önlüğünü başından geçirerek çıkardı. İlk kızdan daha yaşlıydı, ama aynı ölçüde güzeldi. İkisi kardeş olabilirlerdi. "Güzel bir hikaye, hep öyle düşündüm, Thom, ve sen harika anlatıyorsun. Gel, yatağına ısıtma kabı koydum. Hem, bana Caemlyn'deki sarayı anlatabilirsin."

Thom boş bulduğuna şaşırmış gibi kupaya baktı, sonra uzun bıyıklarına üfledi ve bir kadından diğerine baktı. "Güzel Mada. Güzel Saal. Si-

ze hayatım boyunca beni iki güzel kadının sevdiğini söyledim mi? Bu çoğu erkeğin iddia edebileceğinden fazladır."

"Bize her şeyi anlattın, Thom," dedi daha yaşlı kadın hüzünle. Genç olanı, her şey onun suçuymuş gibi dik dik Mat'e baktı.

"İki," diye mırıldandı Thom. "Morgase'in öfkeli bir mizacı vardı, ama ben bunu görmezden gelebileceğimi düşündüm, bu yüzden sonunda beni öldürmek istedi. Dena'yı ben öldürdüm. Öyle sayılır. Fazla fark yok. İki şansım oldu, çoğu erkekten daha fazla, ve ben ikisini de boşa harcadım."

"Ben onunla ilgilenirim," dedi Mat. Şimdi Mada da, Saal da dik dik bakıyordu ona. Mat en iyi gülümsemesini yüzüne kondurdu, ama işe yaramadı. Midesi yüksek sesle homurdandı. "Kızarmış tavuk kokusu mu alıyorum? Bana üç, dört tane getirin." İki kadın gözlerini kırpıştırdı, "Sen de bir şey yemek ister misin, Thom?" diye ekleyince irkildiler.

"Bu güzel Andor şarabından biraz daha alabilirim." Âşık kupasını umutla kaldırdı.

"Sana bu gece daha fazla şarap yok, Thom." Kadın, Thom izin verse elindeki kupayı da alacaktı.

Neredeyse aynı anda, genç olanı bir kararlılık ve yakarı karışımıyla, "Sen de biraz tavuk ye, Thom. Çok güzel," dedi.

Âşık bir şey yemeyi kabul etmeden ikisi de gitmedi ve sonunda giderken Mat'e öyle bakışlar fırlattılar, burunlarını öyle çektiler ki, Mat başını iki yana salladı. *Hay kavrulasıca, sanki daha fazla içmesi için onu ben cesaretlendirdim! Kadınlar! Ama ikisinin de gözleri güzeldi.*

"Rand hayatta olduğunu söylemişti," dedi Thom'a, Mada ve Saal onu duyamayacak kadar uzaklaşınca "Moiraine de hep hayatta olduğuna inandığını söyledi. Ama Cairhien'de olduğunu, Tear'a gitmeyi planladığını duydum."

"Demek Rand iyi, ha?" Thom'un gözleri Mat'in hatırladığı keskinliğe kavuştu. "Bunu beklediğimden emin değilim. Moiraine hâlâ yanında, değil mi? Hoş görünüşlü bir kadın. Aes Sedai olmasaydı, hoş bir kadın der-

dim. O tür kadınlarla başını belaya sokarsan, parmaklarından fazlası yanar."

"Neden Rand'ın iyi olmasını beklemiyordun?" diye sordu Mat ihtiyatla. "Ona zarar verebilecek bir şey mi biliyorsun?"

"Bilmek mi? Ben hiçbir şey bilmiyorum, evlat. Hayrıma olmayacak kadar çok şeyden şüpheleniyorum, ama hiçbir şey bilmiyorum."

Mat bu konuyu bıraktı. *Şüphelerini kesinleştirmenin faydası yok. Benim için sağlıklı olacağından fazlasını bilmesine izin vermenin faydası yok.*

Daha yaşlı kadın –Thom ona Mada demişti– derileri gevrek, kahverengi olacak kadar kızarmış üç tavukla geldi, beyaz saçlı adama endişeyle, Mat'e uyarıyla baktı, sonra gitti. Mat bir tavuk bacağı kopardı ve konuşurken yemeye başladı. Thom kupasına kaşlarını çattı, tavuklara bakmadı bile.

"Neden burada, Tar Valon'dasın, Thom? Aes Sedailer hakkındaki düşüncelerin göz önüne alınınca, seni bulmayı umacağım en son yer burasıydı. Cairhien'de iyi kazandığını duydum."

"Cairhien," diye mırıldandı yaşlı âşık, gözlerindeki ışık yine solarak. "Adam öldürmek ne kadar soruna yol açıyor. Ölümü hak ettiği halde." Bir elini savurdu ve bir hançer çıkardı. Thom'un bedeninin her yerinde hançerler saklı olurdu. Ne kadar sarhoş olsa da, hançeri tutan eli titremiyordu. "Öldürülmesi gereken bir adamı öldürdüğün zaman, bazen bedelini başkaları ödüyor. Soru şu, yine de yapmaya değer miydi? Hep bir denge vardır, bilirsin. İyi ve kötü. Işık ve Gölge. Denge olmasaydı insan olmazdık."

"Kaldır şunu," diye homurdandı Mat lokmasını çiğnerken. "Öldürmek konusunda konuşmak istemiyorum." *Işık, o adam hâlâ dışarıda, sokakta yatıyor. Yak beni, çoktan bir gemiye binmiş olmalıydım.* "Sana neden Tar Valon'da olduğunu sordum. Birini öldürdüğün için Cairhien'den ayrılmak zorunda kaldıysan, bilmek istemiyorum. Kan ve küller, doğru konuşacak kadar aklını toparlayamayacaksan, ben gidiyorum."

Thom ekşi ekşi bakarak hançeri yok etti. "Neden mi Tar Valon'dayım? Buradayım, çünkü burası dünyada olunabilecek en kötü yer. Belki Caemlyn dışında. Bunu hak ediyorum, evlat. Kızıl Ajah'tan bazıları beni hâlâ hatırlıyor. Geçen gün sokakta Elaida'yı gördüm. Burada olduğumu bilseydi, derimi şerit şerit doğrar, sonra hoş davranmayı bırakırdı."

"Kendine acıdığını hiç görmemiştim," dedi Mat tiksinti içinde. "Şarapta boğulmaya mı çalışıyorsun?"

"Sen ne anlarsın, evlat?" diye hırladı Thom. "Birkaç sene daha yaşa, biraz hayatı gör, belki bir iki kadına âşık ol, o zaman anlarsın. Belki, öğrenecek beynin varsa anlarsın. Aaaah! Neden Tar Valon'da olduğumu mu bilmek istiyorsun? Sen neden Tar Valon'dasın? Moiraine'in Aes Sedai olduğunu öğrendiğinde titremeye başladığını hatırlıyorum. Ne zaman biri Güç'ten bahsedecek olsa altına kaçıracak gibi olurdun. Sen neden Tar Valon'da, her yerde Aes Sedailer olan bir yerdesin?"

"Ben Tar Valon'dan ayrılıyorum. Burada yaptığım bu. Gitmek!" Mat yüzünü buruşturdu. Âşık hayatını kurtarmıştı, ve belki daha fazlasını yapmıştı. Bir Soluk vardı. Thom'un sağ bacağının o kadar iyi çalışmamasının sebebi buydu. *Onu bu kadar sarhoş etmek için bir gemi dolusu şarap yetmez.* "Caemlyn'e gidiyorum, Thom. Aptal hayatını bir amaç uğruna riske atmak istiyorsan, neden benimle gelmiyorsun?"

"Caemlyn mi?" dedi Thom düşünceler içinde.

"Caemlyn, Thom. Eninde sonunda Elaida da oraya dönecek, bu yüzden endişelenmen gereken bir Elaida'n da olacak. Ve hatırladığım kadarıyla Morgase seni ele geçirirse, Elaida'nın eline düşmüş olmayı tercih edersin".

"Caemlyn. Evet. Caemlyn ruh halime eldiven gibi uyar." Âşık tavuk tabağına baktı ve irkildi. "Sen ne yaptın, evlat? Tavukları kol yenlerine mi sakladın?" Üç tavuktan kemikler ve üzerinde ufak et kırıntıları kalan gövdeler dışında hiçbir şey kalmamıştı.

"Bazen çok acıkıyorum," diye mırıldandı Mat. Parmaklarını yalamamaya çalıştı. "Benimle geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Ah, geliyorum, evlat." Thom zahmetle doğrulurken, eskisi kadar sallanmıyor gibiydi. "Sen burada bekle –ve masayı yememeye çalış– ben gidip eşyalarımı alayım, birkaç kişiye de veda edeyim." Bir kez bile sendelemeden aksayarak uzaklaştı.

Mat şarabından biraz içti, tavuk gövdelerinde kalan birkaç et parçasını sıyırdı, bir tavuk daha ısmarlamaya zamanı olup olmadığını merak etti, ama Thom hemen döndü. Arpı ve flütü koyu renk deri çantaları içinde, bir battaniye rulosuyla birlikte sırtından sarkıyordu. Boyu kadar uzun, sade bir yürüyüş asası taşıyordu. İki hizmetkar kadın iki yanında onu takip ediyorlardı. Mat kardeş olduklarına karar verdi. Birbirine eş kahverengi gözler âşığa, tıpatıp aynı ifadelerle bakıyordu. Thom önce Saal'ı, sonra Mada'yı öptü, kapıya yönelirken yanaklarını okşadı ve Mat'in takip etmesi için başını salladı. Mat kendi eşyalarını toplayıp değneğini alana kadar çıkmıştı bile.

İki kadından genç olanı, Saal, Mat'i kapıda durdurdu. "Ona her ne dediysen, onu alıp götürmene rağmen şarabı affediyorum. Onu haftalardır bu kadar canlı görmemiştim." Mat'in eline bir şey sıkıştırdı, ve Mat bunun ne olduğuna bakınca gözleri şaşkınlıkla irileşti. Kadın ona gümüş bir Tar Valon markası vermişti. "Her ne dedinse, onun için. Dahası, seni her kim besliyorsa pek iyi bir iş çıkarmıyor, ama yine de güzel gözlerin var." Mat'in yüzündeki ifadeye bakıp kahkaha attı.

Parayı parmaklarında çevirerek sokağa çıkarken, Mat de elinde olmadan güldü. *Güzel gözlerim var demek.* Kahkahası şarap fıçısındaki son damla gibi kesildi: Thom oradaydı, ama ceset yoktu. Sokak boyunca uzanan meyhanelerin pencereleri taşların üzerine, bundan emin olmasına yetecek kadar ışık düşürüyordu. Şehir askerleri, o meyhanelerde ve Tanchicolu Kadın'da soru sormadan ölü bir adamı alıp götürmezdi.

"Neye bakıyorsun, evlat?" diye sordu Thom. "O gölgelerin içinde Trolloc yok."

"Yankesiciler," diye mırıldandı Mat. "Yankesicileri düşünüyordum."

"Tar Valon'da sokak hırsızı ya da kabadayı yoktur, evlat. Askerler bir

yankesiciyi ele geçirdiğinde –burada bu oyunu deneyecek çok kişi çıkmaz; söylentiler yayılır– ama ele geçirdiklerinde, onu Kule'ye götürürler ve Aes Sedailer adama her ne yapıyorsa, adam ertesi gün çimdik yemiş kız gibi şaşkın, Tar Valon'dan çıkar, gider. Hırsızlık yaparken yakalanan kadınlara daha sert davrandıklarını duydum. Hayır, burada paranı çaldırmanın tek yolu birinin sana altın yerine parlatılmış bakır satması ya da hileli zar kullanmasıdır. Yankesici yoktur."

Mat topuklarının üzerinde döndü ve Thom'un yanından geçerek rıhtımlara yöneldi. Değneği taşların üzerine, onu kullanarak daha hızlı yürüyebilirmiş gibi, şiddetle çarpıyordu. "Nereye gidiyor olursa olsun, yelken açan ilk gemiyle gidiyoruz. İlk gemiyle, Thom."

Thom'un asası arkasında hızlı hızlı tıkırdadı. "Ağır ol, evlat. Acelen ne? Gece gündüz, yelken açan yeteri kadar çok gemi var. Ağır ol. Yankesici falan da yok."

"İlk lanet gemi, Thom! Batmak üzere olsa bile bineceğiz ona!" *Yankesici yoksa, onlar neydi peki? Hırsız olmak zorundalar. Başka ne olabilirler ki?*

3

İLK GEMİ

Büyük Ogier yapımı bir çanak olan Güneylimanı Tar Valon'un geri kalanıyla aynı gümüş çizgili beyaz taştan yüksek duvarlarla çevriliydi. Büyük kısmı çatılı tek bir uzun rıhtım, geniş su kapılarının ırmağa giriş sağlamak üzere açık durduğu yer hariç, çepeçevre dolanıyordu. Her boy gemi rıhtıma dizilmişti, çoğu kış taraftan bağlanmıştı ve saatin geç olmasına rağmen kaba, kolsuz gömlekler içinde rıhtım işçileri halatlarla ya da sırtlarında taşıyarak balyalar, sandıklar, kasalar, fıçılar indiriyor, bindiriyordu. Çatı kirişlerinden asılmış lambalar iskeleleri aydınlatıyor, rıhtımın ortasındaki siyah suya bir ışık şeridi düşürüyordu. Küçük, açık tekneler karanlığın içinde seğirtiyor, yüksek kış direklerinin tepesindeki köşeli lambalar rıhtımda ateşböcekleri uçuşuyormuş görüntüsünü yaratıyordu. Ama tekneler, ancak gemilerle karşılaştırıldığında küçüktü; bazılarında altı çift uzun kürek vardı.

Mat mırıldanmaya devam eden Thom'un önüne düşüp, kırmızıtaştan, cilalı bir kemerin altından geçip, rıhtıma inen geniş basamaklara ulaştığında, üç direkli bir geminin mürettebatı yirmi adım ötede palamarları çözüyordu. Gemi Mat'in görebildiği gemilerin çoğundan daha büyüktü, keskin pruvasından kıçına on beş, yirmi boy vardı. Düz, korkuluklu güvertesi rıhtımla aynı hizadaydı. En önemlisi, yola çıkıyordu. *Yelken açan ilk gemi.*

Gri saçlı bir adam rıhtıma çıktı: koyu renk ceketinin yenlerine dikilmiş üç kenevir halat, rıhtım görevlisi olduğunu gösteriyordu. Geniş omuzları, çalışma hayatına halat takan değil, halat çeken biri olarak başladığını düşündürüyordu. Adam kayıtsızca Mat'ten tarafa baktı ve köselemsi yüzünde şaşkınlıkla durdu. "Bohçaların ne planladığını söylüyor, evlat, ama unut bunu. Aes Sedai bana senin resmini gösterdi. Güneylimanı'nda hiçbir gemiye binmeyeceksin, evlat. O merdivenleri geri çık ki bir adama sana gözkulak olmasını söylemeyeyim."

"Işık aşkına, ne...?" diye mırıldandı Thom.

"Durum değişti," dedi Mat kararlılıkla. Gemi son palamarı atıyordu; toplanmış, üçgen yelkenler uzun, eğimli seren direklerinde hâlâ kalın, solgun bohçalar halinde duruyordu, ama adamlar kürekleri hazırlıyordu. Mat kesesinden Amyrlin'in kağıdını çıkardı ve rıhtım görevlisinin yüzüne doğru uzattı. "Görebildiğin gibi, bizzat Amyrlin'in emriyle, Kule işleri için gidiyorum. Ve hemen şuradaki gemiye biniyorum."

Rıhtım görevlisi kağıdı okudu, sonra yine okudu. "Hayatım boyunca böyle bir şey görmedim. Neden Kule önce gidemeyeceğini söylesin, sonra da sana... *bunu* versin?"

"İstiyorsan Amyrlin'e sor," dedi Mat bitkin ve kimsenin o kadar aptal olabileceğine inanmıyormuş gibi bir sesle, "ama o gemiyle yola çıkmazsam hem benim, hem senin derilerimizi yüzer."

"Asla yetişemezsin," dedi rıhtım görevlisi ama yine de ellerini boru yapıp ağzına götürdü. "Hey, *Gri Martı*'dakiler! Durun! Işık yaksın sizi, durun!"

Dümendeki gömleksiz adam arkasına döndü, sonra bol kollu, koyu renk ceketi olan uzun boylu arkadaşıyla konuştu. Uzun boylu adam gözlerini küreklerini suya daldıran mürettebatından ayırmadı. "Hep beraber çekin," diye seslendi ve kürekler suyu köpürttü.

"Ben yetişirim," diye terslendi Mat. *İlk gemi dedim, ve ilk gemi demek istedim!* "Hadi gel, Thom!"

Âşığın arkasından gelip gelmediğini görmek için beklemeden iskele

boyunca koştu, adamların ve yük dolu arabaların çevresinden dolandı. *Gri Martı*'nın kıçıyla rıhtım arasındaki mesafe, kürekler suya daldıkça artıyordu. Değneğini kaldırarak önünden gemiye mızrak gibi fırlattı, bir adım daha attı ve elinden geldiğince hızla sıçradı.

Ayaklarının altından geçen siyah sular buz gibi görünüyordu, ama bir yürek atışı kadar sürede geminin korkuluklarını aşmış, güvertede yuvarlanıyordu bile. Ayağa kalkarken arkasında bir homurtu ve bir küfür duydu.

Thom Merrilin bir küfür daha savurarak kendini korkuluktan yukarı çekti ve güverteye tırmandı. "Asamı kaybettim," diye mırıldandı. "Yeni bir tane istiyorum." Sağ bacağını ovarak gemiyle rıhtım arasında gittikçe genişleyen su şeridine baktı ve ürperdi. "Bugünkü banyomu yapmıştım." Gömleksiz dümenci iri iri açılmış gözlerle, delilere karşı kendini korumak için kullanıp kullanamayacağını merak edercesine dümen yekesini kavrayarak Mat'ten âşığa, âşıktan Mat'e baktı.

Uzun boylu adam da aynı derecede şaşırmış gibiydi. Solgun mavi gözleri yerlerinden fırlamış halde, ağzı bir an sessiz sessiz açılıp kapandı. Sivri uçlu siyah sakalı öfkeyle titredi, dar yüzü morardı. "Taş adına!" diye bağırdı sonunda. "Bütün bunlar ne demek oluyor? Bu gemide bir kediye yetecek kadar yerim yok, ve olsa da güverteme atlayan serserileri almazdım. Sanor! Vasa! Bu pislikleri suya atın!" İriyarı, çıplak ayaklı ve bellerine kadar soyunmuş iki adam halat topladıkları yerden doğruldu ve kıç tarafa baktı. Küreklerdeki adamlar çalışmaya devam ediyor, eğilip kürekleri kaldırıyor, güverte boyunca üç uzun adım atıyor, sonra doğrularak geri geri yürüyor, kürekleriyle gemiyi yürütüyorlardı.

Mat bir eliyle kağıdını sakallı adama doğru salladı –kaptan olduğunu tahmin ediyordu– diğer eliyle, adamın altının nereden geldiğini görmemesine dikkat ederek, kesesinden altın bir kron çıkardı. Ağır parayı adama fırlatıp kağıdı sallamaya devam ederek çabuk çabuk konuştu. "Gemine bu şekilde bindiğimiz için, Kaptan. Yolculuk için daha fazlası gelecek. Beyaz Kule'nin işleri için. Amyrlin Makamı'nın kişisel emri. Hemen yola çıkmamız şart. Andor'a, Aringill'e. Çok acil. Beyaz Kule bize

yardım eden herkesi kutsuyor; bizi engelleyen herkesi Kule'nin gazabı bekliyor."

Adamın o âna dek Tar Valon Alevi mührünü –ve biraz daha fazlasını, diye umut ediyordu Mat– gördüğünden emin, kağıdı tekrar katladı ve ortadan kaldırdı. Gelip kaptanın iki yanında duran iki iri kıyım adama huzursuz huzursuz bakarak –*Yak beni, ikisinin kolları da Perrin'inkiler gibi*– değneğinin elinde olmasını diledi. Değneğin nerede yattığını görüyordu; güvertede, daha uzaktaydı. Kendinden emin ve güvenli görünmeye çalıştı, başkalarının uğraşmamayı tercih edeceği cinsten, arkasında Beyaz Kule'nin gücü olan bir adam. *Epey arkamda, umarım.*

Kaptan Mat'e kuşkuyla baktı, âşık pelerini sırtında, ayakları güverteye pek de sağlam basmayan Thom'u daha büyük bir kuşkuyla süzdü, ama Sanor ile Vasa'ya oldukları yerde kalmalarını işaret etti. "Kule'yi kızdırmak istemem. Nehir ticaretinin beni Tear'dan bu şey inine... getirdiği gün için ruhum kavrulsun... Kimseyi kızdırmak istemeyecek kadar sık geliyorum buraya... kimseyi." Yüzünde gergin bir gülümseme belirdi. "Ama doğruyu söyledim. Taş adına, doğruyu söyledim! Altı yolcu kamarası var ve hepsi dolu. Bir altın kron daha verirseniz güvertede uyuyabilirsiniz ve mürettebatla birlikte yemek yiyebilirsiniz. Adam başı bir altın."

"Bu saçmalık!" diye terslendi Thom. "Savaş nehrin aşağısında ne yaptı, umurumda değil, bu saçmalık!" İki iri kıyım adam çıplak ayakları üzerinde kıpırdandı.

"Ücret bu," dedi kaptan kararlılıkla. "Kimseyi kızdırmak istemem, ama güvertemde ne iş çevirmeyi düşünüyorsanız, onu da istemiyorum. Mesela sizi sıcak katranla kaplaması için bir adama para ödemek gibi, *o* tür işler. Ücreti ödersiniz ya da suya atılırsınız, dilerse Amyrlin Makamı sizi bizzat kurutabilir. Ve bana yarattığınız sorunlar için bu parayı da alıkoyacağım, teşekkür ederim." Mat'in attığı altın kronu bol yenli ceketinin cebine tıktı.

"Kamaralardan biri için ne istersin?" diye sordu Mat. "Bizim için. İçinde her kim varsa, bir başkasının yanına yerleştirebilirsin." Soğuk gecede,

açıkhavada uyumak istemiyordu. *Ve bunun gibi bir adamı sindirmezsen, pantolonunu çalar ve sana iyilik yaptığını iddia eder.* Midesi yüksek sesle guruldadı. "Ve sen ne yiyorsan onu yeriz, mürettebatla değil. Ve bol bol!"

"Mat," dedi Thom, "burada sarhoş sayılması gereken benim." Battaniye rulosu ve müzik aleti çantaları sırtında asılıyken yama kaplı pelerinini elinden geldiğince savurdu. "Fark etmiş olabileceğin gibi, Kaptan, ben bir âşığım." Açıkhavada bile, sesi aniden yankılanır gibi oldu. "Yolculuk ücretimiz olarak, yolcularını ve mürettebatını eğlendirmekten memnun..."

"Mürettebatım çalışmak için burada, Âşık, eğlenmek için değil." Kaptan sivri sakalını sıvazladı; açık renk gözleri Mat'in sade ceketine kuruşu kuruşuna fiyat biçti. "Demek kamara istiyorsun, ha?" Havlar gibi bir kahkaha attı. "Ve benim yediklerimden? Eh, benim kamaramı ve benim yemeklerimi alabilirsin. Adam başı beş krona! Andor kıratı!" En ağır para buydu. Öyle yüksek sesle gülmeye başladı ki, hırıldayarak konuşabiliyordu. İki yanındaki Sanor ve Vasa'nın yüzünde kocaman sırıtışlar belirmişti. "On krona kamaramı ve yemeklerimi alabilirsiniz, ben de yolcuların yanına taşınır, mürettebatla yerim. Ruhum yansın, yaparım! Taş adına, yemin ederim! On altın krona..." Kahkahası başka her şeyi boğdu.

Mat iki para kesesinden birini çekip çıkardığında hâlâ kahkahalar atıyor, nefes almaya çalışıyor, gözlerindeki yaşları siliyordu, ama Mat ellerine beş kron saydığında kahkahası kesildi. Kaptan inanmazlık içinde gözlerini kırpıştırdı; iki iri kıyım gemici mızrak yemiş gibi görünüyordu.

"Andor kıratı mı dedin?" diye sordu Mat. Terazi olmadan kestirmek güçtü, ama yığının üzerine yedi tane daha koydu. İkisi Andor altını idi, ve diğerlerinin ağırlığının yeterli olacağını hesaplamıştı. *Bu adam için yeterince yakın.* Bir an sonra iki Tear kronu ekledi. "Bedelini ödediği kamaradan her kimi çıkaracaksan, onun için." Yolcuların tek bir bakır para göreceğini sanmıyordu, ama bazen cömert görünmek işe yarardı. "Onlarla paylaşmayı düşünüyorsan, başka. Hayır, elbette olmaz. Başka-

larının yanına sıkışmak zorunda kalacakları için onlar da bir şeyler almalı. Senin mürettebatla yemene de gerek yok, Kaptan. Kamaramızda Thom ve benim yemeklerimizi paylaşabilirsin." Thom da ona diğerleri gibi şaşkın şaşkın bakıyordu.

"Sen...?" Sakallı adamın sesi boğuk bir fısıltıydı. "Sen... şans eseri... kılık değiştirmiş genç bir lord olabilir misin?"

"Ben lord falan değilim." Mat kahkaha attı. Gülmek için sebebi vardı. *Gri Martı* artık rıhtımın karanlığına iyice dalmıştı, iskelenin ışık şeridi biraz ötedeki, su kapılarının ırmağa açıldığı siyah boşluğa işaret ediyordu. Kürekler gemiyi o boşluğa doğru hızla sürüklüyordu. Adamlar yelkenleri açmaya hazırlanarak uzun, eğimli serenleri sallamaya başlamıştı bile. Ve elleri altın dolan kaptan, artık kimseyi suya atmayı düşünmüyor gibiydi. "İzin verirsen, Kaptan, kamaramızı görebilir miyiz? Senin kamaranı demek istedim. Geç oldu, ve birkaç saat uyumak istiyorum." Midesi guruldadı. "Ve biraz da yemek!"

Gemi pruvasını karanlığa soktuğunda sakallı adam birbirine yakın kapılar dizili kısa, dar bir geçitte bizzat yol gösterdi. Kaptan, kamarasındaki eşyalarını toplarken –kamara kış boyunca uzanıyordu, yatağı ve iki sandalyeyle birkaç sandık dışında, bütün eşyaları duvara gömülmüştü– ve Mat'le Thom'un yerleşmesini izlerken, Mat adamın kimseyi kamarasından çıkarmayacağı da dahil olmak üzere, epey bilgi aldı. Adam, yolcuların kendisine olmasa bile ona ödedikleri paralara, bunu yapamayacak kadar saygı duyuyordu. İkinci kaptanın kamarasını alacaktı, ikinci kaptan bir sonra gelen subayın, ve böylece her adam bir altındakini yatağından çıkaracaktı ve en sonunda rıhtım görevlisi, mürettebatla birlikte pruvada uyuyacaktı.

Mat bu bilginin faydası olduğunu düşünmüyordu, ama adamın söylediği her şeyi dinledi. Yalnızca nereye gittiklerini değil, kiminle iş yaptıklarını bilmek her zaman en iyisiydi, aksi halde ceketinizi ve çizmelerinizi alıp, sizi yağmurda yalınayak yürümeye bırakırlardı.

Kaptan Huan Mallia adlı bir Tearlıydı ve Mat ile Thom'u tatmin ola-

cak kadar tanıdıktan sonra uzun uzun konuştu. Asil değildi, ama kimsenin onu aptal yerine koymasına izin vermezdi. Herhangi bir genç adamın sahip olamayacağı kadar çok altını olan bir delikanlı hırsız olabilirdi, hırsızların Tar Valon'dan çaldıklarıyla kaçamayacağını herkes biliyor olmasaydı. Ve bir çiftçi gibi giyinmiş, ama bir lord havasına ve özgüvenine sahip, buna rağmen lord olduğunu inkar eden genç bir adam... "Sen değilim diyorsan, ben de öylesin demem." Mallia göz kırptı, güldü ve sivri sakalının ucunu çekiştirdi. Amyrlin'in mührünü taşıyan taşıyan bir kağıdı olan ve Andor'a giden genç bir adam. Kraliçe Morgase'in Tar Valon'u ziyaret ettiği sır değildi, ama sebebinin sır olduğu kesindi. Mallia, Caemlyn ile Tar Valon arasında bir şeylerin döndüğünden emindi. Ve Mat ile Thom haberciydiler. Mat'in aksanına bakarak Morgase'in habercileri olduklarını düşünüyordu. Böylesine büyük bir meselede yardımcı olabilmek için her şeyi yapardı, istenmediği yere burnunu sokmayı düşündüğünden değil gerçi.

Mat, müzik aleti kutularını bir duvara monte edilmiş masanın altına sokmakta olan Thom ile bakıştı. Odanın iki yanında iki küçük pencere ve iki lamba vardı. "Bu saçmalık," dedi Mat.

"Elbette," diye yanıt verdi Mallia. Yatağın ayakucundaki sandıktan giysi çıkarmayı bırakıp doğruldu ve gülümsedi "Elbette." Duvardaki dolapta ihtiyaç duyabileceği haritalar var gibiydi. "Daha fazla konuşmayacağım."

Ama, saklamaya çalışsa da, burnunu sokmayı düşünüyordu ve konuşurken gizli gizli sorgulamaya da çalıştı. Mat dinledi, soruları homurtular, omuz silkmeler ya da bir iki sözcükle yanıtladı. Thom o kadar bile konuşmadı. Âşık, eşyalarını indirirken başını iki yana salladı durdu.

Mallia hayatı boyunca bir nehir adamı olmuştu, ama denizde yelken açmayı hayal ediyordu. Tear dışındaki ülkelerden horgörüyle söz ediyordu, tek istisna Andor'du ve sonunda, büyük çabayla telaffuz ettiği tek övgü, istemeye istemeye ağzından çıktı. "Güzel atlar var Andor'da, öyle duydum. Kötü değil. Tear sürüsü kadar iyi değil, ama yeterince iyi. İyi

çelik yapıyorsunuz, ve demir eşyalar, bronz, bakır... sık sık ticaretini yaptım, ama çok para alıyorsunuz... ama zaten sizin Puslu Dağlar'da madenler var. Altın madenleri de. Tear'da, bizim altını kazanmamız gerek."

En çok horgördüğü de Mayene'di. "Murandy'den daha küçük bir yer. Bir şehir ve birkaç fersah toprak. Sırf gemileri yağbalığı sürülerini nasıl bulacaklarını biliyor diye bizim güzel Tear zeytinyağımıza pek az fiyat biçiyorlar. Onların ülke olmaya hiç hakları yok."

Illian'dan nefret ediyordu. "Bir gün Illian'ı baştan aşağı yağmalayacağız, her kasabayı, her köyü yakacağız ve pis topraklarına tuz ekeceğiz." Mallia'nın sakalı, Illian topraklarının ne kadar pis olduğunu anlatırken kirpi gibi diken diken olmuştu. "Zeytinleri bile kirli! Bir gün tüm Illianlı domuzları teker teker zincire vuracağız! Yüksek Lord Samon öyle diyor."

Mat, bu planı gerçekleştirirlerse, onca insanı Tear'a getirip ne yapacaklarını merak etti. Illianlıların beslenmesi gerekecekti, üstelik zincire vurulmuş halde çalışamayacakları açıktı. Ona hiç mantıklı gelmiyordu, ama bundan bahsederken Mallia'nın gözleri parlıyordu.

Ancak aptallar bir kral ya da kraliçe, bir erkek ya da kadının onlara hükmetmesine izin verirdi. "Kraliçe Morgase dışında, elbette," diye ekledi telaşla. "O iyi bir kadın, öyle duydum. Güzelmiş." Bir aptal için yerlere kadar eğilen onca aptal. Yüksek Lordlar Tear'ı hep beraber yönetiyor, kararları oybirliğiyle alıyorlardı ve işler böyle yürümeliydi işte. Yüksek Lordlar neyin doğru, neyin güzel, neyin gerçek olduğunu biliyordu. Özellikle de Yüksek Lord Samon. Yüksek Lordlara itaat ederken kimse yanılamazdı. Özellikle de Yüksek Lord Samon'a.

Mallia daha büyük bir nefreti saklamaya çalışıyordu, krallarla kraliçelerin ötesinde, hattâ Illian'ın da ötesinde, ama ikilinin neyin peşinde olduğunu anlamak için o kadar çok konuştu ki, kendini kendi sesine öyle kaptırdı ki, niyetlendiğinden daha fazlasını ağzından kaçırdı.

Morgase gibi büyük bir kraliçeye hizmet ederken çok yolculuk ediyor olmalıydılar. Pek çok ülke görmüş olmalıydılar. Mallia denizi hayal etmişti, çünkü o zaman yalnızca bahsini duyduğu ülkeleri görebilirdi,

çünkü o zaman Mayene'in yağbalığı sürülerini bulabilir, Deniz halkı ve pis Illianlılarla ticaret yapabilirdi. Ve deniz Tar Valon'dan çok uzaktı. Madem tuhaf yerlere ve halklara, Kraliçe Morgase'ye hizmet ediyor olmasalar gitmeyecekleri yerlere ve halkların arasına yolculuk yapmak zorundaydılar, bunu anlıyor olmalıydılar.

"Orada, kimin Güç kullanacağını bilmediğim bir yerde karaya çıkmaktan hiç hoşlanmadım." Güç sözcüğünü tükürür gibi söylemişti. Ama Yüksek Lord Samon'un konuşmasını dinledikten sonra... "Ruhum kavrulsun, neler planladıklarını öğrendiğimden beri ne zaman Beyaz Kule'lerine baksam, tahta kurtları midemi kemiriyor gibi oluyor."

Yüksek Lord Samon, Aes Sedailerin dünyaya hükmetmeyi planladığını söylemişti. Samon onların her ulusu ezmeyi, ayaklarını her adamın gırtlağına dayamayı planladıklarını söylemişti. Samon artık Tear'ın Güç'ü topraklarından uzak tutup, bunun yeterli olacağına inanmayı sürdüremeyeceğini söylemişti. Samon, Tear'ın hakkı olan ihtişamın gelmekte olduğunu, ama Tear ile ihtişamın arasında Tar Valon'un durduğunu söylemişti.

"Hiç umut yok. Eninde sonunda avlanıp öldürülmeleri gerekecek. Bütün Aes Sedailer, teker teker. Yüksek Lord Samon, Taş'a getirilirlerse diğerlerinin bağışlanabileceğini söyledi –en gençleri, çömezler ve Kabuledilmişler– ama kalanı yeryüzünden silinmeli. Yüksek Lord Samon öyle diyor. Beyaz Kule yok edilmeli."

Mallia bir an kamarasının ortasında, kolları giysiler, kitaplar, rulo yapılmış haritalarla dolu, saçları tepesindeki güverte kirişlerini süpürerek durdu ve Beyaz Kule yıkılırken açık mavi gözleriyle boşluğa baktı. Sonra, ne dediğini yeni fark etmiş gibi irkildi. Sivri sakalı kararsızca sallandı.

"Yani... o öyle diyor. Ben... bence fazla ileri gidiyor olabilir. Yüksek Lord Samon... Öyle konuşuyor ki, insanı kendi inandıklarının ötesine taşıyor. Caemlyn Kule ile anlaşma yapabiliyorsa, demek, Tear da yapabilir." Ürperdi ve ürperdiğinin farkına bile varmadı. "Benim dediğim bu."

"Öyle olsun," dedi Mat ona, ve içinde fesat kabardığını hissetti. "Ben-

ce önerin doğru, Kaptan. Ama birkaç Kabuledilmiş ile kalmayın. Bir iki düzine Aes Sedai'yi de çağırın. İçinde iki düzine Aes Sedai varken Tear Taşı'nın neye benzeyeceğini bir düşün."

Mallia ürperdi. "Para sandığım için birini gönderirim," dedi sert bir şekilde ve yürüyüp gitti.

Mat kapanan kapıya bakıp kaşlarını çattı. "Bence bunu söylememeliydim."

"Neden öyle düşünesin, bilmiyorum," dedi Thom iğneleyici bir sesle. "Sırada Beyazpelerinlerin Lord Kumandanına Amyrlin Makamı ile evlenmesini söylemek var, herhalde." Kaşları, beyaz tırtıllar gibi eğildi. "Yüksek Lord Samon. Yüksek Lord Samon'u hiç duymamıştım."

İğneleyici konuşma sırası Mat'e gelmişti. "Eh, sen bile var olan bütün kralları, bütün kraliçeleri ve asilleri bilemezsin, Thom. Bir iki tanesi dikkatinden kaçmış olabilir."

"Kralların ve kraliçelerin isimlerini biliyorum, evlat, Tear'ın bütün Yüksek Lordlarının isimlerini de. Belki Toprağın Lordlarından birini terfi ettirmiş olabilirler, ama eski Yüksek Lordlardan biri ölse duyardım. Kaptanın kamarasını almak yerine diğer zavallı adamlara tekmeyi basmakla yetinseydin, dar ve sert olsa bile, ikimize de birer yatak düşerdi. Şimdi Mallia'nın yatağını paylaşmak zorundayız. Umarım horlamıyorsundur, evlat. Horlamaya tahammül edemem."

Mat dişlerini gıcırdattı. Hatırladığı kadarıyla, Thom bir meşe kütüğüne sürtülen testere gibi ses çıkararak horluyordu. Bunu unutmuştu.

Kaptanın demir destekli para sandığını yatağın altından çekip almaya, iki iriyarı adamdan biri geldi... Sanor ya da Vasa; adını söylemedi. Adam tek söz etmedi, yalnızca yarım yamalak eğildi, bakmadıklarını düşündüğü anlarda kaşlarını çatarak onları süzdü, sonra gitti.

Mat, bütün gece yanında olan şansın sonunda onu terk edip etmediğini merak etmeye başlamıştı. Thom'un horlamasına dayanmak zorunda kalacaktı, ve doğruyu söylemek gerekirse bu, Amyrlin Makamı tarafından imzalanmış ve Tar Valon Alevi ile mühürlenmiş bir kağıdı sallayarak

binilecek en iyi gemi değildi. Bir dürtüyle, silindir şeklindeki zar kaplarını çekip çıkardı, sıkı sıkı kapalı kapağı açtı ve zarları masaya boşalttı.

Noktalı zarlardı, ve beş tek nokta ona bakıyordu. Karanlık Varlık'ın Gözleri, bazı oyunlarda adı buydu. Bazılarında kaybeden atış, bazılarında kazanan atıştı. *Ama hangi oyunu oynuyorum?* Zarları topladı, yeniden attı. Beş nokta. Bir daha, ve Karanlık Varlık'ın gözleri ona yine göz kırptı.

"Onca altını kazanmak için o zarları kullandıysan eğer," dedi Thom sessizce, "yelken açan ilk gemiyle ayrılmana şaşmamak gerek." Ceketini çıkarmış, konuşurken gömleğini başından geçirmeye çalışıyordu. Dizleri yumru yumruydu ve bacakları tamamen sinirler ve tel tel kaslardan oluşmuş gibi görünüyordu. Sağ bacağı biraz büzülmüştü. "Evlat, o türden zarları kullandığını öğrenirse, on iki yaşındaki bir kız bile yüreğini söker çıkarır."

"Zarlar değil," diye mırıldandı Mat. "Şans." *Aes Sedai şansı mı? Yoksa Karanlık Varlık'ın şansı mı?* Zarları kaba doldurdu ve kapağını kapattı.

"Herhalde," dedi Thom, yatağa tırmanarak, "onca altının nereden geldiğini bana söylemeyeceksin."

"Kazandım. Bu gece. Onların zarlarıyla."

"Hı hı. Ve herhalde sallayıp durduğun o kağıdı –mührü gördüm, evlat!– ya da Beyaz Kule işleri hakkındaki laflarını ya da rıhtım görevlisinin neden Aes Sedailerden senin tarifini aldığını da açıklamayacaksın."

"Elayne'den Morgase'e bir mektup taşıyorum, Thom," dedi Mat, hissettiğinden daha büyük bir sabırla. "Kağıdı Nynaeve verdi. O nereden aldı, bilmiyorum."

"Eh, bana söylemeyeceksen, ben uyuyorum. Lambaları söndür, olmaz mı?" Thom yan yattı ve yastığı kafasına geçirdi.

Mat iç çamaşırlarına dek soyunduktan ve battaniyelerin altına kıvrıldıktan sonra bile –lambaları söndürmüştü– uyuyamadı. Mallia güzel, tüy dolu bir şilte edinmişti kendine. Thom'un horlaması konusunda haklıydı ve o yastık hiçbir şeyi boğmuyordu. Thom paslı bir testereyle odun

kesiyormuş gibiydi. Ve Mat düşünmeden duramıyordu. Nynaeve, Egwene ve Elayne o kağıdı Amyrlin'den nasıl almıştı? Bizzat Amyrlin Makamı ile bir şeye karışmış olmalıydılar –bir plana, o Beyaz Kule entrikalarından birine– ama şimdi düşününce, Amyrlin'den de sakladıkları bir şeyler olmalıydı.

"'Lütfen anneme bir mektup götür, Mat,'" dedi yavaşça, alaylı, tiz bir sesle. "Aptal! Amyrlin, Kız-Veliaht'tan Kraliçe'ye giden mektubu bir Muhafız ile gönderir. Kör Aptal, Kule'den çıkmayı o kadar fena istiyordun ki, göremedin." Thom'un horlaması düşüncelerini onaylarcasına yükseldi.

Ama hepsinden öte, şansını ve yankesicileri düşünüyordu.

Kıç tarafa bir şey çarptığında, başta ilgi göstermedi. Yukarıdaki güverteden gelen gümlemelere ve sürüklenme seslerine, çizme seslerine de aldırmadı. Gemi yeterince ses çıkarıyordu ve geminin ırmak aşağı ilerleyebilmesi için güvertede birileri olmalıydı. Ama kapıya yaklaşan, dışarıdaki koridordan gelen sinsi adım sesleri yankesiciler hakkındaki düşüncelerine karıştı ve kulaklarının dikilmesine sebep oldu.

Thom'un kaburgalarını dirsekledi. "Uyan," dedi alçak sesle. "Dışarıda, koridorda biri var." Kamaranın zemininin *–Güverte zemini, o da ne lanet şeyse–* gıcırdamayacağını umarak yataktan inmeye başlamıştı bile. Thom homurdandı, dudaklarını şaplattı ve horlamaya devam etti.

Thom hakkında endişelenmek için zaman yoktu. Ayak sesleri hemen dışarıdan geliyordu. Mat değneğini alarak kapı ile yatak arasına girdi ve bekledi.

Kapı yavaşça açıldı ve merdivenin tepesindeki kapaktan gelen ay ışığı altında, siluetleri görünen iki pelerinli adam art arda içeri girdi. Ay ışığı, hançerlerinin çeliğinden yansıyacak kadar kuvvetliydi. İki adam inledi; onları bekleyen birini bulacaklarını düşünmedikleri açıktı.

Mat değneği ittirdi, ilk adamı tam kaburgalarının birleştiği yerin altından yakaladı. Vururken babasının sesini duyar gibi oldu. *Bu öldürücü bir darbedir, Mat. Hayatın söz konusu olmadığı sürece asla kullanma.* Ama o hançerler canına kastediyordu, kamarada değneği savuracak yer yoktu.

Adam boğulur gibi bir ses çıkarır, nefes almak için boşuna çabalayarak iki büklüm olurken Mat öne adım attı ve değneğin ucunu ilk adamın üzerinden ikinci adamın boğazına, yüksek bir çatırtıyla indirdi. İkinci adam hançerini bırakıp boğazını tuttu, arkadaşının üzerine düştü, ikisi birden çizmelerini yere sürterek, hırıldayarak can çekişmeye başladı.

Mat, iki adama bakarak durdu. *İki adam. Hayır, yak beni, üç! Daha önce hayatımda tek bir kişiyi incitmedim, ama bu gece üç adam öldürdüm. Işık!*

Karanlık koridor sessizlikle doldu, yukarıdaki güvertede yüksek çizme sesleri duydu. Tüm mürettebat çıplak ayaklarla dolaşıyordu.

Mat ne yaptığını düşünmemeye çalışarak ölü adamlardan birinin pelerinini çıkardı, omuzlarına sardı, iç çamaşırlarının açık rengini sakladı. Geçit boyunca yalınayak yürüdü, merdiveni tırmandı, başını kapak boşluğunun üzerinden biraz kaldırdı.

Solgun ay ışığı gergin yelkenlerin üzerinde yansıyordu, ama gece hâlâ güverteyi gölgelerle kaplıyordu, ve geminin iki yanında akan su dışında ses yoktu. Güvertede yalnızca tek bir adam var gibiydi, soğuğa karşı pelerininin başlığını iyice çekmiş biri. Adam ayak değiştirdi ve çizme derisi güverte tahtalarına sürtündü.

Mat değneğini alçak tutarak ve fark edilmemeyi umarak merdiveni tırmandı. "Öldü," dedi alçak, boğuk bir fısıltıyla.

"Umarım sen gırtlağını keserken ciyaklamıştır." Ağır aksanlı sesin Tar Valon'daki dönemeçli sokakta seslendiğini hatırlıyordu. "Bu oğlan çok fazla sorun yaratıyor. Dur! Sen kimsin?"

Mat değneği tüm gücüyle savurdu. Kalın odun adamın başına çarptı, pelerinin başlığı yere düşen kavun sesine benzer bir sesi kısmen boğdu.

Adam dümenin üzerine düştü, dümeni itti ve sarsılan gemi Mat'in sendelemesine sebep oldu. Gözucuyla gölgelerin içinde, korkuluklarda doğrulan bir şey ve bir hançerin pırıltısını gördü ve hançer savrulmadan değneği çeviremeyeceğini anladı. Parlayan başka bir şey gecenin içinde aktı ve donuk bir *tank* sesiyle loş şekle karıştı. Doğrulma hareketi düş-

meye dönüştü ve adam Mat'in ayaklarının dibinde yayıldı.

Gemi, dümen ilk adamın ağırlığıyla kayınca yine sarsılırken, alt güvertede sesler duyuldu.

Thom aksayarak, pelerin ve iç çamaşırları içinde, kapaktan Mat'e doğru geldi, boğa gözü lambasının kapağını kaldırdı. "Şanslıydın, evlat. Aşağıdakilerden birinde bu lamba vardı. Orada yatarken gemiyi ateşe verebilirdi." Işık ölü, sabit gözlü adamın göğsüne bir hançer saplandığını gösteriyordu. Mat adamı daha önce hiç görmemişti; yüzünde o kadar çok yara izi olan birini hatırlayacağından emindi. Thom ölü adamın elindeki hançeri tekmeledi, sonra eğilip kendi hançerini aldı, üzerindeki kanı cesedin pelerinine sildi. "Çok şanslısın, evlat. Gerçekten çok şanslı."

Kış korkuluklarına bağlanmış bir halat vardı. Thom üzerinden aştı, lambayı aşağıya doğru tuttu. Mat ona katıldı. Halatın diğer yanında Güneylimanı'nın küçük teknelerinden biri vardı ve kare lambası söndürülmüştü. İçeri çekilmiş küreklerin arasında iki adam daha bekliyordu.

"Yüksek Lord alsın beni, bu o!" diye inledi içlerinden biri. Diğeri çılgınca yerinden fırlayıp halatı tutan düğümü çözdü.

"Bu ikisini de öldürmek ister misin?" diye sordu Thom, sesi gösteri yaptığı zamanlardaki gibi gürleyerek.

"Hayır, Thom," dedi Mat sessizce. "Hayır."

Teknedeki adamlar soruyu duymuş, ama yanıtı duyamamış olmalıydı, çünkü teknelerini kurtarmaya çalışmayı bıraktılar ve büyük şapırtılar ile yanlardan suya atladılar. Irmakta çıkardıkları sesler çok yüksekti.

"Aptallar," diye mırıldandı Thom. "Tar Valon'dan sonra ırmak biraz daralır, ama burada en az sekizyüz metre genişliğinde olmalı. Karanlıkta asla kıyıya varamazlar."

"Taş adına!" diye bir feryat geldi kapaktan. "Burada neler oluyor? Geçitte ölü adamlar var! Vasa dümenin başında uyuyor mu? Çamura saplanacağız!" Mallia keten iç donu dışında çıplak, koşarak dümene gitti, ölü adamı kabaca çekti ve uzun dümen yekesini düzeltti. "Bu Vasa değil! Ruhum kavrulsun, bu ölü adamlar kim?" Şimdi güverteye başkaları da tır-

manıyordu, çıplak ayaklı mürettebat ve pelerinlere, battaniyelere sarınmış korkmuş yolcular.

Thom hareketlerini bedeniyle gizleyerek, halatı hançeriyle tek darbede kesti. Küçük tekne karanlıkta uzaklaşmaya başladı. "Irmak eşkıyaları, Kaptan," dedi. "Genç Mat ve ben gemini ırmak eşkıyalarından kurtardık. Biz olmasak herkesin gırtlağını keserlerdi. Belki yolculuk ücretlerimizi tekrar düşünmelisin."

"Eşkıyalar mı!" diye bağırdı Mallia. "Onlardan Cairhien yakınlarında bol bol var, ama bu kadar kuzeyde hiç duymamıştım!" Birbirine sokulmuş yolcular, eşkıyalar ve gırtlaklarının kesilmesi hakkında mırıldanarak konuşmaya koyuldular.

Mat dimdik, kapağa doğru yürüdü. Arkasında Mallia'nın sesini duydu. "O serinkanlı biri. Andor'un kiralık katil tuttuğunu hiç duymadım, ama ruhum kavrulsun, o soğuk biri."

Mat merdivende sendeledi, geçitte iki cesedin üzerinden aştı ve kaptanın kamarasının kapısını arkasından çarparak kapattı. Yatağa giden yolun yarısını aşmıştı ki titremeye kapıldı ve sonra tek yapabildiği dizlerinin üstüne çökmek oldu. *Işık, ben hangi oyunda oynuyorum? Kazanacaksam oyunu bilmeliyim. Işık, hangi oyun?*

Rand flütüyle alçak sesle "Sabah Gülü"nü çalarak, alevlerin üzerine eğilmiş bir sopaya takılmış tavşanın kızarmakta olduğu kamp ateşine baktı. Gece rüzgarı alevleri dans ettiriyordu; tavşan kokusunu fark etmedi bile, ama boş boş, bir sonraki köy ya da kasabadan biraz daha tuz bulması gerektiğini düşündü. "Sabah Gülü" o düğünlerde çaldığı ezgilerden biriydi.

Kaç gün önceydi? Gerçekten o kadar çok düğün mü vardı, yoksa ben hayal mi gördüm? Köydeki her kadın aynı anda evlenmeye karar verdi, ha? Köyün adı neydi? Delirmeye başladım mı yoksa?

Yüzünde ter damlacıkları belirdi, ama o ateşe bakarak alçak sesle çalmaya devam etti. Moiraine ona *ta'veren* olduğunu söylemişti. Herkes

ta'veren olduğunu söylüyordu. Belki gerçekten de öyleydi. O tür insanlar çevrelerindeki her şeyi değiştirirdi. Onca düğüne bir *ta'veren* sebep olmuş olabilirdi. Ama bu aklına getirmeyi hiç istemediği bir şeyi çağrıştırıyordu.

Aynı zamanda Yenidendoğan Ejder olduğumu söylüyorlar. Hepsi söylüyor. Hem canlılar, hem ölüler. Bu onu doğru kılmaz. Beni Yenidendoğan Ejder ilan etmelerine izin vermek zorundaydım. Görev. Başka seçeneğim yoktu, ama bu onu doğru kılmaz.

O ezgiyi çalmaktan alamıyordu kendini. Aklına Egwene'i getiriyordu. Bir zamanlar Egweneyle evleneceğini düşünürdü. Uzun zaman önceymiş gibi görünüyordu. Geçmişti, artık. Ama düşlerinde gelmişti. *O olabilirdi. Yüzü. Onun yüzüydü.*

Yalnız, o kadar çok yüz gelmişti ki, tanıdığı yüzler. Tam, annesi, Mat, ve Perrin. Hepsi onu öldürmeye çalışmıştı. Aslında onlar değildi, elbette. Yalnızca yüzleri, Gölgedölleri üzerinde. Aslında onlar olmadığını düşünmüştü. Gölgedölleri düşlerinde bile yürüyor gibiydi. Onlar yalnızca düş müydü? Bazı düşler gerçekti, biliyordu. Ve diğerleri yalnızca düştü, kabuslar ya da umutlar. Ama farkı nasıl ayırt edecekti? Bir gece rüyasına Min girmişti... ve sırtına hançer saplamaya çalışmıştı. Rand bunun onu bu kadar incitmesine hâlâ şaşıyordu. Dikkatsiz davranmış, kızın yaklaşmasına izin vermiş, gardını indirmişti. Ona baktığında gördüğü şeylere rağmen Min'in yanında kendini koruma ihtiyacı hissetmemişti hiç. Onunla olmak, yaralarına merhem sürülmesi gibiydi.

Ve sonra beni öldürmeye çalıştı! Müzik ahenksiz bir ciyaklamaya dönüştü, ama o yeniden yumuşattı. *O değil. Onun yüzüne sahip bir Gölgedölü. Min beni incitmez.* Bunu neden düşündüğünü bilmiyordu, ama doğru olduğundan emindi.

Düşlerinde onca yüz. Selene gelmişti, serin, gizemli ve o kadar güzel ki, onu düşünürken bile ağzı kuruyordu. Ona önceki gibi ihtişam sunmuştu –çok uzun zaman önce gibi geliyordu– ama şimdi kılıcı alması gerektiğini söylüyordu. Ve kılıçla Selene'ye gelecekti. *Callandor.* O hep

düşlerindeydi. Daima. Ve alay dolu yüzler. Egwene'i, Nynaeve'i, Elayne'i kafeslere iten, onları ağlara dolayan, onları inciten eller. Neden diğer ikisinden çok Elayne'e ağlamıştı?

Başı dönüyordu. Karnının yan tarafı kadar başı da acıyordu ve yüzünden aşağı ter damlaları süzülüyordu. Ve o yumuşak bir sesle, gecenin içinde, uyumaya korkarak "Sabah Gülü"nü çalıyordu. Düş görmekten korkarak.

4

DESENİN İÇİNDE

Perrin eyerinden yol kenarında, otların arasında yarı gizlenmiş düz taşa bakarak kaşlarını çattı. Manetherendrelle Nehri'ne ve Lugard sınırına yaklaşınca Lugard Yolu adını alan ezilip sertleşmiş toprak yol bir zamanlar, çok uzun zaman önce taş döşeliydi, iki gün önce Moiraine öyle söylemişti, ve zaman zaman taş parçaları yüzeye çıkıyordu. Bu taşların üzerinde tuhaf işaretler vardı.

Köpekler taşta pençe izi bırakabiliyor olsaydı, Perrin bunun iri bir köpeğin izi olduğunu söylerdi. Görebildiği kadarıyla, çıplak toprağın daha yumuşak olduğu, iz tutabileceği kenarlara yakın kısımda, köpek izi de, köpek kokusu da yoktu. Yalnızca havada hafif bir yanık kokusu, havaifişekler ateşlendikten sonra geride kalan sülfür kokusuna benzer bir şey. İleride, yolun ırmağa kavuştuğu yerde bir kasaba vardı; belki bazı çocuklar bir Havaifişekçinin malzemeleriyle buraya gelmişti.

Çocukların gelmesi için çok uzak. Ama çiftlikler görmüştü. Çiftlik çocukları olabilirdi. *Her ne ise, o işaretle hiç ilgisi yok. Atlar uçmaz ve köpekler taşın üzerinde iz bırakmaz. Doğru düzgün düşünemeyecek kadar yoruldum.*

Esneyerek topuklarını Çevik'in kaburgalarına vurdu ve boz at diğerlerinin peşinden dörtnala kalktı. Jarra'dan ayrıldıklarından beri Moiraine

onları çok zorluyordu ve bir an bile duranı beklemiyordu. Aes Sedai, aklına bir şey koyduğunda soğuk dövülmüş demir kadar sert oluyordu. Loial altı gün önce, başını kaldırıp kendini birbuçuk kilometre arkada, başka herkesi bir sonraki tepenin ardında kaybolmak üzere bulduğundan beri okumayı bırakmıştı.

Perrin Çevik'i Moiraine'in beyaz kısrağının arkasında, Ogier'in iri atının yanında yavaşlattı ve yine esnedi. Lan ileride bir yerde, keşif yapıyordu. Arkalarındaki güneş ağaç tepelerinde, bir saatlik yükseklikteydi, ama Muhafız karanlık basmadan Manetherendrelle üzerinde, Remen adlı bir kasabaya ulaşacaklarını söylemişti. Perrin orada onları ne beklediğini görmek istediğinden emin değildi. Ne olabileceğini bilmiyordu, Ama Jarra'dan sonraki günler onu ihtiyatlı kılmıştı.

"Neden uyuyamıyorsun, anlamıyorum," dedi Loial ona. "Ben o kadar yorulıyorum ki, Moiraine gece için durmamıza izin verdiği zaman, daha uzanmadan uyuyakalıyorum."

Perrin başını iki yana sallamakla yetindi. Loial'e derin uyumaya cesaret edemediğini, en hafif uykusunun bile rahatsız edici düşlerle dolu olduğunu anlatabilmesi imkansızdı. İçinde Egwene ve Çekirge olan o tuhaf rüya gibi. *Eh, rüyamda Egwene'i görmeme şaşmamak gerek. Işık, acaba nasıldır? Şimdi Kule'de güvendedir ve Aes Sedai olmayı öğreniyordur. Verin ona gözkulak olur. Mat'e de.* Kimsenin Nynaeve'e gözkulak olmasının gerekeceğini sanmıyordu; Perrin'e göre, Nynaeve'in yanında başkalarının kendilerine gözkulak olacak birine ihtiyacı olurdu.

Çekirge hakkında düşünmek istemiyordu. Kurtları aklından uzak tutmayı başarıyordu, ama kendini telaşlı bir el tarafından çekiçlenmiş ve iyice gerilmiş gibi hissetmesi pahasına; ölü bir kurdun onun beynine girebileceğini düşünmek istemiyordu. Silkelendi ve gözlerini iri iri açılmaya zorladı. O kurt çekirge olsa bile.

İyi uyumamasının kötü düşler dışında da nedenleri vardı. Rand'ın buradan geçtiğine ilişkin başka işaretler bulmuşlardı. Jarra ile Eldar Irmağı arasında hiç iz görememişti, ama elli ayaklık bir yamaçtan diğerine uza-

nan kemerli, taş bir köprünün üzerinden Eldar'ı geçtikten sonra, küller içindeki Sidon kasabasını arkada bırakmışlardı. Her bina yanmıştı. Yıkıntıların arasında yalnızca birkaç taş duvar ve baca ayakta kalmıştı.

Perişan durumdaki kasabalılar yangını ahırda yere düşen bir lambanın başlattığını, sonra yangının deliye döndüğünü ve hiçbir şeyin yolunda gitmediğini söylemişti. Bulunabilen kovaların yarısı delikti. Yanarak yıkılan her duvar içe değil dışa devrilmiş, yanındaki evleri ateşe vermişti. Hanın alevler içindeki kütükleri bir şekilde meydandaki ana kuyuya kadar yuvarlanmıştı ve bu yüzden kimse yangınları söndürmek üzere su çekememişti. Diğer üç kuyunun üzerine yanan evler yıkılmıştı. Rüzgar bile sık sık yön değiştirmiş, alevleri her yöne dağıtmıştı.

Buna Rand'ın varlığının sebep olup olmadığını Moiraine'e sormaya gerek bile yoktu; kadının demir kadar soğuk yüzü yeterli yanıttı zaten. Desen kendini Rand'ın çevresinde şekillendirmiş, olasılıklar çılgına dönmüştü.

Sidon'un ötesindeki dört küçük kasabada, ancak Lan'in iz sürmedeki becerisi sayesinde Rand'ın hâlâ ileride olduğunu anlayabilmişlerdi. Rand artık yayaydı ve bir süredir yola böyle devam etmişti. Atını Jarra'da ölü bulmuşlardı, kurtlar ya da vahşi köpekler tarafından parçalanmış gibi görünüyordu. O sırada, Moiraine atının üzerinden kaşlarını çatarak bakarken, zihniyle kurtlara uzanması zor olmuştu. Neyse ki Lan, ölü atın yattığı yerden uzaklaşan, Rand'a ait çizme izleri bulmuştu. Bir çizmenin topuğuna taş sıkışmıştı ve üç köşeli taş izleri izlerinin açıkça ayırt edilebilmesini sağlamıştı. Ama yaya ya da atlı, önlerinde kalmayı başarıyordu.

Sidon'dan sonraki dört köyde de, herkesin hatırlayabildiği en büyük heyecan Loial'in atla gelmesi ve onun gerçek bir Ogier olduğunu anlamaları olmuştu. Buna o kadar kendilerini kaptırmışlardı ki, Perrin'in gözlerini fark etmemişlerdi bile, ve fark ettiklerinde... Eh, Ogierler bile gerçekse, insanların her renk gözleri olabilirdi.

Ama daha sonra Willar adında küçük bir yere gelmişlerdi ve köylüler kutlama yapıyordu. Köy meydanındaki kaynak, kuyu kazma çabala-

rının tamamı başarısız olduktan ve halkın yarısı başka yere taşındıktan sonra, yıllarca birbuçuk kilometre ötede dereden su taşıdıktan sonra, aniden akmaya başlamıştı. Willar ölmeyecekti. Ardından aynı günde, birbirine yakın üç dokunulmamış köy görmüşlerdi. Samaha'da, evvelki gece tüm kuyular kuruyuvermişti ve herkes Karanlık Varlık hakkında homurdanıp duruyordu; sonra Tallan'da, köyde bilinen tüm eski anlaşmazlıklar, bir önceki sabah taşan lağım çukurları gibi aniden yüzeye çıkmıştı ve ancak üç cinayet işlendikten sonra herkes silkelenip kendine gelmişti. Ve son olarak Fyall'da, bu baharın ekinleri herkesin hatırlayabildiği en zayıf ekinlerken, evinin arkasında yeni bir tuvalet kazmakta olan Belediye Başkanı altınla dolu çürük çuvallar bulmuştu, yani kimse aç kalmayacaktı. Fyall'da kimse, bir yanında bir kadın yüzü, diğer yanında bir kartal olan şişman paraları tanımıyordu; Moiraine paraların Manetheren'de basıldığını söylemişti.

Perrin sonunda, bir gece kamp ateşinin çevresinde otururlarken kadına bunu sormuştu. "Jarra'dan sonra sandım ki... Hepsi düğünler yüzünden çok mutluydu. Beyazpelerin bile aptal gibi görünüyordu. Fyall iyiydi... Rand'ın ekinlerle ilgisi olamaz; o gelmeden önce de mahsul yoktu zaten, ayrıca o altınlar iyi oldu, ihtiyaçları vardı. Ama diğerleri... yanan kasabalar, kuruyan kuyular ve... Bu kötü, Moiraine. Rand'ın kötü olduğuna inanamam. Desen onun çevresinde şekilleniyor olabilir, ama Desen nasıl bu kadar kötücül olabilir? Hiç mantıklı gelmiyor, oysa olayların bir mantığı olmalı. Mantıksız bir alet yaparsan, boşuna metal harcamış olursun. Desen hiçbir şeyi boşa harcamaz."

Lan ona alayla bakmış, kampın çevresini dolaşmak üzere karanlığın içinde kaybolmuştu. Battaniyelerine uzanmış olan Loial kulaklarını öne devirerek, dinlemek üzere başını kaldırmıştı.

Moiraine bir süre ellerini ısıtarak sustu. Sonunda alevlere bakarak konuştu. "Yaratıcı iyidir, Perrin. Yalanların Babası kötüdür. Çağların Deseni, Çağların Danteli ne iyidir, ne kötü. Desenin olduğu gibidir. Zaman çarkı tüm yaşamları, tüm eylemleri Desen'e dokur. Tek renk desen, de-

sen değildir. Bir Çağ'ın Desen'i için, iyi ile kötü, atkı ile çözgüdür."

Üç gün sonra, akşamın geç saatlerinde, güneş ışığı altında at sürerken bile, Perrin o sözleri ilk işittiği anki ürpertiyi hissedebiliyordu. İnsanların kötü şeyler yaptıkları zaman Desen'e aykırı gittiklerini, onu çarpıtıklarını düşünmek hoşuna gidiyordu. Ona göre Desen usta bir demirci tarafından yapılmış ince, karmaşık bir yaratımdı. Hiç aldırmadan iyi çeliğe kötü metal ve daha da kötü şeyler katıyor olması soğuk bir düşünceydi.

"Ben aldırıyorum," diye mırıldandı yumuşak sesle. "Işık, ben aldırıyorum." Moiraine başını çevirip ona baktı ve Perrin sustu. Aes Sedai'nin, Rand dışında neye aldırdığını bilemiyordu.

Birkaç dakika sonra Lan ileride belirdi ve Moiraine'in kısrağının yanına gelince siyah savaş atını çevirdi. "Remen bir sonraki tepenin ardında," dedi. "Bir iki olay dolu gün yaşamışlar gibi."

Loial'in kulakları bir kez seyirdi. "Rand mı?"

Muhafız başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Belki gördüğü zaman Moiraine anlayabilir." Aes Sedai sorgularcasına ona baktı, sonra beyaz kısrağını topukladı.

Tepeye tırmandılar ve Remen, ırmağın hemen bitişiğinde, önlerine serildi. Manetherendrelle burada sekizyüz metreden daha genişti ve köprü yoktu. Bunun yerine kalabalık, mavna benzeri iki sal, uzun küreklerle itilerek karşıya geçiyor, neredeyse boş olan bir tanesiyse geri geliyordu. Üç sal daha, uzun taş rıhtımı yaklaşık bir düzine nehir ticaret gemisiyle paylaşıyordu. Gemilerin kimi tek direkli, kimi iki direkliydi. Birkaç büyük, gri taştan depo rıhtımı kasabadan ayırıyordu. Kasabadaki binaların çoğu da taştan yapılmıştı ve çatıları sarı, kırmızı, mor, her renk kiremitle örtülmüştü. Sokaklar merkezdeki meydandan her yöne dağılıyordu.

Tepeden inerlerken Moiraine yüzünü gizlemek için büyükçe başlığını yüzüne indirdi.

Her zamanki gibi, sokaklardaki insanlar Loial'e bakakaldılar, ama bu

sefer Perrin huşu dolu "Ogier" mırıltıları duydu. Loial eyerinde, bir süredir olduğundan daha dik oturuyordu, kulakları dimdikti ve geniş dudaklarının kenarları bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Memnun olduğunu belli etmemeye çalıştığı açıktı, ama kulakları kaşınan bir kediye benziyordu.

Remen Perrin'e herhangi bir kasaba gibi göründü. İnsan ve insanlardan kaynaklanan kokularla doluydu; elbette ırmağın güçlü kokusu da vardı... ve Lan'in ne demek istediğini düşünürken bir koku –yanlış bir şeyin kokusu– ensesindeki tüylerin diken diken olmasına sebep oldu. Koku, o hisseder hissetmez, közlerin üzerine düşmüş at kılı gibi yok oldu, ama Perrin onu hatırlıyordu. Aynı kokuyu Jarra'da da almıştı ve koku orada da hemen kaybolmuştu. Bu bir Çarpık Varlık ya da Hiçdoğmamış değildi –*Trolloc, yanasıca, Çarpık Varlık değil! Hiçdoğmamış değil! Myrddraal, Soluk, Yarı-insan; Hiçdoğmamış hariç herhangi bir şey!*– bir Trolloc ya da bir Soluk değildi, ama koku aynı ölçüde keskin, aynı ölçüde iğrençti. Ancak o kokuyu her ne bırakmışsa, kalıcı bir izi yok gibiydi.

Kasaba meydanına at sürdüler. Meydanın ortasındaki iri döşeme taşlarından biri kaldırılmış, bir darağacı dikilmişti. Yerden kalın bir kütük yükseliyor, başka bir kütüğe çapraz bağlanıyordu. Bu kütüğe, dibi yerden dört adım yüksekte bir kafes asılmıştı. Kafesin içinde griler ve kahverengiler giyinmiş uzun boylu bir adam oturmuş, dizlerini çenesinin altına çekmişti. Başka şekilde duracak kadar yeri yoktu. Üç küçük oğlan adama taş atıyordu. Adam dümdüz önüne bakıyor, taşlardan biri parmaklıkların arasından geçtiği zaman hiç irkilmiyordu. Yüzünün birden fazla yeri kanıyordu. Gelip geçen kasabalılar da tıpkı adam gibi, çocukların ne yaptığına hiç ilgi göstermiyordu, ama her biri kafese bakıyordu, bazıları onayla, bazıları korkuyla.

Moiraine, gırtlağından tiksinti olabilecek bir ses çıkardı.

"Dahası var," dedi Lan. "Gelin. Handa oda ayarladım bile. İlginç bulacağınızı düşünüyorum."

Arkalarından at sürerken Perrin omzunun üzerinden kafesteki adama

baktı. Adamda tanıdık bir şey vardı, ama bir türlü çıkartamıyordu.

"Bunu yapmamalılar." Loial'in gürlemesi biraz hırlama gibi çıkmıştı. "Çocuklar, demek istiyorum. Yetişkinler onları durdurmalı."

"Öyle," diye onayladı Perrin, dikkat etmeden. *Neden tanıdık geliyor?*

Lan'in onları götürdüğü, ırmağa yakın hanın kapısındaki tabelada Wayland'in Demirhanesi yazılıydı ve Perrin bunu iyi bir işaret kabul etti, ama mekanda, tabelaya resmedilmiş deri önlüklü, çekiçli adam dışında demirhaneyle ilgili hiçbir şey yoktu. Geniş, mor çatılı, üç katlı bir binaydı. Kare şeklinde, cilalanmış gri taşlardan yapılmıştı. Geniş pencereleri, oymalı kapıları ve zengin bir görüntüsü vardı. Ahır uşakları atları almak için koşa koşa geldi, Lan onlara para attığında yerlere kadar eğildiler.

İçeride, Perrin insanlara bakakaldı. Masalardaki erkekler ve kadınlar bayram kıyafetlerini giymiş gibiydi, Perrin'e öyle geldi, uzun zamandır görmediği kadar çok işlemeli ceket, dantelli elbise, renkli kurdele, saçaklı şal gördü. Yalnızca bir masada oturan dört adamın sade ceketleri vardı ve Perrin ile diğerleri içeri girdiğinde beklentiyle bakmayan yalnızca onlardı. Dört adam alçak sesle konuşmaya devam etti. Perrin ne dediklerini biraz duyabiliyordu, kargo olarak buz biberinin kürke üstünlüğü, Saldaea'daki sorunların fiyatları ne hale getirdiği hakkında konuşuyorlardı. Ticaret gemilerinin kaptanları, diye karar verdi Perrin. Diğerleri yerel halka benziyordu. Hizmetkar kadınlar bile en iyi elbiselerini giymişlerdi, uzun önlükleri işlemeli, dantel yakalı elbiselerini gizliyordu.

Mutfak harıl harıl çalışıyordu; Perrin koyun, kuzu, tavuk eti, biftek ve değişik sebzelerin kokusunu alabiliyordu. Ve bir anlığına ona eti unutturan baharatlı kek kokusunu.

Hancı onları içeride karşıladı. Tombul, kel kafalı bir adamdı, pürüzsüz, pembe yüzünde parlak kahverengi gözleri vardı ve durmaksızın eğiliyor, ellerini yıkıyormuş gibi ovuşturuyordu. Yanlarına gelmiş olmasa Perrin hancı olduğunu asla anlamazdı, çünkü beyaz önlük takmak yerine başka herkes gibi ceket giymişti, kalın, mavi yünden beyaz-yeşil işlemeli, kalınlığıyla adamı terletmekte olan bir ceket.

Neden hepsi bayram kıyafetleri giyiyor? diye merak etti Perrin.

"Ah, Andra Efendi," dedi hancı, Lan'e hitaben. "Ve tıpkı dediğiniz gibi, bir Ogier. Şüphe ettiğimden değil, elbette. Olan biten bunca şeyden sonra, hele sizin sözünüzden, asla şüphe etmedim, efendim. Neden bir Ogier olmasın ki? Ah, Ogier dostum, evde sizin gibi birini misafir etmek bilemezsiniz ne kadar memnun ediyor beni. İyi bir şey bu, her şeye güzel bir son. Ah, ve hanımefendi..." Gözleriyle elbisesinin koyu mavi ipeğini, pelerininin zengin, yolculuk yüzden tozlu, ama yine de iyi yününü süzdü. "Beni affedin, hanımefendi, lütfen." Öyle bir eğildi ki at nalına benzedi. "Andra Efendi konumunuzu açıklamadı, leydim. Saygısızlık etmek istemedim. Dost Ogier'den daha da büyük şeref verdiniz, elbette, leydim. Lütfen, Gainor Furlan'ın beceriksiz dilinin kusuruna bakmayın."

"Bakmıyorum." Moiraine'in sesi Furlan'ın ona verdiği unvanı sükunetle kabul etti. Aes Sedai ilk kez başka isim kullanıyor ya da olmadığı biriymiş gibi davranıyor değildi. Perrin Lan'in kendine Andra dediğini de ilk kez duymuyordu. İri başlık Moiraine'in pürüzsüz Aes Sedai hatlarını hâlâ saklıyordu ve Moiraine üşüyormuş gibi pelerininin önünü bir eliyle kapalı tutuyordu, ama büyük Yılan yüzüğünü taktığı eliyle değil. "Kasabanızda tuhaf olaylar olmuş, hancı, öyle anlıyorum. Yolcuları rahatsız edecek türden değildir, umarım."

"Ah, leydim, gerçekten de tuhaf diyebilirsiniz. Sizin neşe veren varlığınız bu mütevazı evi onurlandırmak için fazla bile, üstelik yanınızda bir Ogier var, ama Remen'de Avcılar da var. Tam burada, Wayland'in Demirhanesi'nde. Valere Borusu avcıları, macera yaşamak için Illian'dan yola çıkmışlar. Ve burada, Remen'de macera buldular, leydim, ya da buradan ırmakyukarı iki, üç kilometre uzakta, vahşi Aiellerle savaştılar. Altara'da kara peçeli Aiel vahşileri olduğunu hayal edebiliyor musunuz, leydim?"

Aiel. Perrin artık kafesteki adamda neyin ona tanıdık geldiğini biliyordu. Daha önce bir kez Aiel görmüştü, Kıraçlar denilen zorlu toprakların efsanevi sakinlerinden biri. Adam Rand'a çok benziyordu, çoğu ki-

şiden daha uzun, gri gözlü, kırmızımsı saçlıydı ve kafesteki adam gibi, taşlar ve çalılar arasında kaybolacak kahverengiler ve griler, dizlere tırmanan bağcıkları olan yumuşak çizmeler giymişti. Perrin Min'in sesini duyar gibi oldu. *Kafeste bir Aiel. Yaşamında bir dönüm noktası ya da önemli bir şey olacak.*

"Neden bir...?" Sesinin boğuk çıkmaması için durup boğazını temizledi. "Nasıl oldu da kasaba meydanında kafeste bir Aiel var?"

"Ah, genç efendi, bu oldukça uzun..." Furlan sustu, Perrin'i baştan aşağı süzdü, sade köylü giysilerini, ellerindeki uzunyayı taradı, sadağın karşısında, belindeki halkada asılı duran baltada durdu. Tombul adam, bakışları Perrin'in yüzüne ulaşınca irkildi. Bir leydi ve bir Ogier'in yanında, Perrin'in sarı gözlerini yeni fark etmiş gibiydi. "Hizmetkarınız herhalde, Andra Efendi?" dedi ihtiyatla.

"Sorduğu soruya cevap ver," dedi Lan yalnızca.

"Ah. Ah, elbette, Andra Efendi. Ama burada benden daha iyi anlatacak biri var. Lord Orban. Biz de onu dinlemek için toplanmıştık."

Kırmızı ceketli, koyu renk saçlı, şakaklarına bir sargı dolanmış genççe bir adam salonun yan tarafındaki merdiveni, yastıklı koltuk değnekleri kullanarak iniyordu. Pantolonunun sol bacağı kesilmişti ve bacağı ayak bileğinden kalçasına kadar sargılarla kaplanmıştı. Kasabalılar harika bir şey görmüş gibi mırıldandı. Gemi kaptanları alçak sesle konuşmaya devam ettiler; kürklere gelmişlerdi.

Furlan kırmızı ceketli adamın hikayeyi daha iyi anlatacağını düşünüyor olabilirdi, ama kendisi anlatmaya girişti. "Lord Orban ve Lord Gann, yanlarında yalnızca on asker varken, yirmi vahşi Aielle karşılaşmışlar. Ah, çok şiddetli ve zorlu bir çarpışma olmuş, pek çok yara verilmiş ve alınmış. Altı iyi asker ölmüş ve herkes yaralanmış. En kötüsü de Lord Orban ve Lord Gann, kaçanlar dışında bütün Aielleri öldürmüşler ve bir tanesini de tutsak almışlar. Meydanda gördüğünüz o. Tıpkı ölenler gibi, artık yaban âdetleri ile köyleri rahatsız edemeyecek."

"Bu bölgede Aieller ile sorun mu yaşadınız?" diye sordu Moiraine.

Perrin de büyük bir hayret içinde, aynı şeyi merak ediyordu. Bazı insanların hâlâ vahşi birini tanımlamak için zaman zaman "kara peçeli Aiel" deyimini kullanması, Aiel Savaşı'nın bıraktığı izlenimin ne kadar güçlü olduğunu gösteriyordu. Ama bu yirmi sene önce olmuştu ve Aieller savaştan önce ya da sonra Kıraç'tan hiç çıkmamıştı. *Ama ben Dünyanın Omurgası'nın bu tarafında bir tane görmüştüm, şimdi iki oldu.*

Hancı kel kafasını ovaladı. "Ah. Ah, hayır, leydim, tam olarak değil. Ama yirmi vahşi serbest dolaşıyor olsa yaşardık, bundan emin olabilirsiniz. Ne de olsa herkes Cairhien'i nasıl yağmaladıklarını, nasıl her yeri yaktıklarını hatırlıyor. Uluslar onları geri sürmek için birleştiği zaman bu köyden insanlar Parlak Duvarlar Savaşı'na katıldı. Ben o sırada bel tutulmasından muzdariptim, bu yüzden gidemedim, ama çok iyi hatırlıyorum. Hepimiz hatırlıyoruz. Buraya, kendi topraklarından bunca uzağa nasıl ya da neden geldiklerini bilemiyorum, ama Lord Orban ve Lord Gann bizi onlardan kurtardı." Bayram kıyafetlerine bürünmüş köylülerden genel bir onay mırıltısı yükseldi.

Orban ayaklarını vura vura, hancı dışında kimseyi fark etmemiş gibi salonu aştı. Perrin, adam yaklaşmadan bayat şarap kokusunu aldı. "O yaşlı kadın bitkilerini alıp nereye gitti, Furlan?" diye sordu Orban kabaca. "Gann'ın yaraları acı veriyor, benim başım da yarılacakmış gibi ağrıyor."

Furlan yerlere kadar eğildi. "Ah, Leich Ana sabah dönecek, Lord Orban. Bir doğum var, Lordum. Ama sizin ve Lord Gann'ın yaralarınızı diktiğini ve merhemlediğini, bu yüzden endişelenecek bir şey olmadığını söyledi. Ah, Lord Orban, eminim yarın ilk iş olarak sizi görecektir."

Sargılı adam alçak sesle, bir çiftçi karısının "eniklerini doğurması" ile ilgili bir şey ve "un çuvalı gibi dikilmek" hakkında bir şey daha mırıldandı... Perrin'in kulakları dışındaki kulaklarınduyması için fazlaca alçak bir sesle. Adam kasvetli, kızgın bakışlarını kaydırdı ve ilk defa yeni gelenleri fark etmiş göründü. Anında Perrin'i görmezden gelmeye karar verdi ki bu Perrin'i hiç şaşırtmadı. Loial'i görünce gözleri birazcık irileşti -*daha*

önce Ogier görmüş, diye düşündü Perrin, *ama burada göreceğini hiç beklemiyordu*– Lan'i görünce biraz kısıldı –*Savaşan birini görünce tanıyor ve hiç memnun olmadı*– ve Moiraine'in başlığının içini görmek için eğilirken keyfi yerine geldi, ama yüzünü görecek kadar yakın değildi.

Perrin bu konuda, Aes Sedailer hakkında daha fazla düşünmemeye karar verdi ve Moiraine ile Lan'in de düşünmediğini umdu. Muhafız'ın gözlerindeki ışık, en azından bu konudaki umudunun boşa çıktığını gösteriyordu.

"On kişi, yirmi Aielle mi savaştınız?" diye sordu Lan duygusuz bir sesle.

Orban irkilerek sırtını dikleştirdi. Özenle kayıtsız tuttuğu bir sesle, "Evet, Valere Borusu'nu ararken bu tür şeyleri beklemelisiniz. Gann ve benim ilk çatışmamız değildi, Boru'yu bulana kadar son da olmayacak. Işık üzerimizde parlarsa." Işık hayatta başka şey yapamazmış gibi konuşuyordu. "Elbette tüm çatışmalarımız Aiellerle olmadı, ellerinden gelse Avcıları durdurmak isteyecekler var. Gann ve ben o kadar kolay durdurulamayız." Kasabalılardan bir başka onay mırıltısı yükseldi. Orban sırtını biraz daha dikleştirdi.

"Altı adam kaybettiniz ve bir tutsak aldınız." Lan'in sesinden, bunun iyi mi, yoksa kötü bir alışveriş mi olduğu anlaşılmıyordu.

"Evet," dedi Orban, "kalanını öldürdük. Kaçanlar dışında. Kuşkusuz şimdi ölülerini saklıyorlardır; bunu yaptıklarını duydum. Beyazpelerinler onları aramaya çıktı, ama asla bulamayacaklar."

"Burada Beyazpelerinler mi var?" diye sordu Perrin keskin bir sesle.

Orban ona bir bakış fırlattı ve bir kez daha onu görmezden gelmeye karar verdi. Adam yine Lan'e hitap etti. "Beyazpelerinler hep burunlarını istenmeyen ya da ihtiyaç duyulmayan yerlere sokarlar. Hepsi beceriksiz hödükler. Evet, günlerce kırlarda at sürecekler, ama kendi gölgelerini bulabilirlerse şaşarım."

"Herhalde bulamazlar," dedi Lan.

Sargılı adam, Lan'in ne demek istediğinden emin değilmiş gibi kaşlarını çattı, sonra yine hancıya döndü. "O yaşlı kadını bul, duydun mu? Ba-

şım çatlıyor." Lan'e son bir bakış fırlattı ve topallayarak uzaklaştı, Aiel öldüren Boru Avcısı hakkında arkasından yükselen hayranlık mırıltıları eşliğinde merdivenin basamaklarını teker teker tırmandı.

"Bu olaylı bir kasabaymış." Loial'in gür sesi tüm gözleri kendi üzerine çekti. Perrin'in çıkartabildiği kadarıyla halatları tartışan gemi kaptanlarınınki dışında. "Gittiğim her yerde, siz insanlar bir şeyler yapıyor, koşturuyor, telaş ediyorsunuz, başınıza bir şeyler geliyor. Bu kadar heyecana nasıl dayanıyorsunuz?"

"Ah, Ogier dostum," dedi Furlan, "heyecan aramak biz insanların özelliğidir. Parlak Duvarlara gidemediğim için nasıl üzülmüştüm. Neden, bak sana anlatayım..."

"Odalarımız." Moiraine sesini yükseltmemişti, ama sözleri hancının sözlerini keskin bir bıçak gibi kesti. "Andra oda ayarladı, değil mi?"

"Ah, leydim, beni affedin. Evet, Andra Efendi gerçekten de oda tuttu. Beni affedin lütfen. Bunca heyecan kafamı bomboş yaptı. Lütfen beni affedin, leydim. Bu taraftan, dilerseniz. Beni takip edebilirseniz." Adam eğilerek, yaltaklanarak, özürler dileyerek, durmaksızın gevezelenerek onları merdivenlerden çıkardı.

Üst katta Perrin durup arkasına baktı. Aşağıdan "leydi" ve "Ogier" mırıltıları duyuyordu, onca bakışı hissedebiliyordu, ama özellikle bir çift göz Moiraine'e ya da Loial'e değil, kendisine bakıyor gibiydi.

Onu hemen seçti. Bir kere, diğerlerinden ayrı duruyordu; ayrıca, kıyafetinde birazcık bile dantel olmayan tek kadın oydu. Koyu gri, neredeyse siyah elbisesi kaptanların giysileri kadar sadeydi, geniş kol yenleri ve dar eteği vardı, tek bir farbelası, tek bir işlemesi yoktu. Kadın hareket ettiği zaman Perrin elbisenin ata binmek üzere ikiye bölünmüş olduğunu gördü ve yumuşak çizmeler eteğin altından ona göz kırptı. Gençti –Perrin'den daha büyük değildi– ve bir kadın için uzun boyluydu. Siyah saçları omuzlarına geliyordu. Aşırı iri ve çarpıcı olmaktan kılpayı kurtulan bir burun ve geniş bir ağız, yüksek elmacık kemikleri, siyah, hafifçe çekik gözler. Perrin onun güzel olup olmadığına karar veremedi.

Perrin bakışlarını aşağıya yöneltir yöneltmez, kadın dönüp hizmetkâr kadınlardan biriyle konuşmaya başladı ve bir daha merdivene bakmadı, ama Perrin haklı olduğundan emindi. Kadın ona bakıyordu.

5

FARKLI BİR DANS

Furlan odalarını gösterirken konuştu durdu, ama Perrin onu dinlemedi. Siyah saçlı kızın sarı gözlerin ne anlama geldiğini bilip bilmediğini merak etmekle meşguldü. *Yak beni, bakıyordu.* Sonra hancının "Ghealdan'da Yenidendoğan Ejder'i ilan eden" dediğini duydu ve kulaklarının Loial'inkiler gibi sivrildiğini sandı.

Moiraine odasına açılan kapının eşiğinde durıverdi. "Yeni bir sahte Ejder mi var, hancı? Ghealdan'da mı?" Pelerininin başlığı yüzünü hâlâ gizliyordu, ama tepeden tırnağa sarsılmış gibiydi. Perrin adamın yanıtını dinlerken bile ona bakmaktan kendini alamadı; korkuya yakın bir şey kokuyordu.

"Ah, leydim, siz hiç korkmayın. Ghealdan yüz fersah uzakta ve sizi burada kimse rahatsız etmez. Andra Efendi yanınızdayken mümkün değil, ve Lord Orban ile Lord Gann. Neden..."

"Ona yanıt ver!" dedi Lan sertçe. "Ghealdan'da sahte Ejder mi var?"

"Ah. Ah, hayır, Andra Efendi, tam olarak değil. Ghealdan'da Ejder'i ilan eden bir adam var, dedim, birkaç gün önce öyle duyduk. Gelişini vaaz ediyormuş da diyebilirsiniz. Tarabon'daki adamdan bahsediyormuş. Gerçi bazıları Arad Doman'da olduğunu söyledi, Tarabon'da değil. Neyse, buradan çok uzakta. Daha geçen gün, herhalde başka her şeyden

çok bunu konuşuyorduk, belki Şahinkanadı'nın geri dönen ordusu hakkındaki vahşi hikayeler dışında..." Lan'in soğuk gözleri iki hançer gibiydi. Furlan yutkundu, ellerini –eğer bu mümkünse– daha hızlı ovuşturdu. "Yalnızca ne işittiysem onu biliyorum, Andra Efendi. Adamın bakışlarının sizi olduğunuz yere çivileyebildiği ve Ejder'in bizi kurtarmak için geri döneceği, bizim onu takip etmemiz gerektiği, hattâ hayvanların bile Ejder için savaşacağı hakkında bir ton saçmalık anlattığı söyleniyor. Onu tutukladılar mı, tutuklamadılar mı, bilmiyorum. Tutuklamış olmaları mümkün; Ghealdanlılar bu tür konuşmalara fazla tahammül etmez."

Masema, diye düşündü Perrin şaşkın şaşkın. *Bu lanet Masema.*

"Haklısın, hancı," dedi Lan. "Bu adam burada bizi rahatsız etmez. Bir zamanlar vahşi söylevler vermekten hoşlanan bir adam tanırdım. Onu hatırlıyorsun, değil mi, Leydi Alys? Masema?"

Moiraine irkildi. "Masema. Evet. Elbette. Onu aklımdan çıkarmıştım." Sesi kararlılık kazandı. "Masema'yı bir daha gördüğümde, öyle pişman olacak ki, derisi yüzülüp çizme yapılsa daha iyiydi diye düşünecek." Kapıyı arkasından öyle hızlı çarptı ki, gürültü koridor boyunca yankılandı.

"Sessiz olsanıza!" dedi uzak uçtan boğuk bir ses. "Kafam çatlıyor!"

"Ah." Furlan ellerini bir yöne bakarak ovuşturdu, sonra öteki yöne bakarak ovuşturdu. "Ah. Beni affedin, Andra Efendi, ama Leydi Alys sert bir hanıma benziyor."

"Yalnızca canını sıkanlara karşı," dedi Lan kayıtsızca. "Isırışı havlamasından da kötüdür."

"Ah. Ah. Ah. Odalarınız bu tarafta. Ah, dost Ogier, Andra Efendi geldiğinizi söylediği zaman tavanarasından üç yüz yıldır toz toplamakta olan eski bir Ogier yatağı indirttim. Öyle ki..."

Sözler Perrin'in üzerinden akıp gitti, ırmak kayaları suyu ne kadar işitiyorsa, o kadar işitti onları. Siyah saçlı genç kadın onu endişelendiriyordu. Ve kafesteki Aiel.

Odasına girdiği zaman –arkada, küçük bir odaydı; Lan hancının Perrin'in hizmetkar olduğuna ilişkin fikrini değiştirecek hiçbir şey yapma-

mıştı– düşünceler içinde, farkına varmadan hareket etmeye başladı. Yayının ipini gevşetti ve yayı köşeye dikti –ipi uzun süre gergin tutmak hem yayı, hem ipi mahvederdi– battaniye rulosuyla heybelerini lavabonun yanına bıraktı, pelerinini üstlerine fırlattı. Kemeriyle üzerinde asılı duran sadak ve baltayı duvardaki çengellere astı, çenelerini çatırdatan bir esneme, uyumanın ne kadar tehlikeli olabileceğini hatırlatmadan önce neredeyse uzanıyordu. Yatak dardı ve şilte yumru yumruydu; hatırlayabildiği tüm yataklardan daha davetkar görünüyordu. Bunun yerine üç bacaklı tabureye oturdu ve düşündü. Her şeyi enine boyuna düşünmekten hoşlanırdı.

Bir süre sonra Loial kapıyı çaldı ve başını içeri soktu. Ogier'in kulakları heyecanla titriyordu ve sırıtışı geniş yüzünü ikiye bölmüştü. "Perrin, buna inanmayacaksın! Yatağım şarkı söylenmiş ağaçtan! Bin yaşından fazla olmalı. O zamandan bu yana hiçbir Ağaçşarkıcısı o kadar büyük bir parçaya şarkı söylemedi. Ben denemeye cesaret edemezdim, ki çoğundan daha yetenekliyim. Eh, doğruyu söylemek gerekirse, artık yeteneği olan çok fazla kişi kalmadı. Ben ağaca şarkı söyleyebilenlerin arasında en iyilerindenim."

"Bu çok ilginç," dedi Perrin. *Kafeste bir Aiel. Min böyle demişti. O kız neden bana bakıyordu?*

"Ben de öyle düşündüm." Loial, Perrin heyecanını paylaşmadığı için biraz bozulmuş gibiydi, ama Perrin'in tek istediği düşünmekti. "Aşağıda akşam yemeği hazır, Perrin. Avcılar bir şey ister diye en iyi yemeklerini hazırlamışlar, ama biz de biraz yiyebiliriz."

"Sen git, Loial. Ben aç değilim." Mutfaktan süzülen pişen et kokuları onu ilgilendirmiyordu. Loial'in gittiğini fark etmedi bile.

Ellerini dizlerine dayayarak, zaman zaman esneyerek düşündü. Luhhan Usta'nın yaptığı yapbozlar gibiydi, metal parçalar içinden çıkılmaz bir biçimde iç içe geçmiş görünüyordu. Ama her zaman demir halkaların ayrılmasını sağlayan bir numara olurdu ve burada da olmalıydı.

Kız ona bakıyordu. Gözleri yüzünden olabilirdi, ama hancı onları

görmezden gelmişti ve başka kimse de fark etmemişti. Handa bakacakları bir Ogier ile Boru Avcıları vardı. Ve konuk bir leydi, meydanda kafese kapatılmış bir Aiel. Bir adamın gözlerinin rengi gibi önemsiz bir şey dikkatlerini çekemezdi; bir hizmetkarın gözleri diğerleriyle yarışamazdı. *O zaman neden gözlerini bana dikmiş bakıyor?*

Ve kafesteki Aiel. Min'in gördüğü şeyler her zaman önemliydi. Ama nasıl? Ne yapması gerekiyordu? *O çocukların taş atmasını engelleyebilirdim. Engellemeliydim.* Yetişkinlerin ona kendi işine bakmasını, Remen'de yabancı olduğunu ve Aiel'in onu ilgilendirmediğini söyleyeceğini düşünmek işe yaramıyordu. *Denemeliydim.*

Aklına hiçbir yanıt gelmedi, bu yüzden başa döndü ve meseleyi sabırla bir kez daha gözden geçirdi, sonra bir daha, bir daha. Yine, yapmadığı şey için duyduğu pişmanlık dışında hiçbir şey bulamadı.

Bir süre sonra sonunda gece olduğunu fark etti. Oda, tek pencereden gelen ay ışığı dışında karanlıktı. Dar şöminenin üzerindeki rafta duran donyağı mumu ve çakmak kutusunu düşündü, ama onun gözlerine yetecek kadar aydınlık vardı. *Bir şey yapmalıyım, değil mi?*

Baltasını beline taktı, sonra durdu. Bunu düşünmeden yapmıştı; o şeyi takmak nefes almak kadar doğal geliyordu artık. Bundan hoşlanmadı. Ama kemeri belinden çıkarmadı, dışarı çıktı.

Merdivenden gelen ışık, odadan sonra koridorun aydınlık görünmesine sebep oluyordu. Salondan konuşmalar ve kahkahalar, mutfaktan yemek kokuları geliyordu. Hanın ön tarafına, Moiraine'in odasına yöneldi, kapıyı bir kez çaldı ve içeri girdi. Durdu, yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

Moiraine omuzlarından sarkan açık mavi sabahlığa sarındı. "Bir şey mi istedin?" diye sordu sakin bir sesle. Bir elinde gümüş sırtlı bir saç fırçası vardı ve karanlık dalgalar halinde sırtına dökülen siyah saçları, onları fırçalamış gibi parlıyordu. Odası Perrin'inkinden çok daha iyiydi, duvarlar cilalı ahşap panellerle kaplıydı, gümüş çerçeveli lambaları, geniş, tuğla şöminesi vardı. Hava gül sabunu kokuyordu.

"Ben... ben Lan'in burada olduğunu düşündüm," demeyi başardı

Perrin. "Siz hep kafa kafaya veriyorsunuz, ve ben düşündüm ki o... düşündüm ki..."

"Ne istiyorsun, Perrin?"

Perrin derin bir nefes aldı. "Bu Rand'ın işi mi? Lan'in onu takip ederek bizi buraya getirdiğini biliyorum ve her şey çok tuhaf geliyor –Avcılar, Aiel– ama bunu o mu yaptı?"

"Sanmıyorum. Lan bu gece keşfettiklerini anlattığı zaman daha fazla şey bileceğim. Şansımız varsa, onun buldukları yapmam gereken seçime yardımcı olacak."

"Seçim mi?"

"Rand ırmağı aşmış ve Tear'a kırlardan gidiyor olabilir. Ya da ırmak aşağı, Illian'a giden bir gemiye binmiş, orada Tear'a giden bir başkasına binmeyi düşünüyor olabilir. O şekilde yol fersahlarca daha uzun, ama günlerce daha kısa sürer."

"Ona yetişebileceğimizi sanmıyorum, Moiraine. Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum, ama yaya olduğu halde ileride kalmayı başardı. Lan haklıysa, hâlâ yarım gün ileride."

"Neredeyse Yolculuk etmeyi öğrendiğinden kuşkulanacağım," dedi Moiraine kaşlarını hafifçe çatarak, "ama öğrenmiş olsaydı doğrudan Tear'a giderdi. Hayır, onda uzun yürüyenlerin ve güçlü koşucuların kanı var. Ama biz yine de ırmak aşağı gidebiliriz. Onu yakalayamayacaksam, hemen arkasından Tear'a girerim. Ya da orada bekliyor olurum."

Perrin huzursuzca ayak değiştirdi; kadının sesinde soğuk bir vaat vardı. "Bir zamanlar bir Karanlıkdostu'nu sezebileceğini söylemiştin, en azından Gölge'nin derinliklerine inmiş birini. Aynı şekilde Lan'in de. Burada öyle bir şey sezdin mi?"

Kadın yüksek sesle burnunu çekti ve bacaklarına ince gümüş işlemeler kakılmış yüksek boy aynasına döndü. Bir eliyle sabahlığını kapalı tutarak saçlarını fırçalamaya başladı. "Pek az insan o kadar derine gitmiştir, Perrin, en kötü Karanlıkdostları arasında bile." Fırçası havada kaldı. "Neden soruyorsun?"

"Aşağıda, salonda bana gözlerini diken bir kız vardı. Herkes gibi sana ve Loial'e değil. Bana."

Fırça hareketine devam etti ve bir an Moiraine'in dudaklarına bir gülümseme dokundu. "Bazen unutuyorsun, Perrin, sen yakışıklı bir gençsin. Geniş omuzlara hayranlık duyan kızlar vardır." Perrin homurdandı ve ayak değiştirdi. "Başka bir şey var mıydı, Perrin?"

"Ah... hayır." Kadın Min'in görüleri konusunda yardımcı olamazdı, görülerin önemli olduğu dışında hiçbir şey söyleyemezdi, ki Perrin bunu zaten biliyordu. Ve ona Min'in gördüklerini anlatmak istemiyordu. Hattâ, Min'in herhangi bir şey gördüğünü de.

Koridorda, kapıyı kapattıktan sonra Perrin bir an duvara yaslandı. *Işık, o şekilde kapıyı açıp içeri dalmam, ve o...* Moiraine güzel bir kadındı. *Ve herhalde annem kadar yaşlı, hattâ daha yaşlı.* Mat'in muhtemelen onu salonda dansa davet edeceğini düşündü. *Hayır, etmezdi. Mat bile bir Aes Sedai'yi baştan çıkarmaya çalışacak kadar aptal değildir.* Moiraine dans ediyordu. Perrin bir kez onunla dans etmişti. Ve her adımda kendi ayaklarına takılıp düşecek gibi olmuştu. *Onu bir köylü kızı gibi düşünmeyi kes, sırf onu öyle gördün diye... O lanet bir Aes Sedai! Endişelenmen gereken o Aiel var.* Silkelendi ve aşağı indi.

Salon tıkabasa doluydu, boş sandalye yoktu, tabureler, sıralar getirilmiş, oturacak yer bulamayanlar duvarların dibine dizilmişti. Perrin siyah saçlı kızı görmedi ve o telaşla odayı aşarken kimse ona iki kez bakmadı.

Orban tek başına bir masa işgal ediyordu. Sargılı bacağını yastıklı bir sandalyeye koymuştu; o ayağında yumuşak bir terlik, elinde gümüş bir kadeh vardı ve hizmetkar kadınlar kadehi şarapla dolu tutuyordu. "Evet," diyordu tüm odaya, "Gann ve ben Aiellerin vahşi savaşçılar olduğunu biliyorduk, ama tereddüt edecek vakit yoktu. Kılıcımı çektim ve topuklarımı Aslan'ın kaburgalarına geçirdim..."

Perrin önce irkildi, ama sonra adamın Aslan derken atını kastettiğini anladı. *Bir aslana bindiğini söylemesini bile beklerim o adamdan.* Biraz

utandı; adamdan hoşlanmamış olması Avcı'nın o kadar böbürleneceği anlamına gelmiyordu. Arkasına bakmadan dışarı seğirtti.

Hanın önündeki sokak içerisi kadar kalabalıktı, salonda yer bulamayan insanlar pencerelerden içeri bakıyordu ve iki kat fazlası Orban'ın hikayesini dinlemek için kapıların çevresine toplanmıştı. Kimse Perrin'e iki kez bakmadı, ama o geçerken kapıdan biraz daha öteye itilenlerden şikayet mırıltıları yükseldi.

O gece evinden çıkmış herkes handa olduğundan, meydana yürürken kimseyi görmedi. Bazen aydınlık bir pencerenin önünden birinin gölgesi geçiyordu, o kadar. Ama Perrin izlendiğini hissediyordu ve huzursuzca çevresine bakınıyordu. Yalnızca pencerelerle lekelenmiş, geceye bürünmüş sokaklar. Meydanın çevresinde, pencerelerin çoğu, üst kattaki birkaç tanesi dışında karanlıktı.

Darağacı hatırladığı gibi duruyordu, adam –Aiel– hâlâ kafeste, ulaşamayacağı kadar yüksekte asılıydı. Aiel uyanık gibiydi –en azından başı dikti– ama başını eğip Perrin'e bakmadı. Çocukların attığı taşlar kafesin altına saçılmıştı.

Kafes üstteki parmaklıklardan birine bağlanmış olan kalın bir halata tutturulmuştu. Halat yatay kütükteki ağır bir makaradan geçirilmiş, direğin üzerinde bel hizasında, direğin iki yanındaki iki kısa sopaya dolanmıştı. Halatın fazla gelen kısmı darağacının dibinde, dağınık halde yatıyordu.

Perrin karanlık meydanı araştırarak çevresine bakındı. Hâlâ izlendiğini hissediyordu, ama hâlâ bir şey göremiyordu. Dinledi, ama hiçbir şey işitmedi. Burnuna evlerden baca kokusu, yemek kokusu, kafesteki adamdan eski kan ve insan teri kokusu geliyordu. Adamda korku kokusu yoktu.

Adamın ağırlığı, bir de kafes var, diye düşündü darağacına yaklaşırken. Bunu yapmaya ne zaman karar verdiğini bilmiyordu, ya da gerçekten karar verip vermediğini, ama yapacağını biliyordu.

Ağır direğe bir bacağını dolayarak halata asıldı, kafesi, halatı biraz

gevşetecek kadar ittirdi. Halatın sarsılması ona kafesteki adamın sonunda hareket ettiğini anlattı, ama durup adama ne yaptığını anlatamayacak kadar acelesi vardı. Halatı gevşeterek kısa sopalardan çözdü. Direğe doladığı bacağından kuvvet alarak, halatı kulaç kulaç salıp kafesi çabucak kaldırımın üzerine indirdi.

Aiel şimdi ona bakıyor, sessizce izliyordu. Perrin hiçbir şey söylemedi. Kafese iyice bakınca, dudakları gerildi. Bir şey yapılıyorsa, bu tür bir şey bile olsa, iyi yapılmalıydı. Kafesin ön yüzü bir kapıydı, telaşlı bir el tarafından yapılmış kaba menteşeler üzerinde asılı duruyordu ve kafes kadar kötü yapılmış bir zincirdeki iyi bir asma kilitle kilitlenmişti. Perrin en zayıf halkayı bulana kadar zinciri yokladı, sonra baltasının kalın kazığını halkanın içine soktu. Bileğini hızla bükerek halkayı kırdı. Saniyeler içinde zinciri ayırdı, silkeleyerek kurtardı ve kafesin önünü açtı.

Aiel, dizleri hâlâ çenesine çekili halde durmuş, ona bakıyordu.

"Ee?" diye fısıldadı Perrin boğuk bir sesle. "Açtım, ama seni taşıyacak değilim." Telaşla gece karası meydana bakındı. Hâlâ hiçbir şey kıpırdamıyordu, ama Perrin hâlâ kendisini izleyen gözler hissediyordu.

"Güçlüsün, ıslaktopraklı." Aiel, omuzlarını kıpırdatmak dışında hareket etmedi. "Beni oraya çıkarmak için üç adam gerekmişti. Ama şimdi sen beni aşağı indirdin. Neden?"

"İnsanları kafeste görmekten hoşlanmam," diye fısıldadı Perrin. Gitmek istiyordu. Kafes açıktı ve o gözler izliyordu. Ama Aiel kıpırdamıyordu. *Bir şey yapacaksan düzgün yap.* "Biri gelmeden oradan çıkacak mısın?"

Aiel kafesin üstteki parmaklıklarının en öndekini kavradı, kendini tek bir harekette kaldırıp ayaklarını çıkardı, sonra eli parmaklıkta, orada asılı kaldı. Dik dursa Perrin'den bir baş uzun olacaktı. Perrin'in gözlerine baktı –Perrin ay ışığında altın gibi parladıklarını tahmin edebiliyordu– ama onlardan bahsetmedi. "Dünden beri oradaydım, ıslaktopraklı." Lan gibi konuşuyordu. Sesleri ya da aksanları benzediğinden değil, ama Aiel'de de aynı kayıtsız serinkanlılık, aynı kendinden eminlik vardı. "Ba-

caklarımı hareket ettirebilmem için biraz zaman gerek. Adım Gaul, Shaarad Aiellerinin İmran boyundan, ıslaktopraklı. Ben *Shae'en M'taal*ım, bir Taş Köpek. Suyum senindir."

"Şey, ben Perrin Aybara. İki Nehir'den. Demirciyim." Adam kafesten çıkmıştı; artık gidebilirdi. Yalnız, Gaul yürüyecek duruma gelmeden biri yaklaşırsa, onu öldürmezlerse de kafese geri koyarlardı ve iki durumda da Perrin'in tüm çabası boşa giderdi. "Aklıma gelse, sana bir matara ya da su tulumu getirirdim. Neden bana 'ıslaktopraklı' dedin?"

Gaul ırmağa doğru işaret etti; Perrin'in gözleri bile ay ışığı altında emin olamıyordu, ama Aiel'in ilk defa huzursuz göründüğünü düşündü. "Üç gün önce bir kızın dev bir su havuzunda oynadığını gördüm. Yirmi adım genişliğinde olmalıydı. Kız... içinde kendini sürükledi." Bir eliyle beceriksiz bir yüzme hareketi yaptı. "Cesur bir kız. Bu... ırmakları... geçmek... neredeyse beni öldürecekti. Gereğinden fazla su diye bir şey olacağını hiç düşünmezdim, ama dünyada siz ıslaktopraklıların sahip olduğu kadar çok su olduğunu da bilmezdim."

Perrin başını iki yana salladı. Aiel Kıraçları'nda pek az su olduğunu biliyordu –Kıraç ya da Aieller hakkında bildiği pek az şeyden biriydi bu– ama bu tepkiye yol açacak kadar kıt olduğunu düşünmemişti. "Evinden çok uzaktasın, Gaul. Neden buradasın?"

"Arıyoruz," dedi Gaul yavaşça. "Şafakla Gelen'i arıyoruz."

Perrin bu ismi, ne anlama geldiğini anlayacağı koşullar altında, bir kez daha duymuştu. *Işık, hep dönüp dolaşıp Rand'a geliyor. Ona, nallanacak huysuz bir at gibi bağlandım.* "Yanlış yöne bakıyorsun, Gaul. Onu ben de arıyorum ve o Tear'a gidiyor."

"Tear mı?" Aiel şaşırmış gibiydi. "Neden...? Ama öyle olmalı. Kehanet, Tear Taşı düştüğü zaman, sonunda Üç Kat Topraklar'dan ayrılacağımızı söylüyor." Aieller Kıraç'a böyle diyordu. "Değişeceğimizi, eskiden bizim olan ve kaybedileni yeniden bulacağımızı söylüyor."

"Olabilir. Sizin kehanetlerinizi bilmiyorum, Gaul. Gitmeye hazır mısın? Her an biri gelebilir."

"Kaçmak için çok geç," dedi Gaul, ve gür bir ses bağırdı, "Vahşi serbest kalmış!" On, on iki beyazpelerinli adam meydanda koşarak, kılıçlarını çekerek geldi. Huni şeklindeki miğferleri ay ışığı altında parlıyordu. Işığın Evlatları.

Gaul, sanki bol bol vakti varmış gibi omuzlarındaki koyu renk kumaşı kaldırdı, başına sardı; işini bitirdiğinde, yüzünde gözleri dışında her yeri örten kalın, siyah bir peçe vardı. "Dans etmekten hoşlanır mısın, Perrin Aybara?" diye sordu. Sonra kafesten fırladı. Doğrudan yaklaşan Beyazpelerinlerin üzerine.

Gelen adamlar bir an şaşkın şaşkın kaldılar, ama görünüşe göre Ai-el'in ihtiyacı olan da bir andı. Ona ulaşan ilk adamın elindeki kılıcı tekmeledi, sonra kaskatı eli Beyazpelerinin gırtlağına hançer gibi çarptı ve düşen askerin arkasına dolandı. Bir sonraki adamın kolu, Gaul tarafından kırılırken yüksek bir çatırtı çıkardı. İkinci adamı üçüncünün ayaklarına doğru ittirdi ve dördüncünün yüzünü tekmeledi. Gerçekten de dans eder gibi, bir adamdan diğerine durmadan, yavaşlamadan kaydı, ama yere attığı adam ayağa kalkıyordu ve kolu kırılan kılıcını öbür eline almıştı. Gaul ortalarında dans ediyordu.

Perrin'in şaşırmak için yalnızca bir ânı olmuştu, çünkü Beyazpelerinlerin hepsi dikkatlerini Gaul'a yoğunlaştırmamıştı. Perrin tam zamanında baltasının sapını iki eliyle kavradı, bir kılıcı savuşturdu, savurdu... ve yarım ay şeklindeki çelik adamın gırtlağını doğrarken haykırmak istedi. Ama haykırmak için, pişman olmak için vakit yoktu. Beyazpelerinler ilki düşmeden atıldılar. Baltanın açtığı kocaman yaralardan nefret ediyordu, zincir zırhı aşıp altındaki eti kesmesinden, miğfer ve kafataslarını aynı kolaylıkla yarmasından nefret ediyordu. Hepsinden nefret ediyordu. Ama ölmek istemiyordu.

Zaman aynı anda hem sıkıştırılmış, hem açılmış gibiydi. Bedeni saatlerdir dövüşüyormuş gibi geliyordu, nefesi boğazını tırmalayarak hırıltılar çıkarıyordu. Adamlar pelte içinde yüzer gibi görünüyordu. Başladıkları yerlerden düştükleri yere bir anda sıçramış gibi görünüyorlardı. Per-

rin'in yüzünden ter damlaları akıyordu, ama buz gibi suya sokulmuş gibi üşüyordu. Canı için savaştı; birkaç saniye mi, yoksa tüm gece mi sürdü, bilemiyordu.

Sonunda nefes nefese, sersemlemiş bir biçimde, meydanın taşları üzerinde yatan bir düzine beyazpelerinli adama bakarak durduğunda, ay hiç kıpırdamamış gibiydi. Adamlardan bazıları inliyordu; diğerleri sessiz ve kıpırtısız yatıyordu. Gaul aralarında duruyordu, yüzü hâlâ peçeli, elleri hâlâ boş. Yerdeki adamların çoğu onun eseriydi. Perrin hepsinin öyle olmasını diledi ve utandı. Kan ve ölüm kokusu keskin ve acıydı.

"Mızrak dansını fena yapmıyorsun, Perrin Aybara."

Perrin başı dönerek mırıldandı, "On iki adamın nasıl sizden yirmi kişiyle dövüşüp kazandığını anlamıyorum. Aralarından ikisi Avcı bile olsa."

"Öyle mi söylediler?" Gaul yumuşak bir sesle güldü. "Sarien ve ben dikkatsiz davrandık, çok uzun zamandır bu yumuşak topraklardayız ve rüzgar yanlış yönden geliyordu, bu yüzden koku almadık. Fark etmeden aralarına girdik. Eh, Sarien öldü, ben de aptal gibi kafese kapatıldım, bu yüzden bedelini ödemiş sayılırız. Artık koşma zamanı, ıslaktopraklı. Tear; bunu hatırlayacağım." Sonunda siyah peçeyi indirdi. "Umarım daima su ve gölge bulursun, Perrin Aybara." Dönüp gecenin içine doğru koştu.

Perrin de koşmaya başladı, sonra ellerinde kanlı bir balta olduğunu fark etti. Telaşla kıvrık ucunu ölü bir adamın pelerinine sildi. *Adam ölü, yak beni, pelerini zaten kanlı.* Baltanın sapını kemerindeki halkaya geçirip koşmaya başladı.

İkinci adımında kızı gördü; meydanın kenarında, koyu renk ve dar bir etek içinde, ince bir şekil. Kız kaçmak için dönünce, Perrin eteğin at binmek üzere bölünmüş olduğunu gördü. Kız sokağa daldı ve yok oldu.

Perrin kızın durduğu yere ulaşamadan Lan'le karşılaştı. Muhafız darağacının altında boş duran kafese, ay ışığını yansıtan beyaz, gölgeli yığınlara baktı ve patlayacakmış gibi başını arkaya attı. Sesi yeni bir tekerleğin kenarı gibi gergin ve sertti. "Bu senin işin mi, demirci? Işık yaksın beni! Bunu seninle ilişkilendirebilecek biri var mı?"

"Bir kız var," dedi Perrin. "Sanırım o gördü. Onu incitmeni istemiyorum, Lan! Başkaları da görmüş olabilir. Her yerde aydınlık pencere var."

Muhafız Perrin'in kol yenini yakaladı ve hana doğru ittirdi. "Bir kızın koştuğunu gördüm ve düşündüm ki... Fark etmez. Sen hemen Ogier'i çıkar ve tuttuğun gibi ahıra götür. Bundan sonra, atlarımızı elimizden geldiğince çabuk rıhtıma indirmemiz gerekecek. Bu gece yelken açan gemi var mıdır, yoksa da bir tane kiralamam için ne kadar vermem gerekecek, ancak Işık bilir. Soru sorma, demirci! Dediğimi yap! Koş!"

6

ŞAHİN

Muhafız'ın uzun bacakları Perrin'inkilere fark attı. Perrin hanın dışındaki kalabalığın arasından kendine yol açarken Lan çoktan telaşsız bir tavırla merdiveni çıkıyordu. Perrin kendini aynı derecede yavaş yürümeye zorladı. Kapıda, başkalarını ittirip öne geçen insanlarla ilgili homurtular yükseldi.

"Yine mi?" diyordu Orban, kupasını yeniden doldurulmak üzere kaldırarak. "Evet, pekala. İlerlediğimiz yolun yakınında pusu kurmuşlardı ve ben Remen'e bu kadar yakın bir yerde pusu beklemiyordum. Çığlık atarak çalılıktan üzerimize atıldılar. Bir nefeste aramızdaydılar, mızraklarını savurup benim iki adamımla Gann'ın adamlarından birini o anda öldürdüler. Evet, Aielleri görür görmez tanıdım ve..."

Perrin merdiveni aceleyle çıktı. *Eh, Orban artık onları tanıyor.*

Moiraine'in kapısının ardından sesler geliyordu. Perrin kadının bu konuda söyleyeceklerini duymak istemiyordu. Kapının yanından hızla geçti ve kafasını Ogier'in odasına soktu.

Ogier yatağı alçak, dev gibi bir şeydi, Perrin'in gördüğü en büyük insan yatağından iki kat uzun, yarım kat genişti ve odanın büyük bölümünü kaplıyordu. Üstelik odası Moiraine'inki kadar geniş ve güzeldi. Loial'in yatağın şarkı söylenmiş ağaç olduğu hakkında bir şeyler dediğini

hatırlıyordu ve başka zaman olsa durup, yatağın durduğu yerde yetişmiş gibi görünmesini sağlayan akıcı kıvrımlarını seyrederdi. Ogierler gerçekten de eski zamanlarda Remen'de mola vermiş olmalıydı, çünkü hancı Loial'e uyacak büyüklükte ahşap bir koltuk bulmuştu ve o da yastıklarla doluydu. Ogier gömleği ve pantolonu içinde rahatça yastıkların üzerine oturmuş, koltuğun kolundaki büyük, kumaş ciltli deftere yazarken tembel tembel çıplak ayak bileğini diğer ayağının başparmağıyla kaşıyordu.

"Gidiyoruz!" dedi Perrin.

Loial irkildi, mürekkep şişesini devirecek, defterini düşürecek oldu. "Gidiyor muyuz? Ama daha yeni geldik," diye gürledi.

"Evet, gidiyoruz. Elinden geldiğince çabuk ahıra gel. Ve kimsenin seni görmesine izin verme. Sanırım mutfağa giden bir arka merdiven var." Koridorun bu ucundaki yemek kokuları fazla güçlüydü.

Ogier yatağa üzüntüyle baktı, sonra yüksek çizmelerini çekmeye başladı. "Ama neden?"

"Beyazpelerinler," dedi Perrin. "Daha sonra anlatırım." Loial daha fazla soru soramadan, Perrin kapının önünden ayrıldı.

Heybelerini açmamıştı. Sadak kemerini taktıktan, pelerini omuzlarına attıktan, battaniye rulosuyla eyerini omzuna vurduktan ve yayını aldıktan sonra, orada bulunduğuna dair hiç iz kalmamıştı. Yatağın ayakucundaki katlanmış battaniyelerde tek bir kırışık, çatlak lavaboda tek bir su damlası yoktu. Donyağından mumun fitili bile yeniydi. *Burada kalmayacağımı anlamış olmalıyım. Son zamanlarda arkamda iz bırakmıyorum.*

Düşündüğü gibi, arkadaki dar merdiven mutfaktan geçen bir koridora iniyordu. İhtiyatla mutfağa baktı. Büyük, hasır sepetinde görevi şiş çevirmek olan bir köpek koşturuyordu ve uzun şişin üzerinde bir kuzu budu, iri bir biftek parçası, beş tavuk ve bir kaz kızarıyordu. İkinci ocağın üzerinde, sağlam bir sopanın üzerinde asılı çorba kazanından güzel kokular yükseliyordu. Ama görünürde aşçı yoktu, köpek dışında canlı yok-

tu. Orban'ın yalanları için minnettar, gecenin içine seğirtti.

Ahır, hanla aynı taştan yapılmış geniş bir yapıydı, ama yalnızca iri kapıların çevresindeki taş yüzeyler boyanmıştı. Bölme direğine asılı tek bir lamba loş bir aydınlık veriyordu. Çevik ve diğer atlar kapılara yakın bölmelerde bekliyordu; Loial'in iri atı kendisininkini neredeyse dolduruyordu. Saman ve at kokusu tanıdık ve rahatlatıcıydı. İlk gelen Perrin olmuştu.

Görev başında yalnızca tek bir seyis vardı, kirli gömlekli, dar yüzlü, düz, gri saçlı bir adam. Adam Perrin'in kim olup da dört atın eyerlenmesini emredebildiğini, efendisinin kim olduğunu, geceyarısı toplanıp yola çıkarak ne yaptığını, Furlan Efendi'nin böyle sinsi sinsi kaçtığını bilip bilmediğini, o heybelerin içinde ne sakladığını, gözlerine ne olduğunu, hasta mı olduğunu sordu.

Perrin'in arkasından bir madeni para dönerek uçtu, lamba ışığı altında altın rengi parladı. Seyis parayı bir eliyle yakaladı ve ısırdı.

"Eyerle şunları," dedi Lan. Sesi yumuşaktı, tıpkı soğuk demir gibi yumuşak. Seyis çabucak eğilip selam verdi ve atları hazırlamak üzere telaşla uzaklaştı.

Tam her şey hazırlanmıştı ki Moiraine ve Loial ahıra geldi. Atlarını Lan'in ardından dışarı çıkardılar ve ahırın arkasından ırmağa uzanan bir sokakta ilerlediler. At toynaklarının döşeme taşları üzerindeki yumuşak takırtısı yalnızca kaburgaları çıkmış bir köpeğin dikkatini çekti. Köpek bir kez havladı ve onlar geçerken kaçtı.

"Bazı anıları uyandırıyor, değil mi, Perrin?" dedi Loial, kendine göre sessizce.

"Sesini alçak tut," diye fısıldadı Perrin. "Hangi anıları?"

"Yani, tıpkı eski zamanlardaki gibi." Ogier sesini alçaltmayı başarmıştı; şimdi bir at yerine yalnızca köpek iriliğinde bir yabanarısı gibi ses çıkartıyordu. "Arkamızda düşmanlar, belki ileride yine düşmanlar, havada tehlike ve soğuk macera tadı varken gecenin içinde gizlice kaçmak."

Perrin Çevik'in eyerinin üzerinden Loial'e kaşlarını çattı. Kolaydı bu;

gözleri eyer hizasının hemen üzerindeydi ve Loial diğer yanda, atın sırtından bir baş, omuz ve göğüs yüksekti. "Sen neden bahsediyorsun? Herhalde tehlikeden hoşlanmaya başladın! Loial, çıldırmış olmalısın!"

"Yalnızca bu hissi zihnime kazımaya çalışıyorum," dedi Loial, resmi bir sesle. Ya da belki kendini savunurcasına. "Kitabım için. Her şeyi yazmalıyım. Sanırım bundan hoşlanmaya başladım. Macera yaşamaktan. Elbette, hoşlanıyorum." Kulakları iki kez şiddetle seyirdi. "Yazmak istiyorsam hoşlanmak zorundayım."

Perrin başını iki yana salladı.

Taş iskelelerde mavna benzeri sallar, çoğu gemi gibi, kıpırtısız ve karanlık, geceyi geçirmek için birbirine sokulmuş, duruyordu. İki direkli bir geminin yanında rıhtımda ve güvertede ışıklar ve insanlar hareket halindeydi. Burada öne çıkan kokular katran ve halat, güçlü balık kokularıydı, ama en yakın deponun arkasında bir şey diğerlerini neredeyse bastıran keskin, baharatlı bir koku yayıyordu.

Lan kaptanı buldu, kısa, zayıf bir adam, dinlerken başını bir yana eğmek gibi tuhaf bir alışkanlığı vardı. Pazarlık kısa sürede bitti, serenler ve askılar atları güverteye taşımak üzere hazırlandı. Perrin atlara yakından gözkulak oldu, onlarla konuştu; atların havaya kaldırılmak gibi sıradışı olaylara karşı pek az tahammülü vardı, ama Muhafız'ın aygırı bile Perrin'in mırıldanmalarıyla yatışmış gibiydi.

Lan kaptana altın, yulaf çuvalları almak için depoya çıplak ayaklarla koşan iki gemiciye gümüş verdi. Mürettebat atları direkler arasında, halatlardan yapılmış, küçük bir ağıl görevi gören bir yere bağladı, bir yandan da temizlemek zorunda kalacakları pislik hakkında homurdanıp durdular. Kimsenin duyacağını düşünmüyorlardı, ama Perrin'in kulakları sözcükleri yakaladı. Adamlar atlara alışık değildi.

Kısa sürede *Kar Kazı*, kaptanın –adı Jaim Adarra'ydı– düşündüğü saatten biraz önce yelken açmaya hazırdı. Halatlar atılırken Lan Moiraine'i aşağı götürdü ve Loial esneyerek onları takip etti. Perrin pruvadaki korkulukların yanında kaldı, ama Ogier'in her esnemesi onu da esnetiyor-

du. *Kar Kazı*'nın ırmak aşağı inerken kurtlardan, düşlerden kaçıp kaçamayacağını merak etti. Adamlar iskeleyi ittirip gemiyi uzaklaştırmak için kürekleri hazırlıyordu.

Son halat kıyıya atılıp bir rıhtım işçisi tarafından yakalandıktan sonra, iki deponun arasındaki gölgelerden dar, bölünmüş etek giymiş bir kız, kollarında bir bohça, koyu renk pelerini arkasında dalgalanarak fırladı. Küreklerdeki adamlar ittirmeye başlarken güverteye atladı.

Adarra dümendeki yerinden koşturdu, ama kız bohçasını sakin sakin indirdi ve sertçe, "Irmak aşağı yolculuk edeceğim... ah... diyelim ki, onun gittiği yere kadar." Ona bakmadan Perrin'e doğru başını salladı. "Güvertede uyumaya itirazım yok. Soğuk ve ıslaklık beni rahatsız etmez."

Birkaç dakika pazarlık ettiler. Kız üç gümüş marka uzattı, geri aldığı bakır paralara kaşlarını çattı, sonra onları para kesesine tıktı ve gelip Perrin'in yanında durdu.

Kızda hafif, taze ve temiz bir bitki kokusu vardı. O koyu renk, çekik gözler Perrin'e yüksek elmacık kemikleri üzerinden baktı, sonra kıyıya döndü. Perrin kızın kendi yaşlarında olduğuna karar verdi; burnu yüzüne uyuyor muydu, yoksa fazla mı belirgin duruyordu, karar veremedi. *Sen aptalın birisin, Perrin Aybara. Kızın neye benzediğinden sana ne?*

Şimdi iskeleyle gemi arasındaki mesafe yirmi adım olmuştu; kürekler karanlık suya dalıyor, beyaz oluklar açıyordu. Perrin bir an kızı kenardan aşağı atmayı düşündü.

"Eh," dedi kız biraz sonra, "yolculuklarımın beni bu kadar kısa zamanda Illian'a geri götüreceği hiç aklıma gelmemişti." Sesi tizdi ve duygusuz bir konuşma tarzı vardı, ama nahoş değildi. "Illian'a gidiyorsunuz, değil mi?" Perrin'in dudakları gerildi. "Surat asma," dedi kız. "Orada, arkanızda büyük bir kargaşa bıraktınız, sen ve o Aiel. Ben ayrılırken gürültü yeni başlıyordu."

"Onlara söylemedin mi?" dedi Perrin şaşkınlık içinde.

"Kasabalılar Aiel'in zinciri kemirdiğini ya da çıplak elleriyle kopardı-

ğını düşünüyor. Ben ayrılırken hangisi olduğuna karar vermemişlerdi." Şüphe uyandıracak bir biçimde kıkırdamaya benzeyen bir ses çıkardı. "Orban, yaralarının Aiel'i bizzat takip etmesine izin vermemesinden duyduğu nefreti üstüne basa basa dile getirdi."

Perrin hıhladı. "Adam bir daha Aiel görürse lanet olasıca altına edecek." Boğazını temizledi ve mırıldandı, "Affedersin."

"Onu bilmem," dedi kız, Perrin'in yorumu hiç de sıradışı değilmiş gibi. "Kışın onu Jehannah'da gördüm. Dört adamla birden dövüştü, ikisini öldürdü ve diğer ikisini teslim olmaya zorladı. Elbette, dövüşü o başlattı, bu başarısını biraz gölgeliyor, ama adamlar ne yaptıklarını biliyordu. Kendisini savunamayacak kişilere karşı dövüşmedi. Yine de, adam aptalın teki. Büyük Karaorman hakkında tuhaf fikirleri var. Bazılarının Gölgeler Ormanı dediği. Daha önce hiç duydun mu?"

Perrin gözucuyla ona baktı. Kız dövüşler ve öldürmeden, başka bir kadının yemek pişirmekten bahsedeceği gibi bahsediyordu. Perrin Büyük Karaorman'ı hiç duymamıştı, ama Gölgeler Ormanı İki Nehir'in hemen güneyinde uzanıyordu. "Beni mi takip ediyorsun? Handa bana bakıyordun. Neden? Ve neden onlara gördüklerini anlatmadın?"

"Bir Ogier'in," dedi kız, bakışlarını ırmağa dikerek, "Ogier olduğu açıktır; ve diğerlerini çıkartmak da güç değil. Ben *Leydi Alys*'in başlığının içine Orban'dan daha iyi baktım ve kadının yüzü, taş suratlı adamın bir Muhafız olduğunu gösteriyor. O adamı kızdırmayı istiyorsam Işık kavursun beni. Adam hep öyle mi bakar, yoksa son yemeğinde bir kaya parçası mı yedi? Her neyse, geriye yalnızca sen kalıyorsun. Anlayamadığım şeylerden hoşlanmam."

Perrin bir kez daha kızı aşağı atmayı düşündü. Bu sefer ciddi ciddi. Ama Remen karanlıkta, arkalarında bir ışık lekesi olmuştu ve kıyının ne kadar uzak olduğunu kestirmek imkansızdı.

Kız onun sessizliğini, devam etmesi için teşvik olarak kabul etti. "Yani elimde" –çevresine bakındı, sonra mürettebattan en yakın kişi üç metre uzakta olmasına rağmen sesini alçalttı– bir Aes Sedai, bir Muhafız,

bir Ogier... ve sen. İlk bakışta, bir köylü." Çekik gözler Perrin'in sarı gözlerini dikkatle inceledi –Perrin bakışlarını kaçırmayı reddetti– ve gülümsedi. "Ama sen kafesteki bir Aiel'i kurtarıyorsun, onunla uzun uzun sohbet ediyorsun, sonra adamın bir düzine Beyazpelerini doğrayıp sosis yapmasına yardım ediyorsun. Herhalde bunu sık sık yapıyorsundur; senin için hiç de sıradışı bir şey değilmiş gibi bir halin vardı. Sizinki gibi bir yolcu grubunda tuhaf kokular alıyorum, ve Avcılar da tuhaf izleri ararlar."

Perrin gözlerini kırpıştırdı; vurguyu yanlış anlamış olması imkansızdı. "Avcı mı? Sen mi? Sen Avcı olamazsın. Sen kızsın."

Kızın gülümsemesi o kadar masumlaştı ki, Perrin neredeyse yürüyüp gidecekti. Kız geri çekildi, elleriyle gösterişli bir hareket yaptı, bir an sonra ellerinde iki bıçak tutuyordu. Numarası Thom Merrilin'inki kadar iyiydi. Kürekçilerden biri boğulur gibi bir ses çıkardı, iki tanesi sendeledi; kürekler sarsıldı, dolandı ve kaptanın bağırışları her şeyi yoluna koyana kadar *Kar Kazı* biraz sallandı. O zamana kadar siyah saçlı kız bıçakları çoktan saklamıştı yine.

"Çevik parmaklar ve çevik bir zeka seni kılıç ve kaslardan daha ileri götürür. Keskin gözlerin de faydası olur, ama neyse ki, bende bunlar var."

"Ve alçakgönüllülük," diye mırıldandı Perrin. Kız fark etmiş görünmedi.

"Ant içtim ve Illian'da, Büyük Tammaz Meydanı'nda kutsandım. Belki en genç bendim, ama o kalabalığın içinde, onca trompet, davul ve zil çalarken, herkes bağırışırken... Altı yaşında bir çocuk bile ant içebilirdi ve kimse fark etmezdi. Bin kişiydik, belki iki bin, ve herkesin Valere Borusu'nu nerede bulacağına dair bir fikri vardı. Benim de var –hâlâ doğru olabileceğini düşünüyorum– ama hiçbir avcı tuhaf bir izi görmezden gelemez. Boru kesinlikle tuhaf bir izin sonunda duruyor olmalı ve ben siz dördünüzün bıraktığından daha tuhaf iz görmedim. Nereye gidiyorsunuz? Illian'a mı? Başka bir yere mi?"

"Senin fikrin ne?" diye sordu Perrin. "Boru'nun nerede olduğu hakkında?" *Umarım Tar Valon'da, güvendedir. Ve Işık'ın izniyle bir daha onu asla görmem.* "Ghealdan'da olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kız kaşlarını çatarak baktı. Perrin kızın yakaladığı kokunun peşini bırakmadığını hissediyordu, ama kıza olabildiğince çok sahte iz vermeye hazırdı. Sonra, "Manetheren'i hiç duydun mu?" dedi.

Perrin neredeyse boğulacaktı. "Kulağıma çalınmıştı," dedi ihtiyatla.

"Manetheren'in her kraliçesi bir Aes Sedai'ydi ve kralı da ona bağlı Muhafız'ıydı. Öyle bir yer hayal edemiyorum, ama kitaplar öyle diyor. Büyük bir ülkeydi. Andor'un büyük bölümü, Ghealdan ve daha fazlası topraklarının içindeydi. Ama başkenti Puslu Dağlar'daydı. Ben Boru'nun orada olduğunu düşünüyorum. Siz dördünüzün beni götüreceği yerde değilse tabii."

Perrin'in tüyleri diken diken oldu. Kız, o köylü hödüğün biriymiş gibi ders veriyordu. "Boru'yu Manetheren'de bulamayacaksın. Şehir Trolloc Savaşları sırasında, kraliçe kocasını öldüren Dehşetlordlarını yok etmek için çok fazla Tek Güç çektiği zaman yıkıldı." Moiraine kral ve kraliçenin isimlerini söylemişti, ama Perrin hatırlamıyordu.

"Manetheren'de değil, çiftçi çocuk," dedi kız sakin sakin, "ancak öyle bir yer iyi bir saklanma yeri olurdu. Ama Puslu Dağlar'da başka uluslar, başka şehirler var, öyle eski ki, Aes Sedailer bile onları hatırlamıyor. Dağlara gitmenin kötü şans getirdiğini anlatan onca hikayeyi düşün. Boru'yu saklamak için o unutulmuş şehirlerden iyi yer olur mu?"

"Dağlarda saklanan bir şey olduğuna ilişkin hikayeleri ben de duydum." Kız ona inanır mıydı? Perrin yalan söylemeyi hiç beceremezdi. "Hikayeler ne olduğunu söylemiyor, ama dünyadaki en büyük hazineymiş. Belki de Boru'dur. Ama Puslu Dağlar yüzlerce fersah uzanır. Onu bulacaksan, bizi takip ederek zaman harcamamalısın. O zamana Boru'yu Orban ve Gann'dan önce bulmak için ihtiyacın olacak."

"Sana söyledim, o ikisinin Boru'nun Büyük Karaorman'da gizli olduğu gibi tuhaf bir fikri var." Gülümseyerek baktı. Gülümsediği zaman ağ-

zı hiç de büyük görünmüyordu. "Ve sana bir Avcının tuhaf izleri takip ettiğini söyledim. Orban ve Gann onca Aielle savaşırken yaralandığı için şanslısın, yoksa onlar da gemide olabilirdi. En azından ben yolunuza çıkmam, hakimiyeti ele geçirmeye çalışmam ya da Muhafız ile dövüşmeye kalkmam."

Perrin tiksintiyle homurdandı. "Biz yalnızca Illian'a giden yolcularız, kızım. Adın ne? Bu gemiyi seninle günler boyunca paylaşacaksam, sana kızım demeye devam edemem."

"Ben kendime Mandarb diyorum." Perrin kendine engel olamayıp bir kahkaha patlattı. O çekik gözler ona ateşle baktı. "Sana bir şey öğreteyim, çiftçi çocuk." Sesine hakim oldu. Zar zor. "Kadim Lisan'da Mandarb 'kılıç' anlamına gelir. Bir Boru Avcısı'na yakışan bir isimdir!"

Perrin kahkahasını kontrol altına almayı başardı; direklerin arasındaki halat ağılı gösterirken sesindeki hırıltı ancak dinmişti. "Oradaki siyah aygırı görüyor musun? Onun adı Mandarb."

Kızın gözlerindeki ateş yok oldu, yanakları kızardı. "Ah. Doğduğumda adımı Zarine Bashere koymuşlar, ama Zarine bir Avcı'ya yakışacak isim değil. Hikayelerde Avcıların Rogosh Kartalgözü gibi isimleri var."

Kız yuvasından düşmüş kuş gibi görünüyordu, bu yüzden Perrin telaşla, "Zarine ismini sevdim. Sana yakışıyor," dedi. Kızın gözleri yine ateş doldu ve Perrin bir an kızın bıçaklarından birini çıkaracağını düşündü. "Geç oldu, Zarine. Biraz uyumak istiyorum."

Alt güverteye giden kapağa yürümek üzere döndü. Omuzlarındaki tüyler hâlâ diken dikendi. Mürettebat kürek çekerek güverte boyunca ileri geri yürümeye devam ediyordu. *Aptal. Bir kız sırtına bıçak saplamaz. Bunca insan izlerken yapmaz. Yapar mı?* Tam kapağa ulaştığında kız ona seslendi.

"Çiftçi çocuk! Belki kendime Faile derim. Küçükken babam bana böyle derdi. 'Atmaca' anlamına geliyor."

Perrin kalakaldı, neredeyse merdivenin ilk basamağını kaçırıyordu. *Tesadüf.* Kendini arkasına bakmadan merdiveni inmeye zorladı. *Öyle ol-*

malı. Geçit karanlıktı, ama arkasından, yolunu görmesine yetecek kadar ay ışığı süzülüyordu. Kamaralardan birinden yüksek horultular geliyordu. *Min, neden bir şeyler görmek zorundasın?*

7

GECENİN KIZI

Perrin hangi kamaranın kendisine ait olduğunu anlamanın yolu olmadığını fark ederek pek çok kamaraya kafasını soktu. Hepsi karanlıktı, hepsinde, iki duvara dayalı dar yataklarda uyuyan iki adam vardı, biri hariç hepsinde. Bir tanesinde Loial yatakların arasında yere oturmuş –ve zar zor sığmış– lamba ışığı altında kumaş ciltli defterine yazı yazıyordu. Ogier günün olayları hakkında konuşmak istedi, ama çenesi esnemesini bastırmak için gösterdiği çabayla çatırdayan Perrin, geminin ırmak aşağı güvenli olacak kadar gitmiş olacağını düşünüyordu. Düş görecek kadar güvenli. Deneseler bile, kurtlar kürekler ve akıntıyla uzun süre yarışamazdı.

Sonunda penceresiz bir kamara buldu. Kamara boştu ve bu da Perrin'in işine geliyordu. Yalnız kalmak istiyordu. *İsmi yalnızca tesadüf*, diye düşündü, duvara tutturulmuş lambayı yakarken. *Her neyse, gerçek adı Zarine*. Ama yüksek elmacık kemikli, koyu renk, çekik gözlü kız düşünceleri arasında en önemlisi değildi. Yayını ve diğer eşyalarını dar yataklardan birinin üzerine koydu, pelerinini üstlerine fırlattı ve diğer yatağa oturup çizmelerini çıkardı.

Elyas Machera o haliyle yaşamanın bir yolunu bulmuştu, bir şekilde kurtlarla bağlı bir adam, ve delirmemişti. Perrin düşündüğünde, adamla

karşılaşmadan önce Elyas'ın senelerdir o şekilde yaşadığından emin oluyordu. *Öyle olmak istiyor. O halini kabul ediyor.* Bu çözüm değildi. Perrin o şekilde yaşamak, kabullenmek istemiyordu. *Ama bıçak yapmaya uygun demirin varsa, asıl istediğin bir balta olsa bile bunu kabullenirsin ve bir bıçak yaparsın. Hayır! Benim hayatım çekiçlenerek şekillendirilecek demir değil.*

İhtiyatla zihniyle uzandı, kurtları aradı ve hiçbir şey bulamadı. Ah, uzakta bir yerde solgun bir kurt izlenimi vardı, ama dokunduğu anda yok oldu. Uzun zamandır ilk defa yalnızdı. Huzur verici ölçüde yalnız.

Lambayı üfleyip söndürdü ve günlerdir ilk kez uzandı. *Işık aşkına, Loial bu yatakta uyumayı nasıl başarıyor?* Onca uykusuz gece üzerine yığıldı, bitkinlik kaslarını gevşetti. Aklına, Aiel'i kafasından çıkarmayı başardığı geldi. Ve Beyazpelerinleri. *Işık'ın terk ettiği balta! Yak beni, keşke onu hiç görmeseydim,* uykudan önce son düşüncesi oldu.

Gri sis onu çevrelemişti ve aşağılarda çizmelerini görmesini engelleyecek kadar yoğundu ve her iki yanda o kadar ağırdı ki, on adım ötedeki hiçbir şeyi çıkartamıyordu. Yakında hiçbir şey olmadığından emindi. O sisin içinde herhangi bir şey saklanabilirdi. Sisin bir garipliği vardı; nemsizdi. Elini kemerine götürdü, kendini savunabileceğini bilmenin tesellisini aradı, ve irkildi. Baltası orada değildi.

Sisin içinde bir şey hareket etti, griliğin içinde döndü. Bu tarafa gelen bir şey.

Perrin, kaçmanın mı, yoksa durup çıplak elleriyle kendini savunmanın mı daha iyi olacağını düşünerek ve savaşacak bir şey olup olmadığını merak ederek gerildi.

Sisi delerek yaklaşan dalgalı siluet bir kurda dönüştü, uzun tüyleri yoğun sisin içinde onu neredeyse görünmez kılıyordu.

Çekirge?

Kurt tereddüt etti, sonra gelip yanında durdu. Bu Çekirge'ydi –Perrin

emindi– ama kurdun duruşunda, kısa süre için kendi gözlerine kilitlenen sarı gözlerinde beden ve zihin sessizliği isteyen bir şey vardı. O gözler onu takip etmesini de istedi.

Perrin elini kurdun sırtına koydu ve o anda Çekirge yürümeye başladı. Perrin onun yol göstermesine izin verdi. Elinin altındaki kürk gür ve uzundu. Gerçek gibi geliyordu.

Sis yoğunlaşmaya başladı, ta ki Çekirge'nin hâlâ orada olduğunu ancak dokunuşundan anlayana, ta ki bakışlarını indirdiğinde kendi göğsünü bile göremeyecek hale gelene kadar. Yalnızca gri bir sis. Yeni kırkılmış yüne gömülmüş gibiydi. Birden hiçbir şey işitmediğini fark etti. Kendi ayak seslerini bile. Ayak parmaklarını kıpırdattı ve ayaklarındaki çizmeleri hissedince rahatladı.

Gri kararda, o ve kurt zifiri karanlığın içinde yürüdü. Perrin burnuna dokunduğunda elini göremedi. Burnunu da göremiyordu zaten. Gözlerini bir an kapatmayı denedi, ve aradaki farkı ayırt edemedi. Hâlâ hiç ses yoktu. Eli Çekirge'nin sırtındaki sert tüyleri yokladı, ama çizmelerinin altında herhangi bir şey hissettiğinden emin değildi.

Çekirge aniden durdu, onu da durmaya zorladı. Perrin çevresine bakındı... ve gözlerini sıkı sıkı yumdu. Artık farkı seçebiliyordu. Ve bir şey daha hissediyordu, mide bulantısı. Kendini gözlerini açmaya ve aşağı bakmaya zorladı.

Gördüğü şey orada olamazdı, o ve Çekirge havada durmuyorsa eğer. Kurdu ya da kendini göremiyordu, sanki bedenleri yoktu –bu düşünce midesini düğüm düğüm yaptı– ama aşağıda, bin lamba tarafından aydınlatılıyormuş kadar belirgin, engin bir zeminde duruyormuşçasına düzgün, karanlığın içinde asılı duran engin bir aynalar ormanı vardı. Her yönde, gözünün görebildiğince uzanıyorlardı, ama ayağının tam altında bir açıklık vardı. İçinde de insanlar. Perrin aniden seslerini, aralarında duruyormuşcasına berrak duymaya başladı.

"Yüce Efendim," diye mırıldandı adamlardan biri, "burası neresi?" Adam çevresine bakındı, bin kez yansıyan imgesini görünce irkildi, son-

ra gözlerini önünden ayırmadı. Diğerleri, daha da korkmuş görünerek çevresine toplaştılar. "Tar Valon'da uyuyordum, Yüce Efendim. Tar Valon'da *uyuyorum*! Burası neresi? Ben delirdim mi?"

Çevresindeki adamların bazıları işlemelerle dolu, süslü ceketler giymişti, diğerleri daha sade giyinmişti, bazıları ise çıplaktı ya da iç çamaşırları giyiyordu.

"Ben de uyuyorum," diye çığlık atarcasına konuştu çıplak bir adam. "Tear'da. Karımla yattığımı hatırlıyorum!"

"Ben de Illian'da uyuyorum," dedi kırmızı ve altın rengi giysili bir adam, sarsılmış gibi. "Uyuduğumu biliyorum, ama bu olamaz. Rüya gördüğümü biliyorum, ama bu imkansız. Burası neresi, Yüce Efendim? Gerçekten bana geldin mi?"

Karşılarındaki siyah saçlı, siyah giysili adamın yakasında ve bileklerinde gümüş rengi danteller vardı. Zaman zaman elini, canı acıyormuş gibi göğsüne götürüyordu. Orada, hiçbir yerden gelmeyen bir ışık her yeri aydınlatıyordu, ama Perrin'in altındaki bu adam gölgelere sarınmış gibiydi. Karanlık çevresinde yuvarlandı, onu okşadı.

"Susun!" Siyah giysili adam yüksek sesle konuşmamıştı, ama buna ihtiyacı yoktu. Bu kelimeyi söylerken bir an başını kaldırmıştı; gözleri ve ağzı alevlerle doluydu, tamamen ateştendi, alev alev parlıyordu.

Perrin adamı tanıdı. Ba'alzamon. Ba'alzamon'a bakıyordu. Korku, çekiçlenen kazıklar gibi içine saplandı. Kaçardı, ama ayaklarını hissedemiyordu.

Çekirge kıpırdandı. Perrin elinin altındaki gür kürkü hissetti ve sıkı sıkı kavradı. Gerçek bir şey. Gördüklerinden daha gerçektir diye umuyordu. Oysa ikisinin de gerçek olduğunu biliyordu.

Birbirlerine sokulan adamlar iyice sindiler.

"Size görevler verildi," dedi Ba'alzamon. "Bu görevlerden bazılarını yerine getirdiniz. Diğerlerinde başarısız oldunuz." Zaman zaman gözleri ve ağzı alevler içinde yok oluyordu ve aynalar o alevleri yansıtarak çakıyordu "Ölmek üzere işaretlenmiş olan ölmeli. Ele geçirilmek üzere işa-

retlenmiş olanlar önümde eğilmeli. Karanlığın Yüce Efendisi'ni hayal kırıklığına uğratmak affedilemez." Gözlerinde ateşler parladı ve çevresindeki karanlık kaynadı, döndü. "Sen." Parmağı Tar Valon'dan bahseden, bir tüccar gibi, en iyi kumaştan, sade kesimli giysiler giymiş bir adama işaret etti. Diğerleri, adam karasafra hummasına yakalanmış gibi ondan uzaklaştılar, onu tek başına sinmek üzere bıraktılar. "Oğlanın Tar Valon'dan kaçmasına izin verdin."

Adam çığlık attı ve örse vurulmuş eğe gibi titremeye başladı. Katılığını gittikçe yitirdi ve çığlığı da onunla birlikte seyreldi.

"Hepiniz rüya görüyorsunuz," dedi Ba'alzamon, "ama bu düşte olanlar gerçek." Çığlık atan adam insan şeklinde bir sis bulutundan başka bir şey değildi, çığlığı uzaktan geliyordu, sonra sis de yok oldu. "Korkarım hiç uyanamayacak." Ba'alzamon kahkaha attı ve ağzında alevler kükredi. "Kalanınız bir daha beni hayal kırıklığına uğratmayacaksınız. Defolun! Uyanın ve itaat edin!" Diğer adamlar kayboldu.

Ba'alzamon bir an yalnız durdu, sonra aniden yanında, beyaz ve gümüş rengine bürünmüş bir kadın belirdi.

Perrin şok geçirdi. Bu kadar güzel bir kadını asla unutamazdı. O rüyasındaki kadındı, ona ihtişam kazandıracağını söyleyen.

Kadının arkasında süslü, gümüş bir taht belirdi ve kadın ipek eteğini dikkatle düzelterek oturdu. "Benim hükümranlık alanımı serbestçe kullanıyorsun," dedi.

"Senin hükümranlık alanın mı?" dedi Ba'alzamon. "Demek senin olduğunu düşünüyorsun. Artık Karanlığın Yüce Efendisi'ne hizmet etmiyor musun?" Çevresindeki karanlık bir an yoğunlaştı, kaynadı.

"Ediyorum," dedi kadın çabucak. "Alacakaranlığın Efendisi'ne uzun zamandır hizmet ediyorum. Bu hizmetin karşılığında, sonsuz, rüyasız bir uykuda uzun zaman tutsak kaldım. Rüyalar yalnızca Gri Adamlardan ve Myrddraaller'den esirgenmiştir. Trolloclar bile düş görebilir. Düşler hep benimdi, onları kullanır, içlerinde yürürdüm. Şimdi yine özgürüm ve benim olanı kullanacağım."

"Senin olan," dedi Ba'alzamon. Çevresinde dönen karanlık neşeli gibiydi. "Kendini hep olduğundan büyük gördün, Lanfear."

İsim Perrin'i bileylenmiş bıçak gibi kesti. Terkedilmişlerden biri rüyasına girmişti. Moiraine haklıydı. Bazıları serbest kalmıştı.

Beyazlı kadın ayağa kalktı, taht yok oldu. "Ben olduğum kadar büyüğüm. Planların neye yaradı? Üç bin seneden fazla zamandır kulaklara fısıldıyor, bir Aes Sedai gibi tahta çıkmış kuklaların iplerini çekiyorsun!" Sesi Aes Sedai adını horgörüyle doldurdu. "Üç bin sene, ama Lews Therin yine dünyada yürüyor, ve bu Aes Sedailerin ona tasma takması an meselesi. Onu kontrol edebiliyor musun? Onu döndürebilir misin? O saman kafalı Ilyena onu görmeden önce o benimdi! Yine benim olacak!"

"Artık kendine mi hizmet ediyorsun, Lanfear?" Ba'alzamon'un sesi yumuşaktı, ama alevler gözlerinde ve ağzında oynaşıp duruyordu. "Karanlığın Yüce Efendisi'ne ettiğin yeminlerden döndün mü?" Bir an karanlık adamı yok eder gibi oldu, yalnızca parlayan ateşler görüldü. "Onlar vazgeçtiğin Işık'ın yeminleri kadar kolay bozulmaz. Yeni Efendi'ni Hizmetkarlar Salonu'nda ilan ettin. Efendin sonsuza dek sana sahip olacak, Lanfear. Hizmet mi edeceksin, yoksa sonsuza dek sürecek acı, sonsuza dek sürecek ölümü mü tercih edeceksin?"

"Hizmet edeceğim." Sözlerine rağmen kadın meydan okurcasına dimdik duruyordu. "Karanlığın Büyük Efendisi'nden başkasına hizmet etmem. Sonsuza dek!"

Engin aynalar ormanı, üstlerine kara dalgalar çöküyormuş ve gittikçe merkeze yaklaşıyorlarmışcasına, yok olmaya başladı. Dalga Ba'alzamon ve Lanfear'ın üzerine kapandı. Geriye yalnızca karanlık kaldı.

Perrin Çekirge'nin hareket ettiğini hissetti ve büyük bir memnuniyetle onu takip etti. Ona tek yol gösteren, elinin altındaki kürktü. Hareket edene kadar bunu yapabileceğini fark etmemişti. Gördüklerini çözmeye çalıştı, ama başaramadı. Ba'alzamon ve Lanfear. Dili damağına yapışmıştı. Bir sebepten, Lanfear onu Ba'alzamon'dan daha fazla korkutmuştu. Belki de dağlarda rüyasına girdiğinden. *Işık! Rüyalarımda Terkedilmiş-*

lerden biri! Işık! Perrin yanlış anlamadıysa, kadın Karanlık Varlık'a meydan okumuştu. Perrin'e, onu inkar edersen Gölge'nin senin üzerinde hiçbir gücü olmadığı öğretilmişti; ama bir Karanlıkdostu –sıradan bir Karanlıkdostu değil; Terkedilmişlerden biri!– nasıl Gölge'ye meydan okuyabilirdi? *Simion'un kardeşi gibi delirmiş olmalıyım. Bu rüyalar beni delirtti!*

Karanlık ağır ağır yine sise dönüştü, ve Perrin Çekirge ile birlikte yürürken yavaşça seyreldi ve sonunda parlak gün ışığı altında çimenlik bir yamaca geldiler. Kuşlar tepenin dibindeki çalıda ötüşmeye başladılar. Perrin arkasına baktı. Ağaç kümeleriyle süslenmiş tepelik bir arazi ufka kadar uzanıyordu. Hiçbir yerde sis yoktu. İri, gri bir kurt durmuş, onu izliyordu.

"O neydi?" diye sordu, soruyu kurdun anlayabileceği düşüncelere çevirmeye çalışarak. "Bana neden gösterdin? O neydi?"

Duygular ve imgeler aklına doluştu, zihni onları sözcüklere çevirdi. *Görmen gerekeni. Dikkatli ol, Genç Boğa. Bu mekan tehlikeli. Kirpi avlayan yavru kurt kadar dikkatli ol.* Daha çok Diken Sırtlı Ufak Şey gibi bir şeydi mesajda söylenen, ama zihni kendisinin insan olarak bildiği hayvana bir isim koydu. *Sen çok genç, çok yenisin.*

"Gerçek miydi?"

Hepsi gerçek, görülenler ve görülmeyenler. Çekirge'nin vereceği tek yanıt bu gibiydi.

"Çekirge, sen nasıl burada olabiliyorsun? Öldüğünü gördüm. Öldüğünü hissettim!"

Hepsi burada. Olmuş, olan ve olacak tüm kardeşler. Perrin kurtların insanlar gibi gülümsemediğini bilirdi, ama bir an Çekirge'nin sırıttığı izlenimine kapıldı. *İşte, kartal gibi süzülüyorum.* Kurt toparlandı, havaya sıçradı. Hava onu gittikçe daha yükseğe taşıdı, ta ki gökyüzünde bir leke olana kadar ve son bir düşünce geldi. *Süzülmek.*

Perrin ağzı açık, arkasından bakakaldı. *Uçtu.* Aniden gözleri yanmaya başladı, boğazını temizledi ve burnunu ovaladı. *Şimdi de kız gibi ağ-*

lamaya başlayacağım. Düşünmeden, biri görmüş mü diye çevresine bakındı ve her şey aniden değişti.

Bir yükseltide duruyordu ve çevresinde gölgeli çukurlar ve tepeler vardı. Kısa süre sonra her şey çevresinde solar gibi oldu. Altında Rand duruyordu. Rand ve Myrddraal, erkek ve kadınlardan bir çember. Hepsinin gözleri Perrin'in üzerinden kayıp gider gibiydi. Uzakta bir yerde köpekler uluyordu ve Perrin bir şey avladıklarını anladı. Myrddraal kokusu ve havadaki yanık sülfür kokusu havayı dolduruyordu. Perrin'in tüyleri diken diken oldu.

Myrddraal ve insan çemberi uykuda yürürmüş gibi Rand'a doğru yaklaştı, hepsi uykudaymış gibi hareket ediyordu. Ve Rand onları öldürmeye başladı. Ellerinden ateş topları uçtu, iki tanesini yok etti. Şimşekler çaktı, başkalarını kavurdu. Kor beyaz çelik gibi ışık çubukları yumruklarından diğerlerine aktı. Ve hayatta kalanlar ağır ağır, olanları hiçbiri görmemiş gibi yaklaşmaya devam etti. Teker teker öldüler, ta ki hiçbiri kalmayana kadar, ve Rand nefes nefese dizlerinin üzerine çöktü. Ağlıyor mu, gülüyor mu, Perrin emin değildi, ama sanki her ikisini birden yapıyormuş gibi görünüyordu.

Tepelerde şekiller belirdi, daha fazla insan, daha fazla Myrddraal, ve hepsinin dikkati Rand'ın üzerindeydi.

Perrin ellerini ağzına götürüp boru yaptı. "Rand! Rand, başkaları da geliyor!"

Rand çöktüğü yerden hırlayarak, yüzünden ter akarak ona baktı.

"Rand, geliyor..!"

"Kavrulası!" diye uludu Rand.

Işık Perrin'in gözlerini yaktı, acı her şeyi dağladı.

İnleyerek dar yatağın üzerinde büzülüp top oldu, ışık hâlâ gözkapaklarını yakıyordu. Göğsü acıyordu. Elini kaldırıp dokundu ve gömleğinin altında bir yanık hissedince irkildi. Gümüş bir kuruştan daha büyük değildi.

Yavaş yavaş düğümlenmiş kaslarını açılmaya zorladı, bacaklarını uzattı ve karanlık kamarada sırtüstü yattı. *Moiraine. Bu sefer Moiraine'e anlatmalıyım. Yalnız, acı gidene kadar bekleyeceğim.*

Ama acı solmaya başlarken bitkinlik çöktü. Kalkması gerektiğini düşünmesine fırsat kalmadan uykuya daldı.

Gözlerini yine açtığında, tepesindeki kirişlere bakarak yattı. Kapının altından ve üstünden sızan ışık sabahın gelmiş olduğunu söylüyordu. Kendini hayal gördüğüne ikna etmek için elini göğsüne götürdü, o kadar iyi hayal etmişti ki, gerçekten de yandığını hissetti...

Parmakları yanığı buldu. *Demek hayal görmedim.* Başka düşler hakkında soluk anıları vardı, hatırlarken yok olan düşler. Sıradan düşler. Hattâ kendini iyi bir uyku çekmiş gibi hissediyordu. *Ve hemen şu anda bir daha uyuyabilirim.* Demek ki uyuyabiliyordu. *Çevrede kurtlar olmadığı sürece.*

Çekirge'li rüyadan sonra uyandığında bir karar verdiğini hatırladı ve bir an sonra kararının iyi bir karar olduğunu düşündü.

Moiraine'i bulmak için beş kapı çalması ve iki kere de küfür yemesi gerekti –iki kamaranın sakinleri güverteye çıkmıştı– kadın tamamen giyinmişti, ama bağdaş kurmuş, dar yataklardan birinin üzerinde oturuyor, lamba ışığı altında defterini okuyordu. Onun yeniden baştaki bölümleri okuduğunu fark etti Perrin, Emond Meydanı'na gelmeden önceki notları. Lan'in eşyaları diğer yatağın üzerine düzgünce yerleştirilmişti.

"Rüya gördüm," dedi Perrin ona ve anlatmaya başladı. Hepsini. Hattâ göğsündeki kırmızı halkayı göstermek için gömleğini kaldırdı. Yaradan kırmızı çizgiler yayılıyordu. Perrin daha önce Moiraine'den bazı şeyleri saklamıştı ve yine saklayacağını düşünüyordu, ama bu saklanamayacak kadar önemli olabilirdi. Bir makasta en küçük parça pimdir ve en kolay yapılandır, ama o olmadan makas kumaş kesmez. Anlatması bittiğinde, durup bekledi.

Kadın onu ifadesizce izlemişti, yalnız o kara gözler ağzından çıkan her sözcüğü incelemiş, tartmış, ölçmüş, ışığa tutmuştu. Şimdi aynı şekil-

de oturuyordu, yalnız bu sefer incelediği, tarttığı, ışığa tuttuğu Perrin'di.

"Ee, önemli mi?" diye sordu Perrin sonunda. "Bana bahsettiğin o kurt düşlerinden biri olduğunu düşündüm. Öyle olduğundan eminim; öyle olmalı! Ama gördüklerimi gerçek kılmıyor. Yalnız, sen Terkedilmişlerden bazılarının serbest kalmış olabileceğini söylemiştin ve Ba'alzamon ona Lanfear dedi, ve... Önemli mi, yoksa burada durmuş, kendimi aptal yerine mi koyuyorum?"

"Benim işittiklerimi işitecek olsalar seni ehlileştirmek için ellerinden geleni yapacak kadınlar var," dedi Moiraine yavaşça. Perrin'in ciğerleri donar gibi oldu; nefes alamıyordu. "Seni yönlendirebilmekle suçlamıyorum," diye devam etti kadın ve Perrin'in içindeki buzlar eridi, "ya da öğrenebilecek olmakla. Ehlileştirme teşebbüsü, hatalarını fark etmeden önce Kızıl Ajah'ın kaba davranışları dışında, sana zarar vermez. Bu tür adamlar nadirdir, onca avlanmalarına rağmen Kızıllar son on senede üç kişiden fazlasını bulamadılar. En azından sahte Ejder salgınından önce. Açıklamaya çalıştığım, aniden Güç kullanmaya başlayacağını sanmıyorum. Bundan korkmana gerek yok."

"Eh, bunun için çok teşekkür ederim," dedi Perrin acı acı. "Korkmama gerek olmadığını söylemek için önce beni ölümüne korkutman gerekmiyordu!"

"Ah, ama korkman için sebep var. Ya da en azından, kurdun önerdiği gibi dikkatli olmak için. Kızıl kardeşler ya da diğerleri, sende ehlileştirecek bir şey olmadığını keşfetmeden önce seni öldürebilir."

"Işık! Işık yaksın beni!" Kaşlarını çatarak kadına baktı. "Beni burnumdan tutup yürütmeye çalışıyorsun, Moiraine, ama ben buzağı değilim ve burnumda halka yok. Kızıl Ajah ya da başkaları, düşlerimde gerçek bir şey olmadığı sürece beni ehlileştirmeyi düşünmez. Bu, Terkedilmişlerin serbest kaldığı anlamına mı geliyor?"

"Sana olabileceğini söylemiştim. Bazıları. Senin... düşlerini beklemiyordum, Perrin. Düşgörenler kurtlar hakkında yazmıştır, ama bunu beklemiyordum."

"Eh, gerçek olduğunu düşünüyorum. Sanırım gerçekten olan bir şey gördüm, benim görmemem gereken bir şey." *Senin görmen gereken bir şey.* "Sanırım en azından Lanfear serbest. Ne yapacaksın?"

"Illian'a gidiyorum. Ve sonra Tear'a gideceğim ve oraya Rand'dan önce ulaşmayı umuyorum. Irmağı mı geçti, ırmak aşağı mı gitti, Lan öğrenemeden Remen'den ayrılmamız gerekti. Ama Illian'a ulaşmadan öğreniriz. Bu taraftan gelmişse işaret görürüz." Okumaya devam etmek istiyormuş gibi deftere baktı.

"Yapacakların bu kadar mı? Lanfear ve Işık bilir kaç tanesi serbestken?"

"Beni sorgulama," dedi kadın soğuk bir sesle "hangi soruları soracağını bilmiyorsun ve seni yanıtlayacak olsam bile yarısını anlamazsın. Ki yanıtlamayacağım."

Perrin kadının bakışları altında ağırlığını bir o ayağına, bir bu ayağına verdi ta ki Moiraine'in bu konuda başka bir şey söylemeyeceği belli olana kadar. Gömleği göğsündeki yanığa sürtünüp canını acıtıyordu. Kötü bir yaraya benzemiyordu –*Şimşekle vurulmuş biri için kötü değil!*– ama onu nasıl edindiği başka konuydu. "Ah... Buna Şifa verecek misin?"

"Demek artık üzerinde Tek Güç kullanılması seni huzursuz etmiyor, Perrin. Hayır, ona Şifa vermeyeceğim. Ciddi değil ve sana dikkatli olman gerektiğini hatırlatır." Ona baskı yapmak konusunda dikkatli, düşler ve onları başkalarına anlatmak konusunda dikkatli. "Başka bir şey yoksa, Perrin?"

Perrin kapıya yöneldi, sonra durdu. "Bir şey var. Bir kadının adının Zarine olduğunu bilsen, bunun onunla ilgili bir anlamı olduğunu düşünür müydün?"

"Işık aşkına, neden bu soruyu soruyorsun?"

"Bir kız," dedi Perrin utanarak. "Genç bir kadın. Dün gece rastladım. Yolculardan biri." Zarine'in onun Aes Sedai olduğunu bildiğini öğrenmeyi ona bırakmıştı. Ve onları takip ederek Valere Borusu'na ulaşacağını düşündüğünü. Perrin önemli olduğunu düşündüğü hiçbir şeyi saklamaz-

dı, ama Moiraine sır saklayabiliyorsa, o da saklayabilirdi.

"Zarine. Bir Saldaea ismi. Hiçbir kadın, harika bir güzelliği olacağını, onun bir gönülçelen olacağını düşünmediği sürece kızına Zarine ismini vermez. Saraylarda yastıklara uzanacak, hizmetkarlar ve taliplilerle çevrili yaşayacak biri." Kısaca, ama çok eğlenerek gülümsedi. "Belki de dikkatli olmak için bir sebebin daha vardır, Perrin, eğer yanımızda Zarine adlı bir yolcu varsa."

"Dikkatli olmaya kararlıyım," dedi Perrin ona. En azından Zarine'in neden isminden hoşlanmadığını anlamıştı. Bir Boru Avcısı'na yakışacak bir isim değil. *Kendine bir daha "atmaca" demediği sürece.*

Güverteye çıktığında Lan oradaydı, Mandarb ile ilgileniyordu. Ve Zarine korkuluğun yanında, bir halat kangalının üzerine oturmuş, hançerlerini bileyerek onu izliyordu. Geniş, üçgen yelkenler açılmış ve gergindi, ve *Kar Kazı* ırmak aşağı uçuyordu.

Zarine'in gözleri, Perrin yaklaşıp yanında, pruvada dururken onu izledi. Su pruvanın iki yanında, iri bir sabanın çevirdiği toprak gibi kıvrılıyordu. Perrin düşleri ve Aielleri, Min'in görülerini ve atmacaları düşündü. Göğsü acıyordu. Daha önce hayatı *asla* bu kadar karmaşık olmamıştı.

Rand bitkin bir halde uyandı, inleyerek doğrulup oturdu, battaniye olarak kullandığı pelerin düştü. Yan tarafı, Falme'de aldığı eski yara zonkluyordu. Ateş kömürleri tüketmiş, yalnızca birkaç küçük alev kalmıştı, ama gölgelerin hareket ettiğini görmesine yetecek kadar ışık veriyordu. *O Perrin'di. Oydu!* Oydu, *düş değil. Bir şekilde. Neredeyse onu öldürüyordum! Işık, dikkatli olmalıyım!*

Titreyerek uzun bir meşe dalı aldı ve kömürlere sokacak oldu. Manetherendrelle'e yakın bu Murandy tepelerinde ağaçlar seyrekti, ama o ateşi için yeteri kadar düşmüş dal bulmuştu, çürümemiş, ama yakabileceği kadar kurumuş odun. Odun, kömürlere dokunmadan durdu. Atlar geliyordu, on, on iki tane, ağır ağır yürüyorlardı. *Dikkatli olmalıyım. Bir hata daha yapamam.*

Atlar sönmekte olan ateşe yaklaştı, loş aydınlığa girdi ve durdu. Gölgeler binicileri örtüyordu, ama çoğu yuvarlak miğferler takmış, uzun, deri yeleklerine balık pulu gibi yuvarlak diskler dikilmiş, sert yüzlü adamlara benziyordu. Biri, saçları grileşmiş, ciddi yüzlü bir kadındı. Kadının elbisesi sade yündendi, ama en iyi dokunmuş olanlarından, ve aslan şeklinde gümüş bir broşla süslenmişti. Bir tüccar gibi görünüyordu; Rand tütün ve yün almak için İki Nehir'e gelenlerin arasında onun gibileri görmüştü. Bir tüccar ve koruyucuları.

Dikkatli olmalıyım, diye düşündü ayağa kalkarken. *Hata yok.*

"İyi bir kamp yeri seçmişsin, genç adam," dedi kadın. "Remen'e giderken ben de sık sık kullanmışımdır. Yakında küçük bir kaynak var. Umarım paylaşmama bir itirazın yoktur." Muhafızları kılıç kemerlerini kaldırarak atlarından inmeye, eyer kolanlarını gevşetmeye başlamıştı.

"Yok," dedi Rand ona. *Dikkatli.* İki adım onu yeterince yakına getirdi ve dönerek havaya sıçradı –Hortumda Dönen Kaztüyü– ateşten oyulmuş balıkçıl damgalı kılıç ellerine geldi, daha kadının yüzünde şaşkınlık beliremeden kafasını uçurdu. *En tehlikelisi oydu.*

Kadının kafası atının sağrısından yuvarlanırken yere indi. Koruyucular çığlık attı, elleri kılıçlarına gitti, Rand'ın kılıcının yandığını fark edince bağırdılar. Rand Lan'in öğrettiği formlarla dans etti, on kişinin tamamını sıradan çelikle öldürebileceğini biliyordu, ama elinde tuttuğu kılıç onun parçasıydı. Son adam da düştü. Bu, formları çalışmaya öylesine benziyordu ki, kın takmadığını, taksa bile kılıç dokunur dokunmaz küle dönüşeceğini fark etmeden önce Yelpazeyi Katlama denen hareketle kılıcı kınına sokmaya çalıştı.

Kılıcın yok olmasına izin verdi, sonra atları incelemek için döndü. Çoğu kaçmıştı, ama bazıları uzakta değildi ve kadının yüksek, iğdiş atı gözlerini yuvarlayarak, huzursuz huzursuz kişneyerek duruyordu. Kadının yerde yatan başsız cesedi dizginleri bırakmamıştı ve hayvanın başını kaldırmasını engelliyordu.

Rand dizginleri kurtardı, durup birkaç parça eşyasını topladı ve eye-

re atladı. *Dikkatli olmalıyım*, diye düşündü ölülere bakarken. *Hata yok.*

Güç hâlâ içini dolduruyordu, *saidin* akışı baldan tatlı, çürük etten pisti. Aniden yönlendirdi... ne yaptığını, nasıl yaptığını anlamadan, ama doğru geliyordu ve işe yaradı, cesetleri havalandırdı. Rand onları kendisine çevirerek dizdi. Hepsi diz çökmüş, yüzlerini toprağa bastırmıştı. Geriye yüzleri kalmış olanlar. Önünde diz çöküyordu.

"Eğer ben gerçekten Yenidendoğan Ejder'sem," dedi onlara, "böyle olmalı, değil mi?" *Saidin*'i salıvermek güçtü, ama yine de yaptı. Saidin'i *çok fazla tutarsam, deliliği nasıl uzak tutabilirim?* Acı acı güldü. *Yoksa bunun için çok geç mi kaldım?*

Kaşlarını çatarak cesetlere baktı. Yalnızca on adam olduğundan emindi, ama o dizide on bir adam diz çökmüştü, içlerinden biri zırh giymemişti, ama elinde hâlâ bir hançer tutuyordu.

"Yanlış arkadaş seçmişsin," dedi Rand adama.

Atı çevirip topukladı ve hayvanı dörtnala koşturmaya başladı. Daha Tear'a çok yol vardı, ama atları yorgunluktan öldürmesi ya da çalması gerekse bile en kısa yoldan gitmeye kararlıydı. *Bütün bunlara bir son vereceğim. Sataşmalar. Yemlemeler. Son vereceğim! Callandor.* Onu çağırıyordu.

7

CAİRHİEN'DE YANGINLAR

Egwene, zaten gergin olan bir halatı çekmek, muhtemelen geniş kare yelkenlerden birini azıcık kaydırmak üzere çıplak ayaklarla yanından geçen bir gemicinin saygılı selamını zarifçe başını eğerek yanıtladı. Adam yuvarlak yüzlü kaptanın, dümencinin yanında durduğu yere dönerken yeniden eğildi ve Egwene dikkatini *Mavi Turna*'dan yirmi boy uzaktaki ormanlık Cairhien kıyısına çevirmeden önce bir kere başını salladı.

Bir köy, ya da eskiden bir köy olan yer kayıp geçiyordu. Evlerin yarısı, yıkıntıların arasından yükselen bacalarıyla, tüten moloz yığınlarından başka bir şey değildi. Diğer evlerde kapılar rüzgarla savruluyordu; mobilya parçaları, giysiler ve ev eşyaları fırlatılmış gibi yuvarlanmış, sokağa saçılmıştı. Köyde, geçen gemiyi görmezden gelerek, hana benzeyen bir binanın devrilmiş duvarlarının arkasında gözden kaybolan, açlıktan derisi kemiklerine yapışmış bir köpekten başka canlı yoktu. Egwene midesi bulanmadan böyle bir manzaraya bakamıyordu, ama bir Aes Sedai'nin sahip olacağını düşündüğü duygusuz sükunete kavuşmaya çalıştı. Fazla faydası olmadı. Köyün ötesinde kalın bir duman bulutu gökyüzüne yükseliyordu. Beş, altı kilometre ötede, diye tahmin etti Egwene.

Bu, Erinin Cairhien sınırı boyunca akmaya başladığından beri gördü-

ğü ne ilk duman bulutu, ne ilk yanmış köydü. En azından bu sefer görünürde ceset yoktu. Kaptan Ellisor bazen çamurlu sığlıklardan kaçınmak için Cairhien kıyısına yakın seyrediyordu –ırmağın bu kısmında sığlıkların yer değiştirdiğini söylemişti– ama ne kadar yakına gelirse gelsin, Egwene tek bir canlı insan görmemişti.

Köy ve duman bulutu geminin arkasında gözden kayboldu, ama ileride, yeni bir duman sütunu görüş alanına girmişti bile. Orman seyreliyordu, dişbudak, meşinyaprak ve kara mürver yerini söğüt, beyazağaç, sumeşesi ve tanımadığı başka ağaçlara bırakıyordu.

Rüzgar pelerinini yakaladı, ama Egwene bıraktı, arkasında dalgalansın. Havanın serin temizliğini hissetti, herhangi bir beyaz yerine kahverengi giyme özgürlüğünü hissetti. Ama elbise ve pelerin en iyi yündendi, iyi kesilmiş, iyi dikilmişti.

Bir başka gemici geçti ve geçerken eğildi. Egwene onların yaptıklarının en azından bir kısmını öğrenmeye yemin etti; kendini cahil hissetmekten hoşlanmıyordu. Büyük Yılan yüzüğünü sağ eline takmak, çoğu Tar Valon'da doğmuş kaptan ve mürettebattan bol bol selam almasına sebep oluyordu.

Egwene Nynaeve ile yaptığı tartışmayı kazanmıştı, ama Nynaeve üçü arasında Aes Sedai olacağına inanılacak kadar büyük olanın yalnızca kendisi olduğundan emindi. Ama Nynaeve yanılıyordu. Egwene o akşam Güneylimanı'nda *Mavi Turna*'ya bindiklerinde o ve Elayne'in şaşkın bakışlara hedef olduklarını itiraf ediyordu, ve Kaptan Ellisor'un kaşları neredeyse, saçları olsaydı başlayacakları çizgiye kadar tırmanmıştı, ama ağzı kulaklarına varıncaya dek gülümsemiş ve eğilmişti.

"Onur verdiniz, Aes Sedai. Gemimde üç Aes Sedai yolculuk edecek, ha? Gerçekten de bir onur. Size dilediğiniz yere kadar hızlı bir yolculuk vaadedebilirim. Ve Cairhien eşkıyaları hakkında endişelenmeyin. Artık ırmağın o tarafına yanaşmıyorum. Siz istemediğiniz sürece, elbette, Aes Sedai. Andorlu askerler Cairhien tarafında birkaç kasabayı tutuyor. Onur verdiniz, Aes Sedai."

Üçü yalnızca tek bir kamara istedikleri zaman kaşları yine kalkmıştı. Nynaeve bile, zorunlu olmadığı sürece geceleri yalnız kalmak istemiyordu. Daha fazla ödemeye gerek kalmadan üçü birer kamara alabilirdi, kaptan öyle söyledi; başka yolcusu yoktu, kargosu güvertedeydi ve Aes Sedailerin ırmağın aşağı tarafında acil işleri varsa, gemiye binmek isteyen başkalarını bir saat bile beklemeyecekti. Ama onlar bir kamaranın yeterli olacağını söylediler.

Adam şaşırmıştı ve yüzünden anlamadığı anlaşılıyordu, Ama Tar Valon'da doğup büyümüş Chin Ellisor, kararlarını açıkladıktan sonra Aes Sedaileri sorgulayacak biri değildi. İki tanesi çok genç görünüyorduysa da, eh, bazı Aes Sedailer genç olurdu.

Terk edilmiş yıkıntılar Egwene'in arkasında gözden kayboldu. Duman sütunu yaklaştı. Daha da aşağıda yeni bir tanesi görülebiliyordu. Orman yerini otlarla kaplı, orada burada bir çalı kümesiyle beneklenmiş alçak tepelere bırakıyordu. Baharda çiçek açan ağaçlar çiçeklenmişti, karçileğinde minik beyaz çiçekler, şekermeyvede parlak kırmızı çiçekler. Tanımadığı bir ağaç iki elinden büyük yuvarlak, beyaz çiçeklerle kaplanmıştı. Zaman zaman bir yabangülü sarmaşığı yeşil yapraklar ve kırmızı filizlerle dolu dallara sarı beyaz kümeler yığıyordu. Çiçekler ile kül ve moloz yığınları göze hiç de hoş görünmeyen bir tezat oluşturuyordu.

Ewgene hemen yanı başında kendini sorgulayacak bir Aes Sedai olmasını diledi. Güvenebileceği biri. Parmaklarını kesesine götürdüğü zaman, içerideki *ter'angreal* yüzüğünü hissedebiliyordu.

Tar Valon'dan ayrıldıklarından beri iki gece hariç hepsinde denemişti onu, ve asla iki kez aynı şekilde çalışmamıştı. Ah, her seferinde kendini *Tel'aran'rhiod*'da bulmuştu, ama gördüğü, faydalı olabilecek tek şey yine Taşın Yüreği idi ve ikisinde de ona açıklamalar yapacak Silvie yoktu. Kara Ajah hakkında ise kesinlikle hiçbir şey yoktu.

Ter'angreal kullanmadan gördüğü kendi rüyaları, Görünmeyen Dünya'ya kısa bakışlar fırlatmış gibi imgelerle doluydu. Güneş gibi parlayan bir kılıç kaldıran Rand, öyle ki Egwene onun kılıç olduğunu zar zor gö-

rebilmişti, onu tutan adamın Rand olduğunu zar zor ayırt edebilmişti. Bir düzine değişik şekilde tehdit edilen Rand ve hiçbirinin de bir gerçekliği yoktu. Bir rüyada, Rand dev bir taş oyunu tahtasındaydı, siyah ve beyaz oyun taşları kayalar kadar büyüktü ve Rand onları hareket ettiren, Rand'ı taşlarla ezmeye çalışırmış gibi görünen dev ellerden kaçıyordu. Bunun bir anlamı olabilirdi. Muhtemelen vardı, ama Rand'ın birine, bazen iki kişiye karşı tehlikede olduğu gerçeği dışında –Egwene bu kadarının açık olduğunu düşünüyordu– bunun ötesinde bilemiyordu. *Artık ona yardım edemem. Benim kendi görevim var. Nerede olduğunu bile bilmiyorum, ama muhtemelen buradan beş yüz fersah uzaktadır.*

Perrin'i bir kurtla, bir atmaca ve bir şahinle görmüştü –atmaca ve şahin kavga ediyordu– Perrin ölümcül birinden kaçıyor, gönüllü olarak yüksek bir uçurumdan atlıyor, bir yandan da, "Yapılmalı. Dibe ulaşmadan uçmayı öğrenmeliyim," diyordu. Bir Aiel hakkında bir rüya da görmüştü ve Perrin'le ilgili olduğunu düşünmüştü, ama emin değildi. Ve Min hakkında bir rüya, çelik bir tuzağın kapanmasına sebep oluyordu, ama bir şekilde onu görmeden yürüyüp geçiyordu. Mat hakkında da rüyalar görmüştü. Çevresinde zarlar dönen Mat –bunun nereden geldiğini bildiğini hissediyordu– orada olmayan bir adam tarafından takip edilen Mat –bunu hâlâ anlamıyordu; takip eden, belki birden fazla adam, ama bir şekilde orada kimse yoktu– uzakta, ulaşması gereken bir şeye doğru çılgınca at süren Mat ve çevreye havaifişekler atmakta olan bir kadınla Mat. Kadının bir Havaifişekçi olduğunu tahmin ediyordu Egwene, ama bu da diğer tahminlerden daha akla yakın gelmiyordu.

O kadar çok rüya görüyordu ki hepsinden kuşku duymaya başlamıştı. Belki *ter'angreali* bu kadar sık kullanmasıyla ilgili bir şeydi, ya da belki yalnızca üzerinde bulundurduğu için. Belki sonunda Düşgörenlerin ne yaptığını öğreniyordu. Çılgınca rüyalar, heyecanlı rüyalar. Kafesten çıkan, sonra taç takan erkek ve kadınlar. Kuklalarla oynayan bir kadın, kuklaların ellerindeki iplerin daha büyük kuklalarca, onların ellerindeki iplerin daha da büyük kuklalarca tutulduğu ve en son iplerin hayal edi-

lemez yüksekliklerde gözden kaybolduğu rüyalar. Ölen krallar, ağlayan kraliçeler, kasıp kavuran savaşlar. İki Nehir'i yakıp yıkan Beyazpelerinler. Seanchanları bile görmüştü. Hem de bir kereden fazla. Onları karanlık bir köşeye kapatıyordu; kendine onlar hakkında düşünme izni vermiyordu. Annesi ve babası, her gece.

En azından onun ne anlama geldiğini biliyordu, ya da bildiğini sanıyordu. *Kara Ajah avlamak için yola çıktığımı, rüyalarımın ne anlama geldiğini ya da aptal* ter'angreal*in benim istediğim şeyi yapmasını sağlamayı bilmediğimi, korktuğumu ve... ve evimi özlediğimi anlatıyor.* Bir an annesinin yanında olsa, annesi onu yatağa gönderse ve ertesi gün her şeyin yoluna gireceğini biliyor olsa ne kadar güzel olacağını düşündü. *Ama artık sorunlarımı annem çözemez, ve babam canavarları kovalayacağına söz veremez ve beni buna inandıramaz. Artık kendim yapmalıyım.*

Artık bütün bunlar ne kadar geride kalmıştı. Onları geri istemiyordu aslında, ama hoş zamanlardı ve uzun zaman önceymiş gibi geliyordu. Onları yine görmek, seslerini duymak harika olacaktı. *Bu yüzüğü istediğim parmağa takma hakkını elde ettiğim zaman.*

Sonunda Nynaeve ve Elayne'in taş yüzükle birer gece uyumasına izin vermişti... ve yüzüğü bırakmakta ne kadar gönülsüz olduğunu görünce şaşırmıştı. Her biri uyandığında *Tel'aran'rhiod*'dan bahsetmişlerdi ama ikisi de Taşın Yüreği dışında hiçbir şey, faydalı hiçbir şey görmemişti.

Kalın duman sütunu şimdi *Mavi Turna* ile aynı hizadaydı. Irmaktan belki on, oniki kilometre uzakta, diye düşündü Egwene. Diğeri ufukta bir lekeydi yalnızca. Bir bulut da olabilirdi, ama Egwene olmadığından emindi. Bazı yerlerde ırmak kıyısında küçük, sık çalılar büyümüştü ve aralarında otlar, altı oyulmuş toprağın suya düştüğü yerler dışında, suya kadar geliyordu.

Elayne güverteye geldi, korkuluğun yanında Egwene'e katıldı ve rüzgar onun pelerinini de savurmaya başladı. O da kalın yünlere bürünmüştü. Nynaeve'in kazandığı bir tartışma olmuştu bu. Giysileri. Egwene Aes

Sedailerin, yolculuk ederken bile hep en iyilerini giydiği konusunda ısrar etmişti –*Tel'aran'rhiod*'da giydiği ipekleri düşünüyordu– ama Nynaeve Amyrlin'in gardrobunun içine bıraktığı onca altına rağmen, ki oldukça şişman bir keseydi, ırmağın aşağısında her şeyin ne kadar pahalı olacağı konusunda hiç fikirleri olmadığına dikkat çekmişti. Hizmetkarlar Cairhien'deki iç savaş ve fiyatları nasıl artırdığı konusunda Mat'in haklı olduğunu söylemişti. Egwene, Elayne'in Kahverengi kardeşlerin ipekten çok yün giydiğine dikkat çekmesi üzerine şaşırmıştı. Elayne mutfaktan uzaklaşmak için o kadar hevesli ki, diye düşünmüştü Egwene, paçavra bile giyebilir.

Acaba Mat ne yapıyor? Kuşkusuz hangi gemiye binmişse, onun üzerine kaptanla zar atmaya çalışıyordur.

"Korkunç," diye mırıldandı Elayne. "Bu çok korkunç."

"Ne?" dedi Egwene dalgın dalgın. *Umarım ona verdiğimiz kağıdı herkese göstermiyordur.*

Elayne irkildi, sonra kaşlarını çattı. "Bu!" Uzaktaki dumana doğru işaret etti. "Onu nasıl görmezden gelirsin?"

"Görmezden gelebilirim, çünkü insanların neler yaşadığını düşünmek istemiyorum, çünkü bu konuda hiçbir şey yapamam ve çünkü Tear'a ulaşmak zorundayız. Çünkü bizim aradığımız şey Tear'da." Sesindeki hararet kendisini de şaşırtmıştı. *Bu konuda hiçbir şey* yapamam. *Ve Kara Ajah Tear'da.*

Ne kadar çok düşünürse, Taşın Yüreği'ne girmek için bir yol bulacaklarından o kadar emin oluyordu. Belki Tear'ın Yüksek Lordları dışında kimsenin girmesine izin verilmiyordu, ama Egwene Kara Ajahların tuzağını hareket geçirecek ve onları engelleyecek anahtarın Taşın Yüreği'nde olduğuna ikna oluyordu.

"Bütün bunları biliyorum, Egwene, ama bu Cairhienlilerin acısını yüreğimde hissetmemi engellemiyor."

"Andor'un Cairhien ile yaptığı savaşlar hakkında dersler dinledim," dedi Egwene kuru kuru. "Bennae Sedai sizin ve Cairhien'in, belki Tear

ve Illian dışında bütün uluslardan daha sık savaştığınızı söyledi."

Diğer kadın yan yan ona baktı. Elayne Egwene'in Andorlu olduğunu inkar etmesine bir türlü alışamamıştı. En azından haritalardaki çizgiler İki Nehir'in Andor'un parçası olduğunu söylüyordu ve Elayne haritalara inanıyordu.

"Onlarla savaştık, Egwene, ama Aiel Savaşı'nda gördükleri zarardan sonra Andor onlara Tear kadar çok tahıl sattı. Şimdi ticaret durdu. Cairhien'deki her Ev Güneş Tahtı için savaşırken, kim tahıl satın alacak, kim halka dağıtılmasını sağlayacak? Savaş kıyılarda gördüğümüz kadar kötüyse... Eh. İnsanları yirmi sene boyunca besledikten sonra açlıktan ölmelerini duygusuzca izleyemezsin."

"Gri adam," dedi Egwene, ve Elayne yerinde sıçradı, aynı anda her yöne bakmaya çalıştı. *Saidar*'ın parıltısı onu çevrelemişti.

"Nerede?"

Egwene güvertede ağır ağır çevresine bakındı, ama amacı kimsenin duyacak kadar yaklaşmadığından emin olmaktı. Kaptan Ellisor hâlâ kıç tarafta, uzun dümen yekesini tutan gömleksiz bir adamın yanında duruyordu. Bir başka gemici pruvanın en ucunda durmuş, sığ çamur birikintileri olup olmadığını görmek için suyu tarıyordu, ve iki gemici güvertede geziniyor, zaman zaman yelken halatlarından birini düzeltiyordu. Mürettebatın kalanı aşağıdaydı. İkiliden biri güvertenin üzerinde başaşağı sarkmış, bağlanmış halatları kontrol ediyordu; Egwene konuşmadan önce adamın uzaklaşmasını bekledi.

"Aptal!" diye mırıldandı alçak sesle. "Ben, Elayne, sen değil, bu yüzden bana öyle dik dik bakma." Fısıldayarak devam etti. "Mat'in peşinde bir Gri Adam var, Elayne. Rüyamın anlamı bu olmalı, ama ben anlamadım. Gerçekten de aptalın tekiyim!"

Elayne'in çevresindeki parıltı yok oldu. "Kendine karşı bu kadar acımasız olma" diye fısıldayarak yanıt verdi. "Belki gerçekten de bu anlama geliyordur, ama ben de anlamadım. Nynaeve de öyle." Sustu; başını iki yana sallarken kızıl-altın bukleler savrıldı. "Ama mantıklı gelmiyor,

Egwene. Neden Mat'in peşinde bir Gri Adam olsun? Anneme yazdığım mektupta bize azıcık bile zararı olacak hiçbir şey yok."

"Neden, bilmiyorum." Egwene kaşlarını çattı. "Bir sebep olmalı. Rüyamın bu anlama geldiğinden eminim."

"Haklı olsan bile, Egwene, bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Bunu biliyorum," dedi Egwene acı acı. Mat'in önlerinde mi, arkalarında mı olduğunu bile bilmiyordu. İleride olduğunu tahmin ediyordu; Mat gecikmeden yola çıkmış olmalıydı. "Her durumda," diye mırıldandı kendi kendine, "hiçbir faydası yok. Sonunda rüyalarımdan birinin ne anlama geldiğini anlıyorum ve hiçbir faydası olmuyor!"

"Ama birinin anlamını anladıysan," dedi Elayne ona, "belki diğerlerini de anlarsın. Oturup konuşursak belki..."

Mavi Turna ürpererek sarsıldı, Elayne'i güverteye, Egwene'i onun tepesine fırlattı. Egwene ayağa kalkmayı başardığında artık kıyı kayıp geçmiyordu. Gemi durmuştu, pruva ve güverte bir yana yatmıştı. Yelkenler rüzgarda gürültülü gürültülü çırpınıyordu.

Chin Ellisor ayağa kalktı ve dümenciyi kaldırmadan pruvaya koştu. "Seni kör çiftçi solucan!" diye kükredi, suya düşmemek için korkuluğa tutunan, pruvadaki adama. "Seni pislik kemiren keçi! Suyun sığlıkların üzerinde nasıl karıştığını anlayacak kadar ırmakta çalışmadın mı?" Korkuluktaki adamı omuzlarından yakaladı ve güverteye çekti, ama sonra kenara itip pruvadan aşağı baktı. "Gemimi delmişsen, kalafatlamak için senin bağırsaklarını kullanacağım!"

Diğer gemiciler de ayağa kalkıyordu, aşağıdan daha fazlası geliyordu. Hepsi koşup kaptanın çevresinde toplandı.

Nynaeve, eteklerini düzelterek yolcu kamaralarına giden merdivenin başında belirdi. Örgüsünü hızla çekti ve pruvadaki adam grubuna baktı, sonra Egwene ile Elayne'in yanına geldi. "Bizi karaya oturttu, değil mi? Irmağı karısı kadar iyi tanıdığı konusunda o kadar atıp tuttuktan sonra. Muhtemelen kadın adamdan tek bir gülümseme bile göremiyordur." Kalın örgüyü yine çekti ve kaptana yaklaşmak için gemicileri ittirerek uzak-

laştı. Gemicilerin hepsi aşağıdaki suya bakıyordu.

Ona katılmanın anlamı yoktu. *Adam kendi haline bırakılırsa gemiyi daha hızlı kurtarır.* Nynaeve muhtemelen adama işini nasıl yapacağını anlatacaktı. Kaptan ile mürettebatın dikkatlerini saygıyla pruvanın altında her ne varsa ondan Nynaeve'e çevirmesini izlerken hüzünle başını sallamasına bakılırsa, Elayne de onunla aynı fikirdeydi.

Adamların arasında bir heyecan dalgası geçti ve güçlendi. Bir an kaptanın, diğer adamların başının üzerinde itirazla salladığı elleri görüldü, sonra Nynaeve uzun adımlarla yürüyerek onlardan uzaklaştı –adamlar eğilerek yol açtılar. Ellisor yanında seğirtiyor, geniş, kırmızı bir mendille yuvarlak yüzünü siliyordu. Yaklaştıkca endişeli sesi duyulur oldu.

"... Andor tarafında en yakın köy yirmidört kilometre uzakta, Aes Sedai, ve Cairhien tarafında en az sekiz, on kilometre uzakta! Doğru, Andor askerleri tutuyor onu, ama buradan oraya giden yolu tutmuyorlar!" Ter damlıyormuş gibi yüzünü sildi.

"Batmış bir gemi," dedi Nynaeve diğer iki kadına. "Kaptan nehir eşkıyalarının işi olduğunu söylüyor. Kürekleri kullanarak gerilemeyi deneyecek, ama işe yarayacağını düşünmüyor."

"Çarptığımız sırada çok hızlıydık, Aes Sedai. Sizin için iyi bir hız tutturmak istiyordum." Ellisor yüzünü daha sert sildi. Egwene, Aes Sedailerin onu suçlamasından korktuğunu fark etti. "Sıkı çarptık. Ama su aldığımızı sanmıyorum, Aes Sedai. Endişelenmeye gerek yok. Başka bir gemi gelir. İki takım kürek bizi kesinlikle kurtarır. Kıyıya çıkmanıza gerek yok, Aes Sedai. Işık adına yemin ederim."

"Gemiyi terk etmeyi mi düşünüyordun?" diye sordu Egwene. "Bunun akıllıca olacağından emin misin?"

"Elbette öyle..!" Nynaeve durdu ve kaşlarını çatarak ona baktı. Egwene kaş çatışına ifadesiz bir bakışla yanıt verdi. Nynaeve, hâlâ gergin ama daha sakin bir sesle devam etti. "Kaptan yeni bir geminin bir saatten önce gelmeyeceğini düşünüyor. İşe yarayacak kadar çok küreği olan bir gemi. Ya da bir gün. Hattâ belki iki. Bekleyerek bir ya da iki gün har-

cayabileceğimizi sanmıyorum. Bu köye gidebiliriz... ne demiştin, kaptan? Jurene mi? Jurene'e iki saatte yürüyebiliriz. Kaptan Ellisor gemisini düşündüğü kadar çabuk kurtarırsa oradan binebiliriz. Orada olup olmadığımızı görmek için duracağını söyledi. Hattâ orada bekleyen bir gemi bile bulabiliriz. Kaptan Andor askerleri yüzünden tacirlerin orada durduğunu söyledi." Nynaeve derin bir nefes aldı, ama sesi daha da gerildi. "Mantık yürütmemi yeterince iyi açıklayabildim mi? Dahasına ihtiyacınız var mı?"

"Benim için açık," diye araya girdi Elayne çabucak, Egwene konuşamadan. "Ve iyi bir fikir gibi geliyor. Sence de öyle değil mi, Egwene?"

Egwene istemeye istemeye başını salladı. "Sanırım öyle."

"Ama, Aes Sedai," diye itiraz etti Ellisor, "en azından Andor kıyısına çıkın. Savaş, Aes Sedai. Eşkıyalar, her tür kabadayı, askerler de daha iyi değil. Pruvanın altındaki enkaz ne tür adamlar olduklarını kanıtlıyor."

"Cairhien tarafında tek bir canlı görmedik," dedi Nynaeve, "ve her durumda, biz pek de savunmasız sayılmayız, kaptan. Ve on kilometre yürüyebilecekken yirmidört kilometre yürümem."

"Elbette, Aes Sedai." Ellisor şimdi gerçekten terliyordu. "Demek istediğim bu değildi... Elbette savunmasız değilsiniz, Aes Sedai. Bunu kastetmemiştim." Yüzünü şiddetle sildi, ama teni hâlâ parlıyordu.

Nynaeve ağzını açtı, Egwene'e baktı, ve söylemeye niyetli olduğu şeyi değiştirmiş göründü. "Eşyalarımı almak için aşağıya iniyorum," dedi Egwene ile Elayne'in arasındaki boşluğa, sonra Ellisor'a döndü. "Kaptan, kayığını hazırla." Adam eğildi, daha Nynaeve kapağa dönmeden telaşla uzaklaştı ve o aşağı inemeden adamlarına kayığı suya indirmeleri için bağırmaya başladı.

"Biriniz 'yukarı' diyorsa diğeriniz 'aşağı' diyor," diye mırıldandı Elayne. "Bunu hemen kesmezseniz Tear'a asla ulaşamayacağız."

"Tear'a ulaşacağız," dedi Egwene. "Nynaeve artık Hikmet olmadığını fark ederse daha çabuk. Hepimiz" –Kabuledilmiş demedi; yakında seğirten iki adam vardı– "artık aynı düzeydeyiz." Elayne içini çekti.

Kısa sürede kayık onları kıyıya çıkarmıştı ve yürüyüş değnekleri ellerinde, eşyaları sırtlarındaki bohça, kese ve torbalarda, duruyorlardı. Dalgalanan çimenlik tepeler ve dağınık çalılıklar çevrelerini almıştı, ırmaktan birkaç mil uzaktaki tepeler ormanlarla kaplıydı. *Mavi Turna*'nın kürekleri suyu köpürtüyordu, ama gemiyi kıpırdatamıyordu. Egwene dönüp, arkasına bakmadan güneye doğru yürümeye başladı. Daha Nynaeve öne geçemeden.

Diğerleri ona yetiştiğinde Elayne ona paylarcasına baktı. Nynaeve dümdüz öne bakıyordu. Elayne Nynaeve'e Egwene'in Mat ve Gri Adam hakkında söylediklerini anlattı, ama Nynaeve sessizlik içinde dinledi ve "Mat kendi başının çaresine bakmak zorunda," demekle yetindi. Bir süre sonra Kız-Veliaht diğer ikisini konuşturmaya çalışmaktan vazgeçti ve sessizlik içinde yürüdüler.

Kıyıya yakın ağaç kümeleri, gür sumeşesi ve söğüt grupları kısa süre sonra *Mavi Turna*'yı gözden sakladı. Üçlü, ne kadar küçük olsalar da kümelere girmediler, çünkü dallarının altındaki gölgelerde herhangi bir şey saklanıyor olabilirdi. Kümelerin arasında, kıyının yakınında birkaç alçak çalılık saçılmıştı, ama değil bir eşkıya, bir çocuğu bile gizleyemeyecek kadar seyrektiler ve aralarında geniş mesafeler vardı.

"Eşkıya görürsek," diye belirtti Egwene, "kendimi savunacağım. Burada omzumuzun üzerinden bakacak bir Amyrlin yok."

Nynaeve'in dudakları inceldi. "Gerekirse," dedi önündeki havaya, "eşkıyaları da o Beyazpelerinler gibi korkuturuz. Başka yol bulamazsak."

"Keşke eşkıyalardan bahsetmeseniz," dedi Elayne. "Bu köye onları görmeden ulaşmak..."

Önlerinde tek başına duran çalıdan kahverengi ve grilere bürünmüş bir şekil doğruldu.

kuyruk dışında kısa, kırmızımsı saçlar, yumuşak, bağcıklı diz boyu çizmeler, dar bir ceket, pantolon, hepsi toprak ve kaya renginde. Bu renkler ve giysilerin tanımlandığını bir zamanlar duymuştu; bu kadın Aiel'di.

Egwene ona bakarken aniden kadına tuhaf bir yakınlık hissetti. Bunu anlayamıyordu. *Rand'ın kuzenine benziyor, işte bu yüzden.* Ama bu duygu –neredeyse bir akrabalık duygusu– bile merakını bastıramıyordu. *Işık aşkına, Aiellerin burada ne işi var? Kıraç'ı asla terk etmezler; Aiel Savaşı'ndan bu yana hiç terk etmediler.* Tüm yaşamı boyunca Aiellerin ne kadar ölümcül olduğunu dinlemişti –bu Mızrağın Kızları erkek savaşçı topluluklarından daha az ölümcül değildi– ama korku duymuyordu, tam tersine, biraz önce korktuğu için kendine kızıyordu. *Saidar* içine Tek Güç'ü akıtırken kimseden korkması gerekmiyordu. *Belki, tam eğitimli bir Aes Sedai dışında*, diye itiraf etti. *Ama Aiel bile olsa, tek bir kadından değil.*

"Adım Aviendha," dedi Aiel kadın, "Taardad Aielleri'nin Acı Su Boyundan." Yüzü de sesi gibi düz ve ifadesizdi. "Ben *Far Dareis Mai*'yim, Mızrağın Kızlarından." Bir an onları inceleyerek durdu. "Yüzünüzden belli olmuyor, ama yüzükleri gördük. Sizin topraklarınızda, bizim Bilgelerimiz gibi kadınlar var, Aes Sedai denen kadınlar. Siz Beyaz Kule'den kadınlar mısınız, değil misiniz?"

Egwene bir an kendini huzursuz hissetti. *Biz mi?* Dikkatle çevresine bakındı, ama yirmi adım öteye kadar hiçbir çalının arkasında kimseyi görmedi.

Başkaları vardıysa, bir sonraki ağaç kümesinin içinde, iki yüz adımdan fazla ötede olmalıydı ya da yanından geçtikleri son kümede, ki iki kat uzaktı. Tehdit etmeyecek kadar uzak. *Yayları yoksa.* Ama onları iyi kullanıyor olmaları gerekirdi. Köyde, Bel Tine ve Güneşgünü yarışmalarında, ancak en iyi okçular iki yüz adımdan uzak mesafelerden atış yapabilirdi.

Ama Egwene böyle bir atışı deneyebilecek herhangi birine şimşek yağdırabileceğini bildiği için kendini daha iyi hissediyordu.

9

MIZRAĞIN KIZLARI

Egwene çığlık ağzından çıkmadan *saidar*'a sarındı ve Elayne'in de parladığını gördü. Bir an Ellisor'un çığlıklarını duyup yardım gönderip göndermeyeceğini merak etti; *Mavi Turna* ırmak yukarı bir buçuk kilometreden daha uzakta olamazdı. Sonra yardım ihtiyacını aklından çıkararak Hava ve Ateş akımlarını şimşek yapmak üzere örmeye başladı. Attığı çığlık hâlâ kulaklarındaydı.

Nynaeve kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde sert bir ifade, öylece duruyordu, ama Egwene bunun Gerçek Kaynak'a dokunamamasına kızmasından mı, yoksa Egwene'in gördüğü şeyi görmesinden mi kaynaklandığından emin değildi. Karşılarındaki kişi Egwene'den yaşça daha büyük olmayan, daha uzun boylu bir kadındı.

Saidar'ı salıvermedi. Erkekler bazen, sırf kadın olduğu için bir insanın zararsız olduğunu düşünme aptallığını yaparlardı; Egwene'in bu tür fikirleri yoktu. Zihninin köşesine Elayne'in artık parıltıyla sarılı olmadığını not etti. Kız-Veliaht hâlâ aptalca fikirler besliyor olmalıydı. *O Seanchan tutsağı olmadı.*

Egwene önlerindeki kadının tehlikeli olmadığını düşünecek kadar aptal fazla erkek olduğunu düşünmüyordu, kadının elleri boş, görünürde silahsız olduğu halde. Mavi-yeşil gözler ve omuzlarına sarkan dar bir

"Biz Beyaz Kule'den kadınlarız," dedi Nynaeve sakin sakin. Başka Aiel aramak üzere çevresine bakınmaması dikkat çekiciydi. Elayne bile çevresine bakınıyordu. "Bizi bilge sayıp saymamanız başka konu," diye devam etti Nynaeve. "Bizden ne istiyorsunuz?"

Aviendha gülümsedi. Egwene kızın gerçekten çok güzel olduğunu fark etti; sert ifadesi bunu maskeliyordu. "Bilgeler gibi konuşuyorsun. Kısa ve aptallığa tahammülsüzce." Gülümsemesi soldu, ama sesi sakin kaldı. "İçimizden biri ciddi şekilde yaralandı, belki ölüyor. Bilgeler genellikle onlar olmasa ölecek kişileri iyileştirebilir, ve Aes Sedailerin daha iyisini yapabildiğini duydum. Ona yardım eder misiniz?"

Egwene neredeyse şaşkın şaşkın başını iki yana sallayacaktı. *Arkadaşı ölüyor. Ve o, bir fincan arpa unu ister gibi konuşuyor!*

"Elimden gelirse yardım ederim," dedi Nynaeve yavaşça. "Söz veremem, Aviendha. Benim yaptığım her şeye rağmen ölebilir."

"Ölüm hepimize gelir," dedi Aiel. "Biz ancak geldiği zaman onunla nasıl yüzleşeceğimizi seçebiliriz. Sizi ona götüreyim."

Aiel giysileri içinde iki kadın on adım ötede doğruldu. Biri Egwene'in bir köpeği bile saklayamayacağını düşündüğü küçük bir çukurdan, diğeri dizlerine kadar gelen otların arasından. Ayağa kalkarken siyah peçelerini indirdiler –bu onu yeniden sarstı; Elayne'in, Aiellerin yalnızca adam öldüreceği zaman peçe taktığını anlattığından emindi– ve başlarına sardıkları kumaş parçalarını omuzlarına indirdiler. Birinde Aviendha'nınki gibi kırmızımsı saçlar ve gri gözler vardı. Diğerinin gözleri koyu mavi, saçları ateş gibiydi. İkisi de Egwene ve Elayne'den yaşça büyük değildiler ve ikisi de ellerindeki kısa mızrakları nasıl kullanacaklarını bilir gibi görünüyordu.

Alev saçlı kadın Aviendha'ya silahlarını uzattı; belinde uzun, ağır bir bıçak, diğer yanda ok dolu bir sadak; sırtına bağlayabileceği bir çantanın içinde, donuk boynuz parıltısına sahip kıvrık bir yay; sol elinde, küçük, kösele bir kalkanla beraber tuttuğu uzun uçlu dört kısa mızrak. Aviendha ve arkadaşları bunları, Emond Meydanı'ndaki kadınların eşarp

taktıkları doğallıkla kuşanmıştı. "Gelin," dedi ve yanından geçtikleri kümeye doğru yürümeye başladı.

Egwene sonunda *saidar*'ı bıraktı. O hiçbir şey yapamadan üç Aiel'in o mızrakları ona saplayabileceğini tahmin ediyordu, eğer istedikleri buysa, ama ihtiyatlı görünmelerine rağmen Egwene bunu yapacaklarını tahmin etmiyordu. *Ya Nynaeve arkadaşlarına Şifa veremezse? Keşke hepimizi ilgilendiren kararlar vermeden önce sorsa!*

Ağaçlara yürürlerken Aieller etraflarını, sanki bu boş arazi saklanmak konusunda kendileri kadar yetenekli düşmanlar saklıyormuşcasına tarıyordu. Aviendha en önde yürüyordu ve Nynaeve ona ayak uyduruyordu.

"Ben Trakand Ailesi'nden Elayne," dedi Egwene'in arkadaşı, sohbet edercesine. "Andor Kraliçesi Morgase'in Kız-Veliahtı'yım."

Egwene sendeledi. *Işık, delirdi mi? Andor'un Aiel Savaşı'nda savaştığını biliyorum. Üzerinden yirmi yıl geçmiş olabilir, ama Aiellerin güçlü hafızaları olduğu söylenir.*

Ama en yakındaki alev saçlı Aiel yalnızca, "Ben Bain, Shaarad Aiellerinin Kara Kaya boyundan," dedi.

"Ben Chiad," dedi diğer yandaki daha kısa, daha sarışın kadın. "Goshien Aiellerinin Taşlı Irmak boyundan."

Bain ve Chiad Egwene'e baktılar; yüz ifadeleri değişmedi, ama Egwene görgüsüz davrandığını hissetti.

"Ben Egwene al'Vere," dedi onlara. Fazlasını bekliyor gibiydiler, bu yüzden ekledi, "Marin al'Vere'nin kızı, İki Nehir'deki Emond Meydanı'ndan." Bu onları bir açıdan tatmin etmiş gibiydi, ama Egwene kendisi boylardan ve klanlardan ne kadar anlıyorsa, onların da bundan o kadar anladığına iddiaya girebilirdi. *Bir şekilde, aile anlamına geliyor olmalı.*

"Siz birincil-kardeş misiniz?" Bain üçüne birden bakıyor gibiydi.

Egwene, Aes Sedailerin kastettiği anlamda kardeş demek istediğini düşündü ve "evet" dedi, ama tam o sırada Elayne, "hayır," diyordu.

Chiad ve Bain, akılları pek de başlarında olmayan kadınlarla konuştuklarını düşünürmüş gibi çabucak bakıştılar.

"Birincil-kardeş," dedi Elayne Egwene'e, ders verircesine, "kadınların aynı anneye sahip oldukları anlamına gelir. İkincil-kardeş, annelerinin kardeş olduğu anlamına gelir." Aiellere döndü. "Hiçbirimizin halkınız hakkında fazla bilgisi yok. Cahilliğimizi affedin. Bazen Egwene'i birincil-kardeş olarak görürüm, ama kan bağımız yok."

"O zaman neden Bilgelerinizin önünde ant içmiyorsunuz?" diye sordu Chiad. "Bain ve ben birincil-kardeş olduk."

Egwene gözlerini kırptı. "Nasıl sonradan birincil-kardeş olabilirsiniz ki? Ya anneniz birdir, ya da değildir. Alınmayın. Mızrağın Kızları hakkında bütün bildiklerim, Elayne'in anlattığı pek az şeye dayanıyor. Savaştığınızı ve erkeklerden hoşlanmadığınızı biliyorum, ama o kadar." Elayne başını salladı; Egwene'e anlattıklarına bakarak, Mızrağın Kızları dişi Muhafızlar ile Kızıl Ajah arasında bir şeydi.

Aieller, Egwene ve Elayne'in akıllarının ne kadar başlarında olduğundan emin değillermiş gibi bakıştılar yine.

"Erkeklerden hoşlanmıyor muyuz?" diye mırıldandı Chiad kafası karışmış gibi.

Bain düşünceler içinde alnını kırıştırdı. "Söylediklerin gerçeğe yakın, ama tamamen yanlış anlamışsınız. Biz mızrakla evleniriz, hiçbir erkeğe ya da çocuğa bağlanmayacağımıza yemin ederiz. Bazıları bir erkek ya da çocuk için mızraklarından vazgeçerler" –yüz ifadesi bunu hiç anlayamadığını gösteriyordu– "ama bir kez vazgeçildikten sonra mızrak yeniden alınamaz."

"Ya da Rhuidan'a gitmek üzere seçilenler," diye araya girdi Chiad. "Bilgeler mızrakla evlenemez."

Bain, gökyüzünün mavi olduğunu ya da yağmurun bulutlardan düştüğünü açıklamış gibi baktı ona. Egwene ile Elayne'e fırlattığı bakış, onların belki de bunları bilmediğini söylüyordu. "Evet, bu doğru. Ama bazıları buna karşı mücadele etmeye çalışır."

"Evet, ederler." Chiad, o ve Bain bir sırrı paylaşıyorlarmış gibi konuşmuştu.

"Ama açıklamam gereken konudan saptım," diye devam etti Bain. "Mızrağın Kızları, klanlarımız etse bile birbirleriyle mızrak dansı etmez, ama Shaarad Aielleri ile Goshien Aielleri dört yüzyıldır kan davası güdüyor, bu yüzden Chiad ve ben evlilik yeminimizin yeterli olmayacağını hissettik. Gidip klanlarımızın bilgeleri önünde, bizi birincil-kardeş olarak bağlayacak andı içtik –o benim mezrama gelerek hayatını riske attı, ben de onun mezrasına giderek aynısını yaptım. Mızrağın Kızı olan birincil-kardeşlerin yapacağı şekilde birbirimizin sırtını kolluyoruz ve ikimiz de diğeri olmadan bir erkeğin bize yaklaşmasına izin vermiyoruz. Erkeklerden hoşlanmadığımızı söyleyemem." Chiad, küçük bir gülücükle başını salladı. "Gerçeği açıklayabildim mi, Egwene?"

"Evet," dedi Egwene hafifçe. Elayne'e baktı ve mavi gözlerinde, kendisininkilerde de olması gereken şaşkınlığı gördü. *Kızıl Ajah gibi değil. Belki Yeşil. Muhafızlar ile Yeşil Ajahlar arası bir şey ve bunun dışında hiçbir şey anlamadım.* "Gerçek oldukça açık, Bain. Teşekkür ederim."

"Siz ikiniz birincil-kardeş gibi hissediyorsanız," dedi Chiad, "Bilgelerinize gidip ant içmelisiniz. Ama genç olmanıza rağmen siz de Bilgelerdensiniz. Bu durumda nasıl yapılır, bilmiyorum."

Egwene de gülsün mü, kızarsın mı, bilemiyordu. Onun ve Elayne'in aynı adamı paylaştığını hayal etti. *Hayır, bu ancak Mızrağın Kızı olan birincil-kardeşler için geçerli. Değil mi?* Elayne'in yanaklarında da kırmızı benekler vardı, ve Egwene onun Rand'ı düşündüğünden emindi. *Ama biz onu paylaşmıyoruz, Elayne. Ona ikimiz de sahip olamayız.*

Elayne boğazını temizledi. "Buna gerek olduğunu sanmıyorum, Chiad. Egwene ve ben zaten birbirimizin sırtını kolluyoruz."

"Bu nasıl olabilir?" diye sordu Chiad yavaşça. "Siz mızrakla evlenmiş değilsiniz. Ve siz Bilgelerdensiniz. Bir Bilge'ye karşı kim el kaldırabilir? Bu kafamı karıştırdı. Birbirinizin sırtını kollamanıza ne gerek var?"

Egwene ağaçlığa geldiklerinde bir yanıt bulmak zorunda kalmaktan

kurtuldu. Ağaçların altında, çalılıkların içinde, ırmağın yanında iki Aiel daha vardı. Nakai Aiellerinin Tuzla boyundan Jolien mavi gözlü, hemen hemen Elayne kadar kızıl-sarı saçlı bir kadındı ve Aviendha'nın boyundan ve klanından Dailin'e gözkulak oluyordu. Dailin'in saçları terle keçeleşmiş, onu daha koyu kırmızı kılmıştı, ve gri gözlerini bir kez, ilk yaklaştıklarında açtı, sonra yine kapadı. Ceketi ve gömleği yanında yatıyordu, karnına dolanan sargılar kırmızı lekeliydi.

"Kılıç yarası aldı," dedi Aviendha. "Ant bozan ağaç katillerinin asker dedikleri o aptallardan bazıları bizim bu toprağa musallat olan bir başka eşkıya çetesi olduğumuzu düşündü. Aksine ikna etmek için onları öldürmek zorunda kaldık, ama Dailin... Onu iyileştirebilir misin, Aes Sedai?"

Nynaeve yaralı kadının yanında diz çöktü ve sargıları kaldırıp altına baktı. Gördükleri karşısında irkildi. "Yaralandıktan sonra onu kıpırdattınız mı? Kabuklanmış, ama kabuk yarılmış."

"Suyun yanında ölmek istedi," dedi Aviendha. Irmağa bir kez baktı, sonra bakışlarını çabucak kaçırdı. Egwene onun da ürperdiğini düşündü.

"Aptallar!" Nynaeve bitki kesesini karıştırmaya başladı. "Öyle bir yarayla onu yerinden kıpırdatarak öldürebilirdiniz. Suyun yanında ölmek istemişmiş!" dedi tiksintiyle. "Sırf erkekler gibi silah taşıyor olmanız onlar gibi düşünmeniz gerektiği anlamına gelmez." Çantadan derin, tahta bir tas çıkardı ve Chiad'a uzattı. "Doldur şunu. Bunları karıştırıp ona içirmek için suya ihtiyacım var."

Chiad ve Bain ırmak kenarına gittiler, sonra birlikte geri döndüler. Yüzleri değişmemişti, ama Egwene ırmağın uzanıp onları yakalayacağını sandıklarını düşündü.

"Onu buraya... ırmağa getirmeseydik, Aes Sedai," dedi Aviendha, "sizi asla bulamazdık ve o zaman yine ölürdü."

Nynaeve hıhladı ve bir kap suya bitki tozu karıştırmaya başladı. Bir yandan da kendi kendine mırıldanıyordu. "Corenkökü kan yapar ve etin iyileşmesi için köpekotu, ve elbette hepşifa, ve..." Mırıltıları, işitileyeme-

cek kadar alçak fısıltılara dönüştü. Aviendha kaşlarını çatarak ona bakıyordu.

"Bilgeler bitki kullanır, Aes Sedai, ama Aes Sedailerin kullandığını duymamıştım."

"Ben ne kullanıyorsam kullanırım!" diye terslendi Nynaeve ve tozları karıştırmaya ve fısıldamaya devam etti.

"Gerçekten de Bilge gibi konuşuyor," dedi Chiad Bain'e alçak sesle ve diğer kadın da kesin şekilde başını salladı.

Dailin, elinde silah olmayan tek Aie'di ve hepsi onları bir yürek atışı kadar sürede kullanmaya hazır görünüyordu. *Nynaeve'in kimseyi yatıştırmadığı açık,* diye düşünü Egwene. *Onları başka konuda konuşturmalı. Herhangi bir şey. Barışçıl bir şeyden bahsederken kimse dövüşme isteği duymaz.*

"Alınmayın ama," dedi dikkatle, "hepinizin ırmaktan bahsederken huzursuz göründüğünüzü fark ettim. Fırtına olmadığı zaman kabarmaz. Dilerseniz içinde yüzebilirsiniz, ama kıyılardan uzakta akıntı güçlüdür." Elayne başını iki yana salladı.

Aiellerin yüzü ifadesizdi; Aviendha, "Bir adam gördüm... Shienarlı... bu... yüzmeyi yapıyordu... bir zamanlar."

"Anlamıyorum," dedi Egwene. "Kıraç'ta fazla su olmadığını biliyorum, ama 'Taşlı Irmak boyu,' dedin, Jolien. Kuşkusuz Taşlı Irmak'ta yüzmüşsündür." Elayne ona delirmiş gibi baktı.

"Yüzmek," dedi Jolien şaşkınlıkla. "Anlamı... suya girmek mi? O kadar çok suya? Tutunacak hiçbir şey olmadan." Ürperdi. "Aes Sedai, Ejderduvarı'nı aşmadan önce üzerinden atlayamayacağım kadar geniş akarsu görmedim. Taşlı Irmak... Bazıları eskiden içinde su olduğunu söyler, ama bu yalnızca böbürlenme. Orada yalnızca taşlar var. Bilgelerin ve klan şefinin en eski kayıtları, boyumuz Yüksek Ova boyundan ayrılıp o topraklara el koyduğu zamandan bu yana orada kayalardan başka hiçbir şey olmadığını söyler. Yüzmekmiş!" Mızrakları, sözcüğün kendisiyle savaşacakmış gibi kavradı. Chiad ve Bain ırmaktan bir adım uzaklaştı.

Egwene içini çekti. Ve Elayne ile gözgöze gelince kızardı. *Eh, ben Kız-Veliaht değilim ki bu kadar çok şey bileyim. Ama öğrenirim.* Aiel kadınlara bakarken, değil onları yatıştırmak, tam tersine daha da huzursuz ettiğini gördü. *Bir şey deneyecek olurlarsa onları Hava ile tutarım.* Aynı anda dört kişiyi tutabileceğinden emin değildi, ama kendini *saidar*'a açtı, Hava akımlarını ördü ve hazır tuttu. Güç kullanılmak için hevesle zonkladı. Elayne'in çevresinde parıltı yoktu ve Egwene neden diye merak etti. Elayne dosdoğru ona baktı ve başını iki yana salladı.

"Asla bir Aes Sedai'ye zarar vermem," dedi Aviendha aniden. "Bunu bilmenizi isterim. Dailin ölse de, yaşasa da, fark etmez. Bunu" kısa mızraklardan birini biraz kaldırdı "asla bir kadına karşı kullanmam. Üstelik siz Aes Sedai'siniz." Egwene aniden kadının *onları* yatıştırmaya çalıştığını hissetti.

"Bunu biliyorum," dedi Elayne, Aviendha ile konuşur gibiydi, ama gözleri Egwene'e sözlerinin onun için olduğunu anlatıyordu. "Kimse halkınız hakkında çok şey bilmiyor, ama Aiellerin... nasıl diyordunuz... mızrakla evli olmadığı sürece kadınlara zarar vermediği bana öğretildi."

Bain Elayne'in gerçeği görmeyi yine başaramadığını düşünüyor gibiydi. "Tam olarak öyle değil, Elayne. Evli olmayan bir kadın elinde silahla bana gelirse, aklı başına gelene kadar pataklarım onu. Bir erkek... Bir erkek sizin topraklarınızdan silah taşıyan kadın görürse, evli olduğunu düşünebilir; bilmiyorum. Erkekler tuhaf olabiliyor..."

"Elbette," dedi Elayne. "Ama size silahla saldırmadığımız sürece bize zarar vermeye kalkmazsınız." Dört Aiel şok geçirmiş gibiydi ve Elayne anlamlı anlamlı Egwene'e baktı.

Egwene yine de *saidar*'ı bırakmadı. Elayne'e bir şey öğretilmiş olması, bunun doğru olduğu anlamına gelmiyordu, Aieller aynı şeyi söylese bile. Ve *saidar* o kadar... iyi geliyordu ki.

Nynaeve Dailin'in başını kaldırdı ve hazırladığı karışımı kadının ağzına dökmeye başladı. "İç," dedi sertçe. "Tadının kötü olduğunu biliyorum, ama hepsini iç." Dailin yutkundu, öksürdü, yine yutkundu.

"O zaman bile, Aes Sedai," dedi Aviendha Elayne'e. Ama bakışlarını Dailin ve Nynaeve'den ayırmadı. "Bir zamanlar, Dünyanın Kırılışı'ndan önce Aes Sedailere hizmet ettiğimiz söylenir, ama nasıl hizmet ettiğimizi anlatan hikaye yok. O hizmette başarısız olduk. Belki de bu günahın sonucu olarak Üç Kat Topraklara gönderildik; bilmiyorum. Kimse günahın ne olduğunu bilmiyor, belki Bilgeler ya da klan şefleri dışında, ve onlar da söylemiyor. Aes Sedaileri bir kez daha hayal kırıklığına uğratırsak bizi yok edecekleri söylenir."

"Hepsini iç," diye mırıldandı Nynaeve "Kılıçmış! Kılıçlar, kaslar, ama beyin yok!"

"*Biz* sizi yok etmeyeceğiz," dedi Elayne kararlılıkla, ve Aviendha başını salladı.

"Dediğin gibi olsun, Aes Sedai. Ama eski hikayeler bir konuda çok açık. Asla Aes Sedailerle savaşmamalıyız. Sen bana şimşek ve ateşseli yağdıracak olsan, onlarla dans ederim, ama sana zarar vermem."

"İnsanları yaralamak," diye homurdandı Nynaeve. Dailin'in başını yere indirdi ve elini kadının alnına koydu. Dailin'in gözleri yine kapanmıştı. "Kadınları yaralamak ha!" Aviendha ayak değiştirdi, yine kaşlarını çattı, ve bunu yapan tek Aiel o değildi.

"Şerateş mi?" dedi Egwene. "Aviendha, şerateş nedir?"

Aiel kadın dönüp ona kaşlarını çattı. "Bilmiyor musun, Aes Sedai? Eski hikayelere göre Aes Sedailer kullanıyormuş onu. Hikayeler korkunç bir şey olduğunu ima ediyor, ama daha fazlasını bilmiyorum. Bir zamanlar bildiğimiz çok şeyi unuttuğumuz söylenir."

"Belki Beyaz Kule de çok şeyi unutmuştur," dedi Egwene. *Bunu... düşte, ya da her ne idiyse, onda biliyordum*. Tel'aran'rhiod *kadar gerçekti. Bu konuda Mat'le iddiaya girebilirim*.

"Hakkı yok!" diye terslendi Nynaeve. "Kimsenin bedenleri bu şekilde yırtmaya hakkı yok! Hiç doğru değil!"

"Kızdı mı?" diye sordu Aviendha huzursuzca. Chiad, Bain ve Jolien endişeyle bakıştılar.

"Sorun yok," dedi Elayne.

"Sorun yoktan da iyi," diye ekledi Egwene. "Kızdı, ve bu sorun olmamasından da iyi."

Aniden Nynaeve *saidar* parıltısı ile sarıldı –Egwene ve Elayne görebilmek için eğildiler– ve Dailin çığlık atarak, gözlerini iri iri açarak doğrulup oturdu. Bir an sonra Nynaeve onu yeniden yatırıyor, parıltı soluyordu. Dailin'in gözleri kapandı, nefes nefese yattı, kaldı.

Gördüm, diye düşündü Egwene. *Sanırım... gördüm.* Onca akışın hepsini seçebildiğinden emin değildi, hele Nynaeve'in onları nasıl ördüğünden hiç. Nynaeve'in o saniyeler içinde yaptığı şey, gözleri bağlıyken dört halı dokumaya benziyordu.

Nynaeve kanlı sargı bezlerini kullanarak Dailin'in karnını sildi, parlak kırmızı taze kan ile siyah kuru kan kabuklarını temizledi. Dailin'in yüzünden belirgin bir şekilde daha solgun, ama sağlıklı deri dışında ne yara, ne iz kalmıştı.

Nynaeve yüzünü buruşturarak kanlı kumaşları aldı, doğruldu ve onları ırmağa attı. "Kalanını suyla temizleyin," dedi, "ve onu giydirin. Üşüyor. Ve onu beslemeye hazır olun. Aç olacak." Ellerini yıkamak için suyun yanına çöktü.

10

DESENDE İPLİKLER

Jolien titreyen elini Dailin'in karnına, yaranın olduğu yere götürdü; pürüzsüz deriye dokununca, gözlerine inanamamışcasına soluğunu tuttu.

Nynaeve doğruldu, ellerini pelerinine kuruladı. Egwene havlu olarak iyi yünün ipek ya da kadifeden daha iyi iş gördüğünü itiraf etmek zorundaydı. "Onu yıkayın ve giydirin dedim," diye terslendi Nynaeve.

"Peki, Bilge," dedi Jolien çabucak ve o, Chiad ve Bain itaat etmek için yerlerinden sıçradı.

Aviendha kısa bir kahkaha attı, gözyaşlarının eşiğinde bir kahkaha. "Çentik Kule boyundan bir Bilge'nin bunu yapabildiğini duydum, bir tane de Dört Delik boyunda varmış, ama hep böbürlendiklerini düşünmüştüm." Derin bir nefes alarak kendine hakim oldu. "Aes Sedai, sana borçlandım. Suyum senindir ve boyumun mezrasının gölgesi seni bağrına basacaktır. Dailin benim ikincil-kardeşimdir." Nynaeve'in anlamayan bakışlarını görünce ekledi, "O annemin kardeşinin kızıdır. Yakın kan bağı, Aes Sedai. Kan borcum var."

"Dökecek kanım varsa," dedi Nynaeve kuru kuru, "onu kendim dökerim. Bana borcunu ödemek istiyorsan, Jurene'de gemi olup olmadığını söyle. Buranın güneyindeki ilk köyde."

"Askerlerin Beyaz Aslan sancağı açtıkları köyde mi?" dedi Aviendha. "Dün oraya keşfe gittiğimde bir gemi vardı. Eski hikayeler gemilerden bahseder, ama yine de görmek tuhaf geldi."

"Işık izin verse de hâlâ orada olsa." Nynaeve bitki tozlarıyla dolu katlanmış kağıtlarını kaldırmaya başladı. "Kız için elimden geleni yaptım, Aviendha, ve yolumuza devam etmek zorundayız. Artık tek ihtiyaç duyduğu yemek ve dinlenmek. Ve insanların ona kılıç saplamalarına izin vermemeye çalışın."

"Gelecek olan gelir, Aes Sedai," diye yanıt verdi Aiel kadın.

"Aviendha," dedi Egwene, "madem ırmaklar hakkındaki hisleriniz böyle, onları nasıl geçeceksiniz? Burası ile Kıraç arasında Erinin kadar büyük en az bir ırmak daha olduğundan eminim."

"Alguenya," dedi Elayne. "Çevresinden dolaşmazsanız."

"Çok ırmağınız var, ama geçmemiz gereken bazılarının üzerinde köprüler var, sığ olanlarından ise yürüyerek geçtik. Geriye kalanlar için, Jolien odunun yüzdüğünü hatırladı." Yüksek bir beyazağacın gövdesine vurdu. "Bunlar büyük, ama bir dal kadar iyi yüzüyorlar. Ölü kütükler bulduk ve iki üç tanesini birbirine bağlayarak, büyük ırmağı geçmek için kendimize bir... gemi... küçük bir gemi yaptık." Bunu kayıtsızca söylemişti.

Egwene şaşkınlık içinde bakakaldı. Aiel'in ırmaklardan korktuğu kadar korktuğu bir şey olsaydı, o korkuyla onun gibi yüzleşebilir miydi? Hiç sanmıyordu. *Ya Kara Ajah*, diye sordu küçük bir ses. *Onlardan korkmayı bıraktın mı? Bu farklı*, dedi sese. *Bunda cesaret yok. Ya onları avlarım, ya da şahin bekleyen küçük bir tavşan gibi beklerim.* Kendi kendine eski bir deyişi tekrarladı. *"Çivi olmaktansa çekiç olmak daha iyidir."*

"Yola çıksak iyi olacak," dedi Nynaeve.

"Bir dakika," dedi Elayne. "Aviendha, neden bunca yolu geldiniz ve bunca zorluğa katlandınız?"

Aviendha tiksintiyle başını salladı. "Hiç de o kadar uzağa gelmedik;

yola çıkanların sonuncusu bizdik. Bilgeler bir buzağının çevresinde dönen vahşi köpekler gibi kıstırdılar beni, başka görevlerim olduğunu söylediler." Aniden sırıttı ve diğer Aiellere işaret etti. "Bunlar üzüntümle eğlenmek için geride kaldılar, öyle dediler, ama bana eşlik edecek onlar olmasaydı Bilgelerin gitmeme izin vereceğini sanmıyorum."

"Biz önceden haber verileni arıyoruz," dedi Bain. Chiad'ın kahverengi ketenden bir gömleği üzerine geçirebilmesi için Dailin'i kaldırıyordu. "Şafakla Gelen'i."

"O bizi Üç Kat Topraklar'dan çıkaracak," diye ekledi Chiad. "Kehanetler bir *Far Dareis Mai*'den doğduğunu söylüyor."

Elayne irkildi. "Mızrağın Kızları'nın çocuk sahibi olmasına izin verilmediğini sanıyordum. Bana öyle söylendiğinden eminim." Bain ve Chiad, Elayne gerçeğe yaklaşmış ama asıl noktayı yine kaçırmış gibi bakıştılar.

"Bir Kız çocuk taşıyorsa," diye açıkladı Aviendha dikkatle, "çocuğu boyunun Bilgelerine verir, onlar da çocuğu bir başka kadına aktarır. Bunu yaparken, çocuğun kimden doğduğunu kimsenin bilmesine izin vermezler." O da taşın sert olduğunu açıklar gibi konuşuyordu. "Her kadın, Şafakla Gelen'i yetiştirme umuduyla böyle bir çocuğu evlat edinmek ister."

"Ya da kız mızraktan vazgeçer ve adamla evlenir," dedi Chiad. Bain, "Bazen mızraktan vazgeçmek için sebepler vardır," diye ekledi.

Aviendha onlara ifadesiz bakışlarla baktı, ama hiç konuşmamışlar gibi devam etti. "Yalnız, artık Bilgeler Şafakla Gelen'in burada, Ejderduvarı'nın ötesinde olduğunu söylüyor. 'Eski kanla karışmış kendi kanımızdan bir kan, bizden olmayan kadim kan tarafından yetiştirilmiş'. Bunu anlamıyorum, ama Bilgeler kuşku bırakmayacak şekilde konuştu." Söyleyeceği sözleri seçermiş gibi sustu. "Çok soru sordun, Aes Sedai. Ben de bir tane sormak istiyorum. İşaret ve alametler aradığımızı anlamalısınız. Üç Aes Sedai, hançer tutmayan tek elin kabzayı kavrayamayacak kadar aç bir el olduğu yerde neden yürüyor? Nereye gidiyorsunuz?"

"Tear'a," dedi Nynaeve kısaca, "Taşın Yüreği ufalanıp toza dönüşene

kadar burada kalmazsak." Elayne yürüyüş için bohçasının ipini ve torbasının kayışını ayarlamaya başladı. Biraz sonra Egwene de aynısını yaptı.

Aiel kadınlar bakıştılar. Jolien, Dailin'in gri-kahverengi ceketini kapatırken donup kalmıştı. "Tear mı?" dedi Aviendha ihtiyatlı bir sesle. "Tear'a gitmek üzere huzursuz topraklardan geçen üç Aes Sedai. Bu garip. Neden Tear'a gidiyorsunuz, Aes Sedai?"

Egwene Nynaeve'e baktı. *Işık, bir saniye önce kahkaha atıyorlardı, şimdi önceki kadar gerginler.*

"Bazı kötü kadınları kovalıyoruz," dedi Nynaeve dikkatle. "Karanlıkdostları."

"Gölgedekoşanlar." Jolien'in yüzü, çürük elma ısırmış gibi çarpıldı.

"Tear'da Gölgedekoşanlar," dedi Bain ve aynı cümlenin devamıymış gibi Chiad ekledi, "Ve Taşın Yüreği'ni arayan üç Aes Sedai."

"Taşın Yüreği'ne gittiğimizi söylemedim," dedi Nynaeve sert bir sesle. "Yalnızca o ufalanıp toz olana kadar burada kalmak istemediğimi söyledim. Egwene, Elayne, hazır mısınız?" Yanıt beklemeden ağaç kümesinden çıktı, yürüyüş değneğini yere vurarak uzun adımlarla güneye yürümeye başladı.

Egwene ve Elayne telaşla veda ettikten sonra peşinden gittiler. Ayakta duran dört Aiel onların uzaklaşmasını izledi.

İkisi ağaçların biraz ötesine ulaştıklarında Egwene, "İsmini söylediğin zaman neredeyse yüreğim duracaktı. Seni öldürmeye ya da tutsak etmeye çalışacaklarından korkmadın mı? Aiel Savaşı'nın üzerinden o kadar da uzun zaman geçmedi ve mızrak taşımayan kadınlara zarar vermedikleri hakkında ne derlerse desinler, bana o mızrakları herhangi bir şeyin üzerinde kullanabilirlermiş gibi geldi."

Elayne pişmanlıkla başını iki yana salladı. "Biraz önce Aieller hakkında ne kadar az bilgim olduğunu öğrendim, ama Aiel Savaşı'nı savaş olarak görmediklerini biliyordum. Bana karşı davranışlarına bakılırsa, sanırım bu doğru. Ya da belki benim Aes Sedai olduğumu düşündükleri için öyle davranmışlardır."

"Tuhaf olduklarını biliyorum, Elayne, ama üç yıl süren çatışmaların savaş olmadığını kimse söyleyemez. Kendi aralarında ne kadar savaştıkları umurumda değil, savaş savaştır."

"Onlar için değil. Binlerce Aiel Dünyanın Omurgası'nı aştı, ama görünüşe göre kendilerini daha çok hırsız avcısı ya da cellat olarak görüyorlardı, *Avendoraldera*'yı kestiği için Cairhienli Kral Laman'ın peşinden geldiler. Aiellere göre bu bir savaş değildi; bir infazdı."

Verin'in derslerine göre *Avendoraldera* Yaşam Ağacı'nın dalıydı, Cairhien'e beş yüz sene önce Aieller tarafından, daha önce görülmemiş bir barış sunusu olarak getirilmiş, buna ek olarak Kıraç'ı geçme hakkı da verilmişti. Yalnızca çerçilere,âşıklara ve Tuatha'anlara verilen bir haktı bu. Cairhien'in zenginliğinin çoğu Kıraç'ın ötesindeki topraklardan getirilen fildişi, parfümler, baharatlar ve en önemlisi, ipekten kaynaklanmıştı. Aiellerin bir Avendesora fidanını nereden buldukları –eski kitaplar ağacın tohum vermediğini açıkça belirtiyordu; ayrıca, Yaşam Ağacı'nın nerede olduğu, yanlış olduğu açık birkaç hikaye dışında bilinmiyordu, ama Aiellerin Yaşam Ağacı ile bir ilgisi olmadığı kesindi– Aiellerin neden Cairhienlilere Supaylaşanlar dedikleri ve ticaret kafilelerinin *Avendesora*'nın üç parçalı yaprağını taşıyan bir sancak çekmesinde neden ısrar ettikleri konusunda Verin'in bile en ufak bir fikri yoktu.

Egwene gönülsüzce, Kral Laman armağanlarını kesip dünyada benzeri görülmemiş bir taht yaptığı zaman Aiellerin neden savaş başlattıklarını anlayabildiğini düşündü... onlar bunu savaş olarak görmeseler bile. Buna Laman'ın Günahı dendiğini duymuştu. Verin'e göre, savaşla birlikte yalnızca Cairhien'in Kıraç'ı geçerek yaptığı ticaret sona ermekle kalmamış, Kıraç'a gitme cesaretini gösteren Cairhienliler yok olmaya başlamıştı. Verin bu kişilerin Kıraç'ın ötesindeki topraklarda "hayvan olarak satıldıklarını" iddia etmişti, ama o bile bir insanın nasıl satılabileceğini anlamıyordu.

"Egwene," dedi Elayne, "Şafakla Gelen'in kim olması gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

Egwene Nynaeve'in epey ilerideki sırtına bakarak başını iki yana salladı –*Bu kadın bizi Jurene'e koşarak mı götürecek?*– sonra şaşkınlıktan duraklar gibi oldu. "Demek istediğin...?"

Elayne başını salladı. "Sanırım öyle. Ejder Kehanetleri hakkında fazla bilgim yok, ama birkaç dize hatırlıyorum. Biri şöyle, 'Ejderdağı'nın yamaçlarında doğacak, hiçbir erkekle evlenmemiş bir kızdan doğacak.' Egwene, Rand bir Aiele benziyor. Eh, Tigraine'in gördüğüm resimlerine de benziyor, ama kadın o doğmadan önce kaybolmuş ve zaten annesi olabileceğini düşünmüyorum. Bence Rand'ın annesi Mızrağın Kızlarından biri."

Egwene telaşla yürürken düşünceli düşünceli kaşlarını çattı, Rand'ın doğumu hakkında bildiği her şeyi kafasından geçirdi. Kari al'Thor öldükten sonra Tam al'Thor tarafından büyütülmüştü, ama Moiraine'in söyledikleri doğruysa, onlar gerçek annesi ve babası olmayabilirdi. Nynaeve bazen Rand'ın doğumu hakkında bir sır biliyormuş gibi davranırdı. *Ama iddiaya girerim bir çatalla bile kazıyıp alamazdım bu sırrı ondan!*

Nynaeve'e yetiştiler. Egwene kaşlarını çatmış düşünüyor, Nynaeve Jurene'e, o geminin olduğu yere bakıyor, Elayne alnını kırıştırarak ikisini, kimin daha büyük kek dilimini alacağı konusunda surat asan iki çocukmuşlar gibi izliyordu.

Bir süre sessiz sessiz yürüdükten sonra Elayne, "Çok iyi idare ettin, Nynaeve. Şifa'yı ve geri kalan her şeyi. Senin Aes Sedai olduğundan kuşku duyduklarını sanmıyorum. Ya da sen kendini bu kadar iyi taşıdığın için, herhangi birimizin."

"İyi iş çıkardın," dedi Egwene biraz sonra. "Şifa sırasında yapılanları ilk defa izledim. Bunun yanında şimşek yapmak yulaf karıştırmak gibi kalıyor."

Nynaeve'in yüzünde şaşkın bir gülümseme belirdi. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve uzanıp, Egwene küçük bir kızken yaptığı gibi saçını hafifçe çekti.

Artık küçük bir kız değilim. An geldiği hızla geçti, ve bir kez daha

sessizlik içinde yürümeye başladılar. Elayne yüksek sesle içini çekti.

Kıyı boyunca sıralanmış ağaç kümelerinin çevresinden dolanmalarına rağmen, hızla bir buçuk kilometre ya da biraz daha fazla yol aldılar. Nynaeve ağaçlardan uzak durmak konusunda ısrar etmişti. Egwene ağaç kümelerinde daha fazla Aielin saklandığını düşünmenin aptalca olduğu fikrindeydi, ama kıyıdan iç taraflara yönelmek gidecekleri yolu fazla uzatmıyordu; kümelerin hiçbiri fazla büyük değildi.

Ama Elayne ağaçları gözlüyordu ve aniden, "Dikkat!" diye bağıran o oldu.

Egwene başını hızla çevirdi; sapanlarını başlarının üzerinde çevirerek ağaçların arasından çıkan adamlar vardı. *Saidar*'a uzandı ve başına bir şey çarptı, karanlık her şeyi yuttu.

Egwene sallandığını hissedebiliyordu, altında bir şeyin hareket ettiğini hissedebiliyordu. Kafası acıdan ibaretmiş gibiydi. Elini şakaklarına kaldırmaya çalıştı, ama bileklerini bir şey kesti ve elleri kıpırdamadı.

"... karanlığı bekleyerek bütün gün orada yatmaktan iyidir," dedi bir adamın kaba sesi. "Yakına gelecek başka gemi olup olmayacağını kim bilebilir? Ve o tekneye de güvenmiyorum. Su alıyor."

"Karar vermeden önce o yüzükleri gördüğüne Adden'i inandırabilmeyi umsan iyi olur," dedi bir başka adam. "O şişman kargolar istiyor, kadın değil bence." İlk adam, Adden'in delik teknesiyle ve kargoyla ne yapabileceği hakkında kaba bir yorumda bulundu.

Egwene'in gözleri açıldı. Gözlerinin önünde gümüş lekeler dans ediyordu; başının altında sallanan yere kusabileceğini düşündü. Bir atın sırtındaydı, el ve ayak bilekleri karnının altından geçen bir halatla bağlanmıştı ve saçları sarkıyordu.

Hâlâ gündüzdü. Çevresine bakınmak için başını çevirdi. At üzerinde bir sürü kaba giyimli adamla çevriliydi, Nynaeve ve Elayne'in de yakalanıp yakalanmadığını göremedi. Adamların bazıları zırh parçaları giymişti –perişan bir miğfer, çukur çukur bir göğüs plakası, her tarafına metal

diskler dikilmiş bir yelek– ama çoğunun üzerinde yalnızca aylardır temizlenmemiş gibi görünen ceketler vardı. Kokuya bakılırsa, adamlar da aylardır temizlenmiyordu. Hepsi bellerinde ya da sırtlarında kılıçlar taşıyorlardı.

Egwene hiddete kapıldı, içinde korku da vardı, ama daha çok kor gibi bir kızgınlıktı hissettiği. *Tutsak olmayacağım. Bağlanmayacağım! Asla! Saidar*'a uzandı ve acı kafasının tepesini uçurmuş gibi geldi; inlemesini zor bastırdı.

At bir an, bağırtılarla ve paslı menteşe gıcırtılarıyla durdu, sonra biraz daha ileri gitti ve adamlar atlarından inmeye başladılar. Onlar birbirlerinden ayrılırken Egwene bulundukları yeri görebildi. Etrafları, geniş ve yuvarlak bir tepenin üstüne yapılmış bir kütük duvarla çevriliydi ve yayları olan adamlar kütüklerin kabaca kesilmiş uçlarının üzerinden bakmalarına yetecek kadar yüksek, tahtadan bir yürüyüş yolu üzerinde nöbet bekliyordu. Duvarın altındaki tepenin içine inşa edilmiş gibi görünen alçak, penceresiz bir kütük ev vardı. Birkaç sığınak dışında başka bina yoktu. İçeri giren adamlar ve atlar dışında, açıklığın kalanı yemek ateşleri, bağlanmış atlar ve bir sürü yıkanmamış adamla doluydu. En az yüz kişi olmalıydı. Kafes içinde keçilerin, domuzların ve tavukların havayı dolduran ciyaklamaları, homurtuları ve gıdaklamaları, kaba bağırışlara ve kahkahalara karışıyor, Egwene'in kafasını delik deşik eden bir gürültü oluşturuyordu.

Gözleri kendisi gibi kafaları aşağıda, eyersiz atlara bağlanmış Nynaeve ve Elayne'i buldu. İkisi de kıpırdanmıyordu; Nynaeve'in örgüsünün ucu, atı hareket ettikçe toprakta sürükleniyordu. İçindeki küçük umut, içlerinden birinin serbest olduğu, tutsakları kurtarabileceği umudu soldu. *Işık, yine tutsak olmaya dayanamam. Bir daha olmaz.* Çekinerek yine *saidar*'a ulaşmaya çalıştı. Bu sefer acı o kadar kötü olmasa da –biri kafasına kaya atmış gibiydi sadece– bir gül düşünmeyi bile başarmadan boşluğu paramparça etti.

"İçlerinden biri uyanık!" diye bağırdı panik dolu bir erkek sesi.

Egwene gevşek durmaya, tehditkar görünmemeye çalıştı. *Işık aşkına, un çuvalı gibi bağlanmışken nasıl tehditkar görünebilirim! Yak beni, zaman kazanmalıyım. Mecburum!* "Size zarar vermeyeceğim," dedi koşarak yanına gelen terli suratlı adama. Ya da demeye çalıştı. Kafasına bir şey inmeden ve bir mide bulantısı dalgası eşliğinde karanlığa gömülmeden önce ne kadarını söyleyebildiğini bilemiyordu.

Bir sonraki sefer uyanmak daha kolay oldu. Başı hâlâ acıyordu, ama önceki kadar değil. Düşünceleri sersem sersem dönüyor gibiydi. *En azından midem... Işık, keşke bunu düşünmeseydim.* Ağzında ekşi şarap ve acı bir şey tadı vardı. Kaba duvarın içindeki yatay gediklerden lamba ışığı şeritleri görünüyordu, ama Egwene sırtüstü, karanlıkta yatıyordu. Toprak üzerinde, diye düşündü. Kapı da çerçevesine iyi oturmuyor gibiydi, ama çok sağlam görünüyordu.

Egwene elleri ve dizleri üzerinde doğrulmayı denedi ve bağlanmamış olduğunu görünce şaşırdı. Soyulmamış kütüklerden olanı dışında bütün duvarlar kaba taştan yapılmış gibi görünüyordu. Gediklerden gelen ışık Nynaeve ve Elayne'in toprağa yayılmış olduklarını göstermeye yetiyordu. Kız-Veliaht'ın yüzünde kan vardı. Nefes alırlarken yükselip alçalan göğüsleri dışında ikisi de kıpırdamıyordu. Egwene onları hemen uyandırmakla duvarın diğer yanında ne olduğunu görmek arasında kararsız kaldı. *Yalnızca bakacağım*, dedi kendi kendine. *Onları uyandırmadan önce başımızda kimin nöbet tuttuğunu görmem daha iyi.*

Kendi kendine, bu kararın sebebinin onları uyandırmayı başaramayacağından korkması olmadığını söyledi. Gözünü kapının yanındaki çatlaklardan birine dayarken, Elayne'in yüzündeki kanı düşündü ve Nynaeve'in Dailin için yaptıklarını hatırlamaya çalıştı.

Yandaki oda genişti –gördüğü kütük binanın geri kalanını kaplıyor olmalıydı– ve penceresizdi, ama duvarlara ve yüksek tavanı oluşturan kütüklere kakılmış çubuklardan sarkan altın ve gümüş lambalarla gündüz gibi aydınlıktı. Şömine yoktu. Sert toprak zeminin üzerinde çiftlik

evlerinde kullanılanlara benzeyen masalar ve sandalyeler, işlemeli, fildişi kakmalı sandıklarla iç içe duruyordu. Pis battaniyeler ve yorganlarla dolu, ince oymaları ve yaldızlı direkleri olan dev bir kubbeli yatağın yanına Tavus desenli bir halı, serilmişti.

Odada bir kısmı ayakta, bir kısmı oturan bir düzine adam vardı; hepsinin gözleri iriyarı, sarı saçlı, yüzü daha temiz olsa yakışıklı sayılabilecek bir adamdaydı. Adam durmuş, yivli bacakları ve yaldız desenleri olan masanın üzerine bakıyordu. Bir eli kılıcının kabzasındaydı, diğer elinin parmağı, masanın üzerinde Egwene'in seçemediği bir şeye halkalar çizdiriyordu.

Dış kapı açılıp, dışarıdaki geceyi gözler önüne serdi ve sol kulağı olmayan sıska bir adam içeri girdi. "Henüz gelmedi," dedi kabaca. Sol elinin iki parmağı da eksikti. "O türden adamlarla iş yapmaktan hoşlanmıyorum."

İri, sarışın adam ona aldırmadı, masanın üzerindeki şeyi ittirmeye devam etti. "Üç Aes Sedai," diye mırıldandı, sonra kahkaha attı. "Doğru alıcı ile iş yapacak miden varsa, Aes Sedailer iyi para getirir. Ona sattığın mal sahte çıkarsa mideni ağzından sökmesi tehlikesini göze alıyorsan tabii. Bir ticaret gemisindeki mürettebatın boğazını kesmek kadar güvenli iş değil, ha, Coke? O kadar kolay değil, sence de öyle değil mi?"

Diğer adamlar sinirli sinirli kıpırdandı ve kendisine hitap edilen hilekar bakışlı tıknaz adam endişeyle öne eğildi. "Onlar gerçekten Aes Sedai, Adden." Egwene sesi tanıdı; kaba yorumlarda bulunan adam. "Öyle olmak zorundalar, Adden. Yüzükler bunu kanıtlıyor, diyorum sana!" Adden masadan bir şey aldı, lamba ışığı altında altın rengi parlayan küçük bir halka.

Egwene'in nefesi kesildi ve parmaklarını yokladı. *Yüzüğümü almışlar!*

"Bundan hoşlanmıyorum," diye mırıldandı kulaksız sıska adam. "Aes Sedailer. İçlerinden herhangi biri bizi öldürebilir. Talih beni dürtüklesin! Sen taştan oyulmuş aptalın birisin, Coke, senin boğazını kesmeliyim. Ya içlerinden biri o gelmeden uyanırsa?"

"Daha saatlerce uyanmazlar." Bunu söyleyen boğuk sesli, eksik dişleriyle sırıtan şişman bir adamdı. "Onlara yutturduğumuz şeyi büyükannemden öğrendim. Gün doğana kadar uyurlar, o zamana kadar da o gelmiş olur."

Egwene ağzındaki ekşi şarap tadını, acı tadı yokladı. *Her ne idiyse, büyükannen sana yalan söylemiş. Seni beşiğinde boğmalıydı!* Bu "o" gelmeden önce, Aes Sedaileri satın alabileceğini düşünen *–lanet Seanchanlar gibi!–* bu adam gelmeden önce, Nynaeve ve Elayne'i ayağa kaldırmalıydı. Nynaeve'in yanına süründü.

Anlayabildiği kadarıyla Nynaeve uyuyor gibiydi, bu yüzden, onu sarsarak işe başladı. Nynaeve gözlerini hemen iri iri açarak onu şaşırttı.

"Ne..?"

Nynaeve'i susturmak için tam vaktinde elini ağzına kapattı. "Tutsak alındık," diye fısıldadı. "O duvarın öte yanında bir düzine, dışarıdaysa daha fazla adam var. Çok daha fazla. Bizi uyutmak için bir şey vermişler, ama başarılı olmadı. Hatırlıyor musun?"

Nynaeve Egwene'in elini kenara itti. "Hatırlıyorum." Sesi alçak ve sertti. Yüzünü buruşturdu, ağzını çarpıttı, sonra aniden sessiz bir kahkaha attı. "İyiuykular kökü. Aptallar bize şaraba karıştırılmış iyiuyku kökü vermiş. Tadına bakılırsa sirkeye dönmüş şaraba. Çabuk, sana öğrettiklerimi hatırlıyor musun? İyiuyku kökü ne yapar?"

"Başağrılarını giderir ki uyuyabilesin," dedi Egwene aynı alçak sesle. Ve aynı ölçüde sert, ta ki ne dediğini duyana kadar. "Biraz uykunu getirir, ama o kadar." Şişman adam büyükannesinin anlattıklarını iyi dinlememişti. "Tek yaptıkları kafamıza vurdukları zaman oluşan ağrıyı yok etmek oldu."

"Kesinlikle," dedi Nynaeve. "Ve Elayne'i uyandırdıktan sonra onlara unutamayacakları bir teşekkür sunabiliriz." Ayağa kalkıp altın saçlı kadının yanına çöktü.

"Sanırım bizi içeri getirirlerken dışarıda yüz kadar adam gördüm," diye fısıldadı Egwene Nynaeve'in sırtına. "Bu sefer Güç'ü silah olarak kul-

lanmama aldırmazsın umarım. Ve görünüşe göre bizi *satın almak* için biri geliyor. O adama öyle bir şey yapacağım ki, ölene kadar Işık'ta yürümek isteyecek!" Nynaeve hâlâ Elayne'in yanında duruyordu, ama ikisi de hareket etmiyordu. "Ne oldu?"

"Fena yaralanmış, Egwene. Sanırım kafatası kırılmış ve çok az nefes alıyor. Egwene, tıpkı Dailin gibi, o da ölmek üzere."

"Bir şey yapamaz mısın?" Egwene Nynaeve'in Aiel kadınına Şifa vermek için ördüğü akışları hatırlamaya çalıştı, ama ipliklerin üçte birinden fazlasını hatırlamıyordu. "Yapmak zorundasın!"

"Bitkilerimi aldılar," diye mırıldandı Nynaeve hırsla, sesi titreyerek. "Yapamam! Bitkilerim olmadan yapamam!" Egwene Nynaeve'in ağlamak üzere olduğunu anlayınca şok geçirdi. "Hepsi kavrulsun, onlar olmadan...?" Aniden baygın kadını kaldırıp sarsacakmış gibi Elayne'in omuzlarını yakaladı. "Kavrulası kız," diye gıcırdadı, "seni bunca yolu ölesin diye getirmedim! Seni tencere ovmaya bırakmalıydım! Seni bir çuvala tıkıp Mat'le annenin yanına göndermeliydim! Elimde ölmene izin vermeyeceğim! Duydun mu? İzin vermeyeceğim!" Aniden çevresinde *saidar* parladı, Elayne'in gözleri ve ağzı iri iri açıldı.

Egwene ses çıkarmasın diye elini çabucak Elayne'in ağzına kapattı, ama ona dokunduğunda Nynaeve'in Şifa dalgaları onu bir burgacın kenarındaki saman çöpü gibi yakaladı. Soğuk onu kemiklerine kadar dondurdu ve içinden dışarı, etini kavuracak gibi vücuduna yayılan sıcakla birleşti; dünya bir hızlanma, uçma ve dönme hissinin içinde kayboldu.

Sonunda bittiğinde, nefes nefese, Elayne'e bakıyordu. Kız-Veliaht da onun hâlâ ağzına bastırmakta olduğu ellerine bakıyordu. Egwene'in başağrısının son kırıntıları da yok olmuştu. Nynaeve'in yaptıklarının uzak etkileri bile buna yeterli olmuştu anlaşılan. Diğer odadan gelen uğultuda bir yükselme olmamıştı; Elayne –ya da Egwene– ses çıkarmışsa da, Adden ve diğerleri fark etmemişti.

Nynaeve elleri ve dizleri üzerinde, başını eğmiş, titriyordu. "Işık!" diye mırıldandı. "Böyle yapmak... kendi derimi... yüzmek gibiydi. Ah,

Işık!" Elayne'e baktı. "Kendini nasıl hissediyorsun, kızım?" Egwene ellerini çekti.

"Bitkin," diye mırıldandı Elayne. "Ve aç. Neredeyiz? Sapanlı adamlar vardı..."

Egwene çabuk çabuk olan biteni anlattı. O bitirmeden çok önce, Elayne'in yüzü kararmaya başladı.

"Ve şimdi," diye ekledi Nynaeve demir gibi bir sesle, "bu hödüklere bizimle uğraşmanın nasıl bir şey olduğunu göstereceğiz." Bir kez daha *saidar* etrafında parladı.

Elayne zorlukla ayağa kalktı, ama o da parıltıya sarınmıştı. Egwene neredeyse sevinçle Gerçek Kaynak'a uzandı.

Tam olarak neyle karşı karşıya olduklarını görmek için çatlaklardan baktıklarında, odada üç Myrddraal vardı.

Ölüm siyahı giysileri doğal olmayan bir biçimde kıpırtısız, masanın yanında ayakta duruyorlardı ve Adden dışında bütün adamlar sırtlarını duvara vermişler, gözlerini toprak zemine indirmişlerdi. Masada, Myrddraal'in karşısındaki Adden o gözsüz yüzlere bakıyordu, ama ter, yüzünü kaplayan kirde oluklar açmıştı.

Soluk, masanın üzerinden bir yüzük aldı. Egwene şimdi onun Büyük Yılan yüzüklerinden çok daha ağır, altın bir yüzük olduğunu görebiliyordu.

Yüzünü iki kütük arasındaki çatlağa dayamış olan Nynaeve usulca inledi ve elbisesinin boynunu yokladı.

"Üç *Aes Sedai*," diye tısladı Yarı-insan. Sesindeki keyif ölü bir şeylerin toza dönüşmesi gibiydi. "Ve biri bunu taşıyordu." Myrddraal yüzüğü masaya atınca tok bir ses çıktı.

"Aradıklarımız," diye gıcırdadı diğeri. "Ödülün iyi olacak, insan."

"Onları hazırlıksız yakalamalıyız," dedi Nynaeve alçak sesle "bu kapıyı ne tür bir kilit tutuyor?"

Egwene kapının dışındaki kilidi görebiliyordu, öfkeli bir boğayı tutabilecek kadar kalın bir zincirin üzerinde, demirden bir kilit. "Hazır olun," dedi.

Saç telinden ince bir Toprak akımını, Yarı-insanın hissedemeyeceği kadar küçük olduğunu umarak demir zincire, zincirin içindeki en küçük parçalara ördü.

Myrddraallerden biri başını kaldırdı. Diğeri masanın üzerinden Adden'e uzandı. "Kaşınıyorum, insan. Uyuduklarından emin misin?" Adden yutkundu ve başını salladı.

Üçüncü Myrddraal dönüp, Egwene ile diğerlerinin diz çökmüş, durduğu odanın kapısına baktı.

Zincir yere düştü ve ona bakan Myrddraal hırladı, tam o sırada dış kapı hızla açıldı ve geceden içeri kara peçeli ölüm doluştu.

Adamlar Aiel mızraklarıyla savaşabilmek için kılıçlarını çekmeye çalışırken odadan çığlıklar ve bağırışlar yükseldi. Myrddraaller giysilerinden de kara kılıçlarını çektiler ve onlar da canlarını kurtarmak için savaştılar. Egwene bir kez birbiriyle dövüşen altı kedi görmüştü; bu ondan yüz kat şiddetliydi. Ama saniyeler içinde sessizlik yeniden hakim oldu. Ya da, neredeyse sessizlik.

Kara peçe takmamış her insan, bedeninde bir mızrakla yerde ölü yatıyordu; bir mızrak Adden'i duvara mıhlamıştı. Devrilmiş mobilyaların ve ölülerin arasında kıpırtısız yatan iki Aiel de vardı. Üç Myrddraal kılıçları ellerinde, sırt sırta odanın ortasında duruyordu. Biri yaralanmış gibi yan tarafını tutuyordu, ama bunun dışında belli etmiyordu. Diğerinin yüzünde uzun bir kesik vardı; kanamıyordu. Hâlâ hayatta olan beş peçeli Aiel onları çevrelemişti. Dışarıdan gelen çığlıklar ve metal çarpışmaları, başka Aiellerin gecenin içinde savaştığını gösteriyordu, ama odanın içinde yalnızca yumuşak bir ses vardı.

Myrddraallerin çevresinde dönerken, Aieller mızraklarını küçük kösele kalkanlarına vuruyorlardı. *Dam-dam-DAM-dam... Dam-dam-DAM-dam... Dam-dam-DAM-dam...* Myrddraaller de onlarla birlikte dönüyordu, bütün insanların yüreğini donduran bakışları karşısındakilere dokunmadığı için gözsüz yüzleri kararsız, huzursuzdu.

"Benimle dans et, Gölgeadam," diye seslendi Aiellerden biri aniden,

sataşarak. Sesi genç bir adamınki gibi çıkıyordu.

"Benimle dans et, Gözsüz." Bu bir kadındı.

"Benimle dans et."

"Benimle dans et."

"Bence," dedi Nynaeve doğrularak, "zamanı geldi." Kapıyı hızla açtı ve *saidar*'ın parıltısıyla sarılmış üç kadın dışarı çıktı.

Myrddraaller için Aieller, Aieller için de Myrddraaller yok olmuştu sanki. Aieller Egwene ve diğerlerine peçelerinin üzerinden, ne gördüklerinden emin değilmiş gibi bakıyordu; Egwene kadınlardan birinin yüksek sesle soluduğunu duydu. Myrddraallerin gözsüz bakışları farklıydı. Egwene içten içe Yarı-insanların kendi ölümlerini bildiklerini hissedebiliyordu; Yarı-insanlar Gerçek Kaynak'a sarınmış kadınları gördüklerinde anlarlardı. Egwene, kendi ölümleriyle bunu sağlayabileceklerse onun ölümüne yönelik bir arzu da hissedebiliyordu içlerinde; ruhunu etinden koparıp her ikisini de Gölge'nin oyuncakları haline getirmeye yönelik arzularıysa daha da güçlüydü.

Odaya yeni girmişti, ama o bakışlarla saatlerdir yüzyüzeymiş gibi hissediyordu kendini. "Buna daha fazla tahammül etmeyeceğim," diye hırladı ve bir Ateş akımı salıverdi.

Üç Myrddraal'den alevler fışkırıp her yöne saçıldı, üçü de kıyma makinesine sıkışmış kırık kemikler gibi seslerle çığlık attılar. Ama Egwene yalnız olmadığını, Elayne ile Nynaeve'in de yanında olduğunu unutmuştu. Alevler Yarı-insanları tüketirken hava aniden onları birbirine doğru ittirdi sanki, üçünü gittikçe küçülen bir ateş ve karanlık topuna çevirdi. Çığlıkları Egwene'in omurgasına saplanıyordu. Nynaeve'in elinden *bir şey* fırladı –ince, öğle güneşini karanlık gösterecek kadar parlak, beyaz bir ışık çubuğu– ve kadının ellerini Myrddraallere bağladı. Ve Myrddraaller birden, hiç var olmamışcasına yok oldu. Nynaeve irkilerek sıçradı ve çevresindeki parıltı kayboldu.

"O... o neydi?" diye sordu Elayne.

Nynaeve başını iki yana salladı; Elayne kadar sersemlemiş görünü-

yordu. "Bilmiyorum. Ben... ben o kadar kızmıştım, o kadar korkmuştum ki, yapmak istedikleri şeyleri... ne olduğunu bilmiyorum."

Şerateş, diye düşündü Egwene. Nereden bildiğini bilmiyordu, ama emindi. Gönülsüzce kendini *saidar*'ı bırakmaya zorladı; onun kendisini bırakmasını sağladı. Hangisinin daha zor olduğunu bilmiyordu. *Ne yaptığını hiç göremedim!*

Sonra Aieller peçelerini indirdiler. Biraz telaşla, diye düşündü Egwene, sanki ona ve diğer ikisine artık dövüşmeyeceklerini anlatmak ister gibi. Aiellerden üçü erkekti, biri saçlarında kızıldan çok gri olan yaşlıca bir adamdı. Hepsi uzun boyluydu ve genç ya da yaşlı, hepsinin gözlerinde sakin bir kendinden eminlik, hareketlerinde Egwene'in Muhafızlar ile ilişkilendirdiği o tehlikeli zerafet vardı; ölümün nefesi enselerindeydi, onun orada olduğunu biliyor ama korkmuyorlardı. Kadınlardan biri Aviendha'ydı. Dışarıdaki çığlıklar ve bağırışlar diniyordu.

Nynaeve yerdeki Aiellere yöneldi.

"Gerek yok, Aes Sedai," dedi yaşlıca adam. "Gölgeadam çeliği yediler."

Nynaeve yine de bakmak için eğildi, gözkapaklarını kaldırabilsin ve boğazlarından nabızlarını yoklayabilsin diye peçelerini indirdi. İkinciden doğrulduğu zaman yüzü bembeyazdı. Dailin'di bu. "Kavrulası! Kavrulası!" Dailin'i mi kastediyordu, gri saçlı adamı mı, yoksa Aviendha'yı ya da tüm Aielleri mi, belli değildi. "Ona böyle ölsün diye Şifa vermedim!"

"Ölüm hepimizi bulur," diye başladı Aviendha, ama Nynaeve hızla ona dönünce sustu. Aieller, Nynaeve'in Myrddraallere yaptığı şeyi onlara da yapmayacağından emin değilmiş gibi bakıştılar. Yüzlerindeki korku değildi, yalnızca farkındalıktı.

"Gölgeadam çeliği öldürür," dedi Aviendha, "yaralamaz." Yaşlıca adam, gözlerinde hafif bir şaşkınlıkla ona baktı. Egwene, aynı Lan'de olduğu gibi, bu adamın gözkapaklarının ufak bir hareketinin, bir başka adamın hayretler içinde kalmasına eşdeğer olduğuna karar verdi. Aviendha, "Bazı şeyler hakkında pek az bilgileri var, Rhuarc," dedi.

"Dansınızı böldüğümüz için üzgünüm," dedi Elayne berrak bir sesle. "Belki işinize karışmamalıydık."

Egwene şaşkın şaşkın ona baktı, sonra ne yaptığını anladı. *Onları rahatlatıyor ve Nynaeve'e sakinleşmesi için zaman tanıyor.* "Durumu oldukça iyi idare ediyordunuz," dedi. "Belki burnumuzu sokarak sizi gücendirdik."

Gri saçlı adam –Rhuarc– gür bir sesle güldü. "Aes Sedai, ben kendi adıma... her ne yaptınızsa onun için memnunum." Bir an bundan o kadar emin değilmiş gibi göründü, ama hemen sonra yeniden gülümsedi. Güzel bir gülümsemesi ve güçlü, köşeli bir yüzü vardı; biraz yaşlı olsa da yakışıklıydı. "Onları öldürebilirdik, ama üç Gölgeadam... bizden iki, üç kişiyi öldürebilirlerdi, belki de hepimizi, ve hepsinin işini bitirirdik de diyemem. Gençler için ölüm, karşısında güçlerini sınamak isteyecekleri bir düşmandır. Biz daha yaşlı olanlar içinse eski bir dost, eski bir âşıktır, ama kısa zamanda karşılaşmaya heveslenmediğimiz bir âşık."

Nynaeve adamın konuşmasıyla gevşemiş gibiydi, sanki ölmeye hevesli olmayan bir Aiel ile karşılaşmak gerginliğini alıp götürmüştü. "Size teşekkür etmeliyim," dedi, "ve ediyorum. İtiraf ediyorum ki sizi görünce şaşırdım. Aviendha, bizi burada bulmayı bekliyor muydun? Nasıl?"

"Sizi takip ettim." Aiel kadının utanmış bir hali yoktu. "Ne yapacağınızı görmek için. Adamların sizi ele geçirdiğini gördüm, ama yardım edemeyecek kadar gerideydim. Fazla yaklaşırsam beni göreceğinizden emindim, bu yüzden yüz adım arkadan takip ediyordum. Kendinizi kurtaramadığınızı gördüğümde, buna yalnız başıma kalkışmak için artık çok geçti."

"Elinden geleni yaptığından eminim," dedi Egwene hafifçe. *Yalnızca yüz adım arkamızda mıydı? Işık, eşkıyalar hiçbir şey görmedi.*

Aviendha onun sözlerini, anlatmaya devam etmesi için bir teşvik olarak kabul etti. "Coram'ın nerede olması gerektiğini biliyordum, o Dhael ile Luaine'in nerede olduğunu biliyordu, ve onlar da..." Durup yaşlı adama kaşlarını çattı. "Gelenlerin arasında klan şefi bulmayı beklemiyor-

dum, hele kendi klan şefimi, hiç. Sen buradayken Taardad Aiellerini kim yönetiyor, Rhuarc?"

Rhuarc, bu önemsizmiş gibi omuz silkti. "Boy şefleri sırayla yönetiyor ve ben öldüğümde Rhuidean'a gitmeyi gerçekten isteyip istemediklerine karar veriyorlar. Amys, Bair, Melaine ve Seana vahşi keçi avlayan dağ kedileri gibi peşimde dolaşmasa gelmezdim. Düşler gitmem gerektiğini söylemiş. Bir yatakta, yaşlanmış ve şişmanlamış halde ölmeyi gerçekten isteyip istemediğimi sordular."

Aviendha bu harika bir şakaymış gibi kahkaha attı. "Karısı ile bir Bilge arasında kalan bir adamın, bunun yerine bir düzine eski düşmanla savaşmayı yeğleyeceğini duymuştum. Karısı ile üç Bilge arasında kalan ve karısı Bilge olan bir adam ise, Kör Eden'i öldürmeyi denemeyi aklından geçiriyordur herhalde."

"Aklıma gelmedi değil." Adam yerdeki bir şeye kaşlarını çattı; Egwene orada üç Büyük Yılan yüzüğü olduğunu gördü, bir de bir erkeğin iri parmakları için yapılmış çok daha ağır bir altın yüzük. "Hâlâ da aklımdan çıkmadı. Her şey değişir, ama kenara çekilebilsem o değişimin parçası olmazdım. Tear'a giden üç Aes Sedai." Diğer Aieller, Egwene ile arkadaşlarının fark etmesini istemezmiş gibi bakıştılar.

"Düşlerden bahsettin," dedi Egwene. "Bilgeleriniz düşlerinin ne anlama geldiğini anlarlar mı?"

"Bazıları anlar. Bu konuda daha fazlasını bilmek istiyorsan onlarla konuşmalısın. Belki bir Aes Sedai'ye söylerler. Düşlerin ne yapmamız gerektiği konusunda söyledikleri dışında, erkeklere anlatmazlar." Aniden sesi bitkin çıkmaya başladı. "Onlar da genellikle, elimizden gelse kaçınacağımız şeylerdir."

Eğilip erkek yüzüğünü aldı. Yüzükte, bir mızrak ve bir tacın üzerinde bir turna uçuyordu; Egwene artık tanımıştı. Onu daha önce sık sık, deri bir sicimin ucunda Nynaeve'in boynunda sallanırken görmüştü. Nynaeve onu adamın elinden kapmak için diğer yüzüklerin üzerine bastı; yüzü, öfkeyle ve Egwene'in okuyamayacağı kadar çok duyguyla kı-

zarmıştı. Rhuarc yüzüğü geri almak için bir şey yapmadı, aynı bitkin sesle devam etti.

"Ve içlerinden biri, daha çocukken duyduğum bir yüzük taşıyor. Malkier krallarının yüzüğü. Onlar babamın zamanında Aiellere karşı Shienarlılarla birlikte at sürdüler. Mızrak dansında iyiydiler. Ama Malkier Afet'e yenildi. Yalnızca çocuk kralın hayatta kaldığı ve başka erkeklerin güzel kadınlarla flört ettiği gibi ölümle flört ettiği söylenir. Bu gerçekten de tuhaf, Aes Sedai. Melaine beni zorla mezradan çıkarıp Ejderduvarı'ndan aşırdığı zaman göreceğimi düşündüğüm onca tuhaf şey içinde, hiçbiri bu kadar tuhaf değildi. Önüme koyduğunuz yol, ayaklarımın yürüyeceğini hiç düşünmediğim bir yol."

"Ben önüne hiçbir yol koymuyorum," dedi Nynaeve sertçe. "Benim tek istediğim yolculuğuma devam etmek. Bu adamların atları vardı. Biz üçünü alıp yola koyuluruz."

"Gece gece mi, Aes Sedai?" dedi Rhuarc. "Yolculuğunuz, bu tehlikeli topraklarda gece gece gitmenize sebep olacak kadar acil mi?"

Nynaeve gözle görülür biçimde kendisiyle mücadele etti, sonra, "Hayır," dedi. Daha kararlı bir sesle ekledi, "Ama gündoğumuyla yola çıkmayı düşünüyorum."

Aieller ölülerini kütük duvarın dışına taşıdılar, ama ne Egwene ne de arkadaşları Adden'in içinde uyuduğu pis yatağı kullanmak istiyordu. Yüzüklerini aldılar ve açıkhavada, pelerinlerine ve Aiellerin verdiği battaniyelere sarınarak uyudular.

Şafak doğudaki gökyüzünü ağarttığında Aieller kahvaltı çıkardılar. Sert, kuru bir et –Egwene, Aviendha keçi eti olduğunu söyleyene kadar yemekte tereddüt etti– çiğnemesi en az bir o kadar zor bir pide ve Elayne'in Aiellerin taş çiğneyerek alıştırma yaptığını mırıldanmasına sebep olacak kadar sert, mavi damarlı, ekşi bir beyaz peynir. Öte yandan Kız-Veliaht, Egwene ile Nynaeve'in yediklerinin toplamı kadar yedi. Aieller, Egwene ve diğerleri için en iyi üç tanesini seçtikten sonra geri kalan atları serbest bıraktılar. Zorunlu olmadıkları sürece at binmediklerini açık-

ladı Aviendha, kendisi de ayakları su toplayana kadar koşmayı tercih edermiş gibi konuşuyordu. Atların üçü de yüksek ve savaş atları kadar iriydi. Gururlu boyunları, vahşi gözleri vardı. Nynaeve için siyah bir aygır, Elayne için demir rengi bir kısrak, Egwene için gri bir kısrak.

Egwene atına Sis demeye karar verdi, narin bir ismin atı yatıştıracağını umuyordu. Gerçekten de, güneş ufkun üzerinde kırmızı kırmızı parlamaya başlarken güneye at sürdüklerinde, kısrağı hafif adımlarla gidiyordu.

Aieller, savaşta hayatta kalanlar, onlara yaya eşlik ediyordu. Myrddrallerin öldürdüğü ikisi dışında, üç kişi daha ölmüştü. Şimdi toplam on dokuz kişiydiler ve atların yanında rahat adımlarla koşuyorlardı. Egwene başta Sis'i yavaş yürütmeye çalıştı, ama Aieller bunu çok gülünç buldu.

"Seninle on beş kilometre yarışırım," dedi Aviendha, "bakalım kim kazanır, at mı, ben mi?"

"Ben otuz kilometre yarışırım!" diye seslendi Rhuarc kahkaha atarak.

Egwene onların ciddi olabileceğini düşündü. O ve diğerleri atlarını hızlandırdığında Aieller hiç de geride kalıyormuş gibi görünmediler.

Jurene'in saz damları görüş alanına girdiğinde Rhuarc, "Yolunuz açık olsun, Aes Sedai. Umarım hep su ve gölge bulursunuz. Belki değişim gelmeden yine karşılaşırız," dedi. Sesi sert çıkıyordu. Aieller güneye doğru kıvrılırken Aviendha, Chiad ve Bain ellerini kaldırarak veda ettiler. Artık atlarla koşmalarına gerek kalmadığı halde yavaşlamadılar; tam tersine, daha hızlı koşmaya başladılar. Egwene'in içinde, gittikleri yere kadar aynı hızda devam etmeyi planladıklarına dair bir şüphe vardı.

"Bununla ne demek istedi?" diye sordu. "Belki değişimden önce karşılaşırız demekle?" Elayne başını iki yana salladı.

"Ne demek istediği fark etmez," dedi Nynaeve. "Dün gece geldikleri için memnunum, ama gittikleri için de memnunum. Umarım burada gemi vardır."

Jurene küçük bir yerdi, ahşap, tek katlı evlerden oluşuyordu, ama

yüksek bir direkte Andor'un Beyaz Aslan sancağı dalgalanıyordu ve parlak zırhların altına uzun, beyaz yakalı kırmızı ceketler giymiş elli Kraliçenin Askeri köyü bekliyordu. Kumandanları buraya yerleştirilme nedenlerinin, Andor'a kaçmak isteyen mülteciler için güvenli bir sığınak yaratmak olduğunu söyledi, ama her geçen gün daha az mülteci geliyordu. Çoğu artık ırmağın aşağısındaki, Aringill'e yakın köylere gidiyorlardı. Üç kadının oraya varış zamanları çok isabetliydi, çünkü her an Andor'a dönmelerinin emredilmesini bekliyordu. Muhtemelen Jurene'in birkaç sakini de onlarla gidecek, köyü eşkıyalara ve Cairhien'in savaşan ailelerinin askerlerine bırakacaklardı.

Elayne yüzünü kalın yün pelerininin başlığına sakladı, ama askerlerden hiçbiri kızıl-altın saçlı kızı kendi Kız-Veliaht'ları ile ilişkilendirmemiş gibiydi. Bazıları kalmasını istedi; Elayne bundan memnun mu kalmıştı, şok mu geçirmişti, Egwene emin değildi. O, kendisinden kalmasını isteyen adamlara onlara ayıracak zamanı olmadığını söyledi. Bunun istenmesi, tuhaf bir açıdan, hoştu; Egwene'in adamların hiçbirini öpmeye isteği yoktu, ama en azından bazı erkeklerin onu Elayne kadar güzel bulduğunu bilmek memnuniyet vericiydi. Nynaeve bir adamı tokatladı. Egwene kahkahasını zar zor bastırdı, Elayne ise açık açık gülümsedi; Egwene Nynaeve'in çimdik yediğini düşündü ve yüzündeki öfkeli bakışlara rağmen, o kadar da kızmış görünmüyordu.

Yüzüklerini takmamışlardı. Nynaeve'in ikisini, Aes Sedai olarak görülmek istemeyecekleri tek yerin Tear olduğuna ikna etmesi güç olmamıştı, özellikle de Kara Ajahlar oradayken. Egwene kendi yüzüğünü taş *ter'angreal* ile birlikte kesesine koymuştu; hâlâ orada olduklarından emin olmak için sık sık dokunuyordu keseye. Nynaeve yüzüğünü Lan'in ağır yüzüğü ile birlikte, göğüslerinin arasında taşıyordu.

Jurene'de, Erinin'e uzanan tek taş rıhtıma bağlı bir gemi vardı. Anlaşılan Aviendha'nın gördüğü gemi değildi bu, ama gemiydi işte. Egwene onu görünce dehşete düştü. *Mavi Turna*'nın iki katı olan *Hızlı*, kaptanı kadar tombul görünen yüksek pruvasıyla ismini yalancı çıkarıyordu.

Nynaeve geminin hızlı olup olmadığını sorduğunda, saygıdeğer kaptan ona bakıp gözlerini kırpıştırdı ve kulağını kaşıdı. "Hızlı mı? Shienar'dan birinci kalite odun ve Kandor'dan halılarla yüklüyüm. Böyle bir kargoyla hızlı olmanın ne gereği var? Fiyatlar devamlı yükseliyor. Evet, sanırım arkamda daha hızlı gemiler var, ama onlar buraya demir atmıyor. Ette kurt bulmasaydım ben de durmazdım. Cairhien'de satacak et olduğunu düşünmek aptalcaydı. *Mavi Turna* mı? Evet, bu sabah Ellisor'un ırmağın yukarısında bir şeye takıldığını gördüm. Kısa sürede kurtulur, sanırım. Hızlı bir gemiyle başına bu gelir işte."

Nynaeve ücretleri öderken –atlar için iki kat fazlasını ödemek zorunda kaldı– yüzünde öyle ifade vardı ki, Egwene ve Elayne *Hızlı* Jurene'den uzaklaşana kadar onunla konuşmadı.

11

GECENİN İÇİNDE BİR KAHRAMAN

Mat korkuluğa yaslandı ve *Gri Martı*'nın kürekleri onları uzun, katranlı kütükten rıhtımlara götürürken duvarlarla çevrili Aringill kasabasının yaklaşmasını izledi. Irmağa doğru uzanan yüksek, taştan duvarlarla korunan bu rıhtımlar insanlarla doluydu. Rıhtımlara bağlı değişik büyüklükteki gemilerden de çok sayıda insan iniyordu. Bazıları halatlarla bağlanmış mobilyalar ve sandıklarla tıkabasa dolu el arabalarını ittiriyor, kızak ya da yüksek tekerlekli arabaları çekiyorlardı, ama çoğu sırtında bohça taşıyordu, kiminin bohçası bile yoktu. Herkes telaş içinde değildi. Pek çok erkek ve kadın kararsızca bir araya toplanmıştı, yanlarında bacaklarına sarılarak ağlayan çocuklar vardı. Kırmızı ceketli, parlak zırhlı askerler onları rıhtımlardan kasabaya yönlendirmeye çalışıyordu, ama çoğu hareket edemeyecek kadar korkmuş görünüyordu.

Mat döndü, elini gözlerine siper ederek arkada bıraktıkları ırmağa baktı. Erinin burada, Tar Valon'un güneyinde olduğundan daha kalabalıktı. Görüş alanında, iki üçgen yelkeni sayesinde akıntıya karşı hızla giden uzun, keskin pruvalı ince bir gemiden, geniş, küt pruvalı, kare yelkenli, ağır ağır kuzeye doğru sürünene kadar, neredeyse bir düzine gemi vardı.

Ama gördüğü gemilerin yarısının ırmak ticaretiyle ilgisi yoktu. Geniş

kirişli, güverteleri boş iki gemi ağır ağır ırmağın karşı tarafına, uzak kıyıdaki küçük kasabaya ilerliyordu. Güverteleri balık fıçılarıyla doluydu. Güneş hâlâ ufkun üzerindeydi, ama batmasına az kalmıştı ve o kasabanın üzerinde dalgalanan sancak, gölgelere sarınmıştı. O kıyı Cairhien'di, ama üzerinde Andor'un Beyaz Aslanı olduğunu bilmek için sancağa bakması gerekmiyordu. *Gri Martı*'nın kısa süreler için durduğu Andor köylerinde yeterince söylenti işitmişti.

Başını iki yana salladı. Politika onu ilgilendirmiyordu. *Bir harita yüzünden bana yine Andorlu olduğumu söylemedikleri sürece. Yak beni, bu Cairhien meselesi yayılırsa lanet ordularında savaşmaya bile zorlayabilirler beni. Emirlere itaat etmek. Işık!* Ürpererek sırtını Aringill'e döndü. *Gri Martı*'nın güvertesinde çıplak ayaklı adamlar, rıhtımda bekleyenlere atmak üzere halatları hazırlıyorlardı.

Kaptan Mallia dümende durduğu yerden onu gözlüyordu. Adam gözlerine girme çabalarını, önemli görevlerinin ne olduğunu öğrenme çabalarını hiç bırakmamıştı. Mat sonunda ona mühürlü mektubu göstermiş, Kız-Veliaht'tan Kraliçe'ye bir mektup taşıdığını söylemişti. Kızdan annesine kişisel bir mesaj; o kadar. Mallia yalnızca "Kraliçe Morgase" sözcüklerini duymuş gibiydi.

Mat kendi kendine sırıttı. Ceketinin derin bir cebinde, gemiye bindiği zamankinden şişkin iki kese vardı; daha iki tanesini dolduracak kadar da ufak bozukluk. Şansı, zarların ve diğer her şeyin delirmiş gibi göründüğü o ilk, tuhaf geceki kadar iyi değildi, ama yeterince iyiydi. Üçüncü geceden sonra Mallia dostluğunu kumar oynayarak göstermeye çalışmaktan vazgeçmişti, ama o zamana kadar para sandığı epey hafiflemişti zaten. Aringill'den sonra daha da hafifleyecekti. Mallia yemek stokunu –Mat rıhtımlarda dolanan insanlara baktı– burada, ne pahasına olursa olsun yenilemek zorunda kalacaktı.

Düşünceleri mektuba döndüğünde sırıtışı yok oldu. Sıcak bir hançer ucuyla biraz çalışarak altın zambak mührünü çıkarmıştı. Hiçbir şey bulamamıştı: Elayne çok çalışıyor, ilerleme kaydediyordu ve öğrenmeye he-

vesliydi. O görevbilir bir kızdı ve Amyrlin Makamı kaçtığı için onu cezalandırmış ve bundan bir daha bahsetmemesini söylemişti, bu yüzden annesi daha fazlasını anlatmamasını anlayışla karşılardı herhalde. Kabuledilmişliğe terfi etmişti, bu kadar kısa sürede bunu başarması ne harikaydı, değil mi; ona artık daha büyük görevler verecek kadar güveniyorlardı ve şahsen Amyrlin'e hizmet etmek için kısa süreliğine Tar Valon'dan ayrılacaktı. Annesinin endişelenmesine gerek yoktu.

Morgase'e endişelenmemesi gerektiğini söylerdi tabii. Çorba tenceresinin içine attığı kendisi değil, Mat idi. O adamların peşine takılmasının sebebi bu aptal mektup olmalıydı; ama Thom mektuptan hiçbir şey çıkaramamış, "şifreler, kodlar ve Aileler Oyunu" hakkında bir şeyler mırıldanmıştı.

Mat mektubu ceket astarının içinde taşıyordu. Mühür eski yerine yapıştırılmıştı ve Mat kimsenin onun açılmış olduğunu anlamayacağı üzerine iddiaya girebilirdi. Eğer biri o mektup için onu öldürmeyi çok istiyorsa, bir kez daha deneyebilirdi. *Sana onu teslim edeceğimi söylemiştim, Nynaeve, ve kim beni durdurmaya çalışırsa çalışsın, edeceğim.* Öyle olsa bile, o üç sinir bozucu kadını gördüğü zaman *–Eğer görebilirsem. Işık, bunu hiç düşünmemiştim–* onlara söyleyeceği iki çift lafı vardı, işitmekten memnun olmayacakları laflar.

Mürettebat halatları rıhtıma atarken Thom güverteye çıktı. Alet çantalarını sırtına atmış, bohçasını elinde tutuyordu. Aksayarak korkuluğa gelirken, renkli yamaları dalgalansın diye pelerininin ucunu hafif hafif sallıyor, kendini beğenmiş tavırlarla uzun, beyaz bıyıklarını üflüyordu.

"Kimse izlemiyor, Thom," dedi Mat. "Ellerinde yemek olmadığı sürece gözlerinin âşık göreceğini sanmıyorum."

Thom rıhtımlara baktı. "Işık! Durumun kötü olduğunu duymuştum, ama bu kadarını beklemiyordum! Zavallı budalalar. Yarısı açlıktan ölmek üzere gibi görünüyor. Bu gece bir oda bulmak için keselerimizin birinden vazgeçmemiz gerekebilir. Ve son zamanlarda yediğin gibi yemeyi düşünüyorsan, bir kese de yemek için. Seni izlerken benim midem bu-

landı. O insanların seni görebileceği bir yerde böyle yemeyi dene de beynini patlatsınlar."

Mat yalnızca gülümsedi.

Gri Martı yerine bağlanırken Mallia ayaklarını vura vura, sakalının ucunu çeke çeke yaklaştı. Mürettebat iskele tahtası sürmek için koşturdu ve Sanor kalın kollarını göğsünde kavuşturarak, rıhtımlardaki kalabalığın binmeye çalışması olasılığına karşı tahtanın üstünde nöbet tutmaya başladı.

"Demek burada ayrılıyorsunuz," dedi Mallia Mat'e. Kaptan'ın gülümsemesi eskisi kadar sıcak değildi. "Yardım etmek için yapabileceğim başka bir şey olmadığından emin misin? Ruhum kavrulsun, hiç böyle bir güruh görmedim! O askerler rıhtımları boşaltmalı, gerekirse kılıçla! Boşaltmalı ki saygıdeğer tüccarlar işlerini yapabilsin. Belki Sanor sizin için bu pisliklerin arasından hanınıza yol açabilir."

Ki nerede kaldığımızı öğren, değil mi? Hiç sanmıyorum. "Kıyıya çıkmadan önce yemek yemeyi ve vakit geçirmek için biraz zar atmayı düşünmüştüm." Mallia'nın beti benzi attı. "Ama sanırım bir sonraki yemeğimi sallanmayan zemin üzerinde yemeyi tercih edeceğim. Bu yüzden size şimdi veda edeceğiz, kaptan. Zevkli bir yolculuktu."

Kaptanın yüzünde rahatlama ile şaşkınlık yer kapmaca oynarken Mat güverteden eşyalarını aldı ve değneğini baston gibi kullanarak Thom'la birlikte iskele tahtasında ilerledi. Mallia ikiyüzlülükle içtenlik arasında değişen, ayrıldıkları için üzüntülerini bildiren mırıltılarla tahtanın ucuna varana kadar onları izledi. Mat adamın, Andor ile Tar Valon arasındaki anlaşmanın detaylarını öğrenerek Yüksek Lord Samon'un gözüne girme şansını kaybetmekten nefret ettiğine emindi.

Mat ve âşık kalabalıkta kendilerine yol açarken Thom mırıldandı, "Adamın hiç de sevilesi biri olmadığını biliyorum, ama neden ona sataşıp duruyorsun? Tear'a kadar yeteceğini düşündüğü yemeğinin tamamını yemen yetmedi mi?"

"Neredeyse iki gündür o kadar çok yemiyorum." Bir sabah açlığın

yok oluverdiğini görerek rahatlamıştı. Sanki Tar Valon, üzerindeki son etkisini de kaybetmişti. "Çoğunu kenardan suya atıyordum ve kimsenin görmemesi için büyük çaba gösteriyordum." Çoğu çocuklara ait gergin yüzlerin arasında, bu artık o kadar gülünç gelmiyordu. "Mallia satışılmayı hak ediyordu. Ya dünkü o gemi? Sığlığa saplanan? Yardım etmek için durabilirdi, ama adamlar ne kadar bağırırlarsa bağırsınlar yanına gitmedi." Bitap düşmüş görünmese güzel sayılabilecek, uzun siyah saçlı bir kadın, birini arar gibi her geçen adamın yüzüne bakıyordu; belinden biraz uzun bir oğlan ve daha küçük iki kız kadına sarılmış, ağlıyordu. "Irmak eşkıyaları ve tuzaklar hakkında konuştu durdu. O gemi bana tuzak gibi gelmemişti."

Thom yüksek tekerlekli bir arabanın –kanvas kaplı yığının üzerine, iki tane ciyaklayan domuzu barındıran bir kafes bağlanmıştı– önünden kaçıldı, az daha bir adamla bir kadının çektiği kızağa takılıp düşüyordu. "Halbuki sen insanlara yardım etmek için kendini paralarsın, değil mi? Bu nasıl gözümden kaçmış, tuhaf."

"Parasını ödeyebilen herkese yardım ederim," dedi Mat kararlılıkla. "Ancak hikayelerdeki aptallar bedavaya çalışır."

Oğlan gözyaşlarıyla mücadele ederken iki kız yüzlerini annelerinin eteğine gömmüş, ağlıyorlardı. Kadının çökmüş gözleri bir an Mat'e takıldı, yüzünü inceledi, sonra uzaklara kaydı; kadın da ağlayabilmeyi diliyormuş gibiydi. Mat bir dürtüyle cebinden bir avuç bozukluk çıkardı ve ne olduklarını görmek için bakmadan kadının eline koydu. Kadın şaşkınlıkla irkildi, elindeki altınlara ve gümüşlere baktı. Anlamazlığı çabucak gülümsemeye dönüştü ve gözleri minnet gözyaşlarıyla dolarak ağzını açtı.

"Onlara yiyecek bir şeyler al," dedi Mat çabucak ve kadın konuşamadan hızla ilerledi. Thom'un ona baktığını fark etti. "Alık alık neye bakıyorsun? Zar atmayı seven birilerini bulduğum sürece bozuk para kolay geliyor." Thom yavaşça başını salladı, ama Mat söylemek istediği şeyi anlatabildiğinden emin değildi. *Lanet çocukların ağlaması sinirlerimi bozuyordu, o kadar. Aptal âşık muhtemelen artık yoluma çıkan her kim-*

sesize altın dağıtmamı bekleyecek. Aptal! Bir huzursuz an boyunca, sonuncusunu Thom için mi, yoksa kendisi için mi düşündüğünden emin olamadı.

Kendine hakim olarak, aradığı yüzü bulana kadar hiçbir yüze uzun uzun bakmadı ve sonunda aradığını rıhtımın ucunda buldu. Kırmızı ceketli ve zırhlı, miğfersiz asker, insanları kasabaya sürmeye çalışıyordu. Adamda kır saçlı bir asker, on kadar kişinin deneyimli önderi görünümü vardı. Gözlerini kısarak batan güneşe bakarken, Mat'e Uno'yu hatırlatıyordu, ama bu adamın iki gözü de sağlamdı. Asker de kışkışladığı insanlar kadar yorgun görünüyordu. "İlerleyin," diye bağırdı boğuk bir sesle. "Burada duramazsınız. İlerleyin. Kasabaya, yürüyün."

Mat askerin tam önünde durdu ve gülümsedi. "Affedersin, Yüzbaşı, bana nerede doğru düzgün bir han bulabileceğimi söyleyebilir misin? Ve satacak iyi atları olan bir ahır. Sabaha bizi uzun bir yolculuk bekliyor."

Asker onu baştan ayağa süzdü, Thom'u ve âşık pelerinini inceledi, sonra Mat'e döndü. "Yüzbaşı, ha? Eh, evlat, uyuyabileceğin bir ahır bulursan, sende Karanlık Varlık'ın şansı var demektir. Bu kalabalığın çoğu çalıların dibinde uyuyor. Ve kesilip yenmemiş bir at bulursan, muhtemelen satması için sahibiyle kavga etmen gerekir."

"At yemek mi!" diye mırıldandı Thom tiksintiyle "Irmağın bu yanı gerçekten o kadar kötü mü oldu? Kraliçe yiyecek göndermiyor mu?"

"Kötü, Âşık." Asker tükürmek ister gibi görünüyordu. "Değirmenlerin un öğüttüğünden ve arabaların çiftliklerden yiyecek taşıdığından daha hızlı geçiyorlar ırmağı. Eh, fazla sürmeyecek. Emir geldi. Yarından itibaren kimsenin geçmesine izin vermeyeceğiz ve buna kalkışanları geri göndereceğiz." Rıhtımda dolanan insanlara, hepsi onların suçuymuş gibi kaşlarını çattı, sonra aynı sert bakışı Mat'e çevirdi. "Kalabalık ediyorsun, yolcu. İlerle." Sesi yine yükseldi ve işitme menzili içindeki herkese yöneldi. "İlerleyin! Burada duramazsınız! İlerleyin!"

Mat ve Thom, kasaba duvarındaki kapıdan geçip Aringill'e giren insanlar, arabalar ve kızaklardan oluşan ağır akıntıya katıldı.

Ana caddeler düz, gri taşlarla döşenmişti, ama o kadar kalabalıktı ki çizmelerinin altındaki taşları göremiyorlardı. Çoğu insan gidecek yerleri olmadan amaçsızca geziniyor gibiydi. Gezinmekten vazgeçmiş olanlar da keyifsiz keyifsiz yol kenarlarında oturuyorlardı, içlerinden şanslı olanların önlerinde bohçaları ya da kollarında sevdikleri birtakım eşyaları vardı. Mat kollarında saat tutan üç adam, gümüş kadeh ya da tabaklar tutan bir düzine insan gördü. Kadınlar göğüslerine daha çok çocuklarını bastırıyordu. Hava bir mırıltıyla, alçak, sözsüz bir kaygı mırıltısıyla doluydu. Mat kaşlarını çatarak kalabalığı yardı ve han tabelası aradı. Her tür bina vardı; ahşap, tuğla, taş, çatıları kiremit, taş tahta ya da sazdandı ve hepsi neredeyse iç içe dizilmişti.

"Hiç Morgase'in yapacağı bir şey değil," dedi Thom bir süre sonra, yarı kendi kendine. Çalı gibi kaşları, burnuna işaret eden beyaz bir ok gibi çatılmıştı.

"Ne değil?" diye sordu Mat dalgın dalgın.

"Irmak geçişini yasaklamak. İnsanları geri göndermek. Mizacı her zaman şimşek gibiydi, ama fakir ya da aç olan herkese karşı yumuşak yürekliydi." Başını iki yana salladı.

Mat o sırada bir tabela gördü –Irmak Gemicisi, diyordu ve üzerinde dans eden çıplak ayaklı, gömleksiz bir adam resmi vardı– ve dönüp değneğiyle kalabalığın akışını keserek geçmeye çalıştı. "Eh, o yapmış olmalı. Başka kim olabilir? Morgase'i unut, Thom. Daha Caemlyn'e çok yolumuz var. İlk önce geceyi geçirecek bir yatağın kaç altına mal olacağını öğrenelim."

Irmak Gemicisi'nin salonu da dışarıdaki sokak kadar kalabalıktı ve hancı Mat'in ne istediğini duyduğunda gıdılarını sallaya sallaya güldü. "Artık bir yatağa dört kişi düşüyor. Kendi annem gelse ateş yanında bir battaniye veremem ona."

"Muhtemelen fark etmişsindir," dedi Thom, sesi o yankılı haline bürünerek, "ben bir aşığım. Kuşkusuz müşterilerini hikayeler, jonglörlük, ateş yeme ve elçabukluğuyla eğlendirmem karşılığında en azından bir

köşede iki şilte bulabilirsin bize." Hancı, suratına kahkahayı patlattı.

Mat onu sokağa çekerken Thom normal sesiyle homurdandı, "Bana ahırı sorma şansı vermedin. En azından samanlıkta bir yer bulabilirdim."

"Emond Meydanı'ndan ayrıldığımdan beri yeterince samanlıkta ve ahırda uyudum," dedi Mat ona, "yeterince çalı dibinde de. Ben yatak istiyorum."

Ama bulduğu sonraki dört handa, hancılar ona ilkiyle aynı yanıtı verdiler; son ikisinde, yatak karşılığında zar atmak istediğini söylediğinde neredeyse tutup dışarı atacaklardı onu. Beşincinin sahibi ise Kraliçe'ye bile bir şilte bulamayacağını söylediğinde –bu hanın ismi İyi Kraliçe idi– Mat içini çekti ve sordu, "Ya ahırın? Kuşkusuz bedelini ödersek samanlıkta yatabiliriz."

"Ahırım atlar içindir," dedi yuvarlak yüzlü adam, "gerçi şehirde pek at da kalmadı ya." Gümüş bir kadehi parlatıyordu; sonra derin, çekmeceli bir sandığın üzerindeki pek derin olmayan bir dolabın kapağını açtı ve kadehi diğerlerinin yanına koydu; hiçbiri birbirine uymuyordu. Sandığın üzerinde işlenmiş deriden bir zar kabı duruyordu, dolabın kapaklarının hemen arkasında. "Oraya insan yerleştirmiyorum, atları korkuturlar, hattâ belki çalarlar. Bana hayvanlarını ahıra koymam için para ödeyenler onlara iyi bakılmasını ister, üstelik orada benim de iki atım var. Ahırımda size verecek yatağım yok."

Mat düşünceli düşünceli zar kabına baktı. Cebinden altın bir Andor kronu çıkardı ve sandığın üzerine koydu. Bir sonraki gümüş bir Tar Valon markası idi, sonra bir tane altın Tar Valon markası ve bir altın Tear kronu. Hancı paralara baktı ve tombul dudaklarını yaladı. Mat bunlara iki gümüş Illian markası ve bir altın Andor kronu daha ekledi ve yuvarlak yüzlü adama baktı. Hancı tereddüt etti. Mat paralara uzandı. Ama hancının eli onları önce kaptı.

"Belki sadece siz ikiniz atları o kadar rahatsız etmezsiniz."

Mat ona gülümsedi. "Atlardan bahsetmişken, o ikisine kaç para istersin? Eyerleri ve koşum takımlarıyla, elbette."

"Atlarımı satmam," dedi adam, paraları göğsüne bastırarak.

Mat zar kabını aldı ve tıkırdattı. "Atlara, eyerlere ve koşum takımlarına karşılık, ortaya az önce verdiğimin iki katını koyuyorum." İddiayı karşılayacak parası olduğunu göstermek için ceketinin cebini sallayarak bozuklukları şıngırdattı. "Senin iki atışının en büyüğüne karşı ben bir kez atacağım." Hancının yüzü açgözlülükle aydınlanırken neredeyse gülecekti.

Mat ahıra girerken yaptığı ilk şey yarım düzine bölmeyi kontrol edip iki kahverengi iğdiş atı bulmak oldu. Bir şeye benzemiyorlardı, ama ona aittiler. Fena halde tımara ihtiyaç duyuyorlardı, ama bunun dışında, bir tanesi hariç bütün seyislerin kaçtığı düşünülünce, oldukça iyi durumdaydılar. Hancı, seyislerin aldıkları paranın artık onları geçindirmeye yetmediği şeklindeki şikayetleri hakkında oldukça yerici konuşmuştu; kalan tek adamın, üç adamın işini yaptığı için yorulup eve gideceğini söyleme cüretini göstermesini suç olarak görüyordu.

"Beş tane altı," diye mırıldandı Thom arkasından. Ahıra fırlattığı bakışlar o kadar da hayranlık dolu değildi, oysa ki öneri kendisine aitti. Batan güneşin geniş kapıdan içeri dolan son ışıklarında toz zerrecikleri parlıyordu ve saman balyalarını kaldırmak için kullanılan halatlar çatı kirişlerindeki makaralardan sarmaşıklar gibi sarkıyordu. Yukarıdaki samanlık loş ve gölgeliydi. "Adam ikinci seferinde dört altı ve bir beş attığında, kesin kazandığını düşündü. Ben de öyle. Son zamanlarda her zar atışını kazanmıyorsun."

"Yeterince kazanıyorum." Mat, her atışta kazanmadığı için rahatlamıştı. Şans iyiydi hoştu ama o geceyi hatırlayınca hâlâ sırtı ürperiyordu. Yine de, zar kabını sallarken bir an bütün zarların ne geleceğini anlamıştı sanki. Mat değneği samanlığa atarken gökyüzünde gökgürültüsü patladı. Thom'a seslenerek merdiveni tırmandı. "Bu iyi bir fikirdi. Bu gece yağmurda kalmamak hoşuna gider sanırım."

Samanın çoğu dış duvarlara yaslanmış balya yığınları halinde duruyordu, ama yine de ortalıkta şilte yapacak kadar gevşek saman vardı. Mat

deri çantasından iki somun ekmek ve bir parça yeşil damarlı peynir çıkarırken merdivenin tepesinde Thom belirdi. Hancıyı –adı Jeral Florry idi– yiyecek satmaya ikna etmek için, eski huzurlu günlerde o atlardan birini almaya yetecek kadar para vermek gerekmişti. Yağmur çatıyı döverken yediler, mataralarındaki suyu içtiler –Florry şaraplarını satmayı kabul etmemişti. Bitirdiklerinde Thom çakmak kutusunu çıkardı, uzun saplı piposunu tütünle doldurdu ve arkasına yaslanarak tüttürmeye başladı.

Mat sırtüstü yatmış, gölgeler içindeki çatıya bakıyor, sabaha kadar yağmurun dinip dinmeyeceğini merak ediyordu –o mektubu bir an önce elinden çıkarmak istiyordu– ki bir dingilin gıcırdayarak ahıra girdiğini duydu. Samanlığın kenarına yuvarlanarak aşağıya baktı. Görebileceği kadar ışık vardı.

İnce bir kadın sürükleyerek getirdiği büyük tekerlekli arabanın oklarının arasında doğruluyordu. Kendi kendine mırıldanarak pelerinini çıkardı ve üzerindeki yağmur damlalarını silkeledi. Saçları sayısız küçük örgü halinde örülmüştü ve ipek elbisesinin –Mat'e açık yeşil gibi gelmişti– önünde girift işlemeler vardı. Elbisenin bir zamanlar iyi olduğu anlaşılıyordu, ama artık lime lime ve lekeliydi. Kadın kendi kendine mırıldanmaya devam ederek yumruğunu sırtına bastırdı, sonra ahır kapısına seğirtip yağmura baktı. Aynı hızla kapının iki büyük kanadını kapattı ve ahırı karanlığa boğdu. Aşağıdan bir hışırtı, bir tıngırtı ve sıvı çalkalanma sesi geldi, sonra aniden kadının ellerinin arasındaki lambada küçük bir alev belirdi. Kadın çevresine bakındı, bir ahır direğinde çengel buldu, lambayı astı ve gidip arabasının üstünü örten, halatlarla bağlanmış kanvasın altını karıştırdı.

"Çok çabuk yaptı," dedi Thom usulca, piposunu ağzından çıkarmadan. "Karanlıkta çakmak taşını çeliğe vururken kolayca ahırı yakabilirdi."

Kadın bir ekmek somununun ucunu çıkardı, ekmek çok sertmiş ama o buna aldırmayacak kadar açmış gibi kemirmeye başladı.

"Peynir kaldı mı?" diye fısıldadı Mat. Thom başını iki yana salladı.

Kadın havayı kokladı ve Mat, onun muhtemelen Thom'un tütününün

kokusunu aldığının farkına vardı. Tam ayağa kalkıp varlıklarını bildirecekti ki, ahır kapılarından biri yine açıldı.

Kadın çömelip, kaçmaya hazır dururken, dört adam yağmurdan kaçıp içeri girdi. Islak pelerinlerini kenara attıklarında geniş yenli, göğüsleri işlemeli açık renk ceketleri, bacakları işlemeli bol pantolonları göründü. Adamların giysileri süslü olabilirdi, ama hepsi iriyarı adamlardı ve sert yüzleri vardı.

"Ee, Aludra," dedi sarı ceketli adam, "tahmin ettiğin kadar hızlı kaçamadın, ha?" Aksanı Mat'e tuhaf geldi.

"Tammuz," dedi kadın, küfreder gibi. "Beceriksizliğinle beni Lonca'dan attırdığın yetmedi, seni öküz beyinli seni, şimdi de beni kovalıyorsun." Adamla aynı tuhaf konuşma tarzına sahipti. "Seni gördüğüme memnun olduğumu mu sanıyorsun?"

Adı Tammuz olan kahkaha attı. "Sen çok kocaman bir aptalsın, Aludra, ve ben bunu hep biliyordum. Çekip gitmekle yetinseydin sessiz bir yerde uzun bir ömrün olabilirdi. Ama kafandaki sırları unutamadın, değil mi? Yalnızca Lonca'nın yapmaya hakkı olduğu şeyleri yaparak hayatını kazanmaya çalıştığını duymayacağımızı mı sandın?" Aniden elinde bir hançer belirdi. "Boğazını kesmek büyük bir zevk olacak, Aludra."

Mat tavandan sarkan halatlardan birini kavrayıp kendini samanlıktan aşağı savurana dek, ayağa kalktığının bile farkına varmadı. *Yak beni, lanet bir aptalım!*

Kendi kendine sadece bunu söyleyecek zamanı oldu, hemen sonra, ne olduğunu bile anlamadan pelerinli adamları tekmeleyerek top yuvarlama oyunundaki lobutlar gibi devirmeye başlamıştı. Halatlar ellerinden kaydı, ceplerindeki paralar saçılarak saman kaplı yerde yuvarlandı ve bir bölmeye çarpıp durdu. Ayağa kalkmayı başardığında dört adam da doğruluyordu. Ve hepsinin ellerinde hançerler vardı. *Işığın kör ettiği aptal! Yak beni! Yak beni!*

"Mat!"

Başını kaldırdı ve Thom değneğini ona fırlattı. Değneği tam zamanın-

da kapıp Tammuz'un elindeki bıçağa vurup düşürdü ve adamın kafasının yanına sert bir darbe indirdi. Adam yere yığıldı, ama diğer üçü hemen arkasındaydı. Bunu izleyen kargaşada, Mat hançerleri uzak tutmak için değneği çevirmekle yetinmek zorunda kaldı; açık bulup da bir kafaya iyi bir darbe indirebilene kadar dizlere, ayak bileklerine, kaburgalara hafif vuruşlar yapıyordu. Adamların sonuncusu da yere düştüğü zaman bir an onlara baktı, sonra öfkeli bakışlarını kadına çevirdi. "Öldürülmek için bu ahırı seçmek zorunda mıydın?"

Kadın ince çelikli hançerini yumuşak bir hareketle kemerindeki kınına soktu. "Sana yardım ederdim, ama elimde çelikle yaklaşırsam beni o koca soytarılardan biri sanırsın diye korktum. Ve bu ahırı seçtim çünkü yağmur ıslak, ben de ıslağını ve burayı gözetleyen kimse yok."

Kadın Mat'in düşündüğünden daha yaşlıydı, ondan en az on, on beş yaş büyük, ama yine de güzeldi. İri, koyu renk gözleri, surat asmanın eşiğindeymiş gibi görünen küçük bir ağzı vardı. *Ya da bir öpücüğe hazırlanıyormuş gibi.* Mat küçük bir kahkaha attı ve değneğine yaslandı. "Eh, olan olmuş artık. Herhalde başımıza bela sarmaya çalışmıyordun."

Thom bacağı yüzünden zar zor merdivenden iniyordu ve Aludra bakışlarını ondan Mat'e kaydırdı. Âşık pelerinini kuşanmıştı; birinin onu pelerinsiz görmesine nadiren izin verirdi, özellikle de ilk seferde. "Bu bir hikaye gibi," dedi kadın. "Bir âşık ve genç bir kahraman tarafından kurtarılıyorum." Yere yayılmış adamlara kaşlarını çattı. "Anneleri domuz olan bunlardan."

"Neden seni öldürmek istediler?" diye sordu Mat. "Adam sırlar hakkında bir şey söylemişti."

"Sırlar," dedi Thom, gösteri yaparmış gibi bir sesle, "tahminimde yanılmıyorsam havaifişek yapmakla ilgili. Sen bir Havaifişekçisin, değil mi?" Pelerinini savurarak süslü bir selam verdi. "Ben Thom Merrilin, gördüğün gibi, bir aşığım." Sonradan aklına gelmiş gibi ekledi, "Bu da Mat, bela bulma konusunda yetenekli bir genç."

"Ben eskiden Havaifişekçiydim," dedi Aludra katı katı, "ama bu ko-

ca domuz Tammuz, Cairhien Kralı için düzenlediğimiz gösteriyi mahvetti, neredeyse lonca evini de yok ediyordu. Ama Lonca Evi'nin sorumlusu bendim, bu yüzden Lonca beni sorumlu tuttu." Sesi kendini savunur gibi çıkıyordu. "Tammuz ne derse desin, ben Lonca'nın sırlarını açıklamıyorum, ama havaifişek yapmayı bilirken açlıktan ölmeyeceğim. Artık Lonca'ya bağlı değilim, bu yüzden Lonca kuralları artık benim için geçerli değil."

"Galldrian," dedi Thom, kadın kadar ruhsuz bir sesle. "Eh, kral öldü, bundan böyle havaifişek göremeyecek."

"Lonca," dedi kadın bitkin bir sesle, "Cairhien'deki savaş için hepsi beni suçluyor, sanki o tek gecelik facia Galldrian'ı öldürmüş gibi." Thom yüzünü buruşturdu. "Öyle görünüyor ki artık burada kalamayacağım," diye devam etti kadın. "Tammuz ve bu diğer öküzler kısa süre sonra uyanırlar. Belki bu sefer askerlere kendi yaptığım şeyleri çaldığımı söylerler." Thom'a, sonra Mat'e baktı, kaşlarını çattı ve bir karar vermiş göründü. "Sizi ödüllendirmeliyim, ama param yok. Ama altın kadar değerli bir şeyim var. Belki daha değerli. Bakalım ne düşüneceksiniz."

Kadın arabasını örten kanvasın altını karıştırırken Mat ve Thom bakıştılar. *Parasını veren herkese yardımcı olurum.* Thom'un mavi gözlerinde sorgular gibi bir bakış belirdiğini düşündü.

Aludra birbirine benzeyen bohçaların arasından birini ayırdı. Kalın yağlı kumaştan, ancak kucaklayabileceği kadar tombul, kısa bir rulo. Onu samanların üzerine koydu, ipini çözdü ve kumaşı yere yaydı. Üzerinde boylu boyunca dört sıra cep vardı, her cep sırası bir öncekinden daha büyüktü. Her cepte, ucundan siyah bir sicim çıkan, tam da içinde durdukları cep boyunda, mum kaplı kağıttan birer silindir vardı.

"Havaifişek," dedi Thom. "Biliyordum. Aludra, bunu yapmamalısın. Bunları satarak iyi bir handa on gün yaşayabilir ve her gün güzel yemekler yiyebilirsin. Eh, yani Aringill dışında her yerde."

Kadın uzun yağlı kumaşın yanında diz çökerek burnunu çekti. "Sessiz ol, seni ihtiyar seni." Sesi kaba değildi. "Minnetimi göstermeme izin

yok mu? Satmak için bunlardan var daha, yoksa bunu size verir miydim sanıyorsun? Dikkatle dinleyin."

Mat büyülenmiş gibi kadının yanına diz çöktü. Hayatı boyunca iki kez Havaifişek görmüştü. Çerçiler Emond Meydanı'na bunlardan getirir, bu durum Köy Kurulu'na epey pahalıya patlardı. Mat on yaşındayken içinde ne olduğunu görmek için birini kesip açmaya kalkmıştı ve büyük velveleye sebep olmuştu. Belediye Başkanı Bran al'Vere onu tokatlamıştı; o zaman Hikmet olan Doral Barran onu sopayla dövmüştü; eve gittiğinde ise babası kemerle dövmüştü. Bir ay boyunca köyde kimse onunla konuşmamıştı, Rand ve Perrin dışında. Onlar da daha çok ne büyük aptallık yaptığını söylemişlerdi. Silindirlerden birine dokunmak için uzandı.

"İlk önce beni dinle, dedim! Şu en küçük olanlar büyük bir patlama sesi çıkarırlar, ama hepsi o kadar." Gösterdikleri, serçe parmak boyundaydılar. "Bu ikinciler, patlama ve parlak bir ışık çıkarırlar. Sonrakiler patlama, ışık ve kıvılcımlar yaratırlar. Sonuncular" bunlar Mat'in başparmağından daha kalındı "hepsini yapar, ama kıvılcımlar rengarenk olur. Neredeyse geceçiçeği gibi, ama gökyüzünde değil."

Geceçiçeği mi? diye düşündü Mat.

"Bunları kullanırken özellikle dikkatli olmalısınız. Fitili görüyor musunuz, çok uzun." Mat'in boş boş baktığını gördü ve uzun, siyah sicimlerden birini ona doğru salladı. "Bu, bu!"

"Yaktığın yer," diye mırıldandı Mat. "Biliyorum." Thom boğazından bir ses çıkardı ve gülümsemesini örter gibi parmak boğumlarıyla bıyıklarını sıvazladı.

Aludra homurdandı. "Yaktığın yer. Evet. İçlerinden hiçbirine yakın durma, ama bu en büyüklerinin fitilini yaktıktan sonra kaç. Anladın mı?" Uzun kumaşı çabuk çabuk yuvarladı. "İster sat, ister kullan. Ama unutma, bunu asla ateşe yaklaştırmamalısın. Ateş hepsinin patlamasına sebep olur. Hepsi bir arada patlarsa, bir evi bile yok edebilir." İpleri bağlarken durakladı, sonra ekledi, "Ve son bir şey var, duymuş olabilirsin. Bazı ap-

talların içini görmek için yaptığı gibi kesip açmaya kalkma. Bazen içindekiler havayla temas edince ateşe gerek kalmadan patlar. Parmaklarını, hattâ elini kaybedebilirsin."

"Evet duymuştum," dedi Mat ifadesizce.

Kadın, onun yine de böyle bir şey yapmayı düşünüp düşünmediğini merak ediyormuşcasına kaşlarını çattı, sonra nihayet rulouyu ona verdi. "Al. Bu keçi yavruları uyanmadan gitmeliyim." Hâlâ açık duran kapıdan görünen geceye, yağan yağmura baktı, içini çekti. "Belki başka bir kuru yer bulurum. Sanırım yarın Lugard'a doğru gideceğim. Bu domuzlar benim Caemlyn'e gitmemi bekler, bekleyeceklerdir herhalde." .

Lugard Caemlyn'den de uzaktı. Mat aniden sert ekmek ucunu hatırladı. Kadın parası olmadığını söylemişti. Havaifişeklere yetecek parası olan birini bulamadığı sürece, onlar sayesinde yiyecek satın alamazdı. Mat düşerken yere saçılan altın ve gümüşlere bakmamıştı bile; paralar lamba ışığı altında samanların içinde pırıldıyor, ışıldıyordu. *Ah, Işık, herhalde aç gitmesine izin veremem.* Hemen ulaşabildiği kadar parayı avuçladı.

"Şey... Aludra? Bende çok var, gördüğün gibi. Düşündüm ki belki..." Paraları ona uzattı. "Daha fazlasını kazanabilirim."

Kadın pelerinini omuzlarına alırken durdu, sonra Thom'a gülümseyerek işini tamamladı. "Daha genç, değil mi?"

"Genç," diye onayladı Thom. "Ve inanmayı istediğinin yarısı kadar bile kötü değil. Bazen değil."

Mat ikisine dik dik baktı ve elini indirdi.

Aludra arabanın oklarını kaldırıp çevirdi ve kapıya yöneldi. Yanından geçerken Tammuz'un kaburgalarına bir tekme salladı. Adam halsizce inledi.

"Bir şey öğrenmek istiyorum, Aludra," dedi Thom. "Karanlıkta o lambayı nasıl bu kadar çabuk yaktın?"

Kadın kapının önünde durup omzunun üzerinden ona gülümsedi. "Sana sırlarımın hepsini söylememi mi istiyorsun? Minnettarım, ama âşık

değilim. O sırrı Lonca bile bilmiyor, çünkü yalnızca benim keşfim. Sana şu kadarını söyleyeyim. Doğru düzgün nasıl çalıştığını bulduğum ve yalnızca ben istediğim zaman çalışmasını sağladığım zaman, o çubuklar bana servet kazandıracak." Ağırlığını oklara verdi, arabayı yağmurun altına çekti ve gecenin içinde kayboldu.

"Çöpler mi?" dedi Mat. Kadının aklının yerinde olup olmadığını merak etti.

Tammuz yine inledi.

"Biz de aynısını yapsak iyi olacak, evlat," dedi Thom. "Aksi halde dört gırtlak keseceğiz ve takip eden günleri Kraliçenin Askerlerine açıklama yaparak geçireceğiz. Bunlar, sırf kindarlıktan onları üzerimize salacak türden adamlara benziyor. Ve sanırım kin tutmak için epey sebepleri var." Tammuz'un arkadaşlarından biri kendine geliyormuş gibi kımıldandı ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

İkisi eşyalarını toplayıp atları eyerlediğinde Tammuz, başı aşağı sarkık, elleri ve dizleri üzerinde doğrulmuştu, diğerleri ise inleyerek kıpırdanmaya başlamıştı.

Mat eyere atlayarak açık kapıdan, eskisinden de çok yağmaya başlamış yağmura baktı. "Lanet bir kahraman," dedi. "Thom, bir daha kahramanlığa kalkışacakmış gibi görünürsem beni tekmele, olmaz mı?"

"O zaman farklı mı davranırdın?"

Mat ona kaşlarını çattı, sonra başlığını çekti ve pelerininin eteklerini eyerinin arkasına bağladığı şişman rulonun üzerine yaydı. Yağlı kumaş varken bile, yağmura karşı biraz daha korumanın zararı olmazdı. "Sen tekmele yine!" Atının kaburgalarını topukladı ve yağmurlu geceye doğru atını dörtnala kaldırdı.

12

AVCI ANDI

Kar Kazı yelkenleri katlanmış halde, kürek gücüyle Illian'ın uzun taş rıhtımlarına doğru ilerlerken Perrin kıç tarafında durmuş, uzun bacaklı kuş sürülerinin büyük limanı çevreleyen yüksek bataklık otları arasında yürümesini izliyordu. Küçük, beyaz turnaları tanıyordu, daha iri mavi kardeşleri konusunda ise tahmin yürütebilirdi, ama sorguçlu kuşların çoğunu –kırmızı ya da gül rengi tüylü, bazıları bir ördeğinkinden geniş gagalı– hiç tanımıyordu. Bir düzine değişik türde martı rıhtımın üzerinde süzülüyor, dalışa geçiyordu ve uzun, keskin gagalı siyah bir kuş suyun üzerinde, alt gagası suyu yararak yüzüyordu. *Kar Kazı*'ndan üç, dört kat uzun gemiler limanın sularına demirlemiş, rıhtımlarda sıralarının gelmesini ya da suların uzun dalgakıranın ötesine yelken açmalarına yetecek kadar yükselmesini bekliyorlardı. Bataklık yakınlarında ve bataklığın içine uzanan derelerde küçük balıkçı tekneleri çalışıyorlardı. Her birinde teknenin iki yanından uzatılmış uzun sırıklarla ağ sürükleyen iki, üç adam vardı.

Keskin bir tuz kokusu taşıyan rüzgar, sıcaklığı kıramıyordu. Güneş ufka yaklaşıyordu, ama sanki öğlen vaktiydi. Hava ıslak gibiydi; Perrin bunu ancak böyle ifade edebiliyordu kendine. Islak. Burnu teknelerden taze balık, bataklıktan bayat balık ve çamur kokusunu, bir de bataklık

otlarının içinden, ağaçsız bir adadaki geniş tabakhaneden yükselen ekşi kokuyu alıyordu.

Kaptan Adarra arkasında alçak sesle mırıldandı, dümen yekesi gıcırdadı ve *Kar Kazı* rotasını azıcık kaydırdı. Küreklerdeki çıplak ayaklı adamlar ses çıkarmak istemiyormuş gibi hareket ediyordu. Perrin şöyle bir göz atmak dışında bakmıyordu onlara.

Bunun yerine tabakhaneye bakıyordu, birtakım adamların sıra sıra tahta çerçeveye gerilmiş hayvan derilerini sıyırmalarını, başka adamların uzun sopalarla kocaman, yere gömülmüş teknelerden derileri kaldırmasını izliyordu. Bazen derileri el arabalarına yüklüyor, avlunun kenarındaki uzun, alçak binaya götürüyorlardı; bazen deriler teknelere geri gidiyor ve iri taş kaplarla tekneye bazı sıvılar dökülüyordu. Muhtemelen bir günde, Emond Meydanı'nda yapılması aylar sürecek kadar çok işlenmiş deri yapıyorlardı ve Perrin ilkinin ötesindeki bir başka adada, bir tabakhane daha olduğunu görebiliyordu.

Gemilere, balıkçı teknelerine, tabakhanelere, hattâ kuşlara öyle ciddi bir ilgi duyduğu yoktu –gerçi o açık kırmızı kuşların geniş gagalarıyla ne avlıyor olabileceğini merak ediyordu ve bazıları kendisine hakim olmazsa yenebilecek kadar güzel görünüyordu– ama başka herhangi bir uğraş, arkasındaki, *Kar Kazı*'nın güvertesindeki sahneyi izlemekten iyiydi. Kemerindeki balta buna karşı savunamazdı onu. *Bir taş duvar bile işe yaramaz*, diye düşündü.

Moiraine Zarine'in *–O kendine ne derse desin ben ona Faile demeyeceğim! O atmaca falan değil!–* kendisinin Aes Sedai olduğunu bildiğini öğrenince ne hoşnut, ne de hoşnutsuz olmuştu, ama Perrin ona söylemediği için biraz kızmıştı belki. *Biraz kızmış. Bana aptal dedi, o kadar. O sırada*. Moiraine Zarine'in Boru Avcısı olup olmamasına aldırmıyor gibiydi. Ama kızın onların kendisini Valere Borusu'na götüreceğine inandığını, bunu Perrin'in bildiğini ve ona söylemediğini –Zarine her iki konuda Moiraine'e fazlasıyla açık davranmıştı Perrin'in fikrine göre– öğrendiğinde o soğuk, karanlık bakışları Perrin'in kendini kışın ortasında içi

kar dolu bir fıçıya tıkılmış gibi hissetmesine sebep olmuştu. Aes Sedai hiçbir şey söylememişti, ama rahat vermeyecek ölçüde sık ve sert bakışlarla onu süzmüştü.

Perrin omzunun üzerinden baktı ve hemen dönüp kıyıyı incelemeye başladı. Zarine bağdaş kurmuş, direklerin arasına bağlanmış olan atların yakınında oturuyordu. Bohçası ve siyah pelerini yanında, dar ve ikiye ayrılmış eteği güzelce düzeltilmiş, yaklaşan şehrin çatılarını ve kulelerini inceliyormuş gibi yapıyordu. Moiraine de kürek çeken adamların hemen önünde durmuş, Illian'ı inceliyordu, ama zaman zaman gri yün pelerininin derin başlığının altından kıza sert bakışlar fırlatıyordu. *Onu giymeye nasıl tahammül edebiliyor?* Perrin'in ceketinin düğmeleri çözülmüş, gömleğinin yakası açılmıştı.

Zarine Aes Sedai'nin bakışlarına her seferinde gülümseyerek karşılık veriyordu, ama her seferinde Moiraine sırtını döndüğünde yutkunuyor, alnını siliyordu.

Perrin Moiraine izlerken gülümsemeyi başarmasını hayranlıkla karşılıyordu. O bunu asla yapamazdı. Aes Sedai'nin kendini kaybettiğini hiç görmemişti, ama Perrin bile artık bağırmasını, öfkelenmesini, kendisine bakmak dışında herhangi bir şey yapmasını diler hale gelmişti. *Işık, belki de* herhangi bir şey *değil!* Belki o bakışlara tahammül edebilirdi.

Lan pruvada, Moiraine'in ötesinde oturuyordu. Renk değiştiren pelerini hâlâ ayaklarının dibindeki heybedeydi. Kılıcının çeliğini inceliyormuş gibi görünüyordu, ama eğlendiğini saklamak için pek az çaba gösteriyordu. Bazen dudakları gülümseyecekmiş gibi kıvrılıyordu. Perrin emin değildi; bazen gördüğünün yalnızca gölge olduğunu düşünüyordu. Gölgeler bir çekici bile gülümsüyormuş gibi gösterebilirdi. İki kadının da o keyfin kaynağının kendisi olduğunu düşündüğü açıktı, ama Muhafız hiçbirinin dudaklarını sıkarak kaş çatmasına aldırmıyordu.

Birkaç gün önce Perrin, Moiraine'in Lan'e, buz gibi bir sesle, gülecek bir şey mi gördüğünü sorduğunu duymuştu. "Sana asla gülmem, Moiraine Sedai," diye yanıt verdi adam sakin sakin, "ama gerçekten de beni

Myrelle'e göndermeye kararlıysan, gülümsemeye alışmalıyım. Myrelle'in Muhafızlarına hep fıkralar anlattığını duydum. Gaidinler bağlarını tutanların nüktelerine gülmek zorunda; sen de sık sık bana gülecek nükteler sundun, değil mi? Belki de seninle kalmamı tercih edersin." Kadın ona, başka herhangi bir adamı direğe çivileyecek bir bakış fırlatmıştı, ama Muhafız gözünü bile kırpmamıştı. Soğuk çelik Lan'in yanında teneke gibi kalırdı.

Moiraine ile Zarine güvertede birlikteyken mürettebat işlerini sessizlik içinde yapmaya başlamıştı. Kaptan Adarra başını eğmiş, duymak istemediği bir şeye kulak kesilmiş gibi görünüyordu. Emirlerini ilk başta yaptığı gibi bağıra çağıra değil, fısıltıyla veriyordu. Artık Moiraine'in Aes Sedai olduğunu herkes biliyordu ve herkes onun canının sıkıldığını anlamıştı. Perrin bir kez kendine hakim olamayıp Zarine ile bağırma müsabakasına girişmişti; "Aes Sedai," sözcüklerini ilk kimin söylediğinden emin değildi, ama mürettebatın tamamı biliyordu. *Lanet kadın!* Moiraine'i mi, Zarine'i mi kastettiğinden emin değildi. *Eğer atmaca oysa, şahin kim? Ona benzer iki kadının arasında kısılı mı kalacağım? Işık! Hayır! O atmaca değil, o kadar!* Bütün bunların içinde bulabildiği tek iyi şey, ortalıkta endişelenilecek öfkeli bir Aes Sedai varken, mürettebattan kimsenin gözlerine ikinci kez bakmamasıydı.

Loial o sırada görünürlerde yoktu. Ne zaman Moiraine ve Zarine yukarıda bir arada olsalar, Ogier kendini boğucu kamarasına kapatıyordu. Notları üzerinde çalıştığını söylüyordu. Güverteye yalnızca geceleri çıkıyor, piposunu içiyordu. Perrin o sıcaklığa nasıl dayanabildiğini anlamıyordu; Moiraine ve Zarine bile aşağıda olmaktan iyiydi.

İçini çekti ve gözlerini Illian'dan ayırmadı. Geminin yaklaştığı şehir büyüktü. Cairhien ya da Caemlyn, yani Perrin'in gördüğü iki büyük şehir kadar büyük. Ve dalgalanan otlardan oluşan bir ova gibi kilometrelerce uzanan bataklığın içinde yükseliyordu. Illian'ın hiç duvarı yoktu, tamamen kulelerden ve saraylardan oluşmuş gibi görünüyordu. Binaların hepsi açık renk taştan yapılmış görünüyordu, ama bazıları beyaz, gri,

kırmızımsı ve değişik yeşil tonlarında bir taştan yapılmış da üzerine beyaz badana çekilmiş gibiydi. Kiremit çatılar güneşin altında yüz değişik renkte parlıyordu. Uzun rıhtımlarda pek çok gemi vardı, çoğunun yanında *Kar Kazı* cüce kalıyordu ve kargo indirilip bindirilirken herkes koşuşturuyordu. Şehrin uzak ucunda tersaneler vardı; kalın, tahta kaburgalı iskeletlerden, limana kaydırılmasına az kalmış olanlara varıncaya kadar farklı farklı yapım aşamalarındaki kocaman gemiler görünüyordu.

Belki de Illian kurtları uzak tutacak kadar büyüktü. O bataklıklarda avlanmayacakları kesindi. *Kar Kazı*, dağlardan beri Perrin'i takip eden kurtları arkada bırakmıştı. Perrin çekinerek zihniyle onlara doğru uzandı ve hiçbir şey hissetmedi. İstediğinin bu olduğu düşünülürse, tuhaf şekilde boş gelen bir his. O ilk geceden beri düşleri, genellikle kendine aitti. Moiraine soğuk bir sesle ona düşlerini sormuş ve Perrin gerçeği söylemişti. İki kez kendini tuhaf bir kurt düşünde bulmuştu ve ikisinde de Çekirge belirmiş, henüz çok genç, çok yeni olduğunu söyleyerek onu kovalamıştı. Moiraine'in bundan ne çıkardığına ilişkin en ufak bir fikri yoktu; ihtiyatlı olması gerektiği dışında hiçbir şey söylememişti.

"Bu da bana uyar," diye hırladı Perrin. Çekirge'nin ölmüş olup da düşlerinde ölü olmamasına alışmıştı en azından. Arkasında Kaptan Adarra'nın güvertenin üzerinde çizmelerini sürüdüğünü ve bir şeyler mırıldandığını duydu. Birinin yüksek sesle konuşmasına şaşırmış gibiydi.

Gemiden kıyıya halatlar atıldı. Henüz gemi rıhtımdaki iskele babalarına bağlanırken zayıf kaptan harekete geçti, mürettebatına hırsla fısıldamaya başladı. İskele tahtası yerine sürülür sürülmez atları iskeleye taşıyacak donanımı hazırlattı. Lan'in siyah savaş atı tekmeler savurdu, neredeyse onu havaya kaldıran halatları koparacaktı. Loial'in dev, uzun tüylü atının iki kat fazla halata ihtiyacı oldu.

"Bir onurdu," diye fısıldadı Adarra eğilerek, Moiraine rıhtıma giden geniş tahtaya adım atarken. "Size hizmet etmek bir onurdu, Aes Sedai." Moiraine adama bakmadan, yüzü derin başlığının içinde gizlenmiş halde, uzun adımlarla kıyıya yürüdü.

Loial atlar ve yolcuların tamamı rıhtıma çıkmadan ortalıkta görünmedi. Bir kolunda iri heybeleri, çizgili battaniye rulosu ve pelerini, uzun ceketini giymeye çalışarak iskele tahtasından indi. "Geldiğimizi bilmiyordum," diye gürledi nefes nefese. "Ben notlarımı yeniden..." Bakışları Moiraine'e takılınca sesi kesildi. Kadın Lan'in Aldieb'i eyerlemesini izlemeye dalmış gibiydi, ama Ogier'in kulakları sinirli bir kedininkiler gibi seyirdi.

Notları, diye düşündü Perrin. *Bir ara bütün bunlar hakkında ne yazdığını görmeliyim.* Bir şey ensesini gıdıkladı ve rıhtımlardaki baharat, katran ve balık kokularının içinden temiz bir bitki kokusu aldığını fark etmeden önce olduğu yerde sıçradı.

Zarine oynattığı parmaklarına bakarak gülümsedi. "Sırf parmaklarımı sürerek bunu yapabiliyorsam, çiftçi çocuk, acaba daha fazla sıçraman için ne..?"

Perrin o koyu renk, çekik gözlerin bakışlarından sıkılmaya başlıyordu. *Güzel olabilir, ama bana daha önce hiç görmediği bir aletmişim gibi bakıyor; nasıl yapıldığını, ne işe yaradığını anlamaya çalışırmış gibi.*

"Zarine." Moiraine'in sesi soğuk, ama sakindi.

"Benim adım Faile," dedi Zarine kararlılıkla ve bir an belirgin burnuyla gerçekten de atmacaya benzedi.

"Zarine," dedi Moiraine sertçe, "Yollarımızı ayırmanın vakti geldi. Başka yerde daha iyi ve daha güvenli bir Av bekliyor seni."

"Sanmıyorum," dedi Zarine, aynı ölçüde sert bir sesle. "Bir Avcı gördüğü izi takip etmeli ve hiçbir Avcı siz dördünüzün bıraktığı izi görmezden gelemez. Ve adım Faile." Yutkunarak gösteriyi biraz bozdu, ama Moiraine'le gözgöze gelirken gözlerini kırpmadı.

"Emin misin?" dedi Moiraine yumuşak bir sesle. "Fikrini değiştirmeyeceğinden emin misin... Atmaca?"

"Değiştirmeyeceğim. Senin ya da taş yüzlü Muhafızının beni durdurmak için yapabileceğiniz hiçbir şey yok." Zarine tereddüt etti, sonra yavaşça, doğruyu söylemeye karar vermiş gibi ekledi, "En azından beni

durdurmak için yapacağın hiçbir şey yok. Aes Sedailer hakkında biraz bilgim var; bütün o hikayelere rağmen, asla yapmayacağınız bazı şeyler olduğunu biliyorum. Ve taş suratın da beni pes ettirmek için yapması gereken şeyi yapacağına inanmıyorum."

"Bu riske girecek kadar emin misin?" Lan sessizce konuşmuştu, yüzü değişmemişti, ama Zarine yine yutkundu.

"Onu tehdit etmeye gerek yok, Lan," dedi Perrin. Muhafız'a dik dik bakmakta olduğunu fark edince şaşırmıştı.

Moiraine'in bakışı hem onu, hem de Muhafız'ı susturdu. "Bir Aes Sedai'nin neleri yapmayacağını bildiğine inanıyorsun, öyle mi?" dedi, öncekinden de yumuşak bir sesle. Gülümsemesi hoş değildi. "Bizimle gelmek istiyorsan yapman gereken şu." Lan'in gözkapakları şaşkınlık içinde seyirdi; iki kadın bir atmaca ve bir fare gibi birbirlerine bakıyordu, ama şimdi atmaca olan Zarine değildi. "Dediklerimi yapacağına, beni dinleyeceğine ve yanımızdan ayrılmayacağına Avcı andın üzerine yemin edeceksin. Yaptıklarımız hakkında bilmen gerektiğinden fazlasını öğrendikten sonra, senin yanlış ellere düşmene izin vermem. Bunu bil, kızım. İçimizden biri gibi davranacağına ve amacımızı tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağına yemin edeceksin. Nereye, neden gittiğimiz hakkında daha fazla soru sormayacaksın; benim sana anlatmayı seçtiklerimle tatmin olacaksın. Ya bunların hepsine yemin edersin ya da burada, Illian'da kalırsın. Ben geri dönüp seni serbest bırakana kadar bu bataklıklardan çıkamazsın, bu da hayatının geri kalanı demek olabilir. *Ben* buna yemin ederim."

Zarine huzursuzca başını çevirdi, ama gözucuyla Moiraine'e bakıyordu. "Yemin edersem sizinle gelebilir miyim?" Aes Sedai başını salladı. "Sizden biri gibi olacağım, tıpkı Loial ve taş surat gibi. Ama soru soramayacağım. Onların soru sormasına izin var mı?" Moiraine'in yüzü sabrının bir kısmını kaybetti. Zarine sırtını dikleştirdi ve başını kaldırdı. "Pekala o zaman. Avcı olarak içtiğim ant üzerine yemin ediyorum. Birini bozarsam, diğerini de bozmuş sayılacağım. Yemin ederim!"

"Tamam," dedi Moiraine, genç kadının alnına dokunarak; Zarine ürperdi. "Onu bize getirdiğine göre, Perrin, o senin sorumluluğun altında."

"Benim mi!" diye ciyakladı Perrin.

"Ben kendimden başka kimsenin sorumluluğu altında değilim!" diye neredeyse bağırdı Zarine.

Aes Sedai, ikisi ağızlarını hiç açmamış gibi sakin sakin devam etti. "Min'in atmacasını buldun galiba, *ta'veren*. Onun cesaretini kırmaya çalıştım, ama öyle görünüyor ki ben ne yaparsam yapayım omzuna tüneyecek. Desen senin için geleceği örüyor, anlaşılan. Ama şunu hatırla. Zorunlu kalırsam senin ipliğini Desen'den keserim. Ve kız olması gerekenleri tehlikeye sokarsa, sen de onun kaderini paylaşırsın."

"Onun gelmesini ben istemedim!" diye itiraz etti Perrin. Moiraine sakin sakin Aldieb'e bindi, pelerinini beyaz kısrağın üzerine yaydı. "Onu ben istemedim!" Loial ona bakarak omuzlarını silkti ve sessizce ağzını oynattı. Kuşkusuz Aes Sedai kızdırmanın tehlikeleri hakkında bir deyiş.

"Sen *ta'veren* misin?" dedi Zarine inanamıyormuşcasına. Bakışları Perrin'in sağlam köylü kıyafetleri üzerinde dolaştı ve sarı gözlerinde durdu. "Eh, belki de öyle. Her neysen, kadın seni de benim kadar kolaylıkla tehdit ediyor. Min kim? Senin omzuna tüneyeceğimi söylerken ne kastetti?" Yüzü gerildi. "Beni kendi sorumluluğun haline getirmeye çalışırsan kulaklarını keserim. Beni duydun mu?"

Perrin yüzünü buruşturarak ipi çözülmüş yayını Çevik'in böğrüne, kolanlarının altına kaydırdı ve eyere tırmandı. Gemide geçen günlerden sonra yerinde duramayan at, Perrin dizginleri sıkı sıkı tutana ve boynunu okşayana kadar isminin hakkını verdi.

"Bunların hiçbiri yanıt hak etmiyor," diye hırladı. *Min ona söylemiş! Kavrul e mi, Min! Sen de yan, Moiraine! Sen de Zarine!* Rand ya da Mat'in her yandan kadınlar tarafından sıkıştırıldığını hiç hatırlamıyordu. Emond Meydanı'ndan ayrılmadan önce kendisinin de. Yalnızca Nynaeve vardı. Ve elbette Luhhan Hanım; kadın demirhane dışında her yerde onu ve Luhhan Usta'yı yönetiyordu. Egwene'de de böyle bir yatkınlık vardı,

ama daha çok Rand'la ilgileniyordu. Egwene'in annesi al'Vere Hanım hep gülümserdi, ama her zaman her şey sonunda onun istediği gibi yapılırdı. Ve Kadın Kurulu'nun gözü de herkesin üstündeydi.

Perrin kendi kendine homurdanarak eğildi ve Zarine'in kolunu yakaladı; kız ciyakladı, Perrin onu eyerin üstüne, arkasına çekerken neredeyse bohçasını düşürecekti. O bölünmüş etekler Çevik'e bacaklarını ayırarak oturmasını kolaylaştırıyordu. "Moiraine sana bir at almalı," diye mırıldandı Perrin. "Onca yolu yürüyemezsin."

"Güçlüsün, demirci," dedi Zarine, kolunu ovalayarak, "ama ben bir demir parçası değilim." Kıpırdandı, bohçasını ve pelerinini aralarına tıktı. "Gerekirse ben kendi atımı satın alabilirim. Nereye kadar onca yolu?"

Lan rıhtımdan şehire yönelmişti bile. Moiraine ve Loial arkasındaydı. Ogier başını çevirip Perrin'e baktı.

"Soru yok, unuttun mu? Ve adım Perrin, Zarine. 'Koca adam' ya da 'demirci' ya da başka bir şey değil. Perrin. Perrin Aybara."

"Benimki de Faile, kıvırcık kafa."

Perrin hırlayarak Çevik'i diğerlerinin ardından topukladı. Zarine atın sağrısından düşmemek için Perrin'in beline sarılmak zorunda kaldı. Perrin onun kahkaha attığını duyduğunu sandı.

13

PORSUĞU YATIŞTIRMAK

Şehrin gürültüsü, Perrin'in Caemlyn ve Cairhien'den hatırladığı onca patırtıyla Zarine'in kahkahasını –eğer gerçekten kahkaha idiyse– boğdu. Burada sesler farklıydı, daha yavaş ve farklı bir perdedendi, ama bir yandan da aynıydı. Kaba, düzensiz döşeme taşları üzerinde çizme, tekerlek ve nal sesleri, yük ve binek arabalarının gıcırdayan dingilleri, hanlardan ve meyhanelerden süzülen müzik, şarkı ve kahkahalar. Sesler. İnsanın kafasını dev bir arı kovanına sokması gibi bir uğultu. Yaşayan, büyük bir şehir.

Bir yan sokakta örse vurulan çekicin tangırtısını işitti ve farkında olmadan omuzlarını oynattı. Çekiç ve maşa tutmayı, darbeleriyle şekillendirdiği kor beyaz metalin kıvılcımlar saçmasını özlemişti. Demirhane sesleri arkasında giderek yok oldu, arabaların gürültüsü, sokaklardaki dükkan sahiplerinin ve insanların mırıltısı altında kayboldu. Onca insanın ve atın, yemeğin ve fırının, şehirlere özgü yüz değişik kokunun altında, bataklık ve tuzlu su kokusu vardı.

Şehrin içinde ilk kez bir köprüye geldiklerinde şaşırdı –otuz adım genişliğinde alçak bir taş kemerdi bu– ama üçüncü benzer köprüde Illian'ın sokaklar kadar kanallarla da kaplı olduğunu ve o kanalların içinde sırıklarla yüklü mavnaları sürükleyen adamlara, ağır arabaları yürütmek

için kırbaç savuranlar kadar sık rastlandığını anladı. Tahtırevanlar ve zaman zaman zengin bir tüccar ya da asil taşıyan, kapısına arma ya da aile simgesi resmedilmiş cilalı arabalar sokaktaki kalabalığın içinde dolanıyordu. Erkeklerin çoğu dudakların üstünü çıplak bırakan tuhaf sakallar bırakmıştı. Kadınlar arasında boyuna dolayacak eşarpların bağlı olduğu geniş kenarlı şapkalar yaygındı.

Bir kez geniş bir meydanı geçtiler, meydan on beş kulaç yüksekliğinde, iki kulaç genişliğinde, tepesinde zeytin dalı oymalarından çelenkler dışında hiçbir şey taşımayan sütunlarla çevriliydi. Meydanın iki yanında, kenarında sütunlar dizilmiş yürüyüş yolları, havadar balkonları, ince kuleleri ve mor çatıları olan iki muazzam beyaz saray duruyordu. İlk bakışta birbirlerinin tıpatıp yansıması gibi görünüyorlardı, ama sonra Perrin birinin her boyutta diğerinden biraz daha küçük, kulelerinin belki bir adım daha kısa olduğunu fark etti.

"Kral'ın sarayı," dedi Zarine arkasından, "ve Büyük Konsey Konağı. İlk Illian Kralı, kendi sarayından daha büyük bir saray yapmadıkları sürece Dokuzlar Konseyi'nin dilediği sarayı alabileceğini söylemiş. Bu yüzden Konsey Kral'ın sarayını tıpatıp taklit etmiş, ama her ölçü altmış santim daha kısa yapılmış. O günden bu yana Illian hep böyledir. Kral ve Dokuzlar Konseyi devamlı çatışırlar ve Meclis her ikisiyle birden mücadele eder. Böylece onlar savaşlarını verirken halk, üzerlerinde kimsenin baskısını hissetmeden dilediği gibi yaşar. Bir şehre bağlı olmak zorundaysan, kötü bir yaşam biçimi değil. Sanırım bilmek istersin, demirci, burası Tammaz Meydanı, Avcı Andını içtiğim yer. Sanırım sonunda sana o kadar çok şey öğreteceğim ki kimse saçlarında kalmış samanları fark etmeyecek."

Perrin dilini tutmak için çabaladı ve bir daha hiçbir şeyi açık açık seyretmemeye karar verdi.

Kimse Loial'i sıradışı karşılamamış gibiydi. Birkaç kişi dönüp tekrar baktı ve küçük çocuklar bir süre peşinden koşturdu, ama Ogierler Illian'da biliniyor gibiydi. Halk sıcaklığı ve nemi de fark etmiyordu sanki.

Loial bu sefer insanların kendisini kabullenmesinden memnun görünmüyordu. Uzun kaşları yanaklarına kadar sarkmıştı ve kulakları düşmüştü, ama Perrin bunun sebebinin hava olduğundan emin değildi. Kendi gömleği terden ve nemden derisine yapışmıştı.

"Burada başka Ogierler bulacağından mı korkuyorsun, Loial?" diye sordu. Zarine'in arkasında kıpırdandığını hissetti ve diline lanet etti. Kadının Moiraine'in anlatmaya niyetliğinden de azını bilmesini sağlamaya kararlıydı. Belki bu şekilde sıkılır ve giderdi. *Artık Moiraine gitmesine izin verirse. Yak beni, omzuma tünemiş lanet bir atmaca istemiyorum, güzel olsa bile.*

Loial başını salladı. "Bazen taş ustalarımız buraya gelir." Sesi yalnızca bir Ogier için değil, herkes için fısıltı gibi çıkmıştı. Perrin bile zar zor duyabilmişti. "Yani, Shangtai Yurdu'ndan ustalar. Illian'ın bir kısmını –Meclis Sarayı'nı, Büyük Konsey Köşkü'nü, bazı başka binaları– yapan bizim *yurdumuzdan* ustalardı ve ne zaman onarım gerekse hep bizi çağırırlar. Perrin, burada Ogier varsa, beni *yurda* dönmeye zorlarlar. Bunu daha önce düşünmeliydim. Burası beni huzursuz ediyor, Perrin." Kulakları tedirgin tedirgin oynadı.

Perrin Çevik'i yaklaştırdı ve uzanıp Loial'in omzunu okşadı. Epey yükseğe, başının üzerine uzanması gerekmişti. Arkasındaki Zarine'in farkında olduğundan, sözlerini dikkatle seçti. "Loial, Moiraine'in seni götürmelerine izin vereceğini sanmıyorum. Uzun süredir bizimlesin ve bizimle kalmanı istiyor gibi. Seni götürmelerine izin vermez, Loial." *Neden olmasın,* diye merak etti aniden. *Beni yanında tutuyor, çünkü Rand için önemli olabileceğimi düşünüyor ve belki de bildiklerimi başkalarına anlatmamı istemiyor. Belki onun kalmasını da bu yüzden istiyordur.*

"Elbette, vermez," dedi Loial, biraz daha güçlü bir sesle. Kulakları dikildi. "Hem, faydalı oluyorum. Yine Yollarda yolculuk etmesi gerekebilir ve ben olmadan yapamaz." Zarine Perrin'in arkasında kıpırdandı ve Perrin Loial ile gözgöze gelmeye çalışarak başını iki yana salladı. Ama Loial bakmıyordu. Ağzından çıkan lafın sonradan farkına varmış gibiydi

ve kulaklarındaki tüyler azıcık aşağı yattı. "Umarım sebep bu değildir, Perrin." Ogier çevrelerindeki şehre baktı ve kulakları yine yattı. "Buradan hoşlanmadım, Perrin."

Moiraine Lan'e yaklaştı ve alçak sesle konuştu, ama Perrin sözlerini yakalamayı başardı. "Bu şehirde yolunda olmayan bir şeyler var." Muhafız başını salladı.

Perrin omuzlarının arasında bir kaşıntı hissetti. Aes Sedai'nin sesi sert çıkmıştı. *İlk önce Loial, şimdi de o. Göremediğim ne var?* Güneş ışığında çatılar parlıyor, solgun taş duvarlarda yansımalar oluşuyordu. O binaların içleri serin olabilirmiş gibi görünüyordu. Binalar temiz ve parlaktı, insanlar da öyle. İnsanlar.

Başta sıradışı bir şey göremedi. İşlerinin peşinde koşuşturan, maksatlı ama Perrin'in kuzeyde alışık olduğundan daha yavaş, erkekler ve kadınlar. Bunun sıcak ve parlak güneş yüzünden olabileceğini düşündü. Sonra bir fırıncı çırağının kafasının üzerinde dengelediği büyük bir tepsi içinde taze somunlarla sokakta yürümesini izledi; genç adam yüzünü buruşturmuştu. Bir dokumacı dükkanının önündeki kadın, incelemesi için parlak renkli kumaş toplarını kaldıran adamı ısıracakmış gibi görünüyordu. Köşedeki jonklör dişlerini gıcırdatıyor, önünde, yerde duran şapkasına para atan insanlara, onlardan nefret ediyormuş gibi bakıyordu. Herkes böyle görünmüyordu, ama Perrin'e her beş surattan birinde öfke ve nefret var gibi gelmişti. Ve o insanlar bunun farkında bile değildi.

"Sorun ne?" diye sordu Zarine. "Gerildin. Sanki bir kayaya tutunuyorum."

"Bir gariplik var." dedi Perrin ona. "Ne olduğunu bilmiyorum, ama bir gariplik var." Loial hüzünle başını salladı ve onu geri götüreceklerini mırıldandı.

Onlar atlarını sürerken çevrelerindeki binalar değişmeye başladı, Illian'ın diğer yanında geçtikleri köprülerden daha fazla köprü geçtiler. Artık açık renk taşlar cilalanmamış, çıplak duruyordu. Kuleler ve saraylar yerlerini hanlara ve depolara bıraktı. Sokaklardaki erkeklerin çoğu ve

bazı kadınlar, tuhaf, yuvarlanır gibi bir yürüyüş tarzına sahipti; hepsi gemiciler gibi çıplak ayaklıydı. Havadaki zift ve kenevir, yeni kesilmiş veya kurutulmuş tahta kokuları güçlüydü, en baskınıysa ekşi çamur kokusuydu. Kanalın kokusu da değişti, Perrin'in burnunu kırıştırmasına sebep oldu. *Lazımlık,* diye düşündü. *Lazımlık ve eski tuvalet.* Midesi bulandı.

"Çiçek Köprüsü," diye bildirdi Lan, bir başka alçak köprüyü geçerlerken. Derin derin nefes aldı. "Ve şimdi Hoşrayiha Mahallesindeyiz. Illianlılar şair bir halktır."

Zarine Perrin'in sırtına yaslanarak kahkahasını bastırdı.

Muhafız, aniden Illian'ın ağır hızına dayanamamaya başlamış gibi onları sokaklardan geçirip bir hana getirdi. Han iki katlı, kaba, yeşil damarlı taşlar ve açık yeşil kiremitlerden yapılmış bir binaydı. Akşam yaklaşıyordu, güneş batarken ışık yumuşuyordu. Hava sıcaklığı biraz azalıyordu, ama fazla değil. Hanın önündeki ata binme taşına oturmuş oğlanlar sıçrayıp atları almaya koştular. Siyah saçlı bir oğlan Loial'e Ogier olup olmadığını sordu ve Loial olduğunu söylediğinde oğlan tatmin olmuş şekilde başını sallayarak, "Ben de öyle düşünmüştüm zaten," dedi. Loial'in verdiği parayı havaya atıp tutarak iri atı götürdü.

Perrin diğerlerinin arkasından içeri girmeden önce, hanın tabelasına bakarak kaşlarını çattı. Beyaz çizgili bir porsuk arka ayakları üzerinde dans ediyordu. Karşısındaki adam gümüş bir kürek taşıyor gibiydi. Porsuğu Yatıştırmak, diyordu tabela. *Duymadığım bir hikaye olmalı.*

Salonun zemini talaş kaplıydı, hava ise tütün dumanı. Aynı zamanda şarap, mutfakta pişen balık ve ağır, çiçeksi bir parfüm kokusu vardı. Yüksek tavandaki kirişler kaba yontulmuş ve eskilikten kararmıştı. Akşamın bu erken saatinde, basit işçi ceketleri ve yelekleri giymiş adamlar ve birkaç denizci, tabure ve sıraların ancak dörtte birini doldurmuştu. Hepsi parfümün geldiği yöne, on iki telli bir kanun tıngırdatarak şarkı söyleyen, eteklerini sallayarak dans eden güzel, kara gözlü bir kıza bakıyordu. Kızın bol, beyaz bluzunun boynu oldukça açıktı. Perrin ezgiyi tanıdı –"Dans Eden Kız" –ama kızın söylediği sözler bildiklerinden farklıydı.

"Lugardlı bir kız geldi köye, ne görecekse görmeye.
Göz kırpıp gülümsedi, ve oltasıyla
bir, iki, üç oğlan çekti.
İnce ayak bileği ve inci gibi teniyle
bir gemi sahibini mest etti,
Neşeyle kahkaha attı ve hafifçe içini çekti,
Dilediğini yaptı özgürce. Özgürce.

Kız yeni bir bölüme başladı ve Perrin sözleri duyunca kıpkırmızı kesildi. Tenekeci kızların dansından sonra onu hiçbir şeyin şoke edemeyeceğini sanıyordu, ama o dans yalnızca imayla sınırlıydı. Bu kız ise açık açık söylüyordu.

Zarine ezgiyle başını sallıyor ve sırıtıyordu. Perrin'e bakarken sırıtışı genişledi. "Bak sen, senin yaşında bir adamın kızarabileceğini hiç sanmazdım, çiftçi çocuk."

Perrin ona dik dik baktı ve aptalca olduğunu bildiği bir şey söyleyecekken kendini tuttu. *Neye uğradığımı anlamadan bu lanet kadın beni yerimde sıçratıyor. Işık, iddiaya girerim hiç kız öpmediğimi düşünüyordur!* Şarkıcı kızın söylediklerini dinlememeye çalıştı. Yüzündeki kızarmanın önüne geçmezse Zarine'in ona takılmaya devam edeceği kesindi.

Onlar içeri girdiğinde hancı kadının yüzünde bir şaşkınlık belirmişti. Saçları ensesinde büyükçe bir topuz halinde toplanmış olan iri, tombul bir kadındı ve etrafa güçlü bir sabun kokusu yayıyordu. Kadın şaşkınlığını hemen bastırdı ve Moiraine'e doğru seğirtti.

"Mari Hanım," dedi, "sizi burada göreceğimi hiç sanmıyordum." Perrin ile Zarine'e bakarak tereddüt etti, bir kez de Loial'e baktı, ama ikisine fırlattığı sorgulayan bakışla değil. Ogier'i görünce gözleri parlamıştı aslında, ama dikkati tamamen "Mari Hanım"ın üzerindeydi. Sesini alçaltı, "Güvercinlerim güvenle geldi mi?" Lan'i Moiraine'in bir parçası olarak kabul etmiş gibiydi.

"Eminim gelmişlerdir, Nieda," dedi Moiraine. "Ben uzaktaydım, ama

Adine'in bildirdiğin her şeyi not ettiğinden eminim." Masanın üzerinde şarkı söyleyen kızı kınamayan gözlerle izledi. Yüzünde başka ifade de yoktu. "Porsuk buraya son geldiğim zamandan daha sessiz."

"Ya, Mari Hanım, öyle. Öyle görünüyor ki hödükler henüz kışı atlatamadı. Bu kışın sonuna kadar, on yıldır Porsuk'ta kavga çıkmamıştı." Şarkıcının yakınında oturmayan tek adama doğru başını salladı. Adam Perrin'den bile iriydi ve sırtını duvara yaslamış, kalın kollarını kavuşturmuş ayakta duruyor, ayağını ezgiyle yere vuruyordu. "Bili bile onlara hakim olmakta güçlük çekiyordu, bu yüzden akıllarını öfkeden uzaklaştırmak için kızı tuttum. Altara'dan bir yerden geliyormuş." Başını eğdi, bir an dinledi. "Sesi güzel, ama onun yaşındayken ben daha iyi şarkı söylüyordum –ya, dansım da daha iyiydi."

Perrin bu dev kadının masanın üzerinde dans ederek o şarkıyı –bir dize işitti; "İç gömleği bile giymem. Giymem"– söylediğini düşününce ağzı açık kaldı. Ta ki Zarine kaburgalarına sıkı bir yumruk indirene kadar. Homurdandı.

Nieda ona baktı. "Boğazın için sana biraz bal ve sülfür karıştırayım, evlat. Hava ısınmadan üşütmek istemezsin. Hele kolunda öyle güzel bir kız varken hiç."

Moiraine Perrin'e, işine karıştığını anlatmak istermiş gibi baktı. "Dövüşlerden bahsetmen tuhaf," dedi. "Yeğeninin bu tür şeyleri başarıyla engellediğini hatırlıyorum. İnsanları bu kadar sinirli kılacak bir şey mi oldu?"

Nieda bir an düşündü. "Belki. Söylemek zor. Genç lordlar havanın daha güzel koktuğu yerlerde yapamadıkları kız peşinde koşmak ve içmek gibi şeyler için hep rıhtımlara gelirler. Belki artık, kış zorlu geçtiği için daha sık geliyorlardır. Belki. Diğerleri de birbirleriyle daha sık dalaşıyor. Gerçekten de zorlu bir kış oldu. Bu erkekleri ve kadınları daha sinirli hale getiriyor. Onca yağmur ve soğuk. Öyle ki, iki sabah uyandığımda lavabomda buz buldum. Geçen kış kadar zorlu değil elbette, ama o bin senede bir görülecek bir kıştı. Beni gökten donmuş su yağdığını

anlatan gezginlerin hikayelerine inandıracak kadar zorlu." Buna ne kadar az inandığını göstermek için kıkırdadı. Bu sesin bu kadar iri bir kadından çıkması Perrin'e tuhaf geliyordu.

Perrin başını iki yana salladı. *Kara inanmıyor mu?* Ama kadın bu havanın serin olduğunu düşünüyorsa, Perrin kadının kara inanmamasına inanırdı.

Moiraine düşünceli düşünceli başını eğdi, başlığı yüzünü gölgeliyordu.

Masanın üzerindeki kız yeni bir bölüm söylüyordu ve Perrin kendini elinde olmadan onu dinlerken buldu. Kızın söylediği şeyleri yapan herhangi bir kadın duymamıştı, ama ilgi çekici geliyordu. Zarine'in onu izlediğini fark etti ve dinlemiyormuş gibi yapmaya çalıştı.

"Son zamanlarda Illian'da sıradışı ne oldu?" dedi Moiraine sonunda.

"Sanırım Lord Brend'in Dokuzlar Konseyi'ne yükselmesine sıradışı diyebilirsiniz," dedi Nieda. "Talih beni dürtüklesin, bu kıştan önce adamın adını duyduğumu bile hatırlamıyorum, ama şehre geldi –diyorlar ki Murandy sınırının yakınından bir yerden– ve bir hafta içinde Konsey'e girdi. İyi bir adam ve Dokuzlar içinde en güçlüsü olduğunu söylüyorlar –en yeni üye olduğu ve tanınmadığı halde artık başı o çekiyormuş– ama bazen adam hakkında tuhaf rüyalar görüyorum."

Moiraine ağzını açtı –Nieda'ya son birkaç geceyi kastettiğini söylemek için, Perrin bundan emindi– ama duraksadı ve bunun yerine, "Ne tür tuhaf rüyalar, Nieda?" dedi.

"Ah, aptal şeyler, Mari Hanım. Aptal şeyler işte. Gerçekten dinlemek istiyor musunuz? Lord Brend'i tuhaf yerlerde gördüm, havada asılı köprülerde yürüyordu. O rüyaların hepsi sisliydi, ama her gece geldiler. Böyle şey duydunuz mu? Aptallık, Talih beni dürtüklesin! Ama yine de tuhaf. Bili de aynı rüyaları gördüğünü söyledi. Bence benim rüyalarımı duyup etkileniyor. Sanırım bazen pek akıllıca davranmıyor, bizim Bili."

"Ona haksızlık ediyor olabilirsin," dedi Moiraine usulca.

Perrin karanlık başlığı içindeki kadına baktı. Sarsılmış görünüyordu,

Ghealdan'da yeni bir sahte Ejder çıktığını duyduğu zamankinden daha fazla sarsılmış. Perrin korku kokusu alamıyordu, ama... Moiraine korkuyordu. Moiraine'in öfkelenmesinden çok daha dehşet verici bir düşünceydi bu. Onu öfkeli hayal edebiliyordu; korkabileceğini ise hayal bile edemiyordu.

"Nasıl da çenem düştü," dedi Nieda, ensesindeki topuzu okşayarak. "Sanki benim aptal rüyalarımın önemi varmış gibi." Yine kıkırdadı. Hızlı bir kıkırdama; kara inanmak kadar aptalca değildi bu. "Sesiniz yorgun çıkıyor, Mari Hanım. Size odalarınızı göstereyim. Ve sonra yeni yakalanmış kırmızı-çizgi ile bir yemek."

Kırmızı-çizgi? Bunun bir balık olması gerektiğini düşündü; pişmekte olan balığın kokusunu alabiliyordu.

"Odalar," dedi Moiraine. "Evet. Oda tutacağız. Yemek bekleyebilir. Gemiler. Nieda, Tear'a hangi gemiler gidiyor? Yarın erken. Bu gece yapmam gerekenler var." Lan kaşlarını çatarak ona baktı.

"Tear'a mı, Mari Hanım?" Nieda kahkaha attı. "Hiç yok. Dokuzlar bir ay önce gemilerin Tear'a gitmesini yasakladı, Tear'dan gelenler de buraya uğramıyor, ancak Deniz Halkının yasağa aldırdığını sanmıyorum. Ama limanda Deniz Halkı gemisi yok. Bu tuhaf. Dokuzlar'ın emrini kastediyorum. Üstelik normalde onun önderliği olmadan tek adım atsalar sesini yükselten Kral'dan da bu konuda çıt çıkmıyor. Ya da belki tam olarak öyle değildir. Hep Tear'a savaş açılacağı söyleniyor, ama ordu için malzeme taşıyan tekneciler ve arabacılar askerlerin kuzeye, Murandy'ye baktığını söylüyor."

"Gölge'nin yolları dolaşıktır," dedi Moiraine gergin bir sesle. "Yapmamız gerekeni yapmalıyız. Odalar, Nieda. Ve sonra, o sözünü ettiğin yemeği yeriz."

Porsuk'un genel görünüşüne rağmen Perrin'in odası beklediğinden daha rahattı. Yatak geniş, şilte yumuşaktı. Kapı eğilmiş çıtalardan yapılmıştı ve pencereyi açtığı zaman odaya liman kokuları taşıyan bir rüzgar doldu. Kanaldan gelen kokular da karışmıştı içine, ama en azından se-

rinleticiydi. Pelerinini, sadağını ve baltasını askılara astı, yayını bir köşeye dikti. Başka her şeyi heybelerde ve battaniye rulosunda bıraktı. Gece sakin olmayabilirdi.

Moiraine daha önce korkmuş gibi konuşmuşsa da, bu gece yapması gereken şeyler olduğunu söylerkenki halinin yanında hiçbir şeydi bu. Bir an için, kafasını yabanarısı yuvasına sokacağını ve onları çıplak parmaklarıyla ezeceğini ilan eden bir kadından yayılacak kadar büyük bir korku kokusu almıştı burnu. *Işık aşkına, neyin peşinde bu kadın? Moiraine korkuyorsa, benim dehşete düşmem gerekir.*

Düşmediğini fark etti. Dehşete düşmemişti, korkmamıştı bile. Aslında... heyecanlıydı. Bir şeyin olmasına hazır, neredeyse hevesli. Kararlı. Duyguları tanıdı. Savaşmadan önce kurtların hissettikleriydi. *Yak Beni, korkmayı tercih ederdim!*

Loial dışında salona ilk inen o olmuştu. Nieda onlar için geniş bir masa ve sıra yerine çubuklu sırtları olan sandalyeler ayarlamıştı. Hattâ Loial'in sığabileceği kadar büyük bir sandalye de bulmuştu. Odanın karşısındaki kız zengin bir tüccar hakkında şarkı söylüyordu. Adam atlarını olanaksız bir şekilde kaybetmiş, sonra bir sebepten arabayı kendi çekmeye karar vermişti. Dinleyen adamlar kahkahayla kükrüyordu. Pencereler karanlığın Perrin'in beklediğinden erken geldiğini gösteriyordu; hava yağmura hazırlanıyormuş gibi kokuyordu.

"Bu handa bir Ogier odası var," dedi Loial, Perrin otururken. "Anlaşılan Illian'daki her handa varmış. Taş ustaları geldiğinde Ogier müşteri çekmeyi umuyorlarmış. Nieda çatısının altında bir Ogier bulunmasının şans getirdiğini söylüyor. Fazla Ogier müşteri bulduklarını sanmıyorum. Çalışmak için Dışarı gittiklerinde Taş Ustaları hep bir arada kalır. İnsanlar çok aceleci, İhtiyarlar hep sinirlerin kızışacağından ve birinin baltasına uzun bir sap takacağından korkar." Şarkıcının çevresindeki adamları, onlardan bunu beklermiş gibi süzdü. Kulakları yine yatmıştı.

Zengin tüccar, kahkahalar eşliğinde arabasını kaybetmek üzereydi. "Illian'da Shangtai Yurdu'ndan Ogier olup olmadığını öğrendin mi?"

"Varmış, ama Nieda kışın gittiklerini söyledi. İşlerini bitirmemişler. Bunu anlamıyorum. Ustalar para ödendiği sürece işlerini eksik bırakmazlar ve Nieda konunun bu olmadığını söyledi. Bir sabah çekip gitmişler, geceleyin bazıları Maredo Geçidi'nde yürüdüklerini görmüş. Perrin, bu şehirden hoşlanmıyorum. Neden, bilmiyorum, ama beni... huzursuz ediyor."

"Ogierler," dedi Moiraine, "bazı şeylere karşı duyarlıdır." Yüzü hâlâ gizliydi. Anlaşılan Nieda birini gönderip Moiraine için koyu mavi ketenden hafif bir pelerin aldırmıştı. Kadındaki korku kokusu yok olmuştu, ama sesi sıkı kontrol altında gibi geliyordu. Lan Moiraine'in sandalyesini tuttu; Muhafız'ın gözleri endişeliydi.

Son inen Zarine'di, parmaklarını yeni yıkanmış saçlarında gezdiriyordu. Üzerindeki bitki kokusu öncekinden de güçlüydü. Nieda'nın masaya koyduğu tabağa baktı ve alçak sesle, "Balıktan nefret ederim," diye mırıldandı.

Şişman kadın yemeklerin hepsini raflı, küçük bir arabada getirmişti; arabanın bazı yerleri tozluydu, Moiraine'in onuruna depodan çıkarılmış gibiydi. Tabaklar, kenarları kopmuş olsalar da, Deniz Halkı porseleniydi.

"Ye," dedi Moiraine, doğrudan Zarine'e bakarak. "Her öğünün sonuncusu olabileceğini hatırla. Bizimle yolculuk etmeyi sen seçtin, bu yüzden bu gece balık yiyeceksin. Yarın, ölebilirsin."

Perrin kırmızı çizgili, neredeyse yuvarlak beyaz balığı tanımıyordu, ama kokusu güzeldi. Tabağına servis çatalıyla iki tane aldı ve lokmasının üzerinden Zarine'e sırıttı. Balıkların tadı da güzeldi, hafifçe baharatlıydı. ***Pis balıklarını ye, atmaca***, diye düşündü. Zarine'in onu ısırmak üzereymiş gibi göründüğünü de düşündü.

"Kızın şarkısını kesmemi ister misiniz, Mari Hanım?" diye sordu Nieda. Masaya bir tas bezelye ve bir tür sert lapa koyuyordu. "Yemeğinizi sessizlik içinde yiyebilmeniz için?"

Gözlerini tabağına dikmiş olan Moiraine duymamış gibiydi.

Lan bir an dinledi –tüccar sırasıyla arabasını, pelerinini, çizmelerini, altınlarını ve giysilerinin kalanını yitirmişti, şimdi yemek karşılığında bir domuzla güreşmesi gerekiyordu– ve başını iki yana salladı. "Bizi rahatsız etmiyor." Bir an, Moiraine'e bakmadan önce gülümseyecek gibi oldu. Sonra endişe gözlerine geri döndü.

"Sorun ne?" dedi Zarine. Balığına hiç bakmıyordu. "Sorun olduğunu biliyorum. Karşılaştığımızdan beri yüzünde böyle bir ifade görmedim, taş surat."

"Soru yok!" dedi Moiraine keskin bir sesle. "Sana söylediğim kadarını bileceksin, daha fazlasını değil!"

"Peki ne söyleyeceksin bana?" diye sordu Zarine.

Aes Sedai gülümsedi. "Balığını ye."

Bundan sonra yemek, odada süzülen şarkılar dışında sessizlik içinde devam etti. Bir şarkı karısının ve kızlarının soytarısı olan, ama şişinme huyundan hiçbir şey yitirmeyen zengin bir adam hakkındaydı. Bir başkası üzerinde giysileri olmadan yürüyüşe çıkmaya karar veren dalgın bir genç kadın, bir diğeri at yerine kendini nallamayı başaran bir demirci hakkındaydı. Zarine sonuncusunu dinlerken gülmekten boğulacaktı neredeyse, hattâ boş bulunup balıktan bir lokma aldı ve aniden, ağzına çamur koymuş gibi yüzünü buruşturdu.

Ben ona gülmeyeceğim, dedi Perrin kendi kendine. *Ne kadar aptal görünürse görünsün, ona görgünün nasıl bir şey olduğunu göstereceğim.* "Tadı güzel, değil mi?" dedi. Zarine ona ters bir bakış fırlattı, Moiraine düşüncelerini kestiği için kaşlarını çattı. Masadaki tek konuşma bu oldu.

Rezil bir şeyin kokusu Perrin'in ensesindeki tüyleri diken diken ettiği sırada Nieda tabakları topluyor, masaya peynir tabaklarını diziyordu. Bu, olmaması gereken bir şeyin kokusuydu ve bu kokuyu daha önce iki kez almıştı. Huzursuzca salona bakındı.

Kız hâlâ bir öbek dinleyicinin ortasında şarkı söylüyor, kapıdan giren bazı adamlar odada yürüyor ve Bili ayakta durmuş, kanunun temposu-

na ayağıyla eşlik ediyordu. Nieda topuzunu okşadı, odaya hızlı bir bakış fırlattı ve dönüp arabayı iterek uzaklaştı.

Perrin arkadaşlarına baktı. Loial her zamanki gibi ceketinin cebinden bir kitap çıkarmıştı, nerede olduğunu unutmuş gibiydi. Zarine dalgın dalgın bir beyaz peynir parçasını yuvarlayarak önce Perrin'e, sonra Moiraine'e, sonra yine Perrin'e bakıyor, bir yandan da bakmıyormuş gibi yapıyordu. Ama Perrin'in asıl ilgilendiği Lan ve Moiraine'di. Onlar bir Myrddraal'i, bir Trolloc'u, herhangi bir Gölgedölü'nü yüz adım yaklaşmadan hissedebilirdi, ama Aes Sedai önündeki masaya dalgın dalgın bakıyordu, ve Muhafız onu izleyerek sarı peynir kesiyordu. Ama yanlışlık kokusu oradaydı, tıpkı Jarra'da ve Remen'in kenarında olduğu gibi, ve bu sefer yok olmuyordu. Salonun içindeki bir şeyden geliyor gibiydi.

Odayı yine inceledi. Duvarın dibinde duran Bili, odada yürüyen bazı adamlar, masanın üzerinde şarkı söyleyen kız, çevresinde oturan, kahkaha atan adamlar. *Odada yürüyen adamlar mı?* Adamlara kaşlarını çattı. Sıradan suratlı altı adam tam Perrin'in oturduğu yere doğru yürüyordu. Çok sıradan suratlar. Kızı dinleyen adamları incelemek için dönecekken yanlış kokunun altı adamdan geldiğini fark etti. Aniden, fark edildiklerini anlamış gibi adamların ellerinde bıçaklar belirdi.

"Bıçakları var!" diye kükredi Perrin ve peynir tabağını üstlerine fırlattı.

Salonda kargaşa patlak verdi, adamlar bağırdı, şarkıcı çığlık attı, Nieda Bili'ye bağırdı, her şey aynı anda oldu. Lan ayağa sıçradı ve Moiraine'in elinden bir ateş topu fırladı. Loial sandalyeyi sopa gibi kaldırdı ve Zarine küfrederek bir yana kaçtı. Onun elinde de bir bıçak vardı, ama Perrin olan biten başka şeyleri fark edemeyecek kadar meşguldü. O adamlar doğrudan ona bakıyor gibiydi ve Perrin'in baltası odasında, bir askıda asılıydı.

Bir sandalye yakalayarak çubuklu sırtı oluşturan kalın bacaklardan birini kopardı, sandalyenin kalanını adamlara fırlattı ve uzun sopasıyla işe koyuldu. Adamlar, Lan ve diğerleri yalnızca yollarının üzerindeki engellermiş gibi çıplak çelikle ona ulaşmaya çalışıyordu. Bu kalabalık için-

de Perrin'in tek yapabildiği ellerindeki bıçakları kendisinden uzaklaştırmaktı ve sopayı şiddetli savurduğunda altı saldırgan kadar Lan, Loial ve Zarine'i de tehlikeye atıyordu. Gözucuyla Moiraine'in yüzünde sinirli bir ifadeyle bir kenarda durduğunu fark etti; birbirlerine öyle karışmışlardı ki düşman kadar dostu da tehlikeye atmadan hiçbir şey yapamıyordu. Bıçak kullanan adamlardan hiçbiri ona bakmıyordu; Perrin'le aralarında bir engel oluşturmuyordu çünkü.

Perrin nefes nefese sıradan görünüşlü adamlardan birine öyle hızlı vurdu ki kemik kırılma sesi duydu ve aniden hepsinin yerde olduğunu fark etti. Her şey on beş dakika, hattâ daha fazla sürmüş gibiydi, ama Bili'nin yerde ölü yatan altı adama bakarak ellerini oynattığını gördü. Bili'nin kavga bitmeden yetişme fırsatı bile olmamıştı.

Lan'in yüzü her zamankinden de sertti; bedenleri tepeden tırnağa ama hoşnutsuzluk ifade eden bir hızla aramaya başladı. Loial hâlâ savurmak için kaldırdığı sandalyeyi tutuyordu; irkildi ve utangaç bir sırıtışla sandalyeyi indirdi. Moiraine Perrin'e bakıyordu. Bıçağını ölü adamların birinin göğsünden çıkaran Zarine de öyle. Yanlışlık kokusu, adamlarla birlikte ölmüşcesine kaybolmuştu.

"Gri Adamlar," dedi Aes Sedai yumuşak bir sesle, "ve senin peşindeydiler."

"Gri Adamlar mı?" Nieda yüksek sesle, sinirli sinirli kahkaha attı. "Aman, Mari Hanım, şimdi öcülere, umacılara, Hortlaklara ve Vahşi Av'da siyah köpeklerle at süren İhtiyar Ecel'e de inanmaya başladığınızı söylersiniz siz." Şarkı dinleyen adamlardan bazıları da güldü, ama ölü adamlar kadar Moiraine'e de huzursuz bakışlar fırlatıyorlardı. Şarkıcı da iri gözlerle Moiraine'e bakıyordu. Perrin ortalık iyice karışmadan önce gelen o tek ateş topunu hatırladı. Gri Adamlardan biri kavrulmuş görünüyordu ve etrafa mide bulandırıcı bir yanık kokusu saçıyordu.

Moiraine Perrin'den şişman kadına döndü. "Bir insan," dedi Aes Sedai sakin sakin, "Gölgedölü olmadan da Gölge'de yürüyebilir."

"Alı, evet, Karanlıkdostları." Nieda ellerini geniş kalçalarına dayadı ve

cesetlere kaşlarını çattı. Lan aramasını bitirmişti; Moiraine'e baktı ve herhangi bir şey bulmayı zaten beklememiş gibi başını iki yana salladı. "Büyük olasılıkla hırsızlar, ama hırsızların bir hana açık açık girecek kadar cesur olduklarını hiç duymamıştım. Daha önce Porsuk'ta hiç adam öldürülmemişti. Bili! Bunları çıkar, kanala at ve buraya da taze talaş dök. Arka kapıdan, aman. Bekçilerin uzun burunlarını Porsuk'a sokmalarını istemeyiz." Bili, olaya el atmakta geç kaldıktan sonra işe yaramaya hevesliymiş gibi başını salladı. İki eliyle iki ölü adamı kemerlerinden yakaladı ve mutfağa doğru taşıdı.

"Aes Sedai?" dedi kara gözlü şarkıcı. "Bayağı şarkılarımla sizi gücendirmek istememiştim." Göğsünün açıktaki kısmını, ki bu büyük kısmı demekti, elleriyle örtüyordu. "Dilerseniz başka şarkılar söyleyebilirim."

"Ne istiyorsan onu söyle, kızım," dedi Moiraine ona. "Beyaz Kule dünyadan sandığın kadar yalıtılmış değildir, ayrıca senin söyleyebileceklerinden daha kaba şarkılar duydum ben." Yine de artık herkesin Aes Sedai olduğunu bilmesinden memnun kalmamış gibi görünüyordu. Lan'e bir bakış fırlattı, keten pelerinini topladı ve kapıya yöneldi.

Muhafız hızla hareket edip önüne geçti ve kapının önünde alçak seslerle konuştular, ama Perrin hemen yanı başında fısıldaşıyorlarmış gibi işitebiliyordu söylediklerini.

"Bensiz gitmeyi mi düşünüyorsun?" dedi Lan. "Sana bağlanırken sağ kalmanı sağlamak için yemin ettim, Moiraine."

"Üstesinden gelecek donanıma sahip olmadığın bazı tehlikeler bulunduğunu her zaman biliyordun, Gaidin'im. Yalnız gitmeliyim."

"Moiraine..."

Kadın sözünü kesti. "Beni dinle, Lan. Başarısız olursam, anlayacaksın ve kendini Beyaz Kule'ye dönmek zorunda hissedeceksin. Zamanım olsa bile bunu değiştirmezdim. Benim intikamımı almak için nafile bir teşebbüste hayatını kaybetmene izin veremem. Perrin'i de yanına al. Gölge bana onun Desen'deki önemini gösterdi, ne olduğu açık olmasa da. Aptallık ettim. Rand o kadar güçlü bir *ta'veren* ki, yakınında iki tane da-

ha olmasının ne anlama gelebileceğini görmezden geldim. Perrin ve Mat varken Amyrlin olayların akışını etkilemeyi hâlâ başarabilir. Rand serbestken, bunu yapmak zorunda kalacak. Ona neler olduğunu anlat, Gaidin'im."

"Çoktan ölmüşsün gibi konuşuyorsun," dedi Lan kabaca.

"Çark dilediği gibi dokuyor ve Gölge dünyayı karartıyor. Beni dinle, Lan, ve itaat et. Yeminin böyleydi." Bundan sonra gitti.

14

GÖLGEKARDEŞLER

Kara gözlü kız yine masanın üzerine çıktı ve titrek sesle şarkı söylemeye başladı. Perrin ezgiyi "Aynora Hanım'ın Horozu" olarak biliyordu ve sözler farklı olsa da, hayal kırıklığı –ve hayal kırıklığına uğradığı için utanç– içinde şarkının gerçekten de bir horoz hakkında olduğunu gördü. Şarkıyı Luhhan Hanım bile onaylardı. *Işık, gittikçe Mat kadar kötü oluyorum.*

Dinleyicilerin hiçbiri şikayet etmedi; adamlardan bazılarının canı biraz sıkkın gibiydi, ama Moiraine'in neyi onaylayacağı hakkında şarkıcı kadar endişeli görünüyorlardı. Hiçbiri, gitmiş olsa bile bir Aes Sedai'ye kusur etmek istemiyordu. Bili geri döndü ve iki Gri Adam daha götürdü; dinleyicilerden birkaçı cesetlere baktı ve başlarını salladılar. İçlerinden biri talaşa tükürdü.

Lan gelip Perrin'in önünde durdu. "Onları nasıl fark ettin, demirci?" diye sordu sessizce. "Üstlerindeki kötülük lekesi Moiraine ve benim sezeceğimiz kadar güçlü değildir. Gri Adamlar fark edilmeden yüz askerin arasından geçebilir, aralarında Muhafızlar olsa bile."

Zarine'in gözlerinin üzerinde olduğunun farkında olan Perrin sesinin Lan'inkinden de alçak çıkması için çabaladı. "Ben... ben onların kokusunu aldım. Daha önce Jarra'da ve Remen'de de almıştım, ama her sefe-

rinde kaybolmuştu. İki seferde de biz oraya varmadan gitmişlerdi." Zarine'in işitip işitmediğinden emin değildi; kız dinlemeye çalışarak, ama aynı zamanda dinlemiyormuş gibi görünme çabasıyla öne eğiliyordu.

"Demek Rand'ı takip ediyorlardı. Şimdi de seni takip ediyorlar, demirci." Muhafız şaşırmış gibi görünmüyordu. Sesini daha normal bir düzeye yükseltti. "Ben çıkıp dışarıya bakacağım, demirci. Senin gözlerin benim kaçırdığım bir şeyi görebilir." Perrin başını salladı; yardım istemesi Muhafız'ın ne kadar endişelendiğini gösteriyordu. "Ogier, senin halkın da çoğundan iyi görür."

"Oh, ah," dedi, Loial. "Şey, sanırım ben de bir göz atabilirim." İri, yuvarlak gözleri yana, hâlâ yerde yatmakta olan iki Gri Adam'a kaydı. "Dışarıda bunlardan daha fazlası olduğunu sanmıyorum. Ya siz?"

"Ne arıyoruz, taş surat?" dedi Zarine.

Lan bir an onu süzdü, sonra bir şey söylememeye karar vermiş gibi başını iki yana salladı. "Ne bulabilirsek, kızım. Gördüğüm zaman anlarım."

Perrin baltasını almak için yukarı çıkmayı düşündü, ama Muhafız kapıya yöneldi ve kılıcı belinde değildi. *Ona ihtiyacı yok ki*, diye düşündü Perrin aksi aksi. *Kılıcı olmadan da aynı ölçüde tehlikeli*. Takip ederken sandalye bacağını bırakmadı. Zarine'in hançerinin hâlâ elinde olduğunu görünce rahatladı.

Gökyüzünde yoğun, siyah bulutlar geziniyordu. Sokak alacarakanlığın geç saatleri kadar karanlıktı ve insanlar yağmura yakalanmak için beklemeyip gittiğinden, boştu. Sokağın aşağısındaki köprünün üzerinde bir adam koşuyordu; etrafta Perrin'in gördüğü tek insan oydu. Rüzgar şiddetleniyor, düzensiz döşeme taşlarının üzerinde bir paçavra sürüklüyordu; at binmeye yardımcı olmak üzere yerleştirilmiş taşların altına sıkışmış bir başkası, küçük şaklamalar çıkararak dalgalanıyordu. Gök homurdandı ve gürledi.

Perrin burnunu kırıştırdı. O rüzgarda havaifişekkokusu vardı. *Hayır, tam olarak havaifişek değil*. Daha çok yanık sülfür gibi bir kokuydu. Neredeyse.

Zarine hançerinin ucuyla Perrin'in elindeki sandalye bacağına vurdu. "Gerçekten güçlüsün, koca adam. O sandalyeyi, çöplerden yapılmış gibi parçaladın."

Perrin homurdandı. Sonra daha dik durduğunu fark etti ve bilinçli olarak kamburunu çıkardı. *Aptal kız!* Zarine alçak sesle kahkaha attı ve Perrin aniden dikilse mi, olduğu gibi mi kalsa, bilemez oldu. *Aptal!* Bu sefer kendini kastetmişti. *Bakmıyor olmalısın. Ne bulmak için?* Sokaklardan başka bir şey görmüyordu, neredeyse yanık sülfür gibi gelen koku ve elbette Zarine'in kokusu dışında bir koku da almıyordu.

Loial de ne araması gerektiğini merak ediyor gibiydi. Tüylü kulağını kaşıdı, sokağın bir o yanına, bir bu yanına baktı, sonra diğer kulağını kaşıdı. Sonra hanın çatısına baktı.

Lan hanın yanındaki geçitten çıktı ve binaların altındaki karanlık gölgeleri inceleyerek sokağa adım attı.

"Belki gözden kaçırdığı bir şey vardır," diye mırıldandı, ama buna inanmakta zorlanıyordu. Geçide döndü. *Bakmak için çıktım, öyleyse bakayım. Belki gözden kaçırdığı bir şey vardır.*

Lan sokağın biraz ötesinde durmuş, ayağının önündeki döşeme taşlarına bakıyordu. Muhafız hızlı hızlı yürüyerek, ama bir şey takip ediyormuş gibi önüne bakarak hana yöneldi. Takip ettiği şey doğrudan ata binme basamaklarından birine geliyordu, han kapısının yakınındakine. Orada durdu, gri taş bloğun üzerine baktı.

Perrin geçide girmekten vazgeçti –Illian'ın bu kısmındaki kanallar kadar kötü kokuyordu orası– bunun yerine Lan'e yaklaştı. Muhafız'ın neye baktığını hemen gördü. Ata binme basamağının üzerinde, dev bir köpek ön pençelerini oraya koymuş gibi iki iz vardı. Yanık sülfür kokusu burada çok güçlüydü. *Köpekler taşta pençe izi bırakmaz. Işık, bırakmazlar!* Lan'in takip ettiği izi de seçebiliyordu. Köpek sokaktan yukarı, taşa kadar gelmiş, sonra geldiği yoldan dönmüştü. Sürülmüş bir tarladaki gibi iz bırakarak. *Ama bırakmazlar!*

"Karanlıktazısı," dedi Lan. Zarine'in nefesi kesildi. Loial usulca inledi.

Bir Ogier için usulca. "Karanlıkköpeği toprak üzerinde iz bırakmaz, demirci, çamur üzerinde bile bırakmaz, ama taş başka. Trolloc Savaşları'ndan bu yana Kıyamet Dağları'nın güneyinde Karanlıktazıları görülmemiştir. Bu köpek bir şey arıyordu, bence. Ve aradığını bulduğuna göre, efendisine söylemeye gitmiştir."

Beni mi? diye düşündü Perrin. *Gri Adamlar ve Karanlıktazıları beni mi arıyor? Bu çılgınlık!*

"Nieda'nın haklı olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu Zarine titrek bir sesle. "İhtiyar Ecel gerçekten de Vahşi Av'da at mı sürüyor? Işık! Bunun masal olduğunu sanıyordum."

"Aptallaşma, kızım," dedi Lan sertçe. "Karanlık Varlık serbest olsa hepimiz şimdi ölüden de beter olurduk." İzlerin uzaklaştığı yöne baktı. "Ama Karanlıktazıları yeterince gerçek. Neredeyse Myrddraaller kadar tehlikelidirler ve zor öldürülürler."

"Şimdi de Hortlaklardan bahsediyorsun," diye mırıldandı Zarine. "Gri Adamlar. Hortlaklar. Karanlıktazılarını. Beni Valere Borusu'na götürsen iyi olur, çiftçi çocuk. Bana başka ne sürprizler hazırladın?"

"Soru yok," dedi Lan ona. "Henüz pek az şey biliyorsun, bizi takip etmemeye yemin edersen Moiraine ettiğin andı bozabilir. Andı ben de bozabilirim, sonra gidebilirsin. Bozsan daha akıllıca olur."

"Beni korkutup kaçıramayacaksın, taş surat," dedi Zarine. "Ben o kadar kolay korkmam." Ama sesi korkmuş gibi çıkıyordu. Ve kokusu da korkmuş gibiydi.

"Bir sorum var," dedi Perrin, "ve bir yanıt istiyorum. Sen bu Karanlıkköpeklerini sezmedin, Lan, Moiraine de öyle. Neden?"

Muhafız bir süre sessiz kaldı. "Bunun yanıtı, demirci," dedi sonunda sertçe, "senin, benim, ikimizin de bilmek istemeyeceği bir yanıt olabilir. Umarım yanıt hepimizin ölümüne yol açmaz. Siz üçünüz gidin uyuyun. Bu gece Illian'da kalacağımızdan kuşkuluyum ve korkarım önümüzde zorlu bir at yolculuğu var."

"Sen ne yapacaksın?" diye sordu Perrin.

"Moiraine'in peşinden gidiyorum. Ona Karanlıktazısını haber vermek için. Bunun için onu takip etmeme kızmaz, o anlamadan Karanlıktazısı boğazına atlayabilir çünkü."

Onlar içeri girerken ilk yağmur damlaları taşların üzerine düşmeye başlamıştı. Bili son Gri Adam'ı götürmüş, kanla lekelenen talaşları süpürüyordu. Kara gözlü kız aşkını terk eden bir delikanlı hakkında hüzünlü bir şarkı söylüyordu. Luhhan Hanım dinlese çok hoşuna giderdi.

Lan önlerinden koştu, salonu aştı, merdiveni tırmandı. Perrin ikinci kata ulaştığında Muhafız kılıç kemerinin tokasını bağlayarak, kimin gördüğüne aldırmıyormuş gibi renk değiştiren pelerini kolundan sarkarak merdiveni inmeye başlamıştı.

"Onu bir şehirde takıyorsa..." Loial'in kıvırcık saçları, başını iki yana sallarken tavanı süpürüyordu neredeyse. "Uyuyabilir miyim, bilmiyorum, ama deneyeceğim. Düşler uyanık kalmaktan daha hoş olur."

Her zaman değil, Loial, diye düşündü Perrin, Ogier koridorda uzaklaşırken.

Zarine onunla kalmak istiyor gibiydi, ama Perrin ona gidip uyumasını söyledi ve kapıyı suratına kapattı. İç çamaşırlarına dek soyunurken gönülsüzce yatağına baktı.

"Anlamak zorundayım," diye içini çekti ve yatağa girdi. Dışarıda şiddetli yağmur yağıyor, gök gürlüyordu. Yatağın üzerinde esen rüzgar yağmurun serinliğini biraz getiriyordu, ama Perrin yatağın ayakucundaki battaniyelere ihtiyacı olacağını düşünmüyordu. Uyku onu ele geçirmeden önceki son düşüncesi, oda karanlık olduğu halde mum yakmayı yine unuttuğu oldu. *Dikkatsizim. Dikkatsiz olmamalıyım. Dikkatsizlik işi bozar.*

Düşler kafasında yuvarlandı. Onu kovalayan Karanlıktazıları; onları görmüyordu, ama ulumalarını işitebiliyordu. Soluklar ve Gri Adamlar. Uzun boylu, ince bir adam düşlerine girdi, çıktı. Bol işlemeli ceketi, altın kenarlı çizmeleri vardı; çoğu zaman elinde kılıç gibi görünen, güneş

gibi parlayan bir şey tutuyordu ve zaferle kahkaha atıyordu. Bazen adam bir tahtta oturuyor, krallar ve kraliçeler önünde diz çöküyordu. Bu, aslında kendi düşleri değilmiş gibi, tuhaf geliyordu.

Sonra düşler değişti ve Perrin aradığı kurt düşünde olduğunu anladı. Bu sefer onu kendisi istemişti.

Yüksek, düz tepeli taş bir kulenin üstünde duruyordu ve rüzgar saçlarını karıştırıyor, burnuna bin tür kuru koku ve çok uzakta bir yerde saklı bir su kaynağı olduğuna dair küçük bir ipucu getiriyordu. Bir an kurt şeklinde olduğunu düşündü ve gördüğü kişinin gerçekten kendisi olduğundan emin olana dek üstünü başını yokladı. Üzerinde kendi ceketi, pantolonu ve çizmeleri vardı; yayı elindeydi, sadağı yan tarafında asılı duruyordu. Balta yoktu.

"Çekirge! Çekirge, neredesin?" Kurt gelmedi.

Etrafı sarp dağlarla, kuru düzlükler ve düzensiz sırtlarla birbirinden ayrılmış başka yüksek kulelerle ve yer yer dik kenarlı büyük bir platoyla çevriliydi. Bitkiler vardı, ama gür değillerdi. Kısa, sert otlar. Tel tel, dikenlerle kaplı çalılar ve şişman yapraklarının üzerinde bile diken olan başka şeyler. Rüzgardan çarpılmış dağınık, bodur ağaçlar. Ama kurtlar bu arazide bile av bulabilirdi.

Bu zorlu topraklara göz gezdirirken aniden beliren bir karanlık çemberi, dağların bir kısmını yok etti. Karanlık tam önünde miydi, yoksa dağlarla arasındaki mesafenin yarısında mı, Perrin bilemiyordu, ama karanlığın içini, ötesini görüyor gibiydi. Bir zar kabını sallayan Mat. Rakibi Mat'e ateşten gözlerle bakıyordu. Mat adamı görmüyor gibiydi, ama Perrin onu tanıyordu.

"Mat!" diye bağırdı. "Bu Ba'alzamon! Işık, Mat, Ba'alzamon'la zar atıyorsun!"

Mat atışını yaptı. Zarlar dönerken imge bulanıp kayboldu ve karanlık, yine kurak dağlara dönüştü.

"Çekirge!" Perrin ağır ağır, her yöne bakarak döndü. Gökyüzüne bile baktı –*Artık uçabiliyor*– bulutlar, kulenin aşağısındaki toprakların he-

men içip tüketeceği bir yağmur vadediyordu. "Çekirge!"

Bulutların arasında bir karanlık oluştu, başka bir yere açılan bir delik. Egwene, Nynaeve ve Elayne durmuş, devasa bir metal kafese bakıyordu, kafesin kapısı kocaman bir yayla kaldırılmıştı. İçeri girdiler ve çengeli serbest bırakmak için hep beraber uzandılar. Parmaklıklı kapı arkalarından kapandı. Saçları sayısız örgüyle örülmüş bir kadın onlara güldü, beyazlara bürünmüş bir kadınsa örgülü kadına güldü. Gökyüzündeki delik kapandı ve arkada yalnızca bulutlar kaldı.

"Çekirge, neredesin?" diye seslendi Perrin. "Sana ihtiyacım var! Çekirge!"

Ve kır tüylü kurt tam oradaydı, daha yüksek bir yerden oraya sıçramış gibi kulenin tepesine konuyordu.

Tehlikeli. Uyarıldın, Genç Boğa. Çok gençsin. Henüz çok yenisin.

"Bilmem gerekiyor, Çekirge. Görmem gereken şeyler olduğunu söyledin. Daha fazlasını bilmek için daha fazlasını görmeliyim." Mat, Egwene, Nynaeve ve Elayne'i düşünerek duraksadı. "Burada gördüğüm tuhaf şeyler. Gerçek mi?" Çekirge'nin gönderdiği yanıt yavaştı, sanki bu o kadar basit bir şeymiş de kurt neden ve nasıl açıklaması gerektiğini anlayamıyormuş gibi. Ama sonunda geldi.

Gerçek olan gerçek değildir. Gerçek olmayan gerçektir. Et bir rüyadır ve rüyalar ete bürünür.

"Bu bana hiçbir şey ifade etmiyor, Çekirge. Anlamıyorum." Kurt, Perrin suyun ıslak olduğunu anlamadığını söylemiş gibi baktı ona. "Bir şey görmem gerektiğini söyledin ve bana Ba'alzamon'u, Lanfear'ı gösterdin."

Yürekdişi. Ayavcısı.

"Neden gösterdin, Çekirge? Neden onları görmem gerekiyordu?"

Son Av geliyor. Mesaj hüzünle ve bir kaçınılmazlık duygusuyla doldu. *Olacak olan, olmak zorunda.*

"Anlamıyorum! Son Av mı? Ne Son Avı? Çekirge, bu gece Gri Adamlar beni öldürmeye geldi."

Ölmemişler seni mi avlıyor?

"Evet! Gri Adamlar! Benim peşimde! Ve hanın tam önünde bir Karanlıktazısı vardı! Neden peşimde olduklarını bilmek istiyorum."

Gölgekardeşler! Çekirge çöktü, saldırı beklermiş gibi iki yanına baktı. *Gölgekardeşleri görmeyeli uzun zaman oldu. Gitmelisin, Genç Boğa. Büyük tehlike! Gölgekardeşlerden kaç!*

"Neden peşimdeler, Çekirge? Sen biliyorsun. Bildiğini biliyorum!"

Kaç, Genç Boğa. Çekirge sıçradı, ön pençeleri Perrin'in göğsüne çarptı, onu arkaya, kenardan aşağı devirdi. *Gölgekardeşlerden kaç.*

Düşerken rüzgar kulaklarında ıslık çaldı. Çekirge ve kulenin ucu yukarıda giderek küçüldü. "Neden, Çekirge?" diye bağırdı. "Neden, bilmeliyim!"

Son Av geliyor.

Yere düşecekti. Biliyordu. Yer üzerine atıldı ve Perrin darbeyi bekleyerek kasıldı...

İrkilerek uyandı, yatağın yanındaki sehpada titreşen küçük muma baktı. Şimşekler pencereyi aydınlatıyordu, gökgürültüsü onu sarsıyordu. "Son Av derken neyi kastetti?" diye mırıldandı. *Ben mum yakmadım.*

"Kendi kendine konuşuyorsun. Ve uykunda çırpınıyorsun."

Perrin yerinde sıçradı ve havadaki bitki kokusunu fark etmediği için kendine küfretti. Zarine mum ışığının kenarında bir taburede oturmuş, dirseğini dizine, çenesini yumruğuna dayamış, onu izliyordu.

'Sen *ta'veren*sin," dedi, bir listeyi oluşturan maddelerin üzerinden geçer gibi. "Taş surat senin şu tuhaf gözlerinin onun göremediği şeyleri görebileceğini düşünüyor. Gri Adamlar seni öldürmek istiyor. Bir Aes Sedai, bir Muhafız ve bir Ogier ile yolculuk yapıyorsun. Kafesteki Aiel'i serbest bırakıyor ve Beyazpelerinleri öldürüyorsun. Sen kimsin, çiftçi çocuk, Yenidendoğan Ejder mi?" Kızın sesi, bunun düşünebildiği en saçma şey olduğunu gösteriyordun ama Perrin yine de huzursuzca kıpırdandı. "Her kim olursan ol, koca adam," diye ekledi, "göğsünde biraz daha kıl iyi olurdu."

Perrin küfrederek arkasına döndü, battaniyelerden birini boynuna kadar çekti. *Işık, kızgın kaya üzerindeki kurbağa gibi sıçratıp duruyor beni.* Zarine'in yüzü gölgelerin kenarındaydı. Perrin onun yüzünü sadece şimşek içeriyi aydınlattığında görebiliyor, sert ışık kızın güçlü burnu ve yüksek elmacık kemiklerinin üzerine yeni gölgeler düşürüyordu. Perrin aniden Min'in güzel bir kadından kaçması gerektiğini söylediğini hatırladı. O kurt rüyasında Lanfear'ı tanıdıktan sonra Min'in onu kastettiğini düşünmüştü –herhangi bir kadının Lanfear'dan daha güzel olacağını düşünemiyordu– ama onu yalnızca rüyasında görmüştü. Zarine o karanlık, çekik gözlerle ona bakarak, tartarak, düşünerek oracıkta oturuyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Ne istiyorsun? Sen kimsin?"

Kız başını arkaya attı ve güldü. "Ben Faile, çiftçi çocuk, bir Boru Avcısı. Kim olduğumu sandın, düşlerinin kadını mı? Neden o şekilde yerinde sıçradın? Gören de poponu çimdikledim sanır."

Perrin söyleyecek söz bulamadan kapı arkasındaki duvara çarpılarak açıldı. Solgun, ölüm kadar haşin bir yüzle Moiraine eşikte durdu. "Kurt düşlerin bir Düşgöreninki kadar gerçek şeyler söylüyor, Perrin. Terkedilmişler gerçekten serbest ve içlerinden biri Illian'a hükmediyor."

15

AV

Perrin yataktan indi ve Zarine'in izlemesine aldırmadan giyinmeye başladı. Ne yapacağını biliyordu, ama yine de Moiraine'e sordu. "Gidiyor muyuz?"

"Sammael ile daha yakından tanışmak istemiyorsan, evet," dedi kadın hafif alaylı bir sesle. Gökgürültüsü yukarıda, kadının cümlesine ünlem koyarmış gibi gürledi ve şimşek çaktı. Aes Sedai Zarine'e bakmadı bile.

Perrin gömleğinin eteklerini pantolonuna sokarken, ceketinin ve pelerininin üzerinde olmasını diledi birden. Terkedilmişlerden birinin isminin söylenmesi odayı soğutmuş gibiydi. *Ba'alzamon yeterince kötü değil sanki; bir de Terkedilmişlerin serbest kalması lazımdı. Işık, artık Rand'ı bulmamız bir şeyi değiştirecek mi? Yoksa artık çok mu geç?* Ama giyinmeye devam etti, ayaklarını yere vurarak çizmelere iyice yerleştirdi. Ya devam edecekler ya da pes edeceklerdi ve İki Nehir halkı pes etme özelliğiyle tanınmazdı.

"Sammael mi?" dedi Zarine hafifçe. "Terkedilmişlerden biri mi hükmediyor...? Işık!"

"Hâlâ bizimle gelmek istiyor musun?" dedi Moiraine yumuşak sesle. "Artık burada kalmaya zorlamam seni, ama benimkinden başka bir yö-

ne gitmeye yemin etmen için sana son bir şans tanıyabilirim."

Zarine duraksadı, Perrin ceketini giyerken durdu. Kuşkusuz kimse Terkedilmişlerden birinin gazabını üzerine çekmiş insanlarla gitmek istemezdi. Hele karşı karşıya oldukları şeyler hakkında fikri varken. *Çok iyi bir sebebi olmadığı sürece gelmez.* Ona bakılırsa, Terkedilmişlerden birinin serbest kaldığını bilen herhangi biri çoktan bir Deniz Halkı gemisine koşup kendisini Aiel Kıraçlarının öte yanına götürmelerini istiyor olurdu, burada oturmuş düşünüyor değil.

"Hayır," dedi Zarine kararlılıkla ve Perrin biraz gevşedi. "Hayır, başka yöne gitmeye yemin etmeyeceğim. Beni Valere Boruısu'na götürseniz de, götürmeseniz de; Boru'yu bulan biri bile böyle bir hikaye yaşamayacak. Bence bu hikaye çağlar boyunca anlatılacak, Aes Sedai, ve ben de onun parçası olacağım."

"Hayır!" diye terslendi Perrin. "Bu yeterli sebep değil. Ne istiyorsun?"

"Bu didişme için zamanım yok," diye araya girdi Moiraine. "Bu *Lord Brenıd* her an Karanlıktazılarından birinin öldüğünü öğrenebilir. Emin olun ki bunun ortalıkta bir Muhafız olduğunu gösterdiğini anlayacak ve Gaidin'in Aes Sedai'sini aramaya gelecek. O nerede olduğunuzu öğrenene kadar burada oturmayı mı düşünüyorsunuz? Çabuk olun, sizi aptal çocuklar! Çabuk olun!" Perrin ağzını açamadan koridorda kayboldu.

Zarine de beklemedi, mumunu almadan odasına koştu. Perrin telaşla eşyalarını topladı ve balta kemerini beline bağlayarak arka merdivenden indi. Aşağı inen Loial'e yetişti. Ogier tahta ciltli bir kitabı eyerine tıkarken bir yandan da pelerinini giymeye çalışıyordu. Merdivenden koşarcasına inerlerken Perrin pelerine yardım etti. Sağanak yağmurun altına çıkmadan önce Zarine onlara yetişti.

Perrin yağmurdan biraz korunmak için omuzlarını kamburlaştırdı ve pelerinin başlığını çekmek için beklemeden fırtınanın kararttığı avluda ahıra koştu. *Bir sebebi olmalı. Lanet bir hikayenin parçası olmak ancak deli bir kadın için yeterli sebep olabilir!* Ahır kapısından giremeden yağmur kıvırcık saçlarını sırılsıklam ıslatıp kafasına yapıştırdı.

Moiraine onlardan önce gelmişti, yağlı kumaştan pelerininin üzerinde yağmur damlaları birikmişti. Lan atları eyerlemeyi bitirirken Nieda lamba tutuyordu. Fazladan bir at daha vardı, Zarine'inkinden bile güçlü bir burnu olan doru, iğdiş bir at.

"Her gün güvercin göndereceğim," diyordu şişman kadın. "Kimse benden kuşkulanmaz. Talih beni dürtüklesin! Beyazpelerinler bile benden iyi bir şekilde bahsediyor."

"Beni dinle, kadın!" diye payladı onu Moiraine. "Bahsettiğim bir Beyazpelerin ya da Karanlıkdostu değil. Bu şehirden kaçacaksın ve sevdiğin herkesin de seninle gelmesini sağlayacaksın. Bana on iki senedir itaat ediyorsun. Şimdi de et!" Nieda gönülsüzce başını salladı ve Moiraine sabrı tükenmişcesine hırladı.

"İğdiş at senin, kızım," dedi Lan Zarine'e. "Sırtına bin. Ata binmeyi bilmiyorsan, ya binerek öğrenirsin, ya da teklifimi kabul edersin."

Zarine elini yüksek eyer kaşına koyarak kolaylıkla eyere sıçradı. "Şimdi düşününce, taş surat, bir kez ata bindiğimi hatırladım." Bohçasını arkasına bağlamak için döndü.

"Ne demek istedin, Moiraine?" diye sordu Perrin, heybesini Çevik'in sırtına atarken. "Nerede olduğumu bulacağını söyledin. Zaten biliyor. Gri Adamlar!" Nieda kıkırdadı ve Perrin sinirle kadının inanmadığını söylediği onca şeyin ne kadarını gerçekten bildiğini ya da ne kadarına inandığını merak etti.

"Gri Adamları Sammael göndermedi." Moiraine. Serinkanlı, sırtını dik tutarak büyük bir dikkatle, hiç acelesi yokmuşcasına Aldieb'in sırtına bindi. "Ama Karanlıktazısı onundu. Benim izimi takip ettiğine inanıyorum. İkisini birden göndermezdi. Biri seni istiyor, ama Sammael'in var olduğunu bildiğini sanmıyorum. Henüz." Perrin bir ayağı üzengide, durup ona baktı, ama kadın onun yüzündeki sorulardan çok kısrağın boynunu okşamakla ilgileniyor gibiydi.

"Peşinden geldiğim iyi oldu," dedi Lan. Aes Sedai yüksek sesle burnunu çekti.

"Keşke kadın olsaydın, Gaidin. İtaat etmeyi öğrenmen için seni çömez olarak Kule'ye gönderirdim!" Adam bir kaşını kaldırdı ve kılıcının kabzasına dokundu, sonra eyere atladı. Moiraine içini çekti. "Belki de itaatsiz olman iyi. Bazen iyi oluyor. Dahası, Sheriam ve Siuan Sanche beraber uğraşsalar bile sana itaat etmeyi öğretebileceklerini sanmıyorum."

"Anlamıyorum," dedi Perrin. *Bunu çok fazla söylemeye başladım sanki, bıktım artık. Anlayabileceğim yanıtlar istiyorum.* Moiraine ona tepeden bakmasın diye kendini eyere çekti; bu olmadan da kadın yeterince avantaja sahipti. "Gri Adamları o göndermediyse kim gönderdi? Bir Myrdrraal ya da bir başka Terkedilmiş..." Durup yutkundu. BİR BAŞKA *Terkedilmiş! Işık!* "Eğer onları başka birisi göndermişse, neden ona söylemedi? Ne de olsa hepsi Karanlıkdostu, değil mi? Ve neden ben, Moiraine? Neden ben? Lanet olası Yenidendoğan Ejder ben değilim, Rand!"

Zarine ve Nieda'nın soluklarını tuttuğunu duydu ve ancak o zaman ne söylediğini fark etti. Moiraine'in bakışları en keskin çelik gibi derisini yüzüyordu. *Lanet olası aceleci dilim. Konuşmadan önce düşünmeyi ne zaman bıraktım?* Perrin'e öyle geliyordu ki, Zarine'in onu izleyen bakışlarını ilk hissettiğinde başlamıştı bu. Kız şimdi de onu izliyordu ve ağzı bir karış açık kalmıştı.

"Artık bize bağlandın," dedi Moiraine keskin hatlı kadına. "Artık senin için geri dönüş yok. Asla." Zarine bir şey söylemek istiyormuş ama buna korkuyormuş gibi görünüyordu. Aes Sedai dikkatini çoktan başka bir yöne çevirmişti. "Nieda Illian'dan bu gece kaç. Hemen! Ve dilini bunca yıldır tuttuğundan da iyi tut. Daha ben seni bulamadan, söyleyebileceğin şeyler için onu kesecekler var." Sesinin sert tonu bununla tam olarak neyi kastettiği konusunu havada bırakıyordu. Nieda her iki anlamı da kavramış gibi başını şiddetle salladı.

"Sana gelince, Perrin." Beyaz kısrak yaklaştı ve Perrin yapabileceği her şeye karşı Aes Sedai'nin karşısında geriledi. "Desen'de dokunan çok iplik vardır ve bazıları Gölge'nin kendisi kadar karadır. İçlerinden birinin seni boğmamasına dikkat et." Topukları Aldieb'in böğrüne dokundu

ve kısrak yağmurun içine fırladı. Mandarb da onun hemen arkasından gidiyordu.

Kavrul, Moiraine, diye düşündü Perrin atını arkalarından sürerken. *Bazen hangi tarafta olduğunu bilemiyorum.* Yanında eyerde doğmuş gibi at süren Zarine'e bir bakış fırlattı. *Ya sen hangi taraftasın?*

Yağmur insanları sokaklardan ve kanallardan uzak tutuyordu, bu yüzden görünürde gidişlerini izleyen gözler yoktu. Ancak yağmur aynı zamanda atların düzensiz döşeme taşlarına sağlam basmasını da engelliyordu. Maredo Geçidi'ne, bataklığın içinde kuzeye uzanan geniş, sert toprak bir yola ulaştıklarında sağanak azalmaya başlamıştı. Gök gürlemeye devam ediyordu, ama şimşekler çok arkalarında, belki denizin üzerinde çakıyordu.

Perrin sonunda şanslarının biraz açıldığını düşündü. Yağmur gidişlerini gizleyecek kadar sürmüştü, ama şimdi berrak bir gecede at sürecek gibiydiler. Bunu söylediğinde Lan başını iki yana salladı.

"Karanlıktazıları en çok berrak, ay ışığıyla aydınlanmış geceleri sever, demirci, yağmuru ise hiç sevmezler. İyi bir fırtına ise onları tamamen uzak tutabilir." Sanki onun söylediklerini duymuş gibi, yağmur azalıp hafif bir serpintiye dönüştü. Perrin arkasında Loial'in homurdandığını duydu.

Geçit de bataklık da şehirden üç kilometre kadar uzakta sona erdi, ama yol hafifçe doğuya kıvrılarak devam etti. Bulutların kararttığı akşam geceye döndü ve etrafı puslandıran yağmur yağmaya devam etti. Moiraine ve Lan istikrarlı, yolu hızla tüketen bir tempo tutturdular. Atların toynakları sert toprağın üzerinde oluşan birikintileri yararak ilerliyordu. Çevrelerinde alçak tepeler yükselmeye, ağaçlar daha sık belirmeye başladı. Perrin ileride bir orman olması gerektiğini düşünüyordu, ama bu fikirden hoşlanıp hoşlanmadığından emin değildi. Ağaçlar onları peşindekilerden saklayabilirdi; ağaçlar peşindekilerin görülmeden yaklaşmalarını da sağlayabilirdi.

Arkalarında ince bir uluma yükseldi. Perrin bir an kurt olduğunu dü-

şündü; kendini şaşırtarak zihniyle kurda uzanacak oldu. Çığlık yine duyuldu ve o zaman kurt olmadığını anladı. Ona kilometrelerce arkadan başkaları yanıt verdi, kan ve ölüm taşıyan, kabuslardan bahseden tekinsiz haykırışlar. Perrin şaşkınlık içinde Lan ve Moiraine'in yavaşladığını, Aes Sedai'nin gecenin içinde çevrelerindeki tepeleri incelediğini gördü.

"Uzaktalar," dedi. "Devam edersek bizi yakalayamazlar."

"Karanlıktazıları mı?" diye mırıldandı Zarine. "Onlar Karanlıktazıları mı? Bunun Vahşi Av olmadığından emin misin, Aes Sedai?"

"Ama öyle," diye yanıt verdi Moiraine. "Öyle."

"Karanlıktazıları hızlı koşamazsın, demirci," dedi Lan, "en hızlı at üzerinde bile. Onlarla yüzleşmeli, onları altetmelisin, yoksa hakkından gelirler."

"*Yurt*'a kalabilirdim, biliyor musunuz," dedi Loial. "Annem şimdiye dek beni evlendirmişti, ama kötü bir hayat olmazdı. Bir sürü kitap. Dışarı gelmek zorunda değildim."

"Orası," dedi Moiraine, sağlarında yüksek, ağaçsız bir tepeyi işaret ederek. Çevresinde, iki yüz adım mesafede hiç ağaç yoktu, bunun ötesinde de seyrektiler. "Bir şansımız olması için geldiklerini görmeliyiz."

Karanlıktazılarının dehşet verici çığlıkları yine duyuldu. Hâlâ uzaktaydılar.

Moiraine mekanı seçtikten sonra Lan Mandarb'ı biraz hızlandırdı. Tırmanırlarken atların toynakları toprağa yarı gömülmüş ve yağmurdan kayganlaşmış kayaların üzerinde takırdıyordu. Perrin'in gözlerine çoğu doğal olamayacak kadar köşeli geldi. Tepede alçak, yuvarlak bir kayaya benzeyen bir şeyin çevresinde atlarından indiler. Bulutların arasındaki boşluktan ay göründü ve Perrin kendini iki adım uzunluğunda, aşınmış taş bir yüze bakarken buldu. Saçlarının uzunluğuna bakılırsa bir kadın yüzü. Yağmurdan dolayı, ağlıyor gibi görünüyordu.

Moiraine atından indi ve durup ulumaların geldiği yöne baktı. Gölgeli, başlıklı bir siluetti, yağlı kumaştan pelerininin üzerinden kayan yağmur damlaları ay ışığını yakalıyordu.

Loial atını yaklaştırıp oymaya baktı, sonra eğildi ve hatları yokladı. "Sanırım bir Ogier'di," dedi sonunda. "Ama burası eski bir *yurt* değil; olsa hissederdim. Hepimiz hissederdik. Ve Gölgedöllerine karşı güvende olurduk."

"Siz ikiniz neye bakıyorsunuz?" Zarine gözlerini kısarak taşa baktı. "Bu ne? Bu kadın? Kim?"

"Kırılış'tan sonra çok ulus yükseldi ve düştü," dedi Moiraine dönmeden, "bazıları sararmış kağıt parçalarında isimlerden, lime lime haritalarda çizgilerden başka iz bırakmadı. Biz geride o kadarını da bırakacak mıyız?" Kana susamış ulumalar yine yükseldi, daha da yakından. Perrin hızlarını hesaplamaya çalıştı ve Lan'in haklı olduğunu düşündü; atlar gerçekten de onlardan kaçamazdı. Fazla beklemeyeceklerdi.

"Ogier," dedi Lan, "sen ve kız atları tutun." Zarine itiraz etti, ama Lan atını doğrudan kızın üzerine sürdü. "Burada senin bıçakların pek işe yaramaz, kızım." Lan kılıcını çekti ve çelik ay ışığında parladı. "Bu bile son çaredir. Sesler bir tane değil, on tanelermiş gibi geliyor. Senin görevin Karanlıktazılarının kokusunu aldıklarında atların kaçmasını engellemek. O kokudan Mandarb bile hoşlanmıyor."

Muhafız'ın kılıcı işe yaramayacaksa, balta da yaramayacaktı. Karşılarındaki Gölgedölü olsa bile, Perrin bu düşünceyle rahatladığını hissetti. İpi gevşek uzun yayını Çevik'in eyer kolanlarının altından çekti. "Belki bu biraz işe yarar."

"İstiyorsan dene, demirci," dedi Lan. "Kolay ölmezler. Belki birini öldürürsün."

Perrin hafif yağmurdan korumaya çalışarak kesesinden yeni bir yay ipi çıkardı. Balmumu kaplaması inceydi, neme karşı uzun süre dayanmazdı. Yayı bacaklarının arasına yerleştirerek kirişin halkalarını yayın uçlarındaki çentiklere geçirdi. Doğrulduğu zaman Karanlıktazılarını gördü.

Dörtnala koşan atlar gibiydiler ve Perrin onları gördüğünde hızlandılar. Gecenin içinde koşan, dağınık ağaçların arasında hızla ilerleyen on iri şekilden ibarettiler, ama o yine de yayından geniş uçlu bir ok çıkar-

dı, yaya taktı, ama çekmedi. Emond Meyanı'ndaki en iyi okçu değildi, ama gençler arasında Rand'ın hemen arkasından geliyordu.

Karar verdi, üç yüz adım kala atacaktı. *Aptal! O uzaklıktan hareketsiz bir hedefi bile zor vurursun. Ama beklersem, bu hızda gelirlerken...* Moiraine'e yaklaşarak yayını kaldırdı *–hareket eden o gölgenin iri bir köpek olduğunu hayal etmeliyim–* okun kaz tüylü ucunu kulağına kadar çekti ve bıraktı. Okun en yakın gölgeyle birleştiğinden emindi, ama tek sonuç bir hırlama oldu. *İşe yaramayacak. Çok hızlı geliyorlar!* Çoktan yeni bir ok çekmişti bile. *Sen neden bir şey yapmıyorsun, Moiraine?* Yaratıkların gümüş gibi parlayan gözlerini, cilalı çelik gibi parlayan dişlerini görebiliyordu. Gecenin kendisi kadar kara ve küçük midilliler kadar iri, sessizce, ölüm arayarak ona doğru koştular. Rüzgar yanık sülfüre benzeyen bir koku getirdi; atlar korkuyla kişnedi, Lan'in savaş atı bile. *Kavrul e mi, Aes Sedai, bir şeyler yap!* Oku bıraktı; en öndeki Karanlıkköpeği sendeledi, ama yaklaşmaya devam etti. *Ölebilirler!* Bir ok daha attı ve en öndeki Karanlıkköpeği yuvarlandı, sendeleyerek doğruldu, sonra düştü, ama buna rağmen Perrin ümitsizliğe kapıldı. Biri düşmüştü ve kalan dokuzu mesafenin üçte ikisini aşmıştı bile; daha da hızlı koşuyor gibiydiler, yerde akan gölgeler gibi. *Bir ok daha. Belki bir oka daha zamanı vardır, sonra sıra baltaya gelecek. Kavrulası Aes Sedai!* Yayı çekti.

"Şimdi," dedi Moiraine, Perrin'in oku yayı terk ederken. Kadının ellerinin arasındaki hava alev aldı ve ışığıyla geceyi alt ederek, hızla karanlıktazılarına doğru gitti. Atlar çığlık attı, iplerine direnerek sıçradı.

Perrin, yakarcasına göz kamaştırıcı ışığa ve demirci ocağı çatlayıp açılmış gibi sıcağa karşı gözlerini korumak için kolunu kaldırdı; aniden karanlığın içinde öğlen aydınlığı parladı, sonra yok oldu. Perrin gözlerini açtığında önünde benekler ve o ateş şeridinin hafif, silinmekte olan imgesi titreşiyordu. Karanlıktazılarının olduğu yerde geceyle örtülmüş toprak ve hafif yağmur dışında hiçbir şey yoktu; ayı örten bulutlarınki dışında hareket eden gölge kalmamıştı etrafta.

Onlara ateş fırlatacağını ya da şimşekler yağdıracağını sanmıştım, ama bu... "O neydi?" diye sordu boğuk bir sesle.

Moiraine, onca millik karanlığın içinden görebilirmiş gibi Illian'a doğru bakıyordu. "Belki görmemiştir," dedi, kendine söylüyormuş gibi. "Uzak; bakmıyorsa, belki fark etmemiştir."

"Kim?" diye sordu Zarine. "Sammael mi?" Sesi biraz titredi. "Illian'da olduğunu söyledin. Buradaki bir şeyi nasıl görebilir? Sen ne yaptın?"

"Yasak bir şey," dedi Moiraine serinkanlılıkla. "Üç Yemin kadar güçlü antlarla yasaklanmış bir şey." Aldieb'in dizginlerini kızdan aldı ve kısrağın boynunu okşayarak onu yatıştırdı. "Neredeyse iki bin yıldır kullanılmayan bir şey. Sırf bildiğim için kaynaktan kesilmeme sebep olabilecek bir şey."

"Belki...?" Loial'in sesi hafif bir gürleme idi. "Belki artık yola çıkmalıyız. Başka da olabilir."

"Sanmıyorum," dedi Aes Sedai atına binerek. "Aynı anda iki sürü salıvermez, iki sürüsü olsa bile; avlarını bırakıp birbirlerine saldırabilirler. Ve asıl avının biz olmadığımızı düşünüyorum, aksi halde kendi gelirdi. Sanırım biz... yalnızca sıkıntı veren bir şeyiz" –sesi sakindi, ama böyle hafife alınmaktan hoşlanmadığı açıktı– "ve belki, fazla sorun yaratmazsak, av çantasına atacağı fazladan bir şeyiz. Yine de ona mecbur olduğumuzdan daha yakın kalmakta bir fayda yok."

"Rand?" diye sordu Perrin. Zarine'in dinlemek için eğildiğini hissedebiliyordu adeta. "Peşine düştüğü biz değilsek, Rand mı?"

"Belki," dedi Moiraine. "Ya da belki Mat. Onun da *ta'veren* olduğunu unutma, üstelik Valere Borusu'nu o çaldı."

Zarine boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. "Onu *çaldı* mı? Biri onu çoktan buldu mu?"

Aes Sedai onu duymazdan geldi ve Perrin'e bakmak için eyerinde eğildi, karanlık gözleri Perrin'in parlak altın rengi gözlerine dikildi. "Bir kez daha olayların hızı beni geride bıraktı. Bundan hoşlanmıyorum. Sen de hoşlanmamalısın. Olaylar beni arkada bırakıyorsa, seni ezebilir, se-

ninle beraber dünyanın geri kalanını da."

"Daha Tear'a fersahlar var," dedi Lan. "Ogier'in önerisi iyi bir öneri." Eyerine binmişti bile.

Biraz sonra Moiraine doğruldu ve topuklarıyla kısrağın kaburgalarına dokundu. Perrin yayının ipini çözüp Çevik'in dizginlerini Loial'den alana kadar kadın tepenin yamacını yarılamıştı bile. *Kavrul e mi, Moiraine! Bir yerlerde birtakım yanıtlar bulacağım!*

Mat yere düşmüş kütüğe yaslanarak kamp ateşinin sıcaklığının keyfini çıkardı –yağmurlar üç gün önce güneye sürüklenmiş olsa bile o yine de kendini ıslak hissediyordu– ama o anda, dans eden alevlerin farkında değildi. Düşünceler içinde elindeki küçük, mum kaplı silindire bakıyordu. Thom yağmur ve ıslaklık hakkında kendi kendine mırıldanarak, Mat'e bakmadan arpını akort etmeye dalmıştı. Çevrelerindeki karanlık çalılarda cırcırböcekleri ötüşüyordu. Günbatımından sonra iki köy arasındaki yolda kalmış, yoldan uzak bu ağaçlığı seçmişlerdi. İki gecedir geceyi geçirecek bir oda tutmaya çalışmışlar, iki seferinde de çiftçiler köpeklerini üstlerine salmıştı.

Mat kemerindaki hançeri kınından çıkardı ve duraksadı. *Şans. Yalnızca bazen patlıyor, demişti.* Elinden geldiğince büyük bir dikkatle boruyu boylu boyunca yardı. Gerçekten de bir boruydu ve Mat'in düşündüğü gibi kağıttan yapılmıştı –köyde havaifişekler patlatıldıktan sonra yerde kağıt parçaları bulmuştu– kat kat kağıt, ama hepsinin içi toprak ya da belki minik gri çakıltaşları ve toz gibi görünen bir şeylerle doluydu. Bir parmağıyla onları avucunun içinde karıştırdı. *Işık aşkına, çakıltaşları nasıl patlar?*

"Işık yaksın beni!" diye kükredi Thom. Arpını Mat'in elindeki şeyden korumak ister gibi çantasına soktu. "Bizi öldürmeye mi çalışıyorsun, evlat? O şeylerin havayla temas edince ateşe koyduğun zaman patlayacağından on kat şiddetli patlayacağını hiç duymadın mı? Havaifişekler Aes Sedai işlerinden sadece bir adım uzaktadır, evlat."

"Belki," dedi Mat, "ama Aludra bana Aes Sedai gibi görünmedi. Al'Vere Efendi'nin saati hakkında da aynı şeyi –Aes Sedai işi olduğunu– düşünürdüm, ama dolabın arkasını açınca tek gördüğüm küçük metal parçaları oldu." Anıları canlanınca huzursuzca kıpırdandı. Al'vere Hanım ona ulaşan ilk kişi olmuştu, Hikmet, babası ve Belediye Başkanı ise tam arkasındaydılar ve hiçbiri niyetinin yalnızca bakmak olduğuna inanmamıştı. *Onları birleştirip yeniden eski haline getirebilirdim.* "Sanırım o küçük çarkları, yayları falan görse Perrin de bir tane yapabilirdi."

"Şaşırtıcı olurdu, evlat," dedi Thom hafif bir alayla. "Kötü bir saat imalatçısı bile oldukça zengin bir adamdır ve bunu hak ediyorlar. Ama bir saat insanın suratına patlamaz!"

"Bu da patlamadı. Eh, artık faydasız." Bir avuç kağıt ve küçük çakıltaşını ateşe atarken Thom ciyakladı; çakıltaşları kıvılcımlar, küçük alevler çıkardı ve ekşi bir duman kokusu yükseldi.

"Gerçekten bizi öldürmeye çalışıyorsun." Thom'un sesi titriyordu ve konuşurken tizliği de keskinliği de arttı. "Ölmek istediğime karar verirsem, Caemlyn'e ulaştığımızda Kraliyet Sarayı'na gidip Morgase'i çimdiklerim!" Uzun bıyıkları dalgalandı. "Bir daha bunu yapma!"

"Patlamadı," dedi Mat, ateşe bakıp kaşlarını çatarak. Kütüğün diğer yanındaki yağlı kağıt rulosunu karıştırdı ve bir büyük boyda bir havaifişek çekti. "Acaba neden patlamadı."

"Neden patlamadığı umurumda bile değil! Bir daha yapma!"

Mat ona baktı ve güldü. "Titremeyi bırak, Thom. Korkmaya gerek yok. Artık içinde ne olduğunu biliyorum. En azından neye benzediğini biliyorum, ama... Söylemene gerek yok. Bir daha kesip açmayacağım, Thom. Onları patlatmak daha eğlenceli."

"Korkmuyorum, seni ayağı çamurlu domuz çobanı," dedi Thom özenli bir vakarla. "Öfkeyle titriyorum, çünkü kendi burnunun ötesini göremediği için ikimizi de öldürebilecek keçi beyinli bir hödükle yolculuk..."

"Hop, ateş!"

At nalları yaklaşırken Mat Thom ile bakıştı. Dürüst birinin yolculuk

etmeyeceği kadar geç bir saatti. Ama Caemlyn'in bu kadar yakınında Kraliçenin Askerleri yolları güven altına alırdı ve ateş ışığına giren dört atlı kesinlikle hırsıza benzemiyordu. İçlerinden biri kadındı. Adamlar uzun pelerinler giymişlerdi ve ücretli koruyuculara benziyorlardı. Kadın mavi gözlü ve güzeldi, altın bir kolyesi, gri ipek elbisesi ve geniş başlıklı kadife bir pelerini vardı. Adamlar atlarından indiler. Biri kadının dizginlerini, diğeri üzengisini tuttu ve kadın gülümseyerek Mat'e yaklaşırken eldivenlerini çıkardı.

"Korkarım geceye dışarıda yakalandık, genç efendi," dedi, "bir han biliyorsanız, zahmet olmazsa tarif ediverin."

Mat sırıttı ve kalkacak oldu. Ancak tam kalkmadan adamlardan birinin bir şey mırıldandığını duydu, diğeri ise pelerinin altından bir arbalet çıkardı. Arbalet çoktan kurulmuştu ve okunu bir mandal tutuyordu.

"Öldür onu, seni aptal!" diye bağırdı kadın ve Mat havaifişeği alevlere fırlatıp değneğine doğru atladı. Büyük bir patlama ve ışık çakması oldu. "Aes Sedai!" diye haykırdı adam. "Havaifişekler, aptal!" diye bağırdı kadın. Ve Mat elinde değneğiyle yuvarlanıp ayağa kalktığında biraz önce yaslandığı kütükten çıkan arbalet okunu gördü. Arbaleti kullanan adam, göğsünde Thom'un hançerlerinden biri, yere düşüyordu.

Ancak bunu görecek zamanı oldu, çünkü iki adam ateşin yanından fırlayıp, kılıçlarını çekerek üstüne geldiler. Biri aniden sendeleyerek dizlerinin üstüne çöktü, kılıcını bırakıp elini sırtındaki bıçağa götürmeye çalışarak yüzüstü yere devrildi. Son adam arkadaşının düştüğünü görmedi; kılıcını Mat'in karnına doğru uzatırken iki kişi olacaklarını, rakibin dikkatinin böylece bölüneceğini beklediği açıktı. Mat neredeyse küçümsemeyle, değneğin bir ucuyla adamın bileğine vurdu, kılıç uçarak uzaklaştı; sonra da diğer ucu adamın alnına indirdi. Adam, gözleri arkaya yuvarlanarak yere devrildi.

Mat gözucuyla kadının ona doğru yürüdüğünü gördü ve parmağını hançer gibi ona uzattı. "Bir hırsız için güzel giysiler giyiyorsun, kadın! Sana ne yapacağıma karar verene kadar otur, yoksa..."

Aniden boğazında kan saçan kırmızı çiçek gibi bir hançer belirmesine, kadın da Mat kadar şaşırmış gibiydi. Mat yere düşen kadını yakalamak ister gibi yarım adım attı, ama faydası olmayacağını biliyordu. Kadının uzun pelerini üzerine serildi, yüzüyle Thom'un hançerinin sapı dışında tüm bedenini kapladı.

"Kavrul e mi," diye mırıldandı Mat. "Kavrul, Thom Merrilin! Bir kadın! Işık, onu bağlayıp yarın Caemlyn'de Kraliçenin Askerlerine teslim edebilirdik. Işık, onun gitmesine bile izin verebilirdim. Bu üçü olmadan kimseyi soyamaz ve hayatta kalan tek adamının doğru düzgün görebilmesi için günler, kılıç tutabilmesi içinse aylar geçmesi gerek. Kavrul, Thom, kadını öldürmene gerek yoktu!"

Âşık topallayarak kadının yattığı yere yaklaştı ve pelerini tekmeleyip arkaya savurdu. Hançer kadının elinden kurtulmuştu, çeliği Mat'in başparmağı kadar genişti ve iki karış uzunluğundaydı. "Bunu kaburgalarına saplayana kadar beklememi mi tercih ederdin, evlat?" Kendi hançerini aldı ve kadının pelerinine sildi.

Mat "Yüzünü Saklayan Bir Maske Takmıştı," şarkısını mırıldanmakta olduğunu fark etti ve durdu. Eğilip kadının yüzünü pelerinin başlığıyla örttü. "Yola çıksak iyi olacak," dedi usulca. "Bir asker devriyesi geçecek olursa bunu açıklamak zorunda kalmayı istemiyorum."

"Kadın bu giysiler içindeyken mi?" dedi Thom. "Bence yanılıyorsun! Bir tüccarın karısını ya da asil bir kadının arabasını soymuş olmalılar." Sesi yumuşadı. "Gideceksek, evlat, atını eyerlemeye baksan iyi olacak."

Mat irkildi ve bakışlarını ölü kadından ayırdı. "Evet, iyi olacak, değil mi?" Kadına bir daha bakmadı.

Adamlar için vicdan azabı hissetmiyordu. Onu ilgilendirdiği kadarıyla birini soymaya ve öldürmeye karar vermiş bir adam, oyunu kaybettiğinde başına gelenleri hak ediyordu. Onlar hakkında düşünmedi, ama gözleri soyguncular dan birine takıldığında bakışlarını kaçırmadı da. Ancak iğdiş atını eyerlemiş, eşyalarını arkasına bağlamış, ateşin üzerine tekmeyle toprak atıyordu ki, gözleri arbaleti kullanan adama takıldı. O hat-

larda, sönmekte olan ateşin üstlerine düşürdüğü gölgelerde tanıdık bir şey vardı. *Şans*, dedi kendi kendine. *Her zaman şans.*

"Arbaletçi iyi bir yüzücüymüş, Thom," dedi, eyere tırmanırken.

"Şimdi ne saçmalıyorsun?" Âşık da atına binmişti ve ölülerden çok enstrüman çantalarının eyerin üzerinde nasıl durduğuyla ilgileniyordu. "Adamın yüzme bilip bilmediğini dahi nereden bileceksin ki?"

"Gecenin bir yarısında Erinin'in ortasında küçük bir tekneden kıyıya ulaşmayı başardı. Sanırım bu tüm şansını tüketti." Havaifişekleri tutan bağı yeniden kontrol etti. *O aptal bunlardan birinin Aes Sedai olduğunu sandıysa, hepsi birden patlasa acaba ne düşünürdü?*

"Emin misin, evlat? Aynı adam olması olasılığı... Daha neler, sen bile bu olasılığa para yatırmazdın."

"Eminim, Thom." *Elayne, seni ele geçirdiğimde boynunu kıracağım. Egwene ve Nynaeve'in de.* "Ve Caemlyn'e ulaştıktan bir saat sonra bu lanet mektubu elimden çıkarmaya kararlıyım."

"O mektupta bir şey yok diyorum sana, evlat. Ben senden gençken *Daes Dae'mar* oynuyordum ve ne söylediğini bilmesem bile bir kodu ya da şifreyi tanırım."

"Eh, ben senin Büyük Oyun'unu, lanet Evler Oyunu'nu hiç oynamadım, Thom; ama beni kovalayan biri varsa anlarım. Cebimdeki altınlar için beni bu kadar uzağa, böyle bir kararlılıkla kovalamazlardı, altın dolu bir sandıktan azına yapmazlardı bunu. Mektup yüzünden olmalı." *Yak beni, güzel kızlar hep başımı belaya sokuyor.* "Bu gece uyumak istiyor musun, bundan sonra?"

"Masum bir bebek gibi, evlat. Ama devam etmek istersen, devam ederim."

Güzel kadının yüzü ve boğazındaki hançer Mat'in zihnine süzüldü. *Şansın yoktu, güzel kadın.* "O zaman gidelim!" dedi vahşice.

16

CAEMLYN

Mat'in Caemlyn hakkında belirsiz anıları vardı, ama gündoğumundan sonraki erken saatlerde şehre yaklaştıklarında, kendini orayı ilk defa görüyormuş gibi hissetti. İlk ışıklardan sonra yolda yalnız kalmamışlardı, artık başka atlılarla, tüccar arabası kafileleriyle, yaya insanlarla çevriliydiler ve hepsi büyük şehre doğru akıyordu.

Yükselen tepelerin üzerine inşa edilmiş şehir Tar Valon kadar genişti ve dev duvarların dışında –on beş metre yüksekliğindeki, güneş altında parıldayan beyaz ve gümüş damarlarla süslü bu solgun, grimsi duvarlar, tepelerinde kırmızı üzerine beyaz Andor'un Aslan Sancağı dalgalanan yuvarlak kulelerin arasında uzanıyordu– kırmızı tuğlalardan, gri taşlardan, beyaz badanalı duvarlardan bir başka büyük şehir inşa edilmiş, duvarlı şehri sarmış gibi görünüyordu. Hanlar, ancak tüccarların sahip olabileceği güzellikteki üç dört katlı evlerin arasına sıkışmıştı. Geniş, penceresiz depoların önüne doluşmuş dükkanlar tenteler altında, masaların üzerinde mallarını sergiliyordu. Kırmızı ve mor kiremitli çatıların altındaki açık pazarlar yolun iki yanı boyunca uzanıyor, erkekler ve kadınlar mallarını bağırarak tanıtıyor, yüksek sesle pazarlık ediyordu. Çitler içinde buzağılar, koyunlar, keçiler ve domuzlar, kafeste kazlar, tavuklar ve ördekler de şamataya katkıda bulunuyordu. Mat daha önce bura-

ya geldiğinde Caemlyn'in gürültülü bir yer olduğunu düşündüğünü hatırlıyordu; şimdi ise burası ona, zenginlik pompalayan bir yürek gibi geliyordu.

Yol, parlak zırhlı Kraliçenin Askerlerinin dikkatli bakışları altında açık duran altı metre yüksekliğinde kemerli kapıya gidiyordu. Adamlar Thom ve ona başkalarından daha fazla dikkat etmedi, önünde, eyere yatırdığı değnek bile ilgi çekmedi; tek ilgilendikleri insanların hareket etmeye devam etmesi gibiydi. Sonra içeri girdiler. Buradaki ince kuleler duvar boyunca dizili olanlardan da yüksekti ve ışıltılı kubbeler insanlarla dolu sokakların üzerinde beyaz ve altın rengi parlıyordu. Kapının hemen içinde yol, geniş bir çimenlik ve ağaç şeridiyle ayrılan iki paralel sokağa dönüşüyordu. Şehrin tepeleri zirveye doğru basamak basamak yükseliyordu ve zirve Tar Valon'un duvarları gibi parlayan bir başka duvarla alt bölümden ayrılmıştı. İçinde yine kubbeler, yine kuleler vardı. Mat oranın İç Şehir olduğunu hatırladı. En yüksek tepelerin üzerinde ise Kraliyet Sarayı yükseliyordu.

"Beklemenin anlamı yok," dedi Thom'a. "Mektubu hemen götüreceğim." Kalabalığın içinde yol açan tahtırevanlara ve arabalara, mallarını sergileyen dükkanlara baktı. "Zar ya da kart oynayacak birilerini bulan bir adam bu şehirde biraz altın kazanabilir, Thom." Kartlarda zarlar kadar şanslı değildi, ama asiller ve zenginler dışında pek az kişi kart oynuyordu. *İşte oynaman gereken kişiler de onlar.*

Thom ona bakarak esnedi ve âşık pelerinini battaniye gibi kaldırdı. "Tüm gece at sürdük, evlat. En azından bırak da ilk önce yiyecek bir şey bulalım. Kraliçenin Takdisi'nde iyi yemekler vardır." Yine esnedi. "Ve iyi yataklar."

"Bunu hatırlıyorum," dedi Mat yavaşça. Bir açıdan hatırlıyordu. Hancı saçları grileşmekte olan şişman bir adamdı, Gill Efendi. Moiraine Rand'la Mat'i orada bulmuştu. Mat ondan kurtulduklarını düşünmüşken. *O artık oyununu Rand'la oynuyor. Benimle ilgisi yok. Artık yok.* "Seni orada bulurum, Thom. Bu mektubu buraya geldikten bir saat sonra elim-

den çıkaracağımı söyledim ve bunda kararlıyım. Sen git."

Thom başını salladı ve atını yana çevirdi. Omzunun üzerinden esneyerek seslendi. "Kaybolma, evlat. Caemlyn büyük bir şehirdir."

Ve zengin bir şehir. Mat atını kalabalık sokağa doğru topukladı. *Kaybolmakmış! Lanet olası yolumu bulabilirim.* Hastalık hafızasının bir kısmını silmiş gibiydi. Bazen üst katları alt katın üzerinde çepeçevre çıkıntı yapan, tabelaları esintiyle gıcırdayan bir hana bakıyor ve onu daha önce gördüğünü hatırlıyordu, ama o noktadan görebildiği başka hiçbir şeyi hatırlamıyordu. Yüz adımlık mesafe aniden kafasında aydınlanıyor, ama öncesi ve sonrası kabındaki zarlar kadar gizemli kalıyordu.

Hafızasındaki deliklere rağmen İç Şehir'e ya da Kraliyet Sarayı'na hiç girmediğini hatırlıyordu *–Bunu unutmazdım.–* ama yolu hatırlamasına gerek yoktu. Yeni Şehir'in –ismi aniden hatırladı; burası Caemlyn'in iki bin yaşından daha genç kısmıydı– sokakları her yönde uzanıyordu, ama ana caddelerin hepsi Eski Şehir'e gidiyordu. Kapılardaki nöbetçiler kimseyi durdurmaya kalkışmıyordu.

O beyaz duvarların içinde Tar Valon'a uyabilecek binalar vardı. Tepelerin üzerinde kıvrılan sokaklar, kiremitleri güneş ışığı altında yüz değişik renkte parıldayan ince kuleleri sergiliyor, yukarıdan seyredilecek desenler halinde düzenlenmiş parklara tepeden bakıyor ya da ötedeki alçalıp yükselen tepelere ve ormanlara kadar uzanan geniş manzaralar sunuyordu. Burada hangi sokaklara saptığının önemi yoktu. Hepsi sarmallar çizerek aradığı yere, Andor'un Kraliyet Sarayı'na doğru gidiyordu.

Kısa sürede kendini Saray'ın önündeki dev, oval meydanı geçerken, onun yüksek, yaldızlı kapılarına at sürerken buldu. Andor'un saf beyaz Saray'ı, ince kuleleriyle, güneşte parlayan altın kubbeleriyle, yüksek balkonlarıyla ve girift taş işlemeleriyle Tar Valon'un harikalarının arasında kesinlikle sırıtmazdı. O kubbelerden birindeki bir altın yaprak Mat'in bir sene boyunca lüks içinde yaşamasını sağlayabilirdi.

Meydanda, sanki orası daha önemli olaylar için ayrılmış gibi, başka her yerden daha az insan vardı. Kapalı kapıların önünde, yayları tam ola-

rak aynı açıyla eğilmiş, parlak zırhlar içinde, suratları cilalı miğferlerinin yüz siperliğinin arkasında saklı bir düzine nöbetçi duruyordu. Kırmızı pelerini omzundaki altın örgülerden düğümü sergilemek üzere arkaya atılmış iriyarı bir subay sıra boyunca ileri geri yürüyor, her adamı toz ya da pas bulabileceğini düşünüyormuş gibi süzüyordu.

Mat dizginleri çekti ve yüzüne bir gülümseme kondurdu. "Size iyi sabahlar, Yüzbaşı."

Subay döndü, yüz siperliğinin arkasından kafese kapatılmış tombul bir fare gibi, derine çökmüş boncuk boncuk gözleriyle ona baktı. Adam Mat'in beklediğinden daha yaşlıydı –kuşkusuz bir rütbe düğümünden fazlasına sahip olacak kadar yaşlı– ve iri değil şişmandı. "Ne istiyorsun, çiftçi?" diye sordu kabaca.

Mat derin bir nefes aldı. *İyi davran. Bu aptalı etkile ki beni bütün gün bekletmesin. Beklemek zorunda kalmamak için her seferinde Amyrlin'in kağıdını sallamak istemiyorum.* "Tar Valon'dan, Beyaz Kule'den geliyorum. Taşıdığım mektup..."

"*Sen mi* Tar Valon'dan geliyorsun, çiftçi?" Şişman subay karnını hoplata hoplata güldü, ama sonra kahkahası bıçakla kesilmiş gibi durdu ve adam dik dik ona baktı. "Biz Tar Valon'dan mektup istemiyoruz, serseri, tabii *eğer* öyle bir şeyin varsa! İyi Kraliçemiz –Işık onu aydınlatsın!– Kız-Veliaht geri dönene kadar Beyaz Kule'den haber almak istemiyor. Kule'den gelen herhangi bir habercinin köylü ceketi ve pantolonu giydiğini hiç duymadım. Bir dolap peşinde olduğun açık, belki mektup taşıdığını iddia ederek birkaç kuruş kazanabileceğini düşünüyorsunuzdur, ama kendini bir hücrede bulmazsan şanslı sayılırsın! Tar Valon'dan geliyorsan geri dön ve Kule'ye biz gelip almadan Kız-Veliaht'ı iade etmelerini söyle! Gümüş peşinde bir düzenbazsan, ben seni canını çıkarana kadar dövmeden gözümün önünden kaybol! İki durumda da, defol, seni yarım zekalı hödük!"

Adamın konuşmasının başından beri Mat araya laf sıkıştırmaya çalışıyordu. Çabucak konuştu, "Bu mektup ondan, be adam. Mektubu..."

"Sana defolmanı söylemedim mi, haydut?" diye böğürdü şişman adam. Yüzü de ceketi kadar kızarmıştı. "Hemen gözden kaybol, seni pislik çuvalı! Ben ona kadar sayıncaya dek kaybolmazsan, varlığınla meydanı kirlettiğin için tutuklarım seni! Bir! İki!"

"Ona kadar saymayı becerebiliyor musun, seni şişko aptal?" diye terslendi Mat. "Sana söylüyorum, bu mektubu Elayne..."

"Nöbetçiler!" Subayın yüzü morarmıştı. "Bu Karanlıkdostu'nu yakalayın!"

Mat, kimsenin bu suçlamayı ciddiye almayacağından emin bir şekilde, bir an duraksadı, ama kırmızı ceketli, zırhlı ve miğferli askerlerin on ikisi birden ona doğru fırlayınca Mat atını çevirdi ve şişman adamın bağırışları eşliğinde önlerinde dörtnala sürdü. İğdiş at yarış için yetiştirilmemişti, ama yaya adamlardan kolaylıkla uzaklaştı. İnsanlar kıvrılan sokaklarda yolundan kaçıştılar, arkasından yumruklarını salladılar ve en az subay kadar küfür ettiler.

Aptal, diye düşündü Mat, şişman subayı kastederek, sonra bir tane de kendisi için ekledi. *Tek yapmam gereken kızın lanet olası ismini başta söylemekti. "Elayne, Andor'un Kız-Veliahtı bu mektubu annesine, Kraliçe Morgase'e gönderdi." Işık, Tar Valon hakkında böyle düşündüklerini kim bilebilirdi.* Son ziyaretinden hatırladıklarına göre Aes Sedailerin ve Beyaz Kule'nin askerlerin kalbindeki yeri, Kraliçe Morgase'den yalnızca bir basamak aşağıdaydı. *Kavrulası Elayne, bana söyleyebilirdi.* Gönülsüzce ekledi, *Tabii ben de sorabilirdim.*

Yeni Şehir'e açılan kemerli kapıya gelmeden yavaşladı. Saray'daki nöbetçilerin hâlâ peşinde olduğunu sanmıyordu ve dörtnala giderek kapıda bekleyenlerin dikkatini çekmenin gereği yoktu, ama adamlar ona girerken olduğu kadar az ilgi gösterdiler.

Mat geniş kemerin altından geçerken gülümsedi ve geri dönecek oldu. Sonra aniden başka bir şey hatırladı ve aklına Saray kapılarından girmekten daha çekici bulduğu bir fikir geldi. Kapıda o şişman subay bekliyor olmasaydı bile bu fikri tercih edeceğini düşündü.

Kraliçenin Takdisi'ni ararken iki kez kayboldu, ama sonunda tabelayı buldu; üzerinde kızıl-sarı saçlı ve güllerden bir taç takmış kadının önünde diz çöken bir adam resmi vardı. Üç katlı, geniş, taş bir binaydı bu, kırmızı kiremitli çatının altında bile yüksek pencereleri vardı. Atını arkaya, ahır avlusuna sürdü. At suratlı, kendi derisinden daha sert olamayacak deri bir yelek giymiş bir adam, atın dizginlerini aldı. Mat adamı hatırladığını düşündü. *Evet. Ramey.*

"Uzun zaman oldu, Ramey." Mat adama gümüş bir marka fırlattı. "Beni hatırlıyorsun, değil mi?"

"Bilemiyorum..." diye başladı Ramey, sonra bakır beklerken gümüşün parıltısını yakaladı; öksürdü ve hafif baş selamı, yumruğunu alnına götürüp eğilerek verdiği bir selama dönüştü. "Hatırlamaz mıyım, elbette hatırlıyorum, genç efendi. Beni affedin. Aklımdan çıkmış. Aklım insanlara çalışmıyor. Atlara çalışıyor. Atları bilirim ben. Güzel bir hayvan, genç efendi. Ona iyi bakarım, emin olun." Mat'e konuşma fırsatı vermeden hepsini çabucak söyledi bitirdi ve Mat'in adını hatırlamak zorunda kalmamak için atı içeri koşturdu.

Mat yüzünü ekşi ekşi buruşturarak şişman havaifişek rulosunu kolunun altına sıkıştırdı ve eşyalarının kalanını omzuna attı. *Adam beni Şahinkanadı'nın ayak parmaklarındaki tırnaklardan ayıramaz.* Mutfak kapısının yanındaki ters çevrilmiş fıçının üzerine iri, kaslı bir adam oturmuş, dizindeki siyah beyaz kedinin kulağını nazikçe kaşıyordu. Adam ağır gözkapaklarının altından Mat'i, özellikle de omzundaki değneği inceledi, ama kaşımayı bırakmadı. Mat adamı hatırladığını düşündü, ama ismini çıkaramıyordu. Kapıdan içeri girerken hiçbir şey söylemedi. Adam da konuşmadı. *Beni hatırlamaları için sebep yok. Muhtemelen her gün Aes Sedailer gelip birilerini götürüyordur.*

Mutfakta saçlarını topuz yapmış, yapılmasını istediği şeyi işaret etmek için uzun, tahta bir kaşık kullanan şişman bir kadının gözetimi altında iki aşçı yamağı ve üç bulaşıkçı, ocaklarla kızartma şişleri arasında koşturuyordu. Mat şişman kadını hatırladığından emindi. *Coline, bu genişlikte*

bir kadın için ne isim ama, ama herkes ona Aşçı diyordu.

"Ee, Aşçı," diye bildirdi, "geri döndüm, üstelik gitmemin üzerinden bir sene bile geçmedi."

Kadın ona bir an baktı, sonra başını salladı. "Seni hatırlıyorum." Mat sırıtacak oldu. "O genç prensle gelmiştin, değil mi?" diye devam etti kadın. "Tigraine'e çok benzeyen, Işık anısını aydınlatsın. Sen onun hizmetkarısın, değil mi? Ee, genç prens geri mi geliyor yani?"

"Hayır," dedi Mat kısa keserek. *Prens mi? Işık!* "Yakın zamanda geleceğini sanmıyorum, gelse de senin bundan hoşlanacağını sanmıyorum." Kadın genç prensin ne kadar iyi, yakışıklı bir delikanlı olduğunu söyleyerek itiraz etti –*Yak beni, Rand'a yanıp yakılmayan ve lanet olası ismini her söylediğimde buzağı gözleriyle bakmayan kadın var mı herhangi bir yerde? Rand'ın şimdi ne yaptığını bilse çığlık atardı bu kadın*– ama kadının konuşmasına izin vermedi. "Gill Efendi buralarda mı? Ve Thom Merrilin?"

"Kütüphanede," dedi kadın gergin gergin burnunu çekerek. "Basel Gill'i gördüğün zaman o kanalların temizlenmesi gerektiğini söyle. Bugün ama." Kadın aşçı yamaklarından birinin kızaran bifteklere ne yaptığını fark etti ve sallanarak ona doğru yürüdü. "O kadar çok değil, çocuğum. Çok fazla arat koyarsan aşırı tatlı olur." Mat'i çoktan unutmuş gibiydi.

Mat başını iki yana sallayarak içeri girdi ve hatırlayamadığı kütüphaneyi aramaya başladı. Coline'in Gill Efendi ile evli olduğunu da hatırlamıyordu, ama kocasına talimat gönderen bir ev hanımı tam da böyle konuşurdu. İri gözlü, güzel bir hizmetkar kız kıkırdayarak onu salonun yanındaki koridora yolladı.

Mat kütüphaneyi bulduğu zaman durup bakakaldı. Duvarlardaki gömme rafların üzerinde üç yüzden fazla kitap olmalıydı, masaların üzerinde de vardı; Mat hayatı boyunca bir yerde bu kadar çok kitap görmemişti. Kapının yakınındaki bir masanın üzerinde deri ciltli *Jain Uzakgezgini'nin Yolculukları*'nı gördü. Onu okumayı hep istemişti –Rand ve

Perrin kitaptan pasajlar anlatıp dururdu– ama okumayı düşündüğü kitapları okuyacak vakti bir türlü bulamazdı.

Pembe suratlı Basel Gill ve Thom Merrilin masalardan birinin başında, bir taş oyunu tahtasının iki yanına oturmuşlardı. Dişlerine sıkıştırdıkları pipolarından mavi tütün dumanları yükseliyordu. Masanın üzerinde, ahşap bir zar kabının yanında alaca renkli bir kedi oturuyordu, kuyruğunu ayaklarının üzerine kıvırmış, oyunu izliyordu. Âşığın pelerini görünürde yoktu, Mat onun çoktan bir oda tutmuş olduğunu tahmin etti.

"İşini beklediğimden çabuk bitirdin, evlat," dedi Thom piposunun sapının üzerinden. Bir sonraki taşını tahtanın birbirini kesen çizgilerinde nereye koyması gerektiğini düşünürken uzun, beyaz bıyığını çekiştirdi. "Basel, Mat Cauthon'u hatırlıyorsundur."

"Hatırlıyorum," dedi şişman hancı, tahtaya bakarak. "Buraya son geldiğinde hasta olduğunu hatırlıyorum. Umarım artık iyisindir, evlat."

"Daha iyiyim," dedi Mat. "Hatırlayabildiğin yalnızca bu mu? Hasta olduğum mu?"

Gill Efendi Thom'un hamlesini görünce irkildi ve piposunu ağzından çıkardı. "Kiminle gittiğini düşününce, evlat, ve olayların şimdiki hali düşünülünce, belki daha fazlasını hatırlamamam daha iyi."

"Aes Sedailer artık o kadar sevilmiyor, değil mi?" Mat eşyalarını büyük bir koltuğa koydu, değneğini koltuğun arkasına dayadı ve bir başka koltuğa oturup bir bacağını kolundan sallandırdı. "Saray'daki nöbetçiler Beyaz Kule'nin Elayne'i çaldığını düşünüyor gibi." Thom huzursuzluk içinde havaifişek rulosuna baktı, kendi dumanları tüten piposuna baktı ve taş tahtasını incelemeye dönmeden önce kendi kendine mırıldandı.

"Pek değil," dedi Gill, "ama tüm şehir Kule'den kaybolduğunu biliyor. Thom döndüğünü söylüyor, ama biz bunu duymadık. Belki Morgase biliyordur, ama seyislere varana kadar herkes Kraliçe kafasını koparmasın diye ayaklarının ucuna basa basa yürüyor. Lord Gaebril herhangi birini cellada göndermesini engelliyor, ama Kraliçe bunu yapmaz diye-

mem. Ayrıca adamın Kraliçe'nin Tar Valon'a kızgınlığını yatıştırmadığı kesin. Aksine, bence daha da artırdı."

"Morgase'in yeni bir danışmanı varmış," dedi Thom kuru bir sesle. "Gareth Bryne ondan hoşlanmamış, bu yüzden Bryne koyunlarının yünlerinin uzamasını izlemek üzere malikanesine çekilmiş. Basel, oynayacak mısın, oynamayacak mısın?"

"Birazdan, Thom. Birazdan. Doğru hamleyi yapmak istiyorum." Gill piposunun sapını ısırarak tahtaya bakıp kaşlarını çattı ve bir duman bulutu üfürdü.

"Demek Kraliçe'nin Tar Valon'dan hoşlanmayan bir danışmanı var," dedi Mat. "Eh, oradan geldiğimi söyleyince nöbetçilerin neden öyle davrandığını açıklıyor bu."

"Onlara bunu söylediysen," dedi Gill, "kemiklerin kırılmadan kurtulduğun için şanslı sayılırsın. En azından, konuştukların yeni adamlardansa. Gaebril Caemlyn'deki askerlerin yarısını kendi seçtiği adamlarla değiştirdi ve ne kadar kısa süredir burada olduğu düşünülürse, bu hiç de kolay bir iş değil. Bazıları Morgase'in onunla evlenebileceğini söylüyor." Tahtaya bir taş koyacak oldu, sonra başını iki yana sallayarak geri çekti. "Devir değişiyor. İnsanlar değişiyor. Bu kadar değişim bana fazla. Sanırım yaşlanıyorum."

"Bir taş koyana kadar ikimizin de yaşlanması galiba senin niyetin," diye mırıldandı Thom. Kedi gerindi ve âşığın sırtını okşaması için masanın üzerinde ona yanaştı. "Bütün gün konuşmak iyi bir hamle bulmanı sağlamayacak. Neden yenildiğini kabul etmiyorsun, Basel?"

"Asla yenildiğimi kabullenmem," dedi Gill cesurca. "Seni yeneceğim, Thom." İki çizginin kesiştiği noktaya beyaz bir taş koydu. "Göreceksin." Thom hıhladı.

Mat'in görebildiği kadarıyla Gill'in fazla şansı yoktu. "Nöbetçilerden uzak durmanın bir yolunu bulup Elayne'in mektubunu Morgase'in eline vermem gerekecek." *Özellikle de hepsi o şişman aptal gibiyse. Işık, acaba hepsine benim bir Karanlıkdostu olduğumu söylemiş midir?"*

"Daha vermedin mi?" diye havladı Thom. "O şeyden kurtulmaya can attığını sanıyordum."

"Kız-Veliaht'tan gelen bir mektup mu var yanınızda?" diye bağırdı Gill. "Thom, neden bana söylemedin?"

"Kusura bakma, Basel," diye mırıldandı Âşık. O çalı gibi kaşların altından Mat'e dik dik baktı ve bıyıklarını üfledi. "Oğlan o mektup için onu öldürmeye çalışanlar olduğunu söylüyor, bu yüzden sessiz kaldım ki kendi ne kadarını istiyorsa o kadarını söylesin. Ama artık aldırmıyor gibi."

"Ne tür bir mektup?" diye sordu Gill. "Eve mi dönüyor? Ya Lord Gawyn? Umarım dönüyorlardır. Tar Valon'a savaş açılacağını duydum, sanki Aes Sedailere savaş ilan edecek kadar aptal olabilecek biri varmış gibi. Bana sorarsanız, her şey Aes Sedailerin batıda bir yerde çıkan sahte Ejder'i desteklediğine dair çılgınca söylentilerden kaynaklandı. Bir de söylentiye göre, Güç'ü silah olarak kullanıyorlarmış. Gerçi bu neden birinin onlara savaş ilan etmeyi istemesine yol açsın, anlamıyorum; tam tersi."

"Coline ile evli misin?" diye sordu Mat ve Gill Efendi irkildi.

"Işık beni korusun! Şimdi bile sanırsın ki han onun hanı. Bir de karım olsaydı..! Bunun Kız-Veliaht'ın mektubuyla ne ilgisi var?"

"Yok," dedi Mat, "ama o kadar çok konuştun ki, kendi sorununu unutmuş olabileceğini düşündüm." Gill boğulur gibi bir ses çıkardı ve Thom havlarcasına kahkaha attı. Hancı konuşamadan Mat telaşla devam etti. "Mektup mühürlü; Elayne ne dediğini bana söylemedi." Thom bıyıklarını sıvazlayarak yan yan ona bakıyordu. *Mektubu açtığımızı itiraf edeceğimi mi sandı?* "Ama eve döneceğini sanmıyorum. Bana sorarsan Aes Sedai olmaya kararlı." Onlara mektubu teslim etme girişimini anlattı, bilmeleri gerekmeyen birkaç detayı atladı.

"Yeni adamlar," dedi Gill. "En azından subay öyle gibi. Bu konuda iddiaya girerim. Kurnaz bakışlı olanlar dışında çoğunun eşkıyalardan farkı yok. Bu akşama kadar bekle, evlat, kapıdaki nöbetçiler o zaman de-

ğişir. Kız-Veliaht'ın ismini hemen söyle ve yeni adam Gaebril'in adamlarından biriyse başını biraz eğ. Ve yumruğunu alnına götür, o zaman sorun yaşamazsın."

"Öyle bir şey yaparsam kavrulayım. Ben kimse için yün çekmem ve çakıl tırmıklamam. Morgase için bile. Bu sefer nöbetçilere yaklaşmayacağım bile." *O şişman adamın nasıl bir söylenti yaydığını öğrenmesem daha iyi.* İkisi ona delirmiş gibi baktı.

"Işık aşkına," dedi Gill, "Nöbetçilerin yanından geçmeden Kraliyet Sarayı'na nasıl girmeyi düşünüyorsun?" Bir şey hatırlamış gibi gözleri irileşti. "Işık, kastettiğin... Evlat, canını kurtarmak için bile Karanlık Varlık'ın şansına ihtiyacın olacak!"

"Şimdi neden bahsediyorsun, Basel? Mat, ne tür bir aptallığa kalkışmayı düşünüyorsun?"

"Ben şanslı biriyim, Gill Efendi," dedi Mat. "Sen benim dönüşüme iyi bir yemeği hazır et, yeter." Ayağa kalkarken zar kabını aldı ve şans için zarları taş tahtasının yanına döktü. Alaca kedi yere sıçradı, sırtını kamburlaştırarak tısladı. Beş noktalı zar durdu, her biri tek bir nokta gösteriyordu. *Karanlık Varlık'ın Gözleri.*

"Bu ya en iyi ya da en kötü atış," dedi Gill. "Oynadığın oyuna bağlı, değil mi? Evlat, bence tehlikeli bir oyun oynamayı düşünüyorsun. Neden o kabı salona götürüp birkaç kuruş kaybetmiyorsun? Kumar oynamaktan hoşlanan birine benziyorsun. Mektubun Saray'a güvenle gitmesini ben sağlarım."

"Coline kanalları temizlemeni istiyor," dedi Mat ona. Hancı kendi kendine mırıldanarak gözlerini kırpıştırırken Thom'a döndü. "Mektubu teslim etmeye çalışırken bir ok ya da beklerken sırtıma bir hançer yemek arasında fark yok bence. Altı yukarı, yarım düzine aşağı. Sen o yemeğin hazırlanmasını sağla, Thom." Masanın üzerine, Gill'in önüne altın bir marka attı. "Eşyalarımı bir odaya çıkarttır, hancı. Daha fazla para gerekirse, alacaksın. İri ruloya dikkat et; nedense Thom'u çok korkutuyor."

O dışarı çıkarken Gill'in Thom'a, "Hep o delikanlının haylazın teki ol-

duğunu düşündüm. Nasıl oldu da altın para buldu?" diye sorduğunu duydu.

Hep kazanıyorum, işte böyle, diye düşündü kasvetle. *Sadece bir kez daha kazanmam gerek, sonra Elayne ile işim bitiyor. Beyaz Kule ile de. Sadece bir kez daha.*

17

GÖLGENİN İÇİNDEN BİR MESAJ

İç Şehir'e yaya dönerken Mat niyetlendiği şeyin işe yarayacağından emin değildi. Ona anlatılanlar doğruysa yarardı, ama bunların doğruluğuydu asıl emin olmadığı. Saray'ın önündeki oval meydandan uzak durdu, dev yapıların ve bahçelerinin kenarından, tepelerin etrafında kıvrılan sokaklarda dolandı. Saray'ın altın kubbeleri, alay edercesine, ulaşamayacağı kadar uzakta görünüyordu. Onu neredeyse çepeçevre dolanmış, yeniden meydana gelmek üzereydi ki, bir şey gördü. Kısa boylu çiçeklerle kaplı dik bir yamaç, sokaktan yükselip kaba taştan yapılma beyaz bir duvarla birleşiyor. Duvarın tepesinden yapraklı ağaç dalları görünüyordu. Mat o ağaçların ötesinde, Kraliyet Sarayı'nın bahçesinde başka ağaçlar görebiliyordu.

Yamaç gibi görünecek şekilde inşa edilmiş bir duvar, diye düşündü, *ve diğer yanda bir bahçe. Belki de Rand gerçeği söylüyordu.*

İki yana fırlattığı kayıtsız bakışlar, kıvrılan sokağın o an için ona kaldığını gösterdi. Acele etmesi gerekecekti; kıvrımlar çok ileriyi görmesini engelliyordu; her an biri gelebilirdi. Dört ayak üzerinde, çizmelerinin kırmızı ve beyaz çiçek tarhlarında delikler açmasına aldırmadan yamacı tırmandı. Kaba taş duvarda kavrayabileceği yeterince yer, çizmelerini dayayabileceği yeterince girinti ve çıkıntı vardı.

Bu işi bu kadar kolaylaştırmaları dikkatsizlik, diye düşündü tırmanırken. Bir an tırmanma eylemi, Rand ve Perrin ile birlikte Puslu Dağlar'ın kenarındaki Kum Tepeleri'ne yaptıkları yolculuğu hatırlattı. Emond Meydanı'na döndüklerinde onları ellerine geçirebilen herkesin öfkesine maruz kalmışlardı –en kötü durumda olan da Mat'di; herkes bunun onun fikri olduğunu düşünmüştü– ama üç gün boyunca yamaçlara tırmanmışlar, açıkhavada yatmışlar, kızılibik yuvalarından aşırdıkları yumurtalarla, ok ya da sapanla avlanmış gri kanatlı ormantavuklarıyla ve tuzaklara yakalanan tavşanlarla beslenmişler, üç gün boyunca uğursuzluğundan korkmadıklarından, hazine bulabileceklerinden bahsederek gülmüşlerdi. Mat geziden eve, üzerinde iri bir balığın kafasının izi olan tuhaf bir kaya parçası, bir kar kartalının düşürdüğü uzun, beyaz bir kuyruk tüyü ve bir adamın kulağı şeklinde oyulmuş gibi görünen, el büyüklüğünde beyaz bir taş getirmişti. Bu sonuncusunun gerçek bir kulağa benzediğini düşünmüştü ve Rand'la Perrin onunla aynı fikirde olmamasına rağmen, Tam al'Thor da öyle olabileceğini söylemişti.

Parmakları sığ bir oyuktan kaydı, dengesi bozuldu ve sol ayağının altındaki dayanağı kaçırdı. Soluğunu tutarak duvarın tepesini yakaladı ve kendini yukarı çekti. Bir an nefes nefese, orada yattı. Çok yüksek bir düşüş olmazdı, ama kafasını kırmaya yeterdi. *Ne aptalım, kafamın öyle dağılmasına izin veriyorum. O yamaçlarda da neredeyse bu şekilde kendimi öldürüyordum. O uzun zaman önceydi.* Zaten annesi muhtemelen o nesnelerin hepsini atmıştı. Kimsenin onu görmediğinden emin olmak için iki yanına son bir kez baktıktan sonra –sokak hâlâ boştu– Saray bahçesine atladı.

Geniş bir bahçeydi, ağaçların arasındaki çimenliklerin içinde yassı taşlardan yürüyüş yolları vardı ve yolların üzerindeki çardaklar gür asmalarla kaplıydı. Ve her yer çiçeklerle doluydu. Armut ağaçları beyaz, elma ağaçları beyaz ve pembe çiçeklerle kaplanmıştı. Her renk gül, parlak altın rengi güneşpatı, mor Emond'un Zaferi çiçekleri ve Mat'in tanımadığı başka sayısız çiçek. Bazılarının gerçekliğinden emin olamıyordu.

Birinin neredeyse kuşa benzeyen kırmızı-altın çiçekleri vardı, bir diğeri ayçiçeğine çok benziyordu, ama sarı çiçekleri en az altmış santim genişliğindeydi ve bir Ogier kadar yüksek sapların üzerinde duruyordu.

Yoldaki taşların üzerinde çizmelerin gıcırtısı duyuldu ve uzun beyaz yakaları göğüs plakalarının üzerine sarkmış iki nöbetçi geçip giderken Mat duvarın dibindeki bir çalının arkasına çöktü. Hiç onun olduğu yöne doğru bakmadılar ve Mat kendi kendine sırıttı. *Şans. Şans biraz yanımda olursa, lanet şeyi Morgase'e verene kadar hiçbiri beni görmez.*

Bahçenin içinde bir gölge gibi, bir tavşanı takip ediyormuşcasına sessizce ilerledi, çizme sesi duyduğunda hemen bir çalılığın yanına ya da bir ağacın arkasına saklanıp hareketsiz duruyordu. İki çift asker daha yol boyunca yürüdü, ikincisi Mat'e o kadar yakın geçti ki iki adım atsa onları çimdikleyebilirdi. Askerler çiçeklerin ve ağaçların arasında kaybolurken Mat koyu kırmızı bir yıldızalevi kopardı ve dalgalı taç yaprakları olan çiçeği sırıtarak saçına taktı. Bu Güneşgünü'nde elmalı kek çalmak kadar kolaydı, hattâ daha kolay. Kadınlar pişirdiklerini büyük bir dikkatle korurlardı; askerler gözlerini taşlardan ayırmıyordu bile.

Kısa süre sonra kendini Saray'ın beyaz duvarının dibinde buldu ve parmaklıklı çerçevelerin içinde çiçek vermiş sıra sıra beyaz gül öbeklerinin arkasında, duvar boyunca yan yan gitmeye başladı. Başının hemen üzerinde çok sayıda geniş, kemerli pencere vardı, ama koridorda yürümek yerine pencereden içeri tırmanırken bulunursa bunu açıklamanın biraz daha zor olacağını düşündü. İki asker daha belirince Mat olduğu yerde dondu; adamlar üç adım ötesinden geçeceklerdi. Başının üzerindeki pencereden sesler geliyordu, iki adam, sözlerini anlamasına yetecek kadar yüksek sesle konuşuyordu.

"... Tear'a gidiyorlar, Büyük Efendi." Adam korkuyla ve dalkavukça konuşuyordu.

"Bırak ellerinden geliyorsa onun planlarını bozsunlar." Bu ses daha gür ve daha güçlüydü, emir vermeye alışık birinin sesi. "Üç eğitimsiz kızın işini bozması, hak ettiği bir durum. O her zaman aptaldı, şimdi de

aptal. Oğlandan haber var mı? Hepimizi yok edebilecek olan o."

"Hayır, Büyük Efendi. Ortadan kayboldu. Ama, Büyük Efendi, kızlardan biri Morgase'in eniği."

Mat dönecek oldu, sonra durdu. Askerler yaklaşıyordu; sık gül saplarının arasından irkildiğini görmemişlerdi. *Yürüyün, sizi aptallar! Gidin ki bu lanet adamın kim olduğunu görebileyim!* Konuşmanın bir kısmını kaçırmıştı.

"... özgürlüğünü kazandığından beri aşırı sabırsız," diyordu gür ses. "En iyi planların olgunlaşması için zaman gerektiğinin farkında değil. Dünyayı bir günde ele geçirmek istiyor, yanında da *Callandor*'u. Yüce Efendi canını alsın! Kızı yakalayıp faydalanmaya çalışabilir. Ve bu benim planlarımı zora sokar."

"Siz nasıl diyorsanız, Büyük Efendi. Kızın Tear'dan getirilmesini emredeyim mi?"

"Hayır. Öğrenirse, o aptal bunu kendisine karşı yapılmış bir hamle sayar. Ve kılıçtan başka neleri izlediğini kim bilebilir? Kızın sessizce ölmesini sağla, Comar. Ölümü hiç dikkat çekmesin." Kahkahası gürleme gibiydi. "Kule'deki o cahil cadalozlar bu ortadan kaybolma vakasından sonra kızı bulmakta güçlük çekecekler. Bu çok işe yarayabilir. Çabuk yapılmasını sağla. Bir an önce, o kızı ele geçirmeden önce."

İki asker neredeyse yanındaydı; Mat elinde olsa irade gücüyle onların ayaklarının daha hızlı hareket etmesini sağlardı. "Büyük Efendi," dedi diğer adam kararsızca, "bu zor olabilir. Tear'a gitmekte olduğunu biliyoruz, ama bindiği gemi Aringill'de bulundu, üçü önceden inmiş. Başka bir gemiye mi bindi, yoksa at üzerinde mi gidiyor, bilmiyoruz. Ve Tear'a ulaşırsa onu bulmak güç olabilir, Büyük Efendi. Belki siz..."

"Artık dünyada aptallardan başka kimse yok mu?" dedi gür ses sertçe. "O anlamadan Tear'a gidebilir miyim, sanıyorsun? Onunla savaşmaya niyetim yok, şimdi değil, henüz olmaz. Bana kızın kellesini getir, Comar. Bana üçünün de kellelerini getir, yoksa seninkini koparmam için dua edersin!"

"Peki, Büyük Efendi. Nasıl emrediyorsanız. Evet. Evet."

Askerler hiç yanlarına bakmadan gelip geçti. Mat sırtlarını dönmelerini bekledi, sonra sıçrayıp geniş taş pencere pervazını yakaladı ve pencereden içeriyi görecek kadar çekti kendini.

Şişman bir gümüş kese edecebilecek yerdeki, saçaklı Tarabon halısına yalnızca şöyle bir baktı. Geniş, oymalı kapılardan biri kapanıyordu. Geniş omuzlu, derin göğsü gümüş işlemeli ceketinin yeşil ipek kumaşını zorlayan, uzun boylu bir adam, koyu mavi gözlerle kapıya bakıyordu. Siyah sakalı kısa kesilmişti ve tam çenesinin üzerinde beyaz bir kısım vardı. Emir vermeye alışık, sert bir adama benziyordu.

"Evet, Büyük Efendi," dedi aniden. Mat'in pervazı tutan parmakları az daha kayıyordu. Gür sesli adamın bu olduğunu sanmıştı, ama korkudan sinmiş sesti bu. Şimdi öyle korku dolu değildi, ama oydu işte. "Nasıl emrediyorsanız, Büyük Efendi," dedi adam acı acı. "O üç kaltağın kafasını kendim keseceğim. Onları bulur bulmaz!" Kapıya yöneldi ve Mat yere indi.

Bir an orada, güllerin arkasında çömelerek durdu. Saray'da biri Elayne'in ölmesini istiyordu ve sonradan aklına gelmiş gibi Egwene ile Nynaeve'i de dahil etmişti. *Işık aşkına, Tear'da ne işleri var?*

Kız-Veliaht'ın mektubunu ceketinin astarından çekip çıkardı ve kaşlarını çatarak baktı. Belki elinde bu varken Morgase ona inanırdı. Adamlardan birini tarif edebilirdi. Ama gizlice dolanma zamanı geçmişti; daha Mat Morgase'i bulamadan iri adam Tear'a doğru yola çıkmış olabilirdi ve sonra Kraliçe ne yaparsa yapsın onu durdurabileceğinin garantisi yoktu.

Derin bir nefes alarak iki gül çalısının arasından geçti ve birkaç diken ve birkaç çizik edindi. Askerlerin ardından yolda yürümeye başladı. Elayne'in mektubunu, altın zambak mührü açıkça görülebilecek şekilde önünde tutuyordu. Bir yandan da tam olarak ne diyeceğini prova ediyordu. Az önce o saklanırken nöbetçiler yağmurdan sonraki mantarlar gibi belirip durmuştu, ama şimdi bir tanesini bile görmeden bahçeyi boylu boyunca aşmıştı. Bir sürü kapı geçti. Saray'a izinsiz girmek iyi ol-

mayacaktı –askerler önce kötü şeyler yapıp, sonra dinlemeyi tercih edebilirlerdi– ama tam bir kapıdan girmeyi düşünürken kapı açıldı ve omzunda tek bir altın düğüm olan miğfersiz genç bir subay dışarı çıktı.

Adamın eli hemen kılıcının kabzasına gitti, Mat mektubu ona uzatamadan kılıcını kınından otuz santim kadar çıkarmıştı bile. "Kız-Veliaht Elayne bu mektubu annesi Kraliçe Morgase'e gönderdi, Yüzbaşı." Mektubu, altın zambak mührü üste gelecek şekilde tuttu.

Subayın kara gözleri, dikkatini Mat'in üzerinden çevirmeden, etrafta başkaları olup olmadığını görmek için iki yana kaydı. "Bu bahçeye nasıl geldin?" Kılıcını daha fazla çekmedi, ama kınına sokmadı da. "Ana kapıda Elber var. Aptalın teki, ama kimsenin Saray'a elini kolunu sallaya sallaya girmesine de izin vermez."

"Sıçan gibi gözleri olan şişman bir adam mı?" Mat diline lanet etti, ama subay keskin bir baş sallamayla yanıtladı onu; gülümser gibi de olmuştu, ama bu ne dikkatini, ne de şüpheciliğini yok etti. "Tar Valon'dan geldiğimi öğrendiği zaman kızdı ve mektubu göstermeme ya da Kız-Veliaht'ın ismini telaffuz etmeme fırsat vermedi. Gitmezsem beni tutuklayacağını söyledi, bu yüzden ben de duvara tırmandım. Bunu Kraliçe Morgase'e bizzat teslim edeceğime söz verdim, anlıyor musunuz, Yüzbaşı. Söz verdim ve ben verdiğim sözleri hep tutarım. Mührü gördünüz mü?"

"Yine o lanet bahçe duvarı," diye mırıldandı subay. "Üç kat yüksek yapılmalıydı." Mat'i süzdü. "Teğmen, yüzbaşı değil. Ben Teğmen Tallanvor'um. Kız-Veliaht'ın mührünü tanıdım." Kılıcı sonunda kınına kaydı. Elini uzattı; ama kılıç kullanan elini değil. "Mektubu bana ver, Kraliçe'ye götüreyim. Sana kapıyı gösterdikten sonra. Seni burada dolaşırken bulabilecek herkes o kadar nazik davranmayabilir."

"Kendi ellerine teslim edeceğime söz verdim," dedi Mat. *Işık, ona bizzat teslim etmeme izin vermeyecekleri hiç aklıma gelmemişti.* "Söz verdim. Kız-Veliaht'a."

Mat Tallanvor'un elinin hareket ettiğini fark etmeden subay kılıcını çekmiş, boynuna dayamıştı. "Seni Kraliçe'ye götüreceğim, köylü," dedi

Tallanvor yumuşak sesle. "Ama ona zarar vermeyi aklından bile geçirirsen, sen daha gözlerini kırpamadan kelleni uçururum."

Mat en iyi sırıtışını yüzüne kondurdu. O hafifçe kıvrımlı kılıcın keskinliğini boynunun yanında hissediyordu. "Ben sadık bir Andorluyum," dedi, "ve Kraliçe'nin sadık kuluyum, Işık onu aydınlatsın. Öyle ki, kışın burada olsaydım kesinlikle Lord Gaebril'i takip ederdim."

Tallanvor ağzını sımsıkı kapatarak baktı ona ve sonunda kılıcını boynundan çekti. Mat yutkundu ve kesilip kesilmediğini görmek için boynunu yoklayacakken kendini tuttu.

"Saçındaki çiçeği çıkar," dedi Tallanvor, kılıcını kınına sokarken. "Buraya flört etmeye geldiğini mi sanıyorsun?"

Mat saçındaki yıldızalevi çiçeğini kaptı ve subayı takip etti. *Amma aptalım, bir de kalkmış saçıma çiçek takıyorum. Artık aptalca davranmayı bırakmalıyım.*

Mat'in yaptığına pek takip etmek denemezdi aslında, çünkü Tallanvor yolu gösterirken bile gözünü ondan ayırmıyordu. Bunun sonucunda ikisi tuhaf bir geçit alayı çıkarıyordu ortaya; subay önde, bir yanda, ama Mat'in herhangi bir şey denemesi olasılığına karşı yarı dönmüş. Buna karşın Mat banyosunda su sıçratan bir bebek kadar masum görünmeye çalışıyordu.

Duvarlardaki renkli halılar dokumacılarına epey gümüş kazandırmıştı, koridorlardaki beyaz seramiklerin üzerine serilmiş halılar da öyle. Her yer altın ve gümüşle doluydu, cilalı ahşaptan sandıkların ve alçak dolapların üzerindeki yemek tabakları, servis tabakları, taslar, kupalar, Kule'de gördükleri kadar iyi kaliteydi. Kırmızı üniformalı, beyaz yakalı ve manşetli, göğüslerinde Andor'un Beyaz Aslan'ı olan hizmetkarlar dört bir yana koşturuyorlardı. Mat kendini Morgase'in zar oyunu oynayıp oynamadığını merak ederken buldu. *Yün kafalı aptal. Kraliçeler zar atmaz. Ama ona bu mektubu verdikten sonra Saray'ında birinin Elayne'i öldürmeyi planladığını söylediğim zaman bana şişman bir kese vereceğine iddiaya girerim.* Lord ilan edildiğine dair bir hayale kaptırdı kendini; Kız-

Veliaht'a suikast düzenleneceğini ortaya çıkaran bir adam kuşkusuz bazı ödüller bekleyebilirdi.

Tallanvor onu o kadar çok koridordan, o kadar çok avludan geçirdi ki, Mat yardım görmeksizin çıkış yolunu bulup bulamayacağını merak etmeye başladı. Sonunda içinde yine birçok hizmetkar bulunan bir avluya geldiler. Avlu sütunlu bir yürüyüş yoluyla çevriliydi, ortasında da yuvarlak bir havuz vardı; beyaz zambak yapraklarının ve suda gezinen beyaz nilüferlerin altında beyaz ve sarı balıkların yüzdüğü bir havuz. Gümüş ve altın işlemeli renkli ceketler içinde adamlar ve daha da ince işlemeli geniş elbiseler içinde kadınlar, havuzun yükseltilmiş kenarına oturmuş bir kadına refakat ediyordu. Kadın parmaklarını suda gezdiriyor, yiyecek bulma umuduyla parmak uçlarına yüzen balığa hüzünle bakıyordu. Sol elinin üçüncü parmağını bir Büyük Yılan yüzüğü sarmıştı. Yanında uzun boylu, esmer bir adam duruyordu. Ceketinin kırmızı ipek kumaşı, üzerine işlenmiş altın yapraklar ve süslerden neredeyse görünmez olmuştu, ama Mat'in dikkatini çeken kadın oldu.

Morgase'e, Işığın İnayeti, Andor Kraliçesi, Diyarın Savunucusu, Halkının Koruyucusu, Trakand Ailesi'nin Yüksek Makamı'na bakmakta olduğunu anlamak için saçlarındaki incelikle işlenmiş altın güllerden tacı, elbisesinin üzerinde asılı duran Andor Aslanları nakışlı kırmızı şeritli beyaz etolü görmesi gerekmiyordu. Kadında Elayne'in yüzü ve güzelliği vardı, ama Elayne'in olgunlaşmış haliydi. Avludaki her kadın onun varlığıyla arka plana itiliyordu.

Ne kadar yaşlı olursa olsun onunla dans etmek isterdim, bir de ay ışığı altında bir öpücük çalmak. Silkelendi. *Kim olduğunu sakın unutma!*

Tallanvor bir dizinin üzerine çöktü ve yumruğunu avlunun beyaz taşlarına dayadı. "Kraliçem, Leydi Elayne'den mektup getiren bir haberci geldi."

Mat adamın duruşuna baktı, ama yerlere kadar eğilmekle yetindi. "Kız-Veliaht'tan... eee... Kraliçem." Eğilirken mektubu, mührün sarı mumu görülebilecek şekilde uzattı. *Mektubu okuduktan ve Elayne'in iyi ol-*

duğunu anladıktan sonra, söyleyeceğim. Morgase koyu mavi gözlerini ona çevirdi. *Işık! İyi bir ruh haline kavuştuğu anda.*

"Demek benim ıslah olmaz çocuğumdan bir mektup getirdin." Sesi soğuktu, ama yükselmek üzere olan bir hararetin habercisiydi. "Bu, en azından hayatta demek! Nerede o?"

"Tar Valon'da, Kraliçem," demeyi başardı Mat. *Işık, onunla Amyrlin arasında bir bakışma yarışını görmek isterdim.* Bir daha düşününce, istemeyeceğine karar verdi. "En azından ben ayrılırken oradaydı."

Morgase elini sabırsızca salladı ve Tallanvor kalkıp mektubu Mat'ten aldı ve Kraliçe'ye uzattı. Kadın bir an zambak mührüne bakıp kaşlarını çattı, sonra bileklerinin sert bir hareketiyle mührü kırdı. Okurken, her satırda başını iki yana sallayarak kendi kendine mırıldandı. "Daha fazlasını söyleyemezdi, değil mi?" diye mırıldandı. "Bu sözünü tutacak mı, göreceğiz..." Yüzü aniden canlandı. "Gaebril, Kabuledilmişliğe terfi etmiş. Kule'ye gideli bir seneden az oldu ve şimdiden terfi etmiş." Gülümsemesi geldiği kadar çabuk kayboldu ve dudakları gerildi. "Sefil çocuğu elime geçirdiğim zaman, çömez kalmış olmayı dileyecek."

Işık, diye düşündü Mat, *onu iyi bir ruh haline sokacak hiçbir şey yok mu?* Ne olursa olsun söylemeye karar verdi, ama kadının birinin kafasını kopartacakmış gibi bakmamasını diledi. "Kraliçem, şans eseri kulak misafiri olduğum..."

"Sessiz ol, çocuk," dedi altın işlemelerle kaplanmış ceketi giyen esmer adam sükunetle. Yakışıklı bir adamdı, neredeyse Galad kadar yakışıklı ve şakaklarındaki beyaz saçlara rağmen aynı ölçüde genç görünüşlü, ama daha iri, Rand'dan da uzun ve neredeyse Perrin'inkiler kadar geniş omuzlara sahip. "Ne söylemen gerekiyorsa birazdan dinleyeceğiz." Morgase'in omzunun üzerinden uzandı ve mektubu aldı. Kadının dik bakışları ona döndü –Mat hararetin kendini göstermeye başladığını görebiliyordu– ama esmer adam, gözlerini okuduklarından ayırmadan güçlü elini kadının omzuna koydu ve Morgase'in öfkesi eriyiverdi. "Yine Kule'den ayrılmış anlaşılan," dedi. "Amyrlin Makamı'na hizmet etmek için.

Kadın yine konumunu aşıyor, Morgase."

Mat dilini tutmakta hiç zorlanmadı. *Şans.* Dili damağına yapışmıştı. *Bazen iyi mi, kötü mü, bilemiyorum.* Esmer adam gür sesin sahibiydi, Elayne'in kellesini isteyen "Büyük Efendi." *Morgase ona Gaebril dedi. Danışmanı Elayne'in öldürülmesini mi istiyor? Işık!* Üstelik Morgase adama, sahibi elini omzuna koymuş bir köpek gibi hayran hayran bakıyordu.

Gaebril kara gözlerini Mat'e çevirdi. Adamın ısrarlı bakışları vardı; bilmiş bakışlar. "Bize bu konuda ne anlatabilirsin, evlat?"

"Hiçbir şey... ah... Lordum." Mat boğazını temizledi; adamın bakışları Amyrlin'inkilerden de kötüydü. "Tar Valon'a kızkardeşimi görmeye gitmiştim. Bir çömez. Else Grinwell. Benim adım Thom Grinwell, Lordum. Lady Elayne eve dönerken Caemlyn'i görmeye geleceğimi öğrendi. Ben Comfrey'den geliyorum, Lordum; Baerlon'un biraz kuzeyinde küçük bir köy; Tar Valon'a gitmeden önce Baerlon'dan daha büyük yer görmemiştim. Ve o –Leydi Elayne demek istiyorum– getirmem için mektubu verdi." Baerlon'un kuzeyi dediği zaman Morgase'in bir bakış fırlattığını gördü, ama orada Comfrey adında bir köy olduğunu biliyordu; bahsedildiğini duymuştu.

Gaebril başını salladı, ama, "Elayne'in nereye gideceğini biliyor musun, evlat? Ya da hangi görevle? Gerçeği söyle, korkacak hiçbir şeyin olmasın. Yalan söylersen seni sorgulatırım."

Mat alnını endişeyle kırıştırmak için numara yapmak zorunda kalmadı. "Lordum, Kız-Veliaht'ı yalnızca bir kez gördüm. Bana mektubu verdi –bir de altın marka!– ve Kraliçe'ye getirmemi söyledi. İçinde yazanlar hakkında, burada duyduklarımdan başka bir şey bilmiyorum." Gaebril, esmer yüzünde inanıp inanmadığına ilişkin belirti olmadan düşünür gibi göründü.

"Hayır, Gaebril," dedi Morgase aniden. "Çok fazla kişi sorgulandı. Bana gösterdiğin gibi, gerekli olduğunu görebiliyorum, ama bunun için değil. İçeriğini bilmeden bir mektup taşıyan bir delikanlıyı değil."

"Kraliçem nasıl emrederse," dedi esmer adam. Sesi saygılıydı, ama kadının yanağına öyle bir dokundu ki, kadının yüzü kızardı ve bir öpücük bekler gibi dudakları aralandı.

Morgase titrek bir nefes aldı. "Söyle bana, Thom Grinwell, onu gördüğünde kızım iyi görünüyor muydu?"

"Evet, Kraliçem. Gülümsedi, kahkaha attı, küstah küstah konuştu – yani..."

Morgase Mat'in yüzünde beliren ifadeye bakarak yumuşak bir kahkaha attı. "Korkma, genç adam. Elayne'in gerçekten küstah bir dili vardır ve kendi hayrına olmayacak kadar çok kullanır onu. İyi olmasına sevindim." O mavi gözleri Mat'i derinlemesine inceledi. "Küçük köyünü terk eden genç bir adama oraya dönmek genellikle zor gelir. Bana kalırsa Comfrey'i bir daha görmeden önce uzaklara yolculuk edeceksin. Hattâ belki Tar Valon'a dönersin. Dönersen ve kızımı görürsen, öfkeyle söylenenlerden genellikle pişmanlık duyulduğunu söyle ona. Onu zamanı gelmeden Beyaz Kule'den almayacağım. Ona sık sık orada benim geçirdiğim zamanı düşündüğümü ve Sheriam'la çalışma odasında yaptığımız sessiz sohbetleri özlediğimi söyle. Ona bunu söylediğimi ilet, Thom Grinwell."

Mat huzursuzca omuzlarını silkti. "Peki, Kraliçem. Ama... ah... bir daha Tar Valon'a gitmeyi düşünmüyorum. Bir erkeğin hayatında bir kez yeter. Çiftlikteki işler için babamın yardıma ihtiyacı vardır. Ben yokken inekleri kızkardeşlerim sağmak zorunda kalıyordur."

Gaebril eğlenerek gür bir kahkaha attı. "İnekleri sağmaya can atıyorsun demek, evlat. Belki de değişmeden önce dünyayı biraz görmelisin. Al!" Bir kese çıkardı ve attı; Mat yakalarken yıkanmış deriden kesenin içindeki paraları hissetti. "Elayne mektup taşıman için sana bir altın marka verebiliyorsa, onu güvenle getirdiğin için ben sana on tane veririm. İneklerine dönmeden önce dünyayı gör."

"Peki Lordum." Mat keseyi kaldırdı ve yüzüne zayıf bir gülümseme kondurmayı başardı. "Teşekkür ederim, Lordum."

Ama esmer adam çoktan onu unutmuş, yumruklarını kalçalarına dayayarak Morgase'e dönmüştü. "Bence Andor sınırındaki iltihaplı yarayı dağlamanın zamanı geldi, Morgase. Taringail Damodred ile yaptığın evlilik sonucunda Güneş Talıtı üzerinde hakkın oldu. Kraliçenin Askerleri bu hakkı başka herkes kadar kuvvetle koruyabilir. Belki küçük bir şekilde ben bile onlara yardım edebilirim. Beni dinle."

Tallanvor Mat'in koluna dokundu ve eğilerek geriledi. Mat kimsenin bunun farkında olduğunu düşünmedi. Gaebril hâlâ konuşuyordu ve oradaki her lord, her leydi onun sözlerine dalmış gibiydi. Morgase kaşlarını çatarak dinliyor, ama diğer herkes kadar çok baş sallıyordu.

18

GÖLGE'YLE YARIŞ

Tallanvor Mat'i balıklı havuzu olan avludan çabucak geçirip Saray'ın ön tarafında, güneşte parlayan yüksek yaldızlı kapıların arkasında yer alan büyük avluya götürdü. Kısa süre sonra öğle olacaktı. Mat içinde bir an önce gitmeye, acele etmeye yönelik bir dürtü hissediyordu. Adımlarını genç subayınkilere uydurmak zor geliyordu. Koşmaya başlarsa birileri merak edebilirdi, ayrıca belki de olaylar gerçekten de avluda göründüğü gibiydi. Belki Gaebril Mat'in bildiğinden kuşkulanmıyordu. *Belki.* Yaba dişleri gibi kafasının içindekileri yakalayan ve tutan o kara gözleri hatırladı. *Işık, belki.* Kendini bol bol zamanı varmış gibi yürümeye zorladı. *Yalnızca halılara ve altınlara hayran hayran bakan saman beyinli, köylü bir hödük. Sırtına bir hançer saplanacağını asla düşünmeyecek basit bir çamur ayaklı.* Sonunda Tallanvor onu yüksek kapılardan birindeki küçük kapıdan geçirip, arkasından kendi de çıktı.

Sıçan gözlü şişman subay hâlâ nöbetçilerle beraber oradaydı ve Mat'i görünce yüzü yine kızardı. Ama o ağzını açamadan Tallanvor konuştu. "Kraliçe'ye Kız-Veliaht'tan bir mektup getirdi. Morgase ve Gaebril'in onu engellemeye çalıştığından haberi olmadığı için memnun ol, Elber. Lord Gaebril Leydi Elayne'in mektubu ile çok ilgilendi."

Elber'in yüzü manşetleri kadar beyazladı. Mat'e dik bir bakış fırlattı

ve nöbetçi sırasına döndü. Boncuk gözleri yüz koruyucusunun parmaklıklarının arasından, içlerinden birinin korkusunu görüp görmediğini anlamaya çalışırmış gibi bakıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Mat Tallanvor'a, bunu içtenlikle söylemişti. Yüzüne bakana kadar şişman adam hiç aklına gelmemişti. "Hoşçakal, Tallanvor."

Aşırı hızlı yürümemeye çalışarak oval meydanda ilerledi ve Tallanvor da onunla yürümeye başlayınca şaşırdı. *Işık, Gaebril'in adamı mı, yoksa Morgase'in mi?* Kürek kemiklerinin arasında, bir hançer saplanacakmış gibi bir kaşıntı hissetmeye başlamıştı *–Bilmiyor, yak beni! Gaebril bildiğimden şüphelenmiyor!–* ki genç subay sonunda konuştu.

"Tar Valon'da çok kaldın mı? Beyaz Kule'de? Herhangi bir şey öğrenecek kadar çok?"

"Yalnızca üç gün kaldım," dedi Mat ihtiyatla. Zamanı daha kısa tutabilirdi. Hattâ Tar Valon'da bulunduğunu itiraf etmeden mektubu verebilecek olsa, öyle yapardı. Ama adamın kızkardeşini görmek için onca yol gittikten sonra aynı gün içinde geri döndüğüne inanacağını sanmıyordu. *Işık aşkına, neyin peşinde bu adam?* "O sürede ne gördüysem onu öğrendim. Önemli bir şey değil. Beni gezdirdiler ve bazı şeyler anlattılar. Oraya yalnızca Else'yi görmek için gittim."

"Bir şeyler duymuş olmalısın, dostum. Sheriam kim? Onunla çalışma odasın da konuşmak bir anlama geliyor mu?"

Mat yüzündeki rahatlama belli olmasın diye başını şiddetle salladı. "Kim olduğunu bilmiyorum," dedi dürüstlükle. Belki Egwene'in ya da Nynaeve'in bu ismi telaffuz ettiğini duymuştu. Belki de bir Aes Sedai'ydi. "Neden bir anlamı olsun ki?"

"Bilmiyorum," dedi Tallanvor yumuşak bir sesle. "Bilmediğim çok şey var. Bazen Kraliçe'nin bir şey söylemeye çalıştığını düşünüyorum..." Mat'e keskin bir bakış fırlattı. "Sen *sadık* bir Andorlu musun, Thom Grinwell?"

"Elbette öyleyim." *Işık, bunu çok sık söylersem inanmaya başlayaca-*

ğım. "Ya sen? Morgase'e ve Gaebril'e sadakatle hizmet ediyor musun?"

Tallanvor ona zarların amansızlığı kadar sert bir bakış fırlattı. "Ben Morgase'e hizmet ediyorum, Thom Grinwell. Ona ölene kadar hizmet edeceğim. Yolun açık olsun!" Döndü ve eli kılıcının kabzasında, Saray'a yürüdü.

Onun gidişini izleyen Mat kendi kendine mırıldandı. Bunun üzerine "İddiaya girerim ki" –Gaebril'in yıkanmış deriden kesesini havaya atıp tuttu– "Gaebril de aynı şeyi söylüyordur." Saray'da her ne oyun oynanıyorsa, Mat içinde yer almak istemiyordu. Ve Egwene ile diğerlerinin de bu oyunun dışında kalmasını sağlamaya kararlıydı. *Aptal kadınlar! Şimdi kendi pastırmamla ilgileneceğime onlarınkinin yanmasını önlemeye çalışmam gerekecek!* Sokaklar onu Saray'dan saklayana kadar koşmaya başlamadı.

Koşarak Kraliçenin Takdisi'ne geldiğinde kütüphanede değişen çok şey olmamıştı. Thom ve hancı hâlâ taş tahtasının iki yanında oturuyordu –taşların konumuna bakınca bunun farklı bir oyun olduğunu anladı, ama Gill açısından daha iyi bir oyun değildi– ve alaca kedi masanın üzerinde yalanıyordu. Kedinin yanında ikisinin yakılmamış pipoları ve yemek artıkları bir tepsinin üzerinde duruyordu ve Mat'in koltuğa bıraktığı eşyalar gitmişti. Adamların yanıbaşlarında birer şarap kadehi vardı.

"Ben gidiyorum, Gill Efendi," dedi. "Para sende kalsın, ama içinden bir öğün yemek yiyeceğim. Yemeğim bitene kadar buradayım, sonra Tear yoluna koyulacağım."

"Acelen ne, evlat?" Thom tahtadan çok kediyi izliyor gibiydi. "Daha yeni geldik."

"Demek Leydi Elayne'in mektubunu teslim ettin?" dedi hancı heyesle. "Ve görünüşe göre postu deldirmemişsin. Gerçekten o diğer delikanlı gibi duvara tırmandın mı? Hayır, bu önemli değil. Mektup Morgase'i yatıştırdı mı? Yoksa yine parmakucunda yumurta üstünde geziniyor gibi mi hissedeceğiz kendimizi?"

"Sanırım onu yatıştırdı," dedi Mat, "sanırım öyle." Bir an duraksayıp,

Gaebril'in kesesini elinde hoplattı. Kese tıngırtılar çıkarıyordu. İçinde gerçekten on altın marka olup olmadığına bakmamıştı; ağırlık doğru geliyordu. "Gill Efendi, bana Gaebril hakkında neler anlatabilirsin? Aes Sedailerden hoşlanmadığı gerçeği dışında. Caemlyn'e geleli çok olmadığını söylemiştin, değil mi?"

"Neden bilmek istiyorsun?" diye sordu Thom. "Basel, taş oynayacak mısın, oynamayacak mısın?" Hancı içini çekti ve tahtaya siyah bir taş koydu. Âşık başını iki yana salladı.

"Eh, evlat," dedi Gill, "anlatacak fazla şey yok. Kışın batıdan geldi. Sizin taraflardan bir yerden, sanırım. Belki de İki Nehir'di. Dağlardan bahsedildiğini duydum."

"İki Nehir'de lord yoktur," dedi Mat. "Belki Baerlon çevresinde vardır. Bilmiyorum."

"Olabilir, evlat. Daha önce adını hiç duymamıştım, ama taşradaki lordları takip etmem. Morgase Tar Valon'dayken geldi. Şehrin yarısı Tar Valon'un Kraliçe'yi de kaybedeceğinden korkuyordu. Diğer yarısı ise geri gelmesini istemiyordu. İsyanlar yine başladı, tıpkı geçen kış sonu olduğu gibi."

Mat başını iki yana salladı. "Politika ile ilgilenmiyorum, Gill Efendi. Bilmek istediğim Gaebril." Thom ona kaşlarını çattı ve uzun saplı piposundaki külleri bir saman çöpüyle temizlemeye başladı.

"Sana Gaebril'den bahsediyorum zaten, evlat," dedi Gill. "İsyanlarda Morgase'i destekleyen hizbin başına geçti –mücadelede yaralandığını işittim. Kraliçe geri döndüğünde isyanı bastırmıştı bile. Gareth Bryne, Gaebril'in yöntemlerinden hoşlanmadı –çok zorlu bir adam olabiliyor– ama Morgase düzenin sağlanmasından o kadar memnun kalmıştı ki onu Elaida'nın görevine atadı."

Hancı durdu. Mat devam etmesini bekledi, ama o etmedi. Thom tütün doldurduğu piposunu başparmağıyla sıkıştırdı ve şömine rafında hazır tutulan küçük bir lambaya gidip bir çubuk yaktı.

"Başka?" diye sordu Mat. "Yaptıklarının bir sebebi olmalı. Morgase ile

evlenirse ve Kraliçe ölürse Kral mı olur? Elayne de ölürse, demek istiyorum?"

Thom piposunu yakarken boğulacak gibi oldu ve Gill kahkaha attı. "Andor'un kraliçesi vardır, evlat. Hep kraliçesi oldu. Morgase ve Elayne ölecek olsa –Işık korusun onları!– o zaman Morgase'in en yakın kadın akrabası tahta geçer. En azından bu sefer kim olduğu konusunda şüphe yok. Bir kuzen, Leydi Dyelin. Tigraine ortadan kaybolduktan sonraki taht kavgası gibi olmaz. Morgase'in Aslan Tahtı'na oturması iki sene sürdü. Dyelin Gaebril'i danışmanı olarak atayabilir, ya da taht sırasını sağlamlaştırmak için onunla evlenebilir –gerçi Morgase'in ondan çocuğu olmazsa muhtemelen böyle bir şey yapmaz– ama adam yine de en fazla Zevç Prens olur. O kadar. Işık'a şükür, Morgase henüz genç bir kadın. Ve Elayne sağlıklı. Işık! Mektup hasta olduğunu söylemiyor, değil mi?"

"O iyi." *En azından şimdilik.* "Adam hakkında bana anlatabileceğin başka şey yok mu? Ondan hoşlanmıyor gibisin. Neden?"

Hancı kaşlarını çatarak düşündü, çenesini kaşıdı ve başını iki yana salladı. "Sanırım Morgase ile evlenmesi hoşuma gitmezdi, ama neden, bilmiyorum. İyi bir adam olduğu söyleniyor; asiller ona hayran. Kraliçenin Askerlerine kattığı adamların çoğundan hoşlanmıyorum. O geldikten sonra çok şey değişti, ama hepsinin sorumluluğunu ona atamam. Yalnız, o geldiğinden beri köşelerde mırıldanan çok kişi var gibi. Sanki hepimiz Cairhienli olduk da bu iç savaştan önce onların yaptığı gibi entrika çeviriyoruz, avantajlı konuma geçmeye çalışıyoruz. Gaebril geldiğinden beri kötü rüyalar görüyorum ve bu konuda yalnız değilim. Aptalca bir şey, düşler hakkında endişelenmek. Muhtemelen yalnızca Elayne için, Morgase'in Beyaz Kule ile ilgili yapmayı planladığı şeyler yüzünden ve halkın Cairhienli gibi davranması yüzünden endişeleniyorum. Bilemiyorum. Neden Lord Gaebril hakkında bu kadar çok soru soruyorsun?"

"Çünkü Elayne'i öldürtmek istiyor," dedi Mat, "ve onunla birlikte Egwene ile Nynaeve'i de." Gill'in anlattıkları içinde faydalı hiçbir şey göremiyordu. *Işık beni kavursun, onların ölmesini neden istediğini bilmek*

zorunda değilim. Durdurmak zorundayım, o kadar. İki adam yine ona bakıyordu. Delirmiş gibi. Yine.

"Yine hastalanıyor musun?" dedi Gill şüpheyle. "Son geldiğinde herkese ters ters baktığını hatırlıyorum. Ya öyle, ya da bunun bir tür eşek şakası olduğunu düşünüyorsun. Bana eşek şakalarından hoşlanan biri gibi göründün. Eğer öyleyse, pis bir şaka!"

Mat yüzünü buruşturdu. "Bu eşek şakası falan değil. Comar adlı bir adama Elayne'in kafasını kesmesini söylediğini duydum. Eli değmişken Egwene ile Nynaeve'inkini de. İri bir adam, sakalında beyaz bir kısım var."

"Bu Lord Comar'ın tarifi," dedi Gill yavaşça. "İyi bir askerdir, ama hileli zarlar yüzünden Kraliçe'nin Askerlerinden ayrılmak zorunda kaldığı söyleniyor. Gerçi kimse yüzüne söyleyemiyor ya; Comar askerler arasındaki en iyi kılıç ustasıydı. Gerçekten ciddisin, değil mi?"

"Sanırım ciddi, Basel," dedi Thom. "Bence gerçekten de ciddi."

"Işık üzerimize parlasın! Morgase ne dedi? Ona söyledin, değil mi? Işık yaksın seni, ona söyledin!"

"Tabii ya, söyledim," dedi Mat acı acı. "Gaebril oracıkta dururken ve Kraliçe ona abayı yakmış bir köpecik gibi bakarken! Dedim ki, 'Ben yarım saat önce duvarınıza tırmanmış basit bir köylü olabilirim, ama şuradaki güvenilir danışmanınızın, hani şu âşık göründüğünüz adamın, kızınızı öldürmeyi planladığını öğrenmiş bulunuyorum.' Işık, kraliçe kalkar *benim* kellemi uçururdu be adam!"

"Yapardı da." Thom piposundaki ince oymalara baktı ve bıyığını çekiştirdi. "Mizacı şimşek kadar hızlı değişir ve şimşekten iki kat tehlikelidir."

"Sen çoğundan daha iyi bilirsin, Thom," dedi Gill dalgın dalgın. Gözlerini boşluğa dikerek iki elini grileşmekte olan saçlarından geçirdi. "Yapabileceğim bir şey olmalı. Aiel Savaşı'ndan beri elime kılıç almadım, ama... Eh, bu işe yaramaz. Kendimi öldürtürüm ve bununla hiçbir şey başarmış olmam. Ama bir şeyler yapmalıyım!"

"Söylenti." Thom başparmağını burnunun yanına koydu; kendi kendine konuşarak taş tahtasına bakıyor gibiydi. "Kimse söylentilerin Morgase'in kulağına gitmesini engelleyemez, ve yeterince çok duyarsa, kuşkulanmaya başlar. Söylentiler halkın sesidir ve halkın sesi genellikle doğruyu söyler. Morgase bunu biliyor. Oyun'da ona karşı destekleyeceğim adam anasından doğmadı daha. Âşık ya da değil, Morgase Gaebril'i yakından incelemeye başlarsa, adam ondan çocukluğunda aldığı yaraların izlerini bile saklayamaz. Ve eğer Elayne'e zarar vermeyi planladığını öğrenirse" –tahtaya bir taş koydu; ilk bakışta tuhaf bir hamleye benziyordu, ama Mat üç hamle sonra Gill'in taşlarının üçte birinin tuzağa düşeceğini gördü– "Lord Gaebril için çok süslü bir cenaze töreni yapılacak demektir."

"Sen ve Evler Oyunun," diye mırıldandı Gill. "Yine de, işe yarayabilir." Yüzünde aniden bir gülümseme belirdi. "Başlatmak için kime söyleyeceğimi bile biliyorum. Tek gereken Gilda'ya rüyamda gördüğümü söylemek. Üç gün içinde Yeni Şehir'deki hizmetkar kızların yarısına bunu bir gerçekmiş gibi anlatmış olur. Yaratıcı'nın yarattığı en büyük dedikoducu o."

"Yalnız, izinin sürülüp sana ulaşılamayacağından emin ol, Basel."

"Bundan korkma, Thom. Bir hafta önce adamın biri kötü rüyalarımdan birini bana, birinden duyan birinden duyduğu bir şeymiş gibi anlattı. Ben Coline'e anlatırken Gilda duymuş olmalı, ama sorduğum zaman adam Caemlyn'in diğer ucuna kadar giden ve orada kaybolan bir dizi isim verdi. Hattâ, ta oraya gidip son adamı buldum. Sırf kaç ağızdan geçtiğini merak ettiğimden. Ve adam kendi rüyası olduğunu iddia etti. Korkma, Thom."

Mat söylentilerin ne yaptıklarına aldırmıyordu –Egwene ve diğerlerine hiçbir söylenti yardım edemezdi– ama onu düşündüren bir konu vardı. "Thom, bunu çok sakin karşılamış gibisin. Morgase'in hayatının aşkı olduğunu sanıyordum."

Âşık bakışlarını yine piposuna dikti. "Mat, bir zamanlar çok bilge bir

kadın zamanın yaralarımı iyileştireceğini, zamanın her şeyi düzelttiğini söylemişti. Ona inanmamıştım. Ama haklıymış."

"Yani artık Morgase'e âşık olmadığını mı söylüyorsun?"

"Evlat, celladın baltasının altına yatmaya ramak kalmış, Morgase'in daha ölüm fermanımdaki imzasının mürekkebi kurumamışken Caemlyn'i terk etmiştim, o günden bu yana on beş sene geçti. Burada oturmuş Basel'in Morgase ve Gaebril hakkında, evlenebilecekleri hakkında gevezelik edişini dinlerken" –Gill itiraz etti ve Thom sesini yükseltti– "gevezelik edişini dinlerken, diyordum, tutkunun uzun zaman önce solmuş olduğunu fark ettim. Ah, sanırım hâlâ onu önemsiyorum, hattâ biraz seviyorum, ama artık büyük bir tutku değil."

"Ben de burada durmuş, Saray'a koşup onu uyaracağından şüpheleniyordum." Kahkaha attı ve Thom da ona katılınca şaşırdı.

"O kadar da büyük bir aptal değilim, evlat. Aptallar bile erkeklerle kadınların zaman zaman farklı düşündüklerini bilir, ama en büyük fark şudur. Erkekler unutur, ama asla affetmez; kadınlar affeder, ama asla unutmaz. Morgase yanağımı öpebilir, bana bir kadeh şarap sunup, beni ne kadar özlediğini söyleyebilir. Ve sonra askerleri çağırtıp beni zindana attırır, sonra da cellada teslim eder. Hayır. Morgase tanıdığım en becerikli kadınlardan biridir ve bu da hiç küçümsenecek bir şey değil. Gaebril'in neyin peşinde olduğunu öğrendiğinde adama acırım doğrusu. Tear mı dedin? Yola çıkmak için yarına kadar bekleme olasılığın var mı? Bir gece uyumak iyi gelirdi."

"Gece çökmeden Tear'a doğru olabildiğince çok yol almak istiyorum." Mat gözlerini kırptı. "Benimle gelmeyi mi düşünüyorsun? Burada kalmayı düşündüğünü sanıyordum."

"Demin kafamın kesilmesini *istemediğime* karar verdiğimi söyledim, duymadın mı? Tear bana Caemlyn'den daha güvenli bir yermiş gibi geliyor ve birden bu kulağıma hiç de fena gelmemeye başladı. Dahası, o kızları severim." Elinde bir hançer belirdi ve aniden kayboldu. "Onlara bir şey olmasını istemem. Ama Tear'a çabuk ulaşmayı düşünüyorsan,

Aringill'i tercih etmelisin. Hızlı bir tekne bizi oraya atlardan daha çabuk götürür, onları çatlayana kadar koşturacak olsak bile. Ve bunu sırf popom eyer şekline bürünmüş olduğundan söylemiyorum."

"O zaman Aringill. Hızlı olsun da."

"Ee," dedi Gill, "gitmeyi düşünüyorsan sana yemeğini getirtmeye baksam iyi olacak herhalde, evlat." Sandalyesini arkaya ittirdi ve kapıya yöneldi.

"Bunu benim için sakla, Gill Efendi," dedi Mat, ve yıkanmış deriden keseyi ona fırlattı.

"Bu nedir, evlat? Para mı?"

"İddiaya girdim. Gaebril bilmiyor, ama onunla aramızda bir iddia var." Mat zar kabını alıp zarları masaya atarken, kedi aşağı atladı. Beş tane altı. "Ve ben hep kazanırım."

19

TEKNENİN PEŞİNDE

Hızlı Erinin Nehri'nin batı yakasındaki Tear rıhtımlarına yanaşırken Egwene yaklaşan şehir hakkında hiçbir şey göremedi. Korkuluklara yaslanmış, başını eğmiş, geminin şişman gövdesinin yanında geçip giden sulara bakıyordu. Yanındaki ön kürek görüş alanına girip çıkarken ırmakta beyaz köpükler oluşturuyordu. Bu midesini bulandırıyordu, ama başını kaldırırsa midesinin daha da kötü olacağını biliyordu. Kıyıya bakmak *Hızlı*'nın ağır ve sallantılı hareketini daha da belirginleştiriyordu.

Gemi Jurene'den ayrıldığından beri bu şekilde ilerlemişti. Daha önce nasıl yol aldığı Egwene'in umurunda değildi; keşke *Hızlı* Jurene'e ulaşmadan batmış olsaydı diye düşünmeye başlamıştı. Kaptan'ı Aringill'e yanaştırıp başka bir gemi bulmuş olmayı diliyordu. Bir geminin yakınına bile gitmemiş olmayı diliyordu. Çok şey diliyordu ve çoğunu da yalnızca nerede olduğunu aklından çıkarabilmek için diliyordu.

Artık küreklerle ilerleyen gemi, yelkenlerle ilerlediği zamana göre daha az sallanıyordu, ama sallantı o kadar uzun sürmüştü ki bu değişim Egwene için fark yaratmamıştı. Midesi bedeninin içinde, taş sürahinin içindeki süt gibi çalkalanıyordu. Egwene yutkundu ve bu imgeyi unutmaya çalıştı.

Hızlı'da fazla plan yapmamışlardı. Nynaeve en fazla on dakika kus-

madan durabiliyordu ve bunu görmek Egwene'in de yutmayı başardığı her şeyi çıkarmasına sebep oluyordu. Irmak aşağı gittikçe artan sıcaklığın da hiç yardımı olmuyordu. Nynaeve şimdi aşağıdaydı, büyük olasılıkla Elayne yine onun için bir leğen tutuyordu.

Ah, Işık, hayır! Bunu düşünme. Yeşil tarlalar. Otlaklar. Işık, otlaklar böyle sallanmaz. Arıkuşları. Hayır, arıkuşları olmaz! Tarlakuşları. Ötüşen tarlakuşları.

"Joslyn Hanım? Joslyn Hanım!"

Kaptan Canin'e verdiği ismi ve kaptanın sesini hatırlaması biraz zaman aldı. Başını yavaşça kaldırdı ve gözlerini adamın uzun yüzüne dikti.

"Rıhtıma yanaşıyoruz, Joslyn Hanım. Kıyıya çıkmaya can attığınızı söyleyip duruyordunuz. Eh, geldik işte." Adamın sesi, ikisi kendi deyişiyle rahatsızlanıp duran ve bütün gece inleyen üç yolcusundan kurtulmak için duyduğu hevesi saklayamıyordu.

Çıplak ayaklı, gömleksiz gemiciler ırmağa doğru uzanan taş rıhtımdaki adamlara halat atıyorlardı. Geminin rıhtıma bindirmesini engellemeye çalışan iki tanesi dışında kürekler çoktan içeri alınmıştı. Rıhtımın düz taşları ıslaktı; havada yeni dinmiş yağmur kokusu vardı ve bu biraz rahatlatıcıydı. Egwene sallantının bir süre önce kesilmiş olduğunu fark etti, ama midesi hatırlıyordu. Güneş batıya doğru alçalıyordu. Akşam yemeğini düşünmemeye çalıştı.

"Çok iyi, Kaptan Canin," dedi, toplayabildiğince vakarla. *Yüzüğümü takıyor olsaydım, çizmelerine kussam bile bu şekilde konuşmazdı.* Zihninde beliren imgeyle ürperdi.

Büyük Yılan yüzüğü ve kıvrık *ter'angreal* yüzüğü şimdi boynunda, bir deri sicimin ucunda asılı duruyordu. Tenine değen taş yüzük serindi –neredeyse havanın nemli sıcaklığını dengeleyecek kadar serin– ama bunun dışında Egwene *ter'angreali* ne kadar çok kullanırsa, ona arada kumaş ya da kese olmaksızın dokunmayı o kadar çok istediğini fark etmişti.

Tel'aran'rhiod hâlâ ona faydalı çok şey göstermemişti. Bazen Rand, Mat ya da Perrin'i gördüğü oluyordu ve kendi rüyalarında daha fazlası-

nı görüyordu, ama anlamını çıkarabildiği hiçbir şey yoktu. Seanchanları düşünmeyi reddediyordu. Luhhan Usta'yı yem olarak dev, dişli bir tuzağın içine koyan Beyazpelerinler hakkında kabuslar. Neden Perrin'in omzunda bir atmaca vardı, ve şimdi üzerinde taşıdığı balta ile demirci çekici arasında seçim yapması neden önemliydi? Mat'in Karanlık Varlık'la zar atması ne anlama geliyordu, neden "Geliyorum!" diye bağırıp duruyordu ve neden Egwene rüyasında onun kendisine bağırdığını düşünüyordu? Ve Rand. Çevresinde, bazıları onu avlayan, bazıları görmezden gelen, bazıları parlak kristal kılıca ulaşması için yol gösteren, bazıları ona ulaşmasını engellemeye çalışan altı adam ve beş kadın yürürken Rand, nerede olduğunu bilmez görünerek, mutlak karanlık içinde *Callandor*'a doğru gizli gizli yaklaşıyordu. Egwene bazen onu kısa kısa ışık çakmaları ile görebiliyordu. Adamlardan birinin alevden gözleri vardı ve Rand'ın ölmesini öyle bir gözü dönmüşlükle istiyordu ki, Egwene neredeyse bu hissin tadını alabildiğini düşünüyordu. Onu tanıdığını sanıyordu. Ba'alzamon. Ama diğerleri kimdi? Yine kuru, tozlu bir odada, derisine yerleşen o küçük yaratıklarla Rand. Bir Seanchan sürüsüne meydan okuyan Rand. Egwene'e ve yanındaki kadınlara meydan okuyan Rand, ki o kadınlardan biri bir Seanchan'dı. Her şey çok kafa karıştırıcıydı. Rand ve diğerleri hakkında düşünmeyi bırakması, aklını tam önündeki şeye vermesi gerekiyordu. *Kara Ajah neyin peşinde? Neden onlar hakkında rüya görmüyorum? Işık, neden ona istediğimi yaptırmayı öğrenemiyorum?*

"Atları kıyıya çıkarttırın, Kaptan," dedi Canin'e. "Maryim Hanım ile Caryla Hanım'a ben söylerim." Maryim Nynaeve idi, Caryla ise Elayne.

"Onlara haber vermek için adam gönderdim, Joslyn Hanım. Ve hayvanlarınız adamlarım bir düzenek kurar kurmaz rıhtıma çıkacak."

Adam onlardan kurtulacağı için çok memnun gibiydi. Egwene adama acele etmemesini söylemeyi düşündü, sonra bu fikri hemen aklından çıkardı. *Hızlı*'nın sallantısı durmuş olabilirdi, ama Egwene ayaklarının altında kuru toprak hissetmek istiyordu. Hemen. Yine de, Canin'in acele-

si olmadığını görmesi için durup Sis'in burnunu okşadı ve gri kısrağın avucunu koklamasına izin verdi.

Nynaeve ve Elayne kamaralara giden merdivende belirdiler. Bohçalarını ve heybelerini yüklenmişlerdi. Elayne Nynaeve'i de taşıyor gibiydi. Nynaeve Egwene'in izlediğini görünce Kız-Veliaht'tan uzaklaştı ve yardım almadan adamların rıhtıma dar iskele tahtaları sürdükleri yere kadar yürüdü. İki gemici yaklaşıp Sis'in karnının altına geniş bir yelken bezinden askı bağladılar ve Egwene kendi eşyalarını almak için aşağıya seğirtti. Geri döndüğü zaman kısrağı rıhtıma bırakılmış, Elayne'in mercan kırı atı yelken bezi askıda sallanıyordu.

Ayakları rıhtıma dokunduktan sonra bir an rahatladığını hissetti. Burası sallanıp yan yatmayacaktı. Sonra ulaşmak için bu kadar sıkıntı çektikleri şehre baktılar.

Uzun rıhtımların arkasında taş depolar diziliydi ve irili ufaklı, rıhtıma bağlanmış ya da ırmağa demirlemiş bir sürü gemi vardı. Egwene telaşla bakışlarını gemilerden kaçırdı. Tear neredeyse tümseksiz, düz bir araziye kurulmuştu. Depoların arasındaki çamurlu sokaklarda ahşap ya da taştan yapılmış hanlar, meyhaneler ve evler görebiliyordu. Ahşap ve kiremit çatılarda tuhaf şekilli köşeler vardı ve bazıları yükselerek sivriliyordu. Bunların ötesinde koyu gri taştan yüksek bir duvar görüyordu, onun ötesinde de çepeçevre yüksek balkonlarla çevrili kuleler ve beyaz kubbeli saraylar. Kubbeler köşeliydi ve kule tepeleri ile duvarın dışındaki bazı çatılar sivri görünüyordu. Genel olarak Tear, aynı ölçüde güzel olmasa da Caemlyn ya da Tar Valon kadar büyüktü, en büyük şehirlerden biriydi.

Egwene hikayelerde ondan bahsedildiğini, dünyadaki en büyük ve en eski kale olduğunu, Dünyanın Kırılışı'ndan sonra yapılan ilk kale olduğunu duymuştu, ama hiçbir şey onu bu manzaraya hazırlamamıştı. Başta gördüğünün dev, gri kayadan bir tepe olduğunu, sonra binlerce hektar alan kaplayan küçük, çıplak bir dağ olduğunu düşündü. Erinin'den başlıyor, duvardan geçip şehre uzanıyordu. Tepesinde dalgala-

nan dev sancağı gördükten sonra bile –yarısı altın, yarısı kırmızı bir fon üzerinde eğik duran üç beyaz hilalden oluşan sancak ırmağın en az üç yüz adım yukarısında dalgalanıyor olmalıydı, ama o yükseklikten bile açıkça görülebilecek kadar büyüktü– siperleri ve kuleleri seçebildikten sonra bile, Tear Taşı'nın orada duran bir dağdan oyulmadığına, inşa edildiğine inanmak güçtü.

"Güç'le inşa edilmiş," diye mırıldandı Elayne. O da Taş'a bakıyordu. "Yerden taş çekmek için Toprak Akışları, onları dünyanın her köşesinden getirmek için Hava, ve hepsini ek yeri, bağlantı ya da harç olmadan yekpare kılmak için Toprak ve Ateş. Atuan Sedai Kule'nin bugün böyle bir şey yapamayacağını söyledi. Yüksek Lordların Güç hakkında bugün ne hissettikleri düşünüldüğünde, tuhaf geliyor."

"Sanırım," dedi Nynaeve usulca, çevrelerinde dolanan rıhtım işçilerini süzerek, "söylediğin şey düşünüldüğünde, başka bazı şeylerden yüksek sesle bahsetmememiz daha iyi olacak." Elayne kızgınlık –çok alçak sesle konuşmuştu– ve onay arasında bocaladı; Kız-Veliaht Nynaeve ile Egwene'i memnun etmeyecek kadar sık ve kolayca hemfikir oluyordu.

Yalnızca Nynaeve haklıyken, diye kendi kendine, gönülsüzce itiraf etti. Yüzüğü takan, hattâ Tar Valon'la ilişkisi olan bir kadın burada izleniyor olurdu. Çıplak ayaklı, deri yelekli rıhtım işçileri, sırtlarında ve el arabalarında balyalar ve kasalar taşıyarak koştururken üçüne dikkat etmiyordu. Havada güçlü bir balık kokusu vardı; yandaki üç rıhtımın çevresine, Amyrlin'in çalışma odasındaki resme benzeyen bir düzine küçük balıkçı teknesi toplanmıştı. Gömleksiz adamlar ve çıplak ayaklı kadınlar teknelerden balık sepetleri taşıyordu. Sepetler ağzına kadar gümüş, bronz, yeşil ve balıkların sahip olabileceğini hayal bile etmediği renklere, örneğin parlak kırmızı, lacivert, parlak sarı renklere sahip, çizgili, benekli balıklarla doluydu.

Elayne'den başkası duymasın diye sesini alçalttı. "O haklı, Caryla. Neden Caryla olduğunu hatırla." Nynaeve'in bu tür itirafları duymasını istemiyordu. İşittiği zaman kadının yüzü değişmedi, ama Egwene onun bir

ocağın ısı yayması gibi etrafa tatmin yaydığını hissedebiliyordu.

Nynaeve'in siyah aygırı rıhtıma indiriliyordu; gemiciler koşum takımlarını getirip ıslak rıhtıma bırakıvermişti. Nynaeve atlara baktı ve ağzını açtı –Egwene onlara hayvanları eyerlemelerini söylemek üzere olduğundan emindi– ama sonra sımsıkı kapattı, sanki bunun için büyük çaba göstermesi gerekmiş gibi. Örgüsünü hızla çekti. Askı daha önlerinden tamamen çekilmeden Nynaeve mavi çizgili eyer battaniyesini siyah atının üzerine attı ve yüksek kaşlı eyerini battaniyenin üzerine yerleştirdi. Diğer iki kadına bakmadı bile.

Egwene o anda ata binmeye can atmıyordu –atın hareketi *Hızlı*'nın hareketine midesinin hiç hoşuna gitmeyecek kadar benzeyebilirdi– ama çamurlu sokaklara şöyle bir bakınca hemen ikna oldu. Ayakkabıları sağlamdı, ama üstlerindeki çamuru temizlemek zorunda kalmak hoşuna gitmezdi, yürürken eteklerini kaldırmak zorunda olmak da öyle. Sis'i hemen eyerledi ve kendisine çamurun belki de o kadar kötü olmayabileceğini düşünecek kadar vakit vermeden atın sırtına tırmanıp, eteklerini düzeltti. *Hızlı*'da biraz iğne işi sonucunda –bu sefer hepsini Elayne yapmıştı; Kız-Veliaht'ın elinden ince dikiş geliyordu– üçünün etekleri de ata binmek üzere bölünmüştü.

Eyerine atladığında aygırı sıçramaya karar verince bir an için Nynaeve'in beti benzi attı. Dudaklarını birbirine bastırarak kendine hakim oldu, dizginleri sıkı sıkı kavradı ve hayvanı kontrol altına aldı. Atlarını ağır ağır depoların önünde sürerken konuşmayı başardı. "Liandrin ile diğerlerinin yerini bulmalıyız, ama onlar bunu soruşturduğumuzu öğrenmemeli. Kuşkusuz geldiğimizi biliyorlardır –en azından birinin geldiğini– ama onlar için çok geç olmadan haberleri olsun istemiyorum." Derin bir nefes aldı. "İtiraf etmeliyim ki bunu nasıl becereceğimizi bulamadım. Henüz. Sizin bir öneriniz var mı?"

"Bir hırsız avcısı," dedi Elayne tereddüt etmeden. Nynaeve ona kaşlarını çattı.

"Hurin gibi mi?" dedi Egwene. "Ama Hurin kralının hizmetindeydi.

Burada hırsız avcısı varsa da hepsi Yüksek Lordların hizmetinde değil midir?"

Elayne başını salladı ve Egwene bir an Kız-Veliaht'ın midesini kıskandı. "Evet, öyledir. Ama hırsız avcıları Kraliçenin Askerleri ya da Taş'ın Tearlı Savunucuları gibi değildir. Hükümdara hizmet ederler, ama bazen para karşılığında, soyulan insanların çalınan şeylerini de bulup geri alırlar. Hattâ para karşılığında bazen insanları da bulurlar. En azından Caemlyn'de öyle. Tear'da farklı olduğunu sanmıyorum."

"O zaman bir handa oda bulalım," dedi Egwene, "ve hancıdan bize bir hırsız avcısı bulmasını isteyelim."

"Han olmaz," dedi Nynaeve, aygırı yönlendirmekte gösterdiği türden bir kararlılıkla; hayvanın kontrolden çıkmasına asla izin vermiyordu. Hemen sonra sesi sertliğini biraz yitirdi. "En azından Liandrin bizi tanıyor, diğerlerinin de tanıdığını varsaymak zorundayız. Arkalarında bıraktıkları izleri takip edecek kişileri bulmak için hanları mutlaka izliyorlardır. Tuzaklarını suratlarına kapatmayı düşünüyorum, ama içerideki biz olmayacağız. Handa kalmayacağız."

Egwene ona sorma tatminini vermeyi reddetti.

"O zaman nerede?" Elayne'in alnı kırışmıştı. "Kimliğimi açıklarsam –ve bu kıyafetler içindeyken, yanımda da eşlikçiler yokken inanmalarını sağlayabilirsem– asil evlerin çoğu ve büyük olasılıkla Taş'ın kendisi bizi misafir eder. Caemlyn ile Tear arasında iyi ilişkiler vardır. Ama o zaman geldiğimiz haberinin duyulmasını önleyemeyiz. Gece çökmeden bütün şehir öğrenmiş olur. Aklıma handan başka bir şey gelmiyor, Nynaeve. Kırdaki çiftliklerden birine gitmeyi düşünmüyorsan elbette, ama onları kırlarda asla bulamayız."

Nynaeve Egwene'e baktı. "Gördüğümde anlarım. Bırakın da bakayım."

Elayne kaşlarını çatarak Nynaeve'den Egwene'e, sonra yine Nynaeve'e baktı. "'Küpelerini beğenmediğin için kendi kulaklarını kesme,'" diye mırıldandı.

Egwene dikkatini yola çevirdi. *Merak ettiğimi düşünmesine bile izin verirsem kavrulayım e mi!*

Dışarıda çok insan yoktu, Tar Valon'la mukayese kabul etmezdi. Belki sokaktaki kalın çamur tabakası cesaretlerini kırıyordu. Çoğu büyük boynuzlu inekler tarafından çekilen arabalar sallanarak geçiyor, arabacılar uzun, açık renk, çıkıntılı üvendirelerle arabalarının yanlarında yürüyorlardı. Binek arabaları ve tahtırevanlar bu sokağı kullanmıyordu. Burada da havada balık kokusu vardı ve birçok adam sırtlarında balık dolu sepetlerle seğirtiyorlardı. Dükkanlar zengin görünmüyordu; hiçbiri mallarını dışarıda sergilemiyordu ve Egwene dükkanlara giren çok az insan görmüştü. Dükkanların tabelaları vardı –terzinin iğnesi ve kumaş topu, bıçakçının bıçağı ve makası, dokumacının dokuma tezgahı, vesaire– ama çoğunun üzerindeki boya kalkmıştı. Az sayıdaki hanın tabelaları da aynı derecede kötü durumdaydı, ayrıca hanlar da pek dolu görünmüyorlardı. Hanlar ile dükkanlar arasına sıkışmış küçük evlerin çatılarındaki kiremitler ya da taş tahtalar eksikti. Tear'ın bu kısmı fakirdi. Ve Egwene'in yüzlerinde gördüklerine bakılırsa, buradaki insanların artık pek azının didinmeye devam etmek gibi bir niyeti vardı. Hepsi hareket halindeydi, çalışıyorlardı, ama çoğu pes etmişti. Pek azı dönüp de herkesin yürüdüğü bir yerde at üzerinde giden üç kadına baktı.

Adamlar bilekte bağlanmış bol pantolonlar giyiyorlardı. İçlerinden pek azının ceketi vardı; kollarla göğse sıkıca oturan, sonra belden aşağı bollaşan uzun ceketler. Ayakkabı giyenlerin sayısı çizme giyenlerden çoktu, ama insanların çok büyük bir kısmı çamurda çıplak ayak yürüyordu. Epey adam ceket, hattâ gömlek giymemişti ve pantolonları, bazen renkli, genellikle de kirli kuşaklarla tutturulmuştu. Bazılarının başlarında geniş, koni şeklinde hasır şapkalar vardı ve birkaçı yüzlerinin bir yanına doğru sarkan kumaş şapkalar giymişti. Kadınların elbiselerinin yüksek yakaları çenelerine kadar geliyordu, etekleri ise ayak bileklerinde sona eriyordu. Çoğunun açık renk, kısa önlükleri, bazılarının üstüste, her biri bir öncekinden küçük iki – üç önlüğü vardı ve çoğu erkekler gibi hasır

şapkalar takmıştı, ama onların şapkaları önlüklere uyacak şekilde boyanmıştı.

Egwene ayakkabı giyenlerin çamurla nasıl başettiğini ilk kez bir kadında gördü. Kadının ayakkabılarının altlarına bağlanmış küçük, tahta tabanlar, onu çamurda iki karış yükseltmişti; kadın ayakları sıkı sıkı yere basıyormuş gibi yürüyordu. Egwene bundan sonra taban giyen başkalarını da gördü, kadınlar kadar erkekler de giyiyordu. Kadınlar arasında da çıplak ayakla dolaşanlar vardı, ama sayıları erkekler kadar çok değildi.

Egwene o tabanların hangi dükkanda satılıyor olabileceğini düşünüyordu ki Nynaeve aniden atını dar ve uzun iki katlı bir ev ile taş duvarlı bir çömlekçi dükkanının arasındaki sokağa soktu. Egwene ile Elayne bakıştılar –Kız-Veliaht omuzlarını silkti– ve takip ettiler. Egwene Nynaeve'in nereye gittiğini, neden gittiğini bilmiyordu –ve daha sonra bu konuda iki çift laf etmeyi düşünüyordu– ama ayrı düşmek de istemiyordu.

Sokak aniden evin arkasındaki binalarla çevrili küçük bahçeye açıldı. Nynaeve atından inmiş, dizginleri bir incir ağacına bağlamıştı bile. Aygır bahçenin yarısını kaplayan sebze tarhında yetişen yeşilliklere ulaşamıyordu. Taşlardan arka kapıya giden bir patika yapılmıştı. Nynaeve patikadan yürüyüp kapıyı çaldı.

"Ne oluyor?" diye hesap sordu Egwene elinde olmadan. "Neden burada durduk?"

"Ön pencerelerdeki bitkileri görmedin mi?" Nynaeve kapıyı yine çaldı.

"Bitkiler mi?" dedi Elayne.

"Bir Hikmet," dedi Egwene ona, eyerinden inip Sis'i aygırın yanına bağlarken. *Gaidin bir at için uygun bir isim değil. Bununla kimi kastettiğini bilmediğimi mi sanıyor?* "Nynaeve kendine bir Hikmet buldu, ya da bir Arayıcı, ya da burada her ne diyorlarsa ondan."

Bir kadın kapıyı şüpheyle dışarı bakabilecek kadar araladı. Egwene başta kadının şişman olduğunu düşündü, ama sonra kadın kapıyı tamamen açtı. Kesinlikle topluydu, ama hareket etme tarzı, etin altında epey

kas olduğunu belli ediyordu. Luhhan Hanım kadar güçlü görünüyordu ki Emond Meydanı'nda bazıları Alsbet Luhhan'ın kocası kadar güçlü olduğunu söylerdi. Bu doğru değildi, ama o kadar abartılı da değildi.

"Size nasıl yardım edebilirim?" dedi kadın, Amyrlin'inkine benzeyen bir aksanla. Gri saçları kalın bukleler halinde başının yanlarından sarkıyordu. Üç önlüğü yeşilin çeşitli tonlarındaydı; her biri bir alttakinden biraz daha koyuydu, ama en üstteki bile açık renkti. "Bana ihtiyacı olan hanginiz?"

"Ben," dedi Nynaeve. "Midemin bulantısı için bir şeye ihtiyacım var. Belki arkadaşlarımdan birinin de. Eğer doğru yere geldiysek, demek istiyorum."

"Siz Tearlı değilsiniz," dedi kadın. "Sen konuşmadan önce giysilerinizden anlamalıydım. Bana Guenna Ana derler. Bilge Kadın dedikleri de olur, ama sökük dikmek için buna güvenmeyecek kadar yaşlıyım. Gel, sana miden için bir şey vereyim."

Küçük ama düzenli bir mutfaktı, bakır tencereler duvara, kurutulmuş bitkiler ve sosisler tavana asılmıştı. Açık renk ahşaptan yapılma yüksek dolapların kapaklarında, bir tür uzun ot şeklinde oymalar vardı. Masa bembeyaz ovulmuştu ve sandalyelerin sırtları çiçek oymaları ile süslenmişti. Kuzinenin üzerindeki tencerede balık gibi kokan bir çorba kaynıyordu ve bir çaydanlığın buharı tütmeye başlamıştı. Ocakta ateş yoktu ve Egwene bunun için minnettardı; kuzine sıcaklığa yeterince katkıda bulunuyordu, ama Guenna Ana hiç farkında değilmiş gibiydi. Ocak lafına tabaklar dizilmişti, ayrıca her iki yandaki raflarda da düzgünce yerleştirilmiş tabaklar duruyordu. Yerler yeni süpürülmüş gibi görünüyordu.

Guenna Ana kapıyı arkalarından kapattı. O mutfağı geçip dolaplara yönelirken Nynaeve, "Bana hangi çaydan vereceksin? Zinciryaprak mı? Yoksa mavi sütleğen mi?" diye sordu.

"İkisinden biri elimde olsa verirdim." Guenna Ana bir süre rafları karıştırdı, sonra taş bir kap çıkardı. "Son zamanlarda bitki toplayacak zamanım olmadığı için sana bataklıkbeyazı çayı vereceğim."

"Onu tanımıyorum," dedi Nynaeve yavaşça.

"Zinciryaprak kadar etkilidir, ama tadı bazılarının hiç hoşuna gitmeyecek kadar acıdır." İri kadın mavi bir demliğe kuru, kırık yapraklar attı ve demliği kuzineye götürüp sıcak su ekledi. "Demek sen de zanaattensin. Otur." Şömine rafından aldığı iki mavi sırlı fincanı tutan eliyle masayı işaret etti. "Otur, konuşalım. Midesi kötü olan başka kim vardı?"

"Ben iyiyim," dedi Egwene, kayıtsızca bir sandalyeye otururken. "Senin miden bulanıyor mu, Caryla?" Kız-Veliaht, biraz sabırsızca başını iki yana salladı.

"Fark etmez." Gri saçlı kadın Nynaeve için bir fincana koyu renkli sıvıdan doldurdu, sonra masada karşısına oturdu. "İki kişiye yetecek kadar yaptım, ama bataklıkbeyazı çayı tuzlanmış balıktan daha uzun dayanır. Ne kadar beklerse o kadar etkidir, ama daha da acılaşır. İş, midenin düzelmesi için ne kadarına ihtiyacın olduğu ile dilinin ne kadarına dayanabileceği arasında bir yarışa döner. İç, kızım." Hemen sonra ikinci fincanı doldurdu ve bir yudum aldı. "Gördün mü? Seni incitmez."

Nynaeve kendi fincanını kaldırdı, ilk yudumda küçük bir hoşnutsuzluk sesi çıkardı. Ama fincanı indirdiğinde yüzü ifadesizdi. "Belki birazcık acıydı. Söylesene, Guenna Ana, bu yağmura ve çamura daha ne kadar tahammül etmek zorunda kalacağız?"

Yaşlı kadın kaşlarını çattı, hoşnutsuzluğunu üçü arasında paylaştırdıktan sonra Nynaeve'de karar kıldı. "Ben Deniz Halkı Rüzgarbulanı değilim, kızım," dedi sessizce. "Hava durumunu tahmin edebiliyor olsaydım, bunu itiraf etmektense elbisemin içine bir gümüşdiken sokmayı tercih ederdim. Savunucular bu tür şeyleri Aes Sedai işi sayıyor. Şimdi, zanaatten misin, değil misin? Uzun bir yolculuktan geliyor gibisiniz. Bitkinliğe ne iyi gelir?" diye havladı aniden.

"Düzyaprak çayı," dedi Nynaeve sakin sakin, "ya da andilay kökü. Madem sen soru soruyorsun, doğumu kolaylaştırmak için ne yaparsın?"

Guenna Ana hıhladı. "Sıcak havlu koyarım, çocuğum, çok zor bir doğumsa belki birazcık beyaz rezene veririm. Bir kadının bundan ve şef-

katli bir elden başka bir şeye ihtiyacı yoktur. Herhangi bir çiftçi karısının yanıtlayabileceğinden başka soru bulamıyor musun? Kalp ağrılarına ne verirsin? Ölümcül cinsten olanlara?"

"Dilinin üzerine gheandin çiçeği tozu," dedi Nynaeve çabucak. "Bir kadının karnında şiddetli ağrılar varsa ve kan tükürüyorsa ne yaparsın?"

Birbirlerini sınayarak oturdular, birbirlerine sorular ve yanıtlar fırlatırken gittikçe hızlandılar. Bazen biri diğerinin yalnızca ismini bildiği bir bitkiden bahsettiğinde sorgulama yavaşlıyordu, ama sonra yine hızlanıyorlar, tentürün çaylara, merhemlerin lapalara üstünlüklerini, ne zaman birinin diğerine göre daha iyi olduğunu tartışıyorlardı. Yavaş yavaş bitkiler hakkındaki sorular birinin bildiği, ama diğerinin bilmediği köklere kaydı ve bilgi değiştokuşu yaptılar. Egwene dinledikçe sinirleniyordu.

"Ona kemikören verdikten sonra," diyordu Guenna Ana, "havluyu içinde mavi keçiçiçekleri kaynattığın suya batır, onunla kırık yerini sar... yalnızca mavi, unutma!" Nynaeve sabırsızca başını salladı "ve dayanabildiğince sıcak olsun. On ölçek suya bir ölçek mavi keçiçiçeği, daha seyrek olmaz. Dumanı tütmemeye başladığı anda havluları değiştir, buna bütün gün devam et. Kemik sırf kemikören kullandığın zamana göre iki kat hızlı iyileşir ve iki kat güçlü olur."

"Bunu unutmayacağım," dedi Nynaeve. "Göz acısı için koyundili kökü kullanmaktan bahsettin. Bu kökü hiç duymamıştım..."

Egwene daha fazla dayanamadı. "Maryim," diye araya girdi, "bütün bunlara bir daha ihtiyacın olacağına gerçekten inanıyor musun? Artık Hikmet değilsin, yoksa unuttun mu?"

"Hiçbir şeyi unutmadım," dedi Nynaeve sert bir sesle. "Senin de yeni şeyler öğrenmeye en az benim kadar hevesli olduğun zamanları da hatırlıyorum."

"Guenna Ana," dedi Elayne hoş bir tavırla, "tartışmaktan bir türlü vazgeçmeyen iki kadın için ne yaparsın?"

Gri saçlı kadın dudaklarını büzdü ve kaşlarını çatarak masaya baktı. "Normalde, ister erkek olsun ister kadın, onlara birbirlerinden uzak dur-

malarını söylerim. En iyisi ve en kolayı budur."

"Normalde mi?" dedi Elayne. "Ya ayrı kalmamaları için bir sebep varsa? Mesela kardeşseler?"

"Tartışmaları kesmenin bir yolunu biliyorum," dedi iri kadın yavaşça. "Denemesi için kimseye ısrar etmem, ama bazıları yine de geliyor." Egwene kadının ağzının köşesinde bir gülümsemenin belirtilerinin gezindiğini düşündü. "Her kadından birer gümüş marka alırım. Erkeklerden ikişer tane, çünkü erkekler daha fazla velvele çıkarıyor. Yeterince pahalıysa her şeyi satın alabilecek kişiler vardır."

"Ama tedavi ne?" diye sordu Elayne.

"Onlara, devamlı tartıştıkları kişileri buraya getirmelerini söylerim. İkisi de benim ötekinin çenesini kapatacağımı düşünür." Egwene elinde olmadan dinliyordu. Nynaeve'in de dinlediğini fark etti. "Bana paramı ödedikleri zaman," diye devam etti Guenna Ana, güçlü kolunu esneterek, "onları arka tarafa götürürüm ve tartışmayı bırakmaya söz verene kadar kafalarını yağmur suyu fıçısının içine sokarım."

Elayne bir kahkaha patlattı.

"Sanırım ben de öyle bir şey yapardım," dedi Nynaeve, aşırı hafif bir sesle. Egwene kendi yüzündeki ifadenin Nynaeve'inkine benzemediğini umuyordu.

"Buna şaşmazdım." Guenna Ana şimdi açık açık sırıtıyordu. "Tartıştıklarını bir daha duyarsam, onlara bunu bedava yapacağımı, ama bu defa ırmağı kullanacağımı söylerim. Tedavi olağanüstü ölçüde işe yarıyor, özellikle de erkekler için. Ve benim ünümü olağanüstü ölçüde artırdı. Bir sebepten, bu şekilde tedavi ettiğim hiç kimse ayrıntıları başkalarına anlatmıyor, bu yüzden her birkaç ayda bir bu tedaviyi isteyen birileri geliyor. Çamurbalığı yiyecek kadar aptalsan, gidip bunu herkese anlatmazsın. Herhalde içinizde bir gümüş marka harcamak isteyen kimse yoktur."

"Sanmıyorum," dedi Egwene. Yine kahkaha atmaya başlayan Elayne'e dik dik baktı.

"Güzel," dedi gri saçlı kadın. "Tartışma tedavisi görenler genelde,

hastalanmadıkları sürece benden ağlarına takılmış sokanotu gibi kaçınırlar. Ama sizin arkadaşlığınız hoşuma gitti. Bu günlerde gelenlerin çoğu kötü rüyaları engellemek için bir şey istiyor ve onlara verecek bir şeyim olmadığını duyunca yüzleri ekşiyor." Bir an şakaklarını ovalayarak alnını kırıştırdı. "Irmağa atlayıp boğulmaktan başka çare kalmamış gibi bir ifade taşımayan üç yüz görmek güzel. Tear'da çok kalacaksanız, gelip beni yine görmelisiniz. Kız sana Maryim mi dedi? Benim adım Ailhuin. Bir sonraki sefere dilini kamaştıran şeyler yerine güzel Deniz Halkı çayı içerek sohbet ederiz. Işık, bataklıkbeyazı tadından nefret ederim; çamurbalığı bile daha tatlıdır. Aslında, şimdi kalacak zamanınız varsa size bir demlik Tremalking siyah çayı yapayım. Hem, akşam yemeği vaktine de fazla kalmadı. Yalnızca ekmek, peynir ve çorba var, ama yine de kalırsanız sevinirim."

"Bu hoş olur, Ailhuin," dedi Nynaeve. "Aslında... Ailhuin, fazladan yatak odan varsa, üçümüz için tutmak isterim."

İri kadın konuşmadan her birini süzdü. Ayağa kalkarak bataklıkbeyazı çayı ile dolu demliği bitki dolabına tıktı, sonra bir başkasından kırmızı bir demlik ve bir kese çıkardı. Ancak Tremalking siyah çayını demledikten, masaya dört temiz fincan, bir tas petek balı ve kaşık koyup sandalyesine oturduktan sonra konuştu.

"Yukarı katta üç boş yatak odam var. Kızlarımın hepsi evlendi. Kocam, Işık üzerinde parlasın, neredeyse yirmi yıl önce Ejderin Parmakları'nda, bir fırtınada kayboldu. Eğer size vermeye karar verirsem kiralamadan bahsetmeye gerek yok. *Eğer*, Maryim." Çayına bal karıştırırken onları yine inceledi.

"Karar vermeni ne sağlayacak?" diye sordu Nynaeve sessizce.

Ailhuin içmeyi unutmuş gibi karıştırmaya devam etti. "Güzel atlara binmiş üç genç kadın. Atlardan fazla anlamam, ama bu atlar bana lordların ve leydilerin sürdüklerine benziyormuş gibi geldi. Sen, Maryim, zanaati o kadar iyi biliyorsun ki çoktan kendi pencerene bitki asmaya başlamış ya da bunu nerede yapacağına karar vermiş olmalıydın. Zanaati

doğduğu yerden çok uzakta uygulayan kadın duymadım, ama şivene bakılırsa uzaktan gelmişsin." Elayne'e baktı. "O renkte saç görülen çok yer yoktur. Konuşmana bakılırsa Andor derim. Aptal erkekler hep sarı saçlı bir Andor kızı bulmaktan bahseder. Bilmek istediğim, neden? Bir şeyden mi kaçıyorsunuz? Yoksa bir şeyin peşinde mi koşuyorsunuz? Yalnız, hırsız gibi görünmüyorsunuz, üç kadının bir adamın peşinden koştuğunu da duymadım. Bana neden olduğunu söyleyin, beğenirsem odalar sizindir. Bir şey ödemek isterseniz, arada sırada bana bir parça et alırsınız. Cairhien'le ticaret kesildiğinden beri et kıymete bindi. Ama önce sebep, Maryim."

"Bir şeyin peşinden koşuyoruz, Ailhuin," dedi Nynaeve. "Ya da daha doğrusu, bazı insanların." Egwene kendini kıpırtısız durmaya zorladı ve elbiseler hakkındaki bir sohbeti dinlercesine sakin, çayını yudumlamakta olan Elayne kadar başarılı olduğunu umdu. Egwene Ailhuin Guenna'nın kara gözlerinden çok şeyin kaçtığını sanmıyordu. "Bazı şeyler çaldılar, Ailhuin," diye devam etti Nynaeve. "Annemden. Ve cinayet işlediler. Biz adaletin yerini bulması için buradayız."

"Ruhum kavrulsun," dedi iriyarı kadın, "sizin erkekleriniz yok mu? Erkekler çoğunlukla ağır yük taşımak ve yolunuza çıkmak –bir de öpüşmek falan– dışında fazla işe yaramaz, ama verilecek bir savaş ya da yakalanacak bir hırsız varsa, bırakın onlar yapsın. Andor da Tear kadar medenidir. Siz Aiel değilsiniz."

"Bizden başka kimse yoktu," dedi Nynaeve. "Bizim yerimize gelecek olanlar öldürüldü."

Öldürülen üç Aes Sedai, diye düşündü Egwene. *Kara Ajah olamazlardı. Ama öldürülmemiş olsalar bile Amyrlin onlara güvenemezdi. Nynaeve lanet Üç Yemin'e uymaya çalışıyor, ama fazla sınırlarda dolaşıyor.*

"Aaah," dedi Ailhuin hüzünle. "Erkeklerinizi mi öldürdüler? Kardeş, koca, baba?" Nynaeve'in yanaklarında kırmızı benekler belirdi, ama yaşlı kadın duygularını yanlış anladı. "Hayır, söyleme, kızım. Eski yaraları

deşmeyeceğim. Bırak eriyip gidene kadar altta yatsınlar. Hadi hadi, sakin ol." Egwene tiksinti içinde hırlamamak için kendini zor tuttu.

"Sana şunu söylemeliyim," dedi Nynaeve katı bir tavırla. Yüzü hâlâ kırmızıydı. "Bu cani ve hırsızlar Karanlıkdostu. Kadınlar, ama kılıç ustaları kadar tehlikeliler, Ailhuin. Neden bir han bulmadığımızı merak ettiysen, sebebi bu. Takip ettiğimizi biliyor ve gelmemizi bekliyor olabilirler."

Ailhuin burnunu çekerek bu konuyu bir kenara itti. "Bildiğim en tehlikeli dört kişi arasında, ikisi bıçak bile taşımayan kadınlardır, adamlardan da yalnızca biri kılıç kullanır. Karanlıkdostlarına gelince... Maryim, sen de benim kadar yaşlandığında, sahte Ejderlerin, aslanbalıklarının, köpekbalıklarının, güneyde aniden kopan fırtınaların tehlikeli olduğunu öğreneceksin; ama Karanlıkdostları aptaldan başka bir şey değildirler. İğrenç aptallar, ama aptallar işte. Karanlık Varlık Yaratıcı'nın onu koyduğu yerde tutsak ve çocukların korktuğu o Hortlaklar ve dişlibalıklar onu dışarı çıkarmaz. Bindiğim teknede çalışmadıkları sürece aptallardan korkmam. Taşın Savunucularına götürebileceğiniz kanıtlarınız yoktur herhalde, değil mi? Sizin sözünüze karşı onlarınki olacak yani."

Hortlak ne ki? diye merak etti Egwene. *Ya da dişlibalık?*

"Onları bulduğumuzda kanıtımız olacak," dedi Nynaeve. "Çaldıkları şeyler yanlarında olacak ve biz onları tarif edebiliriz. Eski eşyalar, biz ve dostlarımızdan başka kimse için fazla değerli değil."

"Eski şeylerin ne kadar kıymetli olduğunu bilsen şaşardın," dedi Ailhuin alaylı bir sesle. "İhtiyar Leuese Mulan bu sene Ejderin Parmakları'nda ağlarıyla üç yürektaşı kase ve bir kupa çıkardı. Şimdi bir balıkçı teknesi yerine ırmakta ticaret yapan bir gemisi var. İhtiyar aptal ben söyleyene kadar elinde ne olduğunu bilmiyordu bile. Büyük ihtimalle onların geldiği yerde başkaları da vardır, ama Leuese neresi olduğunu tam olarak hatırlamıyor. Ağına nasıl balık takılıyordu, anlamıyorum. Tear'daki balıkçıların yarısı aylardır orada, homur ya da yassı balık değil, ***cuendillar*** bulmak için ağ çekiyor. Bazılarına nereye ağ atacaklarını lordlar söyledi. Eski eşyalar, yeterince eskiyseler, bu kadar değerli olabiliyorlar.

Şimdi, bu işi yapmak için bir erkeğe ihtiyacınız olduğuna karar verdim ve böyle birini tanıyorum."

"Kim?" dedi Nynaeve çabucak. "Bir lordu kastediyorsan, Yüksek Lordlardan birini, hırsızları bulana kadar sunacak kanıtımız olmadığını unutma."

Ailhuin nefessiz kalana kadar güldü. "Kızım, Maule'dan kimse Yüksek Lord ya da herhangi bir tür lord tanımaz. Çamurbalıkları gümüşsırtlarla yüzmez. Size tanıdığım tehlikeli kişilerden kılıç kullanmayanını, daha tehlikeli olanını getireceğim. Juilin Sandar bir hırsız avcısıdır. En iyisi. Andor'da nasıldır, bilemiyorum, ama burada bir hırsız avcısı bir lord ya da tüccar kadar benim için de çalışır, üstelik daha az ücret alır. Bu kadınlar bulunabiliyorsa Juilin bulur ve sizin o Karanlıkdostlarına yaklaşmanıza gerek kalmadan eşyalarınızı getirir."

Nynaeve, tam olarak emin değilmiş gibi görünse de kabul etti ve Ailhuin o tabanları ayakkabılarına bağladı –nalın, diyordu onlara– ve aceleyle gitti. Egwene mutfak penceresinden onun gidişini, atların yanından geçip sokağın köşesini dönüşünü izledi.

"Aes Sedai olmayı öğreniyorsun, *Maryim*," dedi pencereden dönerek. "İnsanları Moiraine kadar iyi yönlendiriyorsun." Nynaeve'in yüzü bembeyaz oldu.

Elayne uzun adımlarla odayı geçip Egwene'i tokatladı. Egwene o kadar şaşırmıştı ki, öylece bakakaldı. "Fazla ileri gidiyorsun," dedi altın saçlı kadın sert bir sesle. "Fazla ileri. Birlikte yaşamak zorundayız, aksi halde birlikte öleceğiz! Sen Ailhuin'e gerçek adını söyledin mi? Nynaeve anlatabileceğimiz kadarını anlattı, Karanlıkdostlarını aradığımızı söyledi ki bu bile yeterince riskli, bizi Karanlıkdostlarına bağlayan bir şeydi. Onların tehlikeli olduğunu, katil olduğunu söyledi. Kara Ajah olduklarını da söylemesini ister miydin? Tear'da? Her şeyi Ailhuin'in bu bilgiyi kendine saklaması olasılığı üzerine riske atar mıydın?"

Egwene çekinerek yanağını ovaladı. Elayne'in kolu kuvvetliydi. "Bunu yapmaktan hoşlanmak zorunda değilim."

"Biliyorum," diye içini çekti Elayne. "Ben de hoşlanmıyorum. Ama yapmak *zorundayız*."

Egwene dönüp pencereden atlara baktı. *Zorunda olduğumuzu biliyorum. Ama bundan hoşlanmak zorunda değilim.*

20

TEAR'DA FIRTINA

Egwene sonunda masaya ve çayına döndü. Belki de Elayne'in haklı olduğunu, fazla ileri gittiğini düşündü, ama özür dilemek içinden gelmiyordu. Sessizlik içinde oturdular. Ailhuin döndüğünde yanında bir adam vardı. Orta yaşlarında, yaşlı bir ağaçtan oyulmuş gibi görünen ince bir adam. Juilin Sandar nalınlarını kapıda çıkardı ve yassı, koni şeklindeki hasır şapkasını bir çengele astı. Kahverengi ceketinin üzerine dolanmış kemerinden Hurin'inkine benzeyen ama bir yanında uzun, diğer yanında kısa gedikler olan bir kılıçkıran sarkıyordu. Ayrıca kendi boyu yüksekliğinde, başparmağından kalın olmayan, açık renk ahşaptan yapılmış, öküz sürücülerinin üvendirelerine benzer boğum boğum bir değnek taşıyordu. Kısa kesilmiş siyah saçları kafasına dümdüz yatmıştı ve keskin kara gözleri odadaki her detayı görüp, kayıtlara geçiriyormuş gibiydi. Odadaki herkesi de. Egwene Nynaeve'i iki kez incelediği konusunda iddiaya girebilirdi ve en azından ona göre Nynaeve'in tepkisizliği abartılıydı; bunu onun da bildiği açıktı.

Ailhuin adama masada yer gösterdi. Adam ceketinin manşetlerini kıvırdı, her birine teker teker eğilerek selam verdi ve değneğini omzuna dayayarak oturdu. Gri saçlı kadın taze bir demlik çay yapana ve herkes kendi fincanlarını yudumlamaya başlayana dek konuşmadı.

"Guenna Ana bana sorununuzdan bahsetti," dedi adam usulca, fincanını masaya bırakarak. "Elimden gelirse size yardım ederim, ama Yüksek Lordların kısa süre sonra bana verecek bir işleri olabilir."

İri kadın hıhladı. "Juilin, keten için ipek fiyatı veren dükkancılar gibi pazarlık etmeye ne zaman başladın? Yüksek Lordların seni ne zaman çağıracağını, daha çağırmadan önce bildiğini iddia etme."

"İddia etmiyorum," dedi Sandar, gülümseyerek, "ama geceleyin çatılarda adamlar görürsem anlarım. Yalnızca gözucuyla gördüm –sazlıktaki çubukbalığı kadar iyi saklanıyorlar– ama hareketi fark ettim. Henüz kimse hırsızlık ihbarında bulunmadı, ama duvarların içinde çalışan hırsızlar var ve akşam yemeğine iddiaya girebilirsin. Dediğimi unutma. Bir hafta geçmeden, tüccar evlerine, hattâ lordların malikanelerine hırsız çetesi dadandığı için çağrılacağım. Savunucular sokakları koruyor olabilir, ama iş hırsız izi sürmeye gelince hırsız avcısı isterler ve başka herkesten önce beni çağırırlar. Ücretimi yükseltmeye çalışmıyorum, ama bu güzel kadınlar için ne yapacaksam, bir an önce yapıp bitirmek zorundayım."

"Sanırım doğru söylüyor," dedi Ailhuin gönülsüzce. "Ona bir öpücük kazandıracağını düşünürse ayın yeşil, suyun beyaz olduğunu söyler, ama başka konularda çoğu erkekten daha az yalan söyler. Maule'da doğmuş en dürüst adam olabilir." Elayne elini ağzına örttü ve Egwene kahkaha atmamak için kendini tutmaya çalıştı. Nynaeve etkilenmeden, sabırsızlık içinde oturuyordu.

Sandar gri saçlı kadına bakıp yüzünü buruşturdu, sonra söylediklerini önemsememeye karar verdi. Nynaeve'e gülümsedi. "Bu hırsızların merakını uyandırdığını itiraf etmeliyim. Kadın hırsız tanıdım, hırsız çeteleri de tanıdım, ama daha önce kadın hırsızlardan oluşan çete olduğunu duymamıştım. Ayrıca Guenna Ana'ya iyilik borçluyum." Gözleri Nynaeve'i baştan kaydetmeye başlamış gibiydi.

"Fiyatın ne?" diye sordu Nynaeve sert bir sesle.

"Çalınmış eşyaları bulmak için," dedi adam, "getirdiğim eşyaların

ederinin onda birini isterim. İnsan bulmak için, kişi başı bir gümüş marka isterim. Guenna Ana çalınan eşyaların siz dışında kimse için fazla değerli olmadığını söyledi, hanımefendi, bu yüzden o seçeneği seçmenizi tavsiye ederim." Yine gülümsedi; dişleri çok beyazdı. "Sizden hiç para almazdım, ama kardeşlik buna kızar, bu yüzden olabildiğince az alacağım. Bir iki bakır, o kadar."

"Bir hırsız avcısı tanıyorum," dedi Elayne. "Shienar'dan. Çok *saygın* bir adam. Kılıçkırana ek olarak bir kılıç taşıyor. Sen neden taşımıyorsun?"

Sandar bir an şaşırmış göründü, sonra şaşırdığı için kendine kızmış göründü. Ya kızın imasını anlamamış ya da duymazdan gelmeye karar vermişti. "Siz Tearlı değilsiniz. Shienar'ı duydum, hanımefendi. Trolloc hikayelerini, her adamın savaşçı olduğunu." Gülümsemesi bunların çocuk hikayeleri olduğunu söylüyordu.

"Gerçek hikayeler," dedi Egwene. "En azından yeterince gerçek. Ben Shienar'da bulundum."

Adam ona bakarak gözlerini kırptı ve devam etti. "Ben lord değilim, zengin bir tüccar da. Asker bile değilim. Savunucular kılıç taşıyan yabancıları fazla rahatsız etmez –uzun kalmayı düşünmedikleri sürece, elbette– ama ben taşısam Taş'ın altında bir hücreye atılırım. Kanunlar var, hanımefendi." Eli, bilinçsizce değneğin üzerinde gezindi. "Kılıç olmadan da oldukça iyi idare edebiliyorum." Gülümsemesini bir kez daha Nynaeve'e çevirdi. "Şimdi, eğer eşyaları tarif ederseniz..."

Adam sustu, Nynaeve masanın üzerine para kesesini koymuş, on üç gümüş marka sayıyordu. Egwene onun en hafif paraları seçtiğini düşündü; çoğu Tear, biri Andor parasıydı. Amyrlin onlara epey altın vermişti, ama bu bile sonsuza dek dayanmazdı.

Nynaeve düşünceli düşünceli para kesesine baktı, sonra ipleri çekip kesesini kaldırdı. "On üç kadın bulacaksın, Sandar Efendi, bulduğun zaman bu kadar gümüş daha alacaksın. Onları bul, biz eşyalarımızı kendimiz alalım."

"Bundan daha azına ben alırım," diye itiraz etti adam. "Ve fazladan ödül koymanıza gerek yok. Ücretim belli. Rüşvet alacağımdan korkmayın."

"Bundan korkmaya gerek yok," diye onayladı Ailhuin. "Dürüst olduğunu söyledim. Yalnız, seni sevdiğini söylüyorsa inanma." Sandar ona dik dik baktı.

"Parayı ben ödüyorum, Sandar Efendi," dedi Nynaeve kararlılıkla, "ne satın aldığımı da ben seçerim. Bu kadınları bulup, gerisine karışmayacağını kabul ediyor musun?" Adam gönülsüzce başını sallayana kadar bekledi, sonra devam etti. "Birlikte olabilirler de, olmayabilirler de. İlki bir Tarabonlu. Benden biraz daha boylu, kara gözleri ve açık renk, bal rengi saçları var. Tarabonlular gibi ince ince örüyor onları. Onu güzel bulacak erkekler vardır, ama o kadın bunu iltifat saymaz. Sert, somurtkan bir ağzı var. İkincisi Kandorlu. Uzun, siyah saçları ve sol kulağının üzerinde beyaz bir tutam var, ve..."

İsim vermedi, Sandar da sormadı. İsimler kolaylıkla değiştirilebilirdi. İşe girişince gülümsemesi yok olmuştu. Nynaeve'in on üç kadını tarif edişini dinledi ve işi bittiği zaman, Egwene onun her şeyi kelimesi kelimesine tekrarlayabileceğinden emindi.

"Guenna Ana sana bunu söylemiş olabilir," diye bitirdi Nynaeve, "ama ben tekrarlayacağım. Bu kadınlar inanabileceğinden çok daha tehlikeli. Benim bildiğim kadarıyla şimdiye dek ellerinde bir düzineden fazla kişi öldü ve bunun ellerine bulaşmış kanın içinde sadece minik bir damla olduğunu duysam şaşmazdım." Bunu duyunca Sandar ve Ailhuin gözlerini kırptılar. "Onları soruşturduğunu öğrenirlerse ölürsün. Seni ele geçirirlerse, nerede olduğumuzu ağzından alırlar ve muhtemelen Guenna Ana da bizimle birlikte ölür." Gri saçlı kadın inanamayarak baktı. "İnan buna!" Nynaeve'in bakışları onaylama talep ediyordu. "İnan, yoksa gümüşleri alır, beyni olan bir başka adam bulurum!"

"Ben gençken," dedi Sandar ciddi bir sesle, "güzel bir kızın insanı bir erkek kadar kolay bıçaklamayacağına inandığım için yankesicinin

biri hançerini kaburgalarıma saplamıştı. Artık bu hatayı yapmıyorum. Bu kadınların hepsi Aes Sedai'ymiş ve Kara Ajahmış gibi davranacağım." Egwene boğulur gibi oldu ve adam paraları kendi kesesine doldurup kuşağının arkasına tıkarken ona pişmanlık dolu bir ifadeyle sırıttı. "Sizi korkutmak istemedim, hanımefendi. Tear'da Aes Sedai yok. Hepsi beraber kalmıyorsa birkaç gün alabilir. Birlikte kalan on üç kadını bulmak kolaydır; ayrılmışlarsa, daha güç olur. Ama her durumda onları bulacağım. Ve siz nerede olduklarını öğrenmeden korkutup kaçırmayacağım."

Adam hasır şapkasını ve nalınlarını giyip arka kapıdan çıktıktan sonra Elayne konuştu. "Umarım kendine aşırı güvenmiyordur. Ailhuin, ne dediğini duydum, ama... Tehlikeli olduklarını anladı, değil mi?"

"Şimdiye kadar bir çift göz ya da güzel bir ayak bileği dışında hiçbir konuda aptallık etmedi," dedi gri saçlı kadın, "ve bu da her erkeğin kusurudur. Tear'daki en iyi hırsız avcısıdır. Endişelenme. Sizin şu Karanlıkdostlarını bulacaktır."

"Sabah olmadan yağacak." Nynaeve odadaki sıcağa rağmen ürperdi. "Fırtınanın yaklaştığını hissediyorum." Ailhuin başını iki yana salladı ve tasları akşam yemeği için balık çorbasıyla doldurmaya başladı.

Yemeklerini yedikten ve bulaşıkları yıkadıktan sonra Nynaeve ve Ailhuin bitkilerden ve tedavilerden bahsederek masanın başında oturdular. Elayne pelerininin omzuna başladığı küçük bir işlemeye devam etti. Minik mavi ve beyaz çiçekler. Sonra Ailhuin'in küçük kitap rafında bulduğu *Manachesli Willim'in Makaleleri*'ni okudu. Egwene de okumaya çalıştı, ama ne makaleler, ne *Jain Uzakgezgini'nin Yolculukları* ne de Aleria Elffin'in gülünç hikayeleri ilgisini birkaç sayfadan öteye çekebildi. Elbisesinin göğsündeki taş *ter'angreal*i elledi. *Neredeler? Yürek'teki neyi istiyorlar? Ejder dışında hiç kimse –Rand dışında hiç kimse–* Callandor *'a dokunamaz, o zaman ne istiyorlar? Ne? Ne?*

Gece ilerlerken Ailhuin her birine ikinci kattaki odasını gösterdi, ama o kendi odasına çekildikten sonra, bir lambanın ışığı altında Egwe-

ne'in odasında toplandılar. Egwene çoktan elbisesini çıkarmıştı; sicim ucunda iki yüzükle boynunda asılı duruyordu. Çizgili taş altından daha ağırdı. Tar Valon'dan ayrıldıktan sonra, Aiellerle geçirdikleri gece hariç her gece bunu yapmışlardı.

"Beni bir saat sonra uyandırın," dedi onlara.

Elayne kaşlarını çattı. "Bu sefer o kadar kısa mı?"

"Tedirgin misin?" dedi Nynaeve. "Belki fazla sık kullanıyorsundur."

"Kullanmasam hâlâ Tar Valon'da tencere ovuyor ve bir Gri Adam bizi bulmadan bizim bir Kara kardeşi bulmamızı umuyor olurduk," dedi Egwene sert bir sesle. *Işık, Elayne haklı. Somurtkan bir çocuk gibi tersleniyorum.* Derin bir nefes aldı. "Belki de gerçekten tedirginim. Belki artık Taşın Yüreği'ne çok yakın olduğumuz için. *Callandor*'a çok yakın. Tuzağa çok yakın, o tuzak her neyse artık."

"Dikkatli ol," dedi Elayne ve Nynaeve daha alçak sesle, "Çok dikkatli ol Egwene. Lütfen," dedi. Örgüsünü hızlı hızlı çekiyordu.

Diğerleri iki yanındaki taburelere oturur, Egwene alçak direkli yatağa uzanırken gök gürledi. Uyku yavaşça geldi.

Başta hep olduğu gibi, yine alçalıp yükselen tepelerdeydi; bahar güneşi altında çiçekler ve kelebekler, yumuşak esintiler ve ötüşen kuşlar. Bu sefer yeşil ipek bir elbise giyiyordu, göğsünün üzerine altın kuşlar işlenmişti ve ayaklarında yeşil kadife terlikler vardı. *Ter'angreal* elbisesinden dışarı süzülecek kadar hafif geliyordu, ama Büyük Yılan yüzüğünün ağırlığı onu aşağıda tutuyordu.

Deneme yanılma yöntemiyle *Tel'aran'rhiod* kurallarını biraz öğrenmişti. Bu Düşler Dünyası'nın, bu Görünmeyen Dünya'nın bile, tuhaf olsa da kuralları vardı; Egwene onların onda birini bile bilmediğinden emindi. Ve istediği yere gitmenin bir yolunu da biliyordu. Gözlerini kapattı, *saidar'a* kucak açarken yaptığı gibi zihnini boşalttı. Kolay değildi, çünkü gül goncası biçimlenmeye çalışıp duruyor, Egwene Gerçek Kaynak'ı seziyor, onu kucaklamak için can atıyordu, ama boşluğu baş-

ka bir şeyle doldurması gerekiyordu. Taşın Yüreği'ni, rüyalarda gördüğü haliyle hayal etti, boşluğun içinde her ayrıntıyı mükemmel şekilde oluşturdu. Dev, cilalı kızıltaş sütunlar. Çağlarla yıpranmış zemin taşları. Çok yukarıda kubbe. Kabzası aşağıda, havada ağır ağır dönen kristal, dokunulamaz kılıç. Görüntü uzanıp dokunabileceği kadar gerçek bir hal aldığında gözlerini açtı ve kendini orada, Taşın Yüreği'nde buldu. Ya da *Tel'aran'rhiod*'da var olduğu şekliyle Taşın Yüreği'nde.

Sütunlar oradaydı, *Callandor* da öyle. Ve parıldayan kılıcın çevresinde, gölgeler kadar loş ve hayali on üç kadın bağdaş kurarak oturmuş, dönmekte olan *Callandor*'a bakıyordu. Bal saçlı Liandrin başını çevirdi, o iri, kara gözlerle doğrudan Egwene'e baktı ve gül goncası dudaklarıyla gülümsedi.

Egwene telaşla soluğunu içine çekerek yatakta öyle bir hızla doğrulup oturdu ki, neredeyse kenardan düşecekti.

"Sorun ne?" diye sordu Elayne. "Ne oldu? Korkmuş görünüyorsun."

"Gözlerini yeni kapadın," dedi Nynaeve yumuşak sesle. "Baştan beri ilk defa biz uyandırmadan geri geldin. Bir şey oldu, değil mi?" Örgüsünü hızla çekti. "Sen iyi misin?"

Nasıl geri döndüm? diye merak etti Egwene. *Işık, ne yaptığımı bile bilmiyorum*. Söylemesi gereken şeyi ertelediğini biliyordu. Sicimi boynundan çözerek Büyük Yılan yüzüğü ile daha iri, kıvrık *ter'angreali* avucunda tuttu. "Bizi bekliyorlar," dedi sonunda. Kimin beklediğini söylemesine gerek yoktu. "Ve sanırım Tear'da olduğumuzu biliyorlar."

Dışarıda, şehrin üzerinde fırtına patladı.

Yağmur başının üzerindeki güverteyi döverken Mat Thom ile arasındaki masanın üzerinde duran taş tahtasına baktı, ama bir Andor gümüşüne oynuyor olmalarına rağmen oyuna dikkatini veremiyordu. Gök gürledi ve küçük pencerelerde şimşekler çaktı. *Çabuk*'taki kaptan kamarasını dört lamba aydınlatıyordu. *Lanet gemi bir kuş kadar hızlı ola-*

bilir, ama yine de çok uzun sürüyor. Gemi hafifçe sarsıldı, sonra bir daha sarsıldı; hareket değişir gibi oldu. *Bizi çamura saplamasa iyi olur! Bu banyo küvetini olabildiğince hızlı sürmüyorsa o altını boğazına tıkacağım!* Esneyerek –Caemlyn'den ayrıldıklarından beri iyi uyumamıştı; endişe yüzünden uyuyamıyordu– iki çizginin kesiştiği yere beyaz bir taş koydu; üç hamle sonra Thom'un siyah taşlarının beşte birini tutsak edecekti.

"İyi bir oyuncu olabilirsin, evlat," dedi âşık piposunun üzerinden, bir sonraki taşını koyarak, "eğer aklını verirsen." Kullandığı tütün yaprak ve fındık kokusu saçıyordu.

Mat dirseğindeki yığından yeni bir taş almak için uzandı, gözlerini kırpıştırdı ve bıraktı. Üç hamle sonra Thom'un taşları onunkilerin üçte birini saracaktı. Bunu önceden görememişti, şimdiyse kurtuluş yolu göremiyordu. "Sen hiç oyun kaybetmez misin? Hiç oyun kaybettiğin oldu mu?"

Thom piposunu ağzından çıkardı ve bıyıklarını sıvazladı. "Uzun süredir, hayır. Morgase oyunların yarısında beni yenerdi. İyi kumandanların ve Büyük Oyun'u iyi oynayanların taş oyununda da iyi olduğu söylenir. Morgase iyiydi ve bir savaşta kumandanlık edebileceğinden hiç kuşkum yok."

"Biraz zar atmayı tercih etmez misin? Taşlar fazla vakit alıyor."

"Dokuz – on atışta bir kez kazanmaktan daha fazla şans isterim," dedi beyaz saçlı adam alaycı bir şekilde.

Kapı çarpılarak açılıp, içeri Kaptan Derne girdiğinde Mat ayağa sıçradı. Kare suratlı adam pelerinini omuzlarından aldı, kendi kendine küfürler mırıldanarak yağmur damlalarını silkeledi. "Işık kemiklerimi kavursun, *Çabuk*'u kiralamanıza neden izin verdiğimi bile bilmiyorum. En kara gecede, en ağır yağmurda bile daha hızlı gidelim istiyorsunuz. Daha hızlı. Hep daha hızlı! Şimdiye dek yüz kez çamura saplanabilirdik!"

"Altını istiyordun da ondan," dedi Mat sertçe. "Bu eski tahta yığınının hızlı gidebileceğini söyledin, Derne. Tear'a ne zaman ulaşıyoruz?"

Kaptan gergin gergin gülümsedi. "Şimdi rıhtıma bağlanıyoruz. Ve bir daha konuşabilen herhangi bir şey taşıyacak olursam beni lanet bir çiftçi sayıp yaksınlar! Şimdi, altınlarımın kalanı nerede?"

Mat küçük pencerelerden birine seğirtti ve dışarıya baktı. Şimşeklerin göz kamaştıran aydınlığında başka bir şey göremese de ıslak, taş bir rıhtım görebiliyordu. Cebinden ikinci altın kesesini çıkardı ve Derne'e attı. *Zar atmayan gemici kim duymuş!* "Sonunda," diye hırladı. *Işık izin vere de geç kalmış olmasam..*

Tüm yedek giysilerini ve battaniyelerini deri çantaya doldurdu ve onu bir omzuna, havaifişek rulosunu ise, ipinden diğer omuzuna astı. Pelerini hepsini kaplıyordu, ama önde biraz aralık kalmıştı. Havaifişeklerdense kendisinin ıslanması daha iyiydi. Mat kuruyabilirdi ve hiç ıslanmamış gibi olurdu; bir kovayla yaptığı deney havaifişeklerin olamadığını göstermişti. *Galiba Rand'ın babası haklıydı.* Oysa Mat Köy Kurulu'nun havaifişekleri yağmurda patlatmamasının sebebinin, açık gecelerde daha iyi görünmesi olduğunu düşünmüştü hep.

"O şeyleri satmayı düşünmüyor musun?" Thom âşık pelerinini omuzlarına yerleştiriyordu. Pelerin deri çantaları içindeki arpı ve flütü kaplıyordu, ama giysi bohçası ve battaniyeleri sırtında, pelerinin dışında asılı duruyordu.

"Nasıl patladıklarını öğrenene kadar satmayacağım, Thom. Dahası, onları patlattığımda nasıl eğleneceğimizi bir düşün."

Âşık ürperdi. "Hepsini birden patlatmadığın sürece, evlat. Akşam yemeğinde hepsini şömineye atmadığın sürece. Onlara neler yaptığına bakarak, senden beklenmeyecek bir şey değil bu. Kaptan bizi iki gün önce gemiden atmadığı için şanslısın."

"Atamazdı." Mat güldü. "İşin ucunda o para kesesi varken atmazdı. Değil mi, Derne?"

Derne altın kesesini atıp tutuyordu. "Daha önce sormadım, ama madem artık altını bana verdin ve geri alamayacaksın, sorayım. Bütün bunlar niye? Bunca lanet hız."

"Bir iddia, Derne." Mat esneyerek değneğini aldı ve gitmeye hazırlandı. "Bir iddia."

"İddia mı!" Derne ağır keseye baktı. Aynısından bir tane daha para sandığına kilitlenmişti. "Bir krallığın üzerine iddiaya girmiş olmalısın!"

"Daha da fazlası," dedi Mat.

Yağmur güverteyi öyle şiddetle dövüyordu ki, şehrin üzerinde şimşek çaktığı zamanlar haricinde iskele tahtasını göremiyordu; sağanağın gürültüsü düşündüğünü duymasına izin bile vermiyordu. Ama sokağın yukarısındaki pencerelerde ışık görebiliyordu. Orada hanlar olmalıydı. Kaptan onları uğurlamak için güverteye çıkmamıştı ve mürettebattan kimse de yağmurun altında kalmamıştı. Mat ve Thom taş rıhtıma yalnız çıktılar.

Çizmeleri sokaktaki çamura gömülünce Mat küfretti, ama yapabileceği hiçbir şey yoktu, bu yüzden, çizmelerinin izin verdiğince hızlı yürüyerek, değneğinin ucunu her adımda çamura batırıp çıkararak devam etti. Hava balık kokuyordu ve yağmura rağmen pis bir kokuydu bu. "Han bulacağız," dedi, duyulabilsin diye yüksek sesle, "ve sonra dışarı çıkıp arayacağım."

"Bu havada mı?" diye bağırarak yanıt verdi Thom. Yüzünden aşağı yağmur damlaları akıyordu, ama yüzünden çok alet kutularını korumakla ilgileniyordu.

"Comar Caemlyn'i bizden önce terk etmiş olabilir. Bizim bindiğimiz yılkı atlarından daha iyi atları varsa, Aringill'den bir tam gün önce ırmakaşağı yola çıkmış olabilir. Salak Derne'nin gemisiyle ne kadarını telafi edebildik, bilemiyorum."

"Hızlı bir yolculuktu," dedi Thom. "*Çabuk* ismini hak ediyor."

"Belki öyle, Thom, ama hava ister yağmurlu olsun ister yağmursuz, Egwene, Nynaeve ve Elayne'i ondan önce bulmalıyım."

"Birkaç saat bir şeyi değiştirmez, evlat. Tear büyüklüğünde bir şehirde yüzlerce han olur. Üstelik duvarların dışında yüzlerce han daha vardır, bazıları bir düzineden fazla odası olmayan küçük yerlerdir, o kadar

küçüktürler ki orada olduklarını anlamadan yanlarından geçip gidebilirsin." Âşık kendi kendine mırıldanarak pelerininin başlığını biraz daha çekti. "Hepsini aramak haftalar alır. Ama Comar da bizim gibi haftalarını harcamak zorunda. Geceyi yağmurda geçirmemiz gerekmiyor. Üzerinde kalan son paraya iddiaya girebilirsin, Comar yağmurda dışarıda olmayacak."

Mat başını iki yana salladı. *Bir düzine odası olan minik bir han.* Mat Emond Meydanı'nı terk etmeden önce gördüğü en büyük bina Badeçay Hanı idi. Bran Al'Vere'nin bir düzineden fazla odası olduğunu sanmıyordu. Egwene anne babası ve kızkardeşleri ile ikinci katın ön tarafında yaşardı. *Yak beni, bazen hiçbirimiz Emond Meydanı'ndan ayrılmamalıydık diye düşünüyorum.* Ama Rand'ın gitmesi şarttı ve Egwene de Tar Valon'a gitmese muhtemelen ölürdü. *Şimdi de gittiği için ölebilir.* Mat bir daha çiftlikte yaşamaya razı olabileceğini sanmıyordu; inekler ve koyunlar zar atamazdı. Ama Perrin'in hâlâ köye dönmek için bir şansı vardı. *Eve dön, Perrin,* diye düşünürken buldu kendini. *Hâlâ mümkünken eve dön.* Silkelendi. *Aptal! Neden gitmek istesin ki?* Yatak hayali kurdu ama bu fikri hemen aklından çıkardı. *Henüz olmaz.*

Gökyüzünde üç çentikli dal şeklinde bir şimşek parladı, pencerelerinde bitki tutamları asılı dar bir eve ve kapısı sıkı sıkı kapalı, ama üzerinde taslar ve tabaklar resmedilmiş bir tabela asılı bir dükkana parlak bir ışık düşürdü. Mat esneyerek şiddetli yağmurdan korunmak için omuzlarını kamburlaştırdı ve çizmelerini yapışkan çamurdan daha hızlı çıkarmaya çalıştı.

"Bence şehrin bu kısmını unutabiliriz, Thom," diye bağırdı. "Çok çamurlu ve pis pis balık kokuyor. Nynaeve, Egwene ya da Elayne'in burada kalmayı tercih edeceğini hayal edebiliyor musun? Kadınlar her şeyin temiz ve düzenli olmasından hoşlanır, Thom, bir de güzel kokmasından."

"Belki, evlat," diye mırıldandı Thom, sonra öksürdü. "Kadınların nelere tahammül ettiklerini duysan şaşarsın. Ama olabilir."

Mat havaifişek rulosunun örtülü kalması için pelerinini tutarak adımlarını hızlandırdı. "Hadi gel, Thom. Comar'ı ya da kızları bu gece bulmak istiyorum, ya birini, ya ötekini."

Thom aksayarak, arada sırada öksürerek arkasından gitti.

Şehrin geniş kapısından geçtiler –yağmurda nöbetçisiz duruyordu kapı– ve Mat ayaklarının altında kaldırım taşı hissedince rahatladı. Sokağın elli adım ötesinde bir han vardı, salonunun pencerelerinden sokağa ışık saçılıyor, müzik sesi gecenin içine süzülüyordu. Thom bile aksamasına bakmadan son elli adımı çabucak aştı.

Beyaz Hilal'ın hancısı öyle şişmandı ki, masaların yanındaki alçak sırtlı sandalyelere oturan adamların aksine, ceketi belinin hem üstüne, hem de altına sıkı sıkı oturmuştu. Mat hancının, ayakkabılarının üzerinde, ayak bileklerinde bağlanmış bol pantolonunun her bir bacağına birer adamın sığabileceği kadar geniş olduğunu düşündü. Hizmetkar kadınlar koyu renk yüksek yakalı elbiseler giymiş, kısa ve beyaz önlükler takmıştı. İki taş şöminenin arasında, bir adam santur çalıyordu. Thom adamı eleştirel bir gözle izledi, sonra başını iki yana salladı.

Şişman Hancı –adı Cavan Lopar'dı– onlara oda verdiği için memnundu. Çamurlu çizmelerine kaşlarını çattı, ama Mat'in cebinden çıkardığı bir gümüş –altın azalmaya başlamıştı– ve Thom'un yamalı pelerini şişman alnındaki kırışıkları düzeltti. Thom küçük bir ücret karşılığında bazı gecelerde gösteri yapacağını söylediğinde, Lopar'ın çeneleri memnuniyetle sallandı. Sakalında meçler olan iriyarı bir adam hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Mat'in tariflerine uyan üç kadın hakkında da. Mat, bir yatak olup olmadığına bile doğru dürüst bakmadan pelerini ve değneği dışında her şeyini odasına bıraktı –uyuma fikri baştan çıkarıcıydı, ama bunu düşünmeyi reddetti– baharatlı bir balık yahnisini mideye indirdi ve aceleyle yağmurun altına çıktı. Thom'un da onunla geldiğini görünce şaşırdı.

"Kuru bir yerde kalmak istediğini düşünmüştüm, Thom."

Âşık pelerininin altındaki flüt çantasını okşadı. Eşyalarının kalanı

odasındaydı. "İnsanlar bir âşıkla konuşur, evlat. Senin öğrenemeyeceğin şeyler öğrenebilirim. O kızların zarar görmesini ben de senin gibi istemiyorum."

Yağmurdan sırılsıklam olmuş sokağın diğer yanında, yüz adım ötede bir han daha vardı, ondan iki yüz adım sonra bir tane daha, sonra da diğerleri. Mat birer birer bütün hanlara giriyordu. Thom pelerinini savurup bir hikaye anlatıyor, sonra da birinin ona ısmarladığı şarabı içiyordu; bu arada Mat de uzun boylu, kısa sakalında beyaz bir çizgi olan adam ve üç kadın hakkında soru soruyordu. Zar atarak birkaç kuruş kazandı, ama o da, Thom da hiçbir şey öğrenemedi. Aşığın her handa birkaç yudumdan fazla şarap içmediğini görünce memnun olmuştu; Thom gemide ölçülü içmişti, ama Mat onun Tear'a ulaştıktan sonra kendini şaraba boğmayacağından emin olamamıştı. İki düzine salonu dolaştıktan sonra, Mat kendini gözkapaklarına ağırlık yerleştirilmiş gibi hissetmeye başlamıştı. Yağmur biraz azalmıştı, ama hâlâ iri iri damlalar halinde yağıyordu ve yağmur azaldıkça rüzgar yükselmişti. Gökyüzü, şafağın yaklaştığını işaret eden koyu gri bir renge bürünmüştü.

"Evlat," diye mırıldandı Thom, "Beyaz Hilal'e dönmezsek, burada, yağmur altında uyuyakalacağım." Durup öksürdü. "Üç hanın yanından geçip gittiğinin farkında mısın? Işık, o kadar yorgunum ki, düşünemiyorum. Nereye gideceğin konusunda bir plan yaptın da bana mı söylemiyorsun?"

Mat kızarmış gözlerle, köşeyi dönen uzun boylu, pelerinli bir adama baktı. *Işık, çok yorgunum. Rand buradan beş yüz fersah uzakta ve Ejdercilik oynuyor.* "Ne? Üç han mı?" Bir başka hanın tam önünde duruyorlardı, rüzgarla gıcırdayan tabelaya bakılırsa Altın Kap isimli bir han. Tabelaya resmedilmiş kap bir zar kabına hiç de benzemiyordu, ama Mat yine de bir denemeyi düşündü. "Bir tane daha, Thom. Onları burada da bulamazsak geri dönüp yatarız." Yatak, yüz altın markasına oynanan bir zar oyunundan bile iyi görünüyordu gözüne, ama yine de kendini içeri girmeye zorladı.

Salonda iki adım atınca adamı gördü. İriyarı adamın üzerinde, bol kol yenlerinde mavi çizgiler olan yeşil bir ceket vardı, ama kısa kesilmiş sakalındaki beyaz çizgiyle, Comar'dı bu. Odanın uzak ucundaki bir masanın başında, o tuhaf, kısa sırtlı sandalyelerden birinde oturmuş, bir zar kabını sallayarak karşısındaki adama gülümsüyordu. Diğer adamın uzun bir ceketi, bol pantolonu vardı ve gülümsemiyordu. Adam masanın üzerindeki paralara, onları kesesine geri koyabilmeyi diliyormuş gibi bakıyordu. Comar'ın dirseğinin dibinde bir zar kabı daha duruyordu.

Comar deri kabı başaşağı çevirdi ve daha zarlar dönmeyi bırakmadan kahkahalarla gülmeye başladı. "Sıradaki?" diye seslendi yüksek sesle, masadaki paraları önüne çekerek. Şimdiden önünde büyük bir gümüş yığını vardı. Zarları kaba doldurdu ve salladı. "Şansını denemek isteyen başka biri vardır herhalde?" Kimse denemek istemiyormuş gibiydi, ama adam gülerek kabı sallamaya devam etti.

Tear'daki hancılar önlük takmıyordu anlaşılan, ama hancıyı seçmek yine de zor olmadı. Adamın ceketi Mat'in konuştuğu diğer bütün hancılar gibi lacivert renkteydi. Tombul bir adam olsa da Lopar'ın cüssesinin yarısından biraz iriydi, gıdı sayısı da Lopar'ınkinin yarısı kadardı. Yalnız başına bir masaya oturmuş, Comar farkında değilken odanın karşısından dik dik ona bakıyor, bir taraftan da elindeki kalaylı kupayı şiddetle ovalıyordu. Diğer adamlardan bazıları da sakallı adama yan yan, kaşlarını çatarak bakıyordu. Ama o bakmazken.

Mat Comar'ın yanına koşup değneği ile kafasını patlatma ve Egwene ile diğerlerinin nerede olduğunu sorma dürtüsünü bastırdı. Burada bir tuhaflık vardı. Comar kılıç taktığını gördüğü ilk adamdı, ama adamların bakışları bir kılıç ustasına karşı duyulan korkudan fazlasını ifade ediyordu. Comar'a yeni bir şarap kupası getiren –ve karşılığında bir çimdik yiyen– hizmetkar kadın bile ona tedirgin tedirgin güldü.

Her açıdan bak, diye düşündü Mat bitkin bitkin. *Başımın derde girdiği olayların yarısı bunu yapmamam yüzündendi. Düşünmek zorundayım.* Bitkinlik yüzünden kafası yün doluymuş gibiydi. Thom'a işaret

etti ve hancının yanına yürüyüp, onları şüpheyle süzen adamın karşısına oturdular. "Sakalında çizgi olan adam kim?" diye sordu Mat.

"Buralı değilsiniz, değil mi?" dedi hancı. "O da bir yabancı. Onu bu geceden önce hiç görmedim, ama ne olduğunu biliyorum. Buraya gelip ticaretle bir servet kazanan bir yaban. Kılıç takabilecek kadar zengin bir tüccar. Ama bu bize böyle davranması için sebep değil."

"Onu daha önce hiç görmediysen," dedi Mat, "tüccar olduğunu nereden biliyorsun?"

Hancı ona aptalmış gibi baktı. "Ceketi, be adam, bir de kılıcı. Yabansa bir lord ya da asker olamaz, demek ki zengin bir tüccar." Yabancıların aptallığına başını salladı. "Bizim mekanlarımıza gelirler, bize tepeden bakarlar, gözümüzün önünde kızları ellerler, ama bunu yapmaya hakkı yok. Ben Maule'a gidersem balıkçıların paralarını almak için kumar oynamam. Tavar'a gidersem ekinlerini satmaya gelmiş çiftçilerle zar atmam." Kupayı daha da şiddetle ovaladı. "Ne şansı var, bu adamın. Servetini böyle kazanmış olmalı."

"Kazanıyor, ha?" Mat esneyerek şansı olan bir başka adamla nasıl zar atabileceğini merak etti.

"Bazen kaybediyor," diye mırıldandı hancı, "birkaç kuruştan fazlasına oynamadığı zaman. Bazen. Ama ortada gümüş marka varsa... Bu gece on kereden çok Taçlar'da üç taç ve iki gül atarak kazandığını gördüm. Tepe'de ise, onun yarısından fazla kez üç altı ve iki beş attı. Üçler'de altıdan başka şey atmıyor, Pusula'da ise her atışı üç altı ve bir beş geliyor. Bu kadar şansı varsa, Işık üzerinde parlasın derim ve iyi dileklerimi sunarım, ama münasip davransın da gidip şansını diğer tüccarların üzerinde denesin. Bir adamın nasıl böyle bir şansı olabilir?"

"Hileli zarlar," dedi Thom, sonra öksürdü. "Kazanacağından emin olmak istediği zaman hep aynı yüzü gösteren zarlar kullanıyor. Ama en yüksek atış olmamasını sağlayacak kadar da akıllı, ne de olsa hep kral atarsan insanlar kuşkulanır" –Mat'e bakarak bir kaşını kaldırdı– "yine de altedilmesi neredeyse imkansız olacak kadar yüksek atıyor. Ama bu,

hep aynı yüzün geleceği gerçeğini değiştirmez."

"Böylelerini duymuştum," dedi hancı yavaşça. "Duyduğuma göre Illianlılar kullanıyormuş." Sonra başını iki yana salladı. "Ama iki adam da aynı kabı ve aynı zarları kullanıyor. Bu imkansız."

"Bana iki zar kabı getir," dedi Thom, "iki takım da zar. Taçlı, noktalı, fark etmez, ama aynı olmaları gerek."

Hancı ona bakıp kaşlarını çattı, ama sonra gitti –tedbirli davranarak kalay kupayı da yanında götürdü– ve iki kösele zar kabıyla döndü. Thom birinin içindeki beş kemik kübü masaya, Mat'in önüne yuvarladı. Noktalı ya da resimli, Mat'in ömründe gördüğü bütün zarlar ya kemik, ya tahtadan yapılmaydı. Bunlar noktalıydı. Thom'a kaşlarını çatarak bakıp zarları aldı. "Bir şey mi fark etmem gerekiyor?"

Thom diğer kaptaki zarları eline boşalttı, sonra takip edilemeyecek kadar hızlı bir biçimde onları kabın içine geri koydu ve kabı masaya, zarların düşmesine izin vermeyecek kadar büyük bir hızla başaşağı yerleştirdi. Elini kabın üzerinde tuttu. "Her birine bir işaret koy, evlat. Küçük bir işaret, ama senin yaptığından emin olacağın bir şey."

Mat hancı ile şaşkın şaşkın bakıştı. Sonra ikisi de Thom'un elinin altında, başaşağı duran kaba baktılar. Mat Thom'un hileli bir iş peşinde olduğunu biliyordu. Âşıklar hep ateş yemek, hiç yoktan ipek parçaları çıkarmak gibi imkansız görünen şeyler yapardı. Ama o bu kadar yakından izlerken Thom'un nasıl herhangi bir şey yapabileceğini merak ediyordu. Kemerindeki hançeri kınından çıkardı ve her zarın üzerine, altı noktanın oluşturduğu çemberin tam karşısına küçük bir çizik attı.

"Tamam," dedi, zarları masaya bırakarak. "Bana numaranı göster."

Thom uzandı, zarları aldı ve yine bir ayak ötesine koydu. "Şimdi işaretlerini bul, evlat."

Mat kaşlarını çattı. Thom'un eli hâlâ deri kabın üzerindeydi; Âşık ne kıpırdamış, ne de Mat'in zarlarını kaba yaklaştırmıştı. Mat zarları aldı... ve gözlerini kırptı. Üstlerinde çizik yoktu. Hancının nefesi kesildi.

Thom boş elini çevirdi, avucunda beş zar vardı. "İşaretlerin bunla-

rın üzerinde. Comar da bunu yapıyor. Çocuk numarası, basit, ama bunu yapacak kadar çevik parmakları olduğunu düşünmemiştim."

"Düşünüyorum da, seninle bir daha zar atmak isteyeceğimi sanmıyorum," dedi Mat yavaşça. Hancı zarlara bakıyordu, ama bir çözüm bulabilmiş gibi görünmüyordu. "Bekçileri ya da burada her kimi çağırıyorsanız, onu çağır," dedi Mat. "Onu tutuklat." *Bir zindan hücresinde kimseyi öldüremez. Ya çoktan ölmüşlerse?* Bu düşünceyi aklından çıkarmaya çalıştı, ama başaramadı. *O zaman ben de onu öldürürüm. Gaebril'i de. Neye mal olursa olsun! Ama onlar ölmedi, yak beni Ölmüş olamazlar!*

Hancı başını iki yana sallıyordu. "Ben mi? Ben, bir tüccar'ı Savunuculara şikayet mi edeceğim? Zarlarına bakmazlar bile. Adam tek kelime söyler ve kendimi Ejderin Parmakları'ndaki kanal tarayıcılarda, zincirler içinde çalışırken bulurum. Beni şuracıkta doğrasa Savunucular bunu hak ettiğimi söyler. Neyse, belki biraz sonra gider."

Mat yüzünü buruşturdu. "Onu teşhir edersem yeterli olur mu? Bekçileri, Savunucuları, ya da her neyse, onu o zaman çağırır mısın?"

"Anlamıyorsun. Sen bir yabancısın. O yabancı bile olsa zengin ve önemli bir adam."

"Burada bekle," dedi Mat Thom'a. "Ne pahasına olursa olsun Egwene ve diğerlerine ulaşmasına izin vermesine niyetim yok." Sandalyesini arkaya iterken esnedi.

"Dur, evlat," diye seslendi Thom arkasından. Sesi yumuşak ama telaşlıydı. Âşık zorla sandalyesinden kalktı. "Kavrulası, neye bulaştığını bilmiyorsun!"

Mat orada kalmasını işaret etti ve Comar'a yaklaştı. Başka kimse sakallı adamın meydan okumasına karşılık vermemişti ve Mat değneğini masaya dayayıp otururken adam onu ilgiyle izledi.

Comar Mat'in ceketini inceledi ve pis pis sırıttı. "Bakır paraya mı oynamak istiyorsun, çiftçi? Ben zamanımı..." Mat masaya bir Andor altın kronu koyup, hiç ağzını kapatmaya çalışmadan adamın suratına es-

neyince, Comar sustu. "Az konuşuyorsun, çiftçi, ama görgünün biraz gelişmesi lazım. Yine de altının kendi sesi vardır ve görgü kurallarına ihtiyaç duymaz." Kösele kabı elinde salladı ve zarları masaya boşalttı. Daha zarlar durmadan gülmeye başladı. Üç taç ve iki gül geldi. "Daha iyisini atamazsın, çiftçi. Belki üzerindeki o paçavraların bir yerinde kaybetmek istediğin başka paralar saklıdır, ha? Ne yaptın? Efendini mi soydun?"

Zarlara uzandı, ama Mat ondan önce zarları topladı. Comar dik dik baktı, ama kabı almasına izin verdi. İki atış da aynı olursa, biri yenene kadar atmaya devam edeceklerdi. Mat zarları sallarken gülümsedi. Comar'a onları değiştirme fırsatı vermemeye kararlıydı. Peşpeşe üç – dört kez aynı zarları atarlarsa –her seferinde tam da aynı zarları– şu Savunucular bile dinlerdi artık. Tüm salon görürdü; Mat'in söylediklerini desteklemek zorunda kalırlardı.

Zarları masaya boşalttı. Zarlar tuhaf tuhaf sıçradı. Mat bir şeyin değiştiğini hissetti. Sanki şansı zıvanadan çıkmıştı. Oda çevresinde dönüyor, zarları ipliklerle çekiyor gibiydi. Bir sebepten kapıya bakmak istedi, ama gözlerini zarlardan ayırmadı. Zarlar durdu. Beş taç. Comar'ın gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi.

"Kaybettin," dedi Mat yumuşak bir sesle. Şansı işin içine bu kadar girdiyse, belki biraz zorlamanın zamanı gelmişti. Kafasının arkasında bir ses düşünmesini söyledi, ama Mat dinleyemeyecek kadar yorgundu. "Bence şansını neredeyse tükettin, Comar. O kızlara zarar verdiysen, hepten tükenmiş demektir."

"Daha onları bulamadım..." diye başladı Comar, zarlara bakmaya devam ederek, sonra hızla başını kaldırdı. Yüzü bembeyaz kesilmişti. "Adımı nereden biliyorsun?"

Onları henüz bulamamıştı. *Şans, tatlı şans, benimle kal.* "Caemlyn'e dön, Comar. Gaebril'e onları bulamadığını söyle. Öldüklerini söyle. Ne söylersen söyle, ama Tear'ı bu gece terk et. Seni bir daha görürsem, öldürürüm."

"Sen kimsin?" dedi iri adam, sarsılmış gibi. "Kim...?" Ardından hemen kılıcını çıkarmış, ayağa kalkmıştı.

Mat masayı adama doğru ittirip, masa devrilirken değneğini kavradı. Ama Comar'ın ne kadar iri olduğunu unutmuştu. Sakallı adam masayı gerisingeri ona ittirdi. Mat sandalyenin üzerinden arkaya devrilirken değneğini elinden düşürmemeyi zar zor başardı. Bu sırada masayı yoldan çeken Comar, ona doğru hamle etti. Mat saldırıyı durdurmak için ayaklarını adamın karnına dayayıp, değneği beceriksizce savurarak kılıcı savuşturdu. Ama darbe değneği elinden düşürmesine sebep oldu ve kendini Comar'ın bileklerini yakalamış, adamın kılıcı yüzünden bir karış uzakta buldu. Homurdanarak sırtüstü yuvarlandı, bacaklarıyla becerebildiğince ittirdi. Mat'in üzerinden uçup masaya sırtüstü çarparken Comar'ın gözleri irileşti. Mat değneğini arandı, ama bulduğunda Comar yerinden kıpırdamamıştı.

İri adam kalçası ve bacakları masaya yayılmış, başı yerde, yatıyordu. Masada oturan adamlar güvenli bir uzaklığa kaçmış, ayakta duruyorlardı ve endişe içinde bakışarak ellerini ovuşturuyorlardı. Salon hafif, endişeli bir uğultuyla dolmuştu, Mat'in beklediği gürültüyle değil.

Comar'ın kılıcı uzanabileceği bir yerde yatıyordu. Ama adam kıpırdamadı. Mat kılıcı tekmeleyip uzaklaştırırken, yaklaşıp yanında diz çökerken Mat'i izledi. *Işık! Sanırım beli kırıldı!* "Sana gitmeni söylemiştim, Comar. Şansını tamamen tükettin."

"Aptal," dedi adam fısıltıyla. "Onların peşine... yalnız... düştüğümü mü sandın? Ölmeleri..." Gözleri Mat'e dikildi, ağzı açıldı, ama başka bir şey söylemedi. Bir daha söyleyemeyecekti de.

Mat, ölü adamdan daha fazlasını koparabilmeyi dileyerek onun donuklaşan gözlerine baktı. *Başka kim var, kavrulasıca? Kim? Neredeler? Şansım. Yak beni, şansıma ne oldu?* Hancının çılgınca kolunu çekiştirdiğini fark etti.

"Gitmelisin. Gitmelisin. Savunucular gelmeden. Onlara zarları gösteririm. Onlara bir yabancının yaptığını söylerim, ama uzun boylu birinin.

Kızıl saçlı, gri gözlü. Kimse sıkıntı çekmez. Dün gece rüyamda gördüğüm bir adam. Gerçek biri değil. Kimse söylediklerime karşı çıkmaz. Zarlarıyla herkesin parasını aldı. Ama gitmelisin. Gitmelisin!" Odadaki diğer herkes başka tarafa bakmaya özen gösteriyordu.

Ölü adamın başından çekilip dışarı itilirken Mat karşı koymadı. Thom yağmurda bekliyordu. Mat'in kolunu yakaladı ve aksayarak sokakta aceleyle ilerledi, Mat'i de peşinden çekti. Mat'in başlığı arkasında sarkıyordu; yağmur saçlarını ıslatmış, yüzünden ve boynundan aşağı akıyordu, ama o fark etmedi. Âşık omzunun üzerinden bakarak, gözleriyle Mat'in arkasındaki sokağı tarıyordu.

"Uyuyor musun, evlat? Orada uyuyormuş gibi görünmüyordun. Hadi gel, evlat. Hancı nasıl bir tarif verirse versin Savunucular iki sokak dahilindeki bütün yabancıları tutuklayacaktır."

"Şans yüzünden," diye mırıldandı Mat. "Şimdi anladım. Zarlar. Her şey rastgele gelişirken şansım yaver gidiyor. Zarlar gibi. Kartlarda fazla işe yaramıyor. Taşlarda hiç yaramıyor. Aşırı düzenli. Rastgele olmak zorunda. Comar'ı bulmak gibi. Her handa durdum. Sonuncu hana tesadüfen girdim. Thom, Egwene ve diğerlerini zamanında bulacaksam, düzensiz aramalıyım."

"Sen neden bahsediyorsun? Adam öldü. Onları çoktan öldürdüyse... Eh, intikamlarını aldın. Öldürmediyse, onları kurtardın. Şimdi daha hızlı yürüyecek misin? Savunucuların gelmesi uzun sürmez ve onlar Kraliçenin Askerleri kadar nazik değildir."

Mat kolunu kurtardı ve tökezleyerek de olsa hızlandı, değneğini de peşinden sürükledi. "Onları daha bulamadığını ağzından kaçırdı. Ama yalnız olmadığını söyledi. Thom, ona inanıyorum. Gözlerinin içine bakıyordum. Gerçeği söyledi. Onları bulmak zorundayım, Thom. Ve peşlerinde kimin olduğunu bilmiyorum bile. Onları bulmak zorundayım."

Thom esnemesini yumruğuyla bastırarak yağmurdan korunsun diye Mat'in başlığını kaldırdı. "Bu gece olmaz, evlat. Benim uykuya ihtiyacım var. Senin de öyle."

Islak. Saçlarımdan yüzüme su damlıyor. Kafası bulanık gibiydi. Biraz sonra,uykuya ihtiyacı olduğunu fark etti. Ve bunu düşünmeden fark edemediğine göre ne kadar yorgun olduğunu anladı. "Tamam, Thom. Ama gün doğar doğmaz yine aramaya çıkacağım." Thom başını salladı ve öksürdü, yağmur altında Beyaz Hilal'e yollandılar.

Şafağın gelmesi uzun sürmedi, ama Mat yataktan kalktı ve Thom ile ikisi Tear duvarları dahilindeki bütün hanları aramaya koyuldular. Mat canı nasıl isterse, bir sonraki dönemeç onu her nereye götürürse oraya gitti, bakılacak hanları kendisi aramadı ve içeri girip girmemeye para atarak karar verdi. Üç gün üç gece boyunca böyle yaptı ve üç gün üç gece boyunca yağmur durmadan yağdı; zaman zaman gökgürültüsüyle, zaman zaman sessiz, ama yine de yağdı.

Thom'un öksürüğü kötüleşti, bu yüzden flüt çalıp hikaye anlatmayı bırakmak zorunda kaldı. Ayrıca o havada arpını dışarı çıkarmayı reddediyordu. Yine de insanların bir âşıkla konuşacağını söyleyerek, Mat ile gitmek konusunda ısrar etti. Mat'in zarlar konusundaki şansı, gelişigüzel gezinmeye karar verdiğinden beri daha da iyiye gitmiş gibiydi, ama hiçbir handa ya da meyhanede birkaç kuruştan fazla kazanacak kadar kalmıyordu. İkisi de faydalı bir şey duymamıştı. Illian'da savaş söylentileri. Mayene'in istilası söylentileri. Andor'un istilaya giriştiği, Deniz Halkı'nın ticareti kestiği, Artur Şahinkanadı'nın ordularının dirildiği söylentileri. Ejder'in gelmekte olduğu söylentisi. Mat'in kumar oynadığı adamlar her söylentiden kasvetle söz ediyordu; Mat'e adamlar en karanlık söylentileri arıyormuş ve yarısı bunların hepsine inanıyormuş gibi gelmişti. Ama onu Egwene ve diğerlerine götürebilecek bir fısıltı bile duymadı. Tek bir hancı bile, tariflerine uyan kadın görmemişti.

Kötü düşler görmeye başladı, kuşkusuz bunca endişenin etkisiydi bu. Egwene, Nynaeve ve Elayne, bir de kısa beyaz saçları olan, Comar'ınki gibi geniş, çizgili kolları olan bir ceket giyen, kahkahalar atarak çevrelerine ağ ören bir adam. Ama bazen ağı Moiraine için örüyor oluyordu, bazen de bunun yerine elinde kristal bir kılıç tutuyordu, do-

kunduğu zaman güneş gibi alevlenen bir kılıç. Bazense kılıcı tutan Rand oluyordu. Bir sebepten, rüyalarında Rand'ı çok görüyordu.

Mat hepsinin yeterince uyumaması ve ancak kazara aklına geldiği zaman yemek yemesi nedeniyle olduğundan emindi, ama durmayacaktı. Kazanacak bir iddia olduğunu söyledi kendi kendine ve ölümüne sebep olsa bile bu iddiayı kazanmak niyetindeydi.

21

ÇEKİÇ

Mawna Tear'a yanaşırken ikindi güneşi sıcaktı; rıhtımın buharlar saçan taşlarının üzerinde su birikintileri vardı ve hava Perrin'e Illian'daki kadar nemli gelmişti. Havada zift, odun ve halat kokosu vardı –güneyde ırmak kıyısında tersaneler görünüyordu. Ayrıca baharat, demir, arpa, parfüm, şarap ve bu karışıklığın içinde seçemediği yüz değişik koku daha geliyordu burnuna, çoğu da rıhtımların arkasındaki depolardan yayılıyordu. Rüzgar kuzeyden gelmeye başlayınca balık kokusu da aldı, ama az sonra rüzgarın yine dönmesiyle bu koku kayboldu. Avlayacak bir şey kokusu yoktu. Ne yaptığını fark edemeden zihni kurt bulmak için uzandı, ama sonra savunmasını yine yerli yerine koydu. Son zamanlarda bunu fazlaca sık yapmıştı. Hiç kurt yoktu, elbette. Böyle bir şehirde olmazdı. Kendini böyle... yalnız hissetmiyor olmayı diledi.

Mavnanın ucundaki rampa indirilir indirilmez Çevik'i Moiraine ile Lan'in peşinden rıhtıma çıkardı. Tear Taşı'nın dev silueti sollarında yükseliyordu; gölgeli olduğu için, zirvesindeki sancağa rağmen bir dağ gibi görünüyordu. Perrin Taş'a bakmak istemiyordu, ama onu görmeden şehre bakmak imkansız gibiydi. *Acaba geldi mi? Işık,* oraya *girmeyi denemişse, çoktan ölmüş olabilir.* O zaman her şey boşuna giderdi.

"Burada ne bulmayı bekliyoruz?" diye sordu Zarine arkasından. Soru

sormayı bırakmamıştı; yalnızca sorularını Aes Sedai'ye ya da Muhafız'a sormuyordu artık. "Illian bize Gri Adamlar ve Vahşi Av'ı sundu. Tear'da, birinin sizi uzakta tutmayı bu kadar istemesine sebep olabilecek ne var?"

Perrin çevresine bakındı; yük taşıyan rıhtım işçilerinden hiçbiri işitmiş gibi görünmüyordu. Duyan olsa Perrin korku kokusu alacağından emindi. Dilinin ucuna kadar gelen sert söze engel oldu. Kızın daha hızlı ve daha keskin bir dili vardı.

"Keşke o kadar hevesli konuşmasan," diye gürledi Loial. "Her şeyin Illian'daki kadar kolay olacağını düşünüyor gibisin, Faile."

"Kolay mı?" diye mırıldandı Zarine. "Kolaymış! Loial, bir gecede iki kez neredeyse öldürülüyorduk. Illian bile tek başına bir Avcı şarkısı için yeterdi. Kolay olduğunu nereden çıkarıyorsun?

Perrin yüzünü buruşturdu. Loial'in Zarine'e kızın seçtiği isimle hitap etmesi hoşuna gitmiyordu; ona Moiraine'in kızı Min'in atmacası olarak gördüğünü hatırlatıp duruyordu. Ayrıca Perrin'in, Min'in kaçmasını söylediği güzel kadının o olup olmadığını merak etmesine sebep oluyordu. *En azından şahine rastlamadım. Ya da kılıcı olan bir Tuatha'an'a! İşte bu hepsinden tuhaf olurdu, ya da olmazsa ben aslında bir yün tüccarıyım!*

"Soru sormayı bırak, Zarine," dedi, Çevik'in eyerine atlarken. "Moiraine söylemeye karar verdiğinde neden burada olduğumuzu öğreneceksin." Taş'a bakmamaya çalıştı.

Kız o siyah, çekik gözlerini ona çevirdi. "Senin de sebebini bildiğini sanmıyorum, demirci. Bence bu yüzden bana söylemiyorsun, bilmediğin için. İtiraf et, çiftçi çocuk."

Perrin içini çekerek atını Moiraine ile Lan'in ardından sürdü. Ogier sorularını yanıtlamayı reddettiği zaman Zarine Loial ile böyle sivri bir dille konuşmuyordu. Perrin kızın onu yıldırarak kendi seçtiği ismi kullandırmaya çalıştığını düşündü. Ama kullanmayacaktı.

Moiraine yağlı kumaştan pelerinini eyerinin arkasına, Ejder sancağını saklayan masum görünüşlü bohçanın üzerine bağlamış, sıcağa rağmen

Illian'dan bu yana mavi keten pelerini giymişti. Pelerinin bol ve geniş başlığı yüzünü gizliyordu. Büyük Yılan yüzüğü bir sicime takılmış, boynuna asılmıştı. Söylediğine göre Tear Aes Sedailerin varlığını yasaklamıyor, yalnızca yönlendirmeyi yasaklıyor, ama Taşın Savunucuları yüzüğü takan her kadını yakından gözlüyordu. Moiraine ise Tear'a yaptığı bu ziyaret boyunca izlenmek istemiyordu.

Lan iki gün önce, Karanlıktazılarını gönderen her kimse –Perrin ürpererek *Sammael* diye düşündü ve ismi bir daha düşünmemeye çalıştı– onları gönderen her kimse, peşlerinden başkalarını göndermeyeceği artık belli olunca, renk değiştiren pelerinini heybesine tıkmıştı. Muhafız Illian'ın sıcağına ödün vermemişti, Tear'ın daha düşük olan sıcağına hiç vermedi. Gri-yeşil ceketi boynuna kadar ilikliydi.

Perrin ceketinin düğmelerinin yarısını çözmüştü, gömleğinin yakası da açık duruyordu. Tear Illian'dan daha serin olabilirdi, ama yine de İki Nehir yazı kadar sıcaktı ve yağmurdan sonra hep olduğu gibi, havadaki nem her şeyi daha da beter hale getiriyordu. Balta kemeri eyerinin yüksek kaşına asılıydı. İhtiyacı olursa orada, elinin altındaydı ve kemer belinde değilken kendini çok daha iyi hissediyordu.

Atlarını sürdükleri ilk sokaklardaki çamura şaşırdı. Gördüğü yerler arasında yalnızca köylerin ve küçük kasabaların tozlu yolları vardı, oysa Tear büyük şehirlerden biriydi. Ama insanlar çamura aldırmıyor, yalınayak dolaşıyorlardı. Küçük, tahta tabanlar üzerinde yürüyen bir kadın bir süre dikkatini çekti ve Perrin neden hepsinin taban giymediğini merak etti. Erkeklerin üzerindeki o bol pantolonlar, kendi üzerindeki tam oturan pantolondan daha serin tutarmış görünüyordu, ama denese kendini aptal gibi hissedeceğinden emindi. Kendini o pantolonlardan ve o yuvarlak hasır şapkalardan giyerken hayal etti ve güldü.

"Bu kadar komik olan ne, Perrin?" diye sordu Loial. Kulakları öyle sarkmıştı ki, ucundaki tüyler saçlarının içinde kaybolmuştu. Sokaktaki insanlara endişeyle bakıyordu. "Bu insanlar... yenilmiş görünüyor, Perrin. Buraya en son geldiğimde öyle görünmüyorlardı. Kendi korulukla-

rını kesmiş bir halk bile böyle görünmeyi hak etmiyor."

Perrin her şeye aynı anda bakmaya çalışmayı bırakıp yüzleri incelediğinde Loial'in haklı olduğunu gördü. O yüzlerin çoğunda, kaybolmuş bir şey vardı. Umut, belki. Merak. Atların önünden çekilmek dışında, atlı grupla hiç ilgilenmediler. Yük atı kadar iri bir ata binmiş Ogier'in bile Lan ya da Perrin'den farkı yoktu onlar için.

Kırmızı geniş yenli ve dar beyaz manşetli ceketlerinin üzerine zırh giymiş, tepesi boyunca keskin bir çıkıntı uzanan miğferler takmış askerlerin sert ve karanlık bakışları altında yüksek, gri kent duvarının kapısından geçtikten sonra, sokaklar değişip geniş parke taşlı sokaklara dönüştüler. Diğer adamların giydiği bol pantolonlar yerine, askerler dar, diz boyu çizmelere tıkılmış pantolonlar giyiyordu. Lan'in kılıcına kaşlarını çattılar ve kendi kılıçlarını elledilər, Perrin'in baltasına ve yayına dik dik baktılar, ama kaş çatmalarına ve keskin bakışlarına rağmen, onların yüzlerinde de artık hiçbir şey çaba göstermeye değmezmiş gibi bir yenilgi vardı.

Duvarların içindeki binalar daha büyük ve daha yüksekti, ama çoğunun yapısı dışarıdakilerden farklı değildi. Çatılar Perrin'e biraz tuhaf geldi, özellikle de sivri uçlu olanlar, ama köyünden ayrıldığından beri o kadar değişik türde çatı görmüştü ki yalnızca kiremitlerde ne tür çivi kullandıklarını merak etti. Bazı yerlerde insanlar çatılarındaki kiremitlerde hiç çivi kullanmıyordu.

Küçük, sıradan, gelişigüzel yerleştirilmiş gibi görünen binaların arasında daha büyük binalar ve saraylar vardı. Örneğin kulelerden ve karemsi beyaz kubbelerden oluşan bir yapının etrafını çeviren geniş caddelerin karşı tarafında, o yapıya ait dükkanlar, hanlar ve evler bulunuyordu. Önünde her kenarı dört adımlık kare biçiminde mermer sütunlar bulunan, beş kulaç yüksekliğindeki bronz kapılara ulaşmak için elli basamak tırmanmak gereken dev bir binanın bir yanında bir fırın, diğer yanında bir terzi vardı.

Burada askerler gibi ceket ve pantolon giymiş birçok erkek vardı,

ama ceketlerinin ve pantolonlarının renkleri daha parlaktı ve üzerlerinde zırhları yoktu, hattâ bazılarının kılıçları vardı. Hiçbiri yalınayak dolaşmıyordu, bol pantolon giyenler bile. Kadınların elbiseleri daha uzun, yakaları omuzlarını, hattâ göğüslerini açıkta bırakacak kadar derindi ve etrafta yün elbise kadar ipek elbise de görülüyordu. Deniz Halkı Tear'da bol bol ipek satıyordu. Sokaklardan öküz ve yük arabaları kadar, atlar tarafından çekilen binek arabaları ve tahtırevanlar da geçiyordu. Ama yüzlerin çoğunda yine o pes etmiş ifade vardı.

Lan'in seçtiği han olan Yıldız'ın bir yanında bir dokumacı, diğer yanında bir demirci vardı ve hanla aralarından dar birer sokak geçiyordu. Demirhane işlenmemiş gri taştan yapılmıştı, han ve dokumacı ise tahtadan, ama Yıldız dört katlıydı ve çatısında bile küçük pencereleri vardı. Dokuma tezgahlarının takırtısı demircinin çekicinin tangırtısıyla yarışmakta zorlanıyordu. Atlarını, arka tarafa götürülmek üzere seyislere teslim ettiler ve hana girdiler. Mutfaktan fırında ve hattâ belki buğulama balık kokuları ile kızarmış koyun eti kokuları geliyordu. Salondaki adamların hepsi dar ceketler ve bol pantolonlar giymişti; Perrin daha zengin adamların –bir şekilde geniş kollu renkli ceketler giyen adamların ve omuzları açık, parlak ipekler içindeki kadınların hepsinin zengin ya da asil olduğundan emindi– gürültüye tahammül etmeyeceğini düşünmüyordu. Belki Lan'in burayı seçmesinin sebebi buydu.

"Bunca şamata içinde nasıl uyuyacağız?" diye mırıldandı Zarine.

"Soru yok," dedi Perrin gülümseyerek. Bir an kızın ona dilini çıkaracağını düşündü.

Hancı yuvarlak yüzlü, saçı dökülmekte olan, uzun, lacivert bir ceket ve bol pantolon giymiş biriydi. Adam ellerini geniş göbeğinde kenetleyerek eğildi. Yüzünde aynı bitkin yenilgi vardı. "Işık üzerinizde parlasın, hanımefendi, hoşgeldiniz," diye içini çekti. "Işık üzerinizde parlasın, efendiler, hoşgeldiniz." Bakışları Perrin'in sarı gözlerine takılınca hafifçe irkildi, sonra yorgun yorgun Loial'e kaydı. "Işık üzerinizde parlasın, Ogier dostum, hoşgeldiniz. Tear'da türünüzden birini görmeyeli bir sene ol-

du. Taş'ta işleri vardı. Taş'ta kaldılar, elbette, ama bir gün onları sokakta gördüm." Yine içini çekerek sözlerini bitirdi, başka bir Ogier'in, hattâ herhangi bir Ogier'in neden Tear'a geldiğini merak edecek durumda olmadığı açıktı.

Adı Jurah Haret olan kel adam onlara odalarını kendisi gösterdi. Görünüşe göre Moiraine'in ipek elbisesi ve yüzünü saklaması, Lan'in sert yüzü ve kılıcı onların bir Leydi ve koruması olduğunu düşündürmüştü ve bu yüzden hancıdan kişisel olarak hizmet görmeye layıktılar. Hancının Perrin'i bir tür hizmetkar kabul ettiği açıktı, Zarine'den emin değildi –Zarine bundan hiç hoşlanmadı– Loial ise bir Ogier'di sonuçta. Loial için iki yatak birleştirmek üzere adam çağırdı ve Moiraine'in dilerse yemeklerini özel bir odada yiyebileceğini belirtti. Kadın bu teklifi zerafetle kabul etti.

Bütün bu süre boyunca bir arada kaldılar, Haret eğilerek ve içini çekerek, başladıkları yerde, Moiraine'in odasının dışında huzurlarından çekilene kadar, küçük bir alay halinde üst kat koridorlarında dolaştılar. Duvarlar beyaz badanalıydı ve Loial'in başı yüksek tavana sürtüyordu.

"İğrenç adam," diye mırıldandı Zarine, iki eliyle dar eteğindeki tozları silkeleyerek. "Sanırım beni hizmetçin sandı, Aes Sedai. Buna tahammül edemem!"

"Diline dikkat et," dedi Lan yumuşak bir sesle. "Bu ismi insanların duyabileceği bir yerde kullanırsan pişman olursun, kızım." Zarine itiraz edecekmiş gibi göründü, ama adamın buz gibi mavi gözleri, bakışlarını sakinleştiremese de bu seferlik dilini susturdu.

Moiraine onları duymazdan geldi. Boşluğa bakarak ellerini siliyormuş gibi peleriniyle oynadı. Perrin'e göre ne yaptığının farkında değildi.

"Rand'ı nasıl bulacağız?" diye sordu Perrin, ama kadın onu duymamış gibiydi. "Moiraine?"

"Handan uzaklaşmayın," dedi Aes Sedai bir süre sonra. "Tear, âdetlerini bilmeyenler için tehlikeli bir şehir olabilir. Burada Desen yırtılabilir." Son sözleri usulca, kendi kendine konuşurmuş gibi çıkmıştı. Daha

güçlü bir sesle ekledi. "Lan, dikkat çekmeden neler keşfedebileceğiz, bir bakalım. Kalanınız, handan uzaklaşmayın!"

"Handan uzaklaşmayın," diye Aes Sedai'yi taklit etti Zarine, o ve Muhafız merdivende kaybolduktan sonra. Ama onların duyamayacağı kadar alçak sesle söyledi bunu. "Bu Rand. Hani şu senin şey dediğin..." O sırada bir atmacaya benziyorsa, kesinlikle tedirgin bir atmacaydı. "Ve Tear'dayız, Taşın Yüreği'nin hâlâ ayakta olduğu yerde... Ve Kehanetler'in dediğine göre... Işık beni yaksın, *ta'veren*, içinde olmak isteyeceğim bir hikaye mi bu?"

"Bu bir hikaye değil, Zarine." Perrin'in sesi bir an hancı kadar umutsuz çıktı. "Çark bizi Desen'e dokuyor. Sen kendi ipliğini bizimkilere dolaştırmayı seçtin; artık çözmek için çok geç."

"Işık!" diye hırladı kız. "Şimdi tıpkı *onun* gibi konuşuyorsun!"

Perrin onu orada, Loial'in yanında bıraktı ve eşyalarını koymak için odasına girdi. Alçak bir yatağı vardı, şehirlilerin hizmetkarlara yakıştırdığı türden küçük ama rahat bir yatak; ayrıca bir lavabo, bir tabure ve çatlak badananın üzerinde birkaç askı. Dışarı çıktığında Zarine de Loial de kaybolmuştu. Örse çarpan çekiç sesi onu çağırdı.

Tear'da tuhaf görünen o kadar çok şey vardı ki, bir demirhaneye girmek rahatlatıcıydı. Zemin kat, arka duvarı olmayan, onun yerine iki uzun kapısı olan tek bir geniş odaydı. Kapı, at ve öküz nallamak için kullanılan ve öküz askısı bulunan bir avluya açılıyordu. İçerideyse çekiçler dayanaklarında, değişik tür ve büyüklükte maşalar duvardaki kirişlerinde duruyordu; destekler, toynak bıçakları ve başka nalbant aletleri, keskiler, gaga demirleri ve kalıplarla birlikte tahta masaların üzerine düzgünce dizilmiş, bekliyordu. Bölmelerde değişik uzunluk ve kalınlıklarda demir ve çelik vardı. Değişik kalınlıklarda beş biley taşı tekeri, altı örs ve körükleriyle birlikte üç taş kenarlı ocak, sert zeminde duruyordu. Ocakların yalnızca birinde ateş vardı. Su dolu fıçılar el altında bekliyordu.

Demirci kalın bir maşayla kavradığı sarıya dönmüş sıcak bir demir

parçasına çekicini indiriyordu. Üzerinde bol pantolon vardı ve gözleri açık maviydi, ama çıplak göğsünün üzerindeki uzun deri yelek ve önlük Perrin ve Luhhan Usta'nın Emond Meydanı'nda kullandıklarından pek farklı değildi. Kalın kolları ve kaslı omuzları yıllardır metalle çalıştığını gösteriyordu. Siyah saçlarında, Perrin'in Luhhan Usta'da hatırladığı kadar gri vardı. Duvarda, adamın çırakları varmış gibi başka yelekler ve önlükler asılıydı, ama görünürde kimse yoktu. Demirhane ateşinin kokusu ona evindeymiş hissi vermişti. Sıcak demirin kokusu ona evindeymiş hissi vermişti.

Demirci üzerinde çalıştığı parçayı kömürlere sokmak için döndü ve Perrin onun için körük çekmek üzere yaklaştı. Adam ona baktı, ama bir şey demedi. Perrin körüğü ağır, düzenli hareketlerle indirip kaldırarak kömürleri doğru sıcaklıkta tuttu. Demirci bu sefer kızgın demiri örsün yuvarlatılmış ucuna dayayarak çalışmaya devam etti. Perrin onun fıçı kazıma küreği yapıyor olabileceğini düşündü. Çekiç isabetli, hızlı darbelerle iniyordu.

Adam işinden başını kaldırmadan konuştu. "Çırak mısın?" dedi sadece.

"Evet," diye yanıt verdi Perrin kısaca.

Demirci bir süre daha çalıştı. Gerçekten tahta fıçıların içini temizlemek için bir fıçı kazıma küreği idi. Zaman zaman Perrin'i tartıyormuş gibi süzüyordu. Çekicini bir süreliğine kenara bırakan demirci kısa, kalın, köşeli bir parça aldı ve Perrin'in eline tutuşturdu. Sonra çekicini alıp işine devam etti. "Bak bakalım bununla ne yapabiliyorsun," dedi.

Perrin düşünmeden demirhanenin diğer tarafındaki örsün başına gitti ve parçayı kenarına vurdu. Güzel bir çınlama çıktı. Çelik ağır fırında çok bırakılmamış, kömürden çok karbon kapmamıştı. Perrin parçanın tamamını kızgın kömürlerin içine itti ve iki su fıçısını tadarak hangisinde tuzlu su olduğunu gördü –üçüncüde zeytinyağı vardı– sonra ceketini ve gömleğini çıkardı, göğsüne uyacak bir deri yelek buldu. Bu Tearlı adamların çoğu onun kadar iri değildi, ama iş görecek bir tane vardı. Önlük

bulmak daha kolay oldu.

Arkasına döndüğü zaman hâlâ çalışmakta olan, kendi kendine başını sallayarak gülümseyen demirciyi gördü. Ama bir demirhanede neyin nerede olduğunu bilmesi demircilikte yetenekli olduğunu kanıtlamazdı. Henüz bunu kanıtlaması gerekiyordu.

İki çekiç, birtakım uzun tutamaçlı düz maşa, keskin tepeli bir keski ile örsün başına döndüğünde, çelik çubuk, kömürlerin dışında kalan kısmı dışında kıpkırmızı olmuştu. Körüğü çekti, metalin renginin açılmasını, beyazımsı sarı bir renk kazanmasını izledi. Sonra çubuğu maşayla çekip aldı, örsün üzerine yerleştirdi ve iki çekiçten daha ağır olanını eline aldı. Tahminine göre yaklaşık beş kiloydu, metal işlemekten haberi olmayanların gereğinden uzun bulacağı bir sapı vardı. Perrin sapın ucunu tuttu, sıcak metal zaman zaman kıvılcımlar saçıyordu. Perrin bir keresinde Yuvarlaktepeli bir demircinin ellerindeki yaraları görmüştü; dikkatsiz bir adam.

Girift ya da süslü bir şey yapmak istemiyordu. O anda basit bir şey en iyisi gibi geliyordu. Çubuğun kenarlarını yuvarlayarak başladı, sonra ortasını çekiçleyerek genişletti, neredeyse sonda kalan kısım kadar geniş, ama bir buçuk el daha uzun. Zaman zaman açık sarı renkte kalmasını sağlamak için metali kömürün üzerine koyuyordu. Bir süre sonra ilkinin yarısı kadar ağır olan ikinci çekici aldı. Geniş kısmın öte yanındaki parçayı inceltti, sonra örsün burnunda kıvırdı ve geniş kısma doğru eğdi. Buna daha sonra tahta bir sap eklenebilirdi. Keskiyi örsün keski deliğine yerleştirerek parlayan metali üzerine yatırdı. Çekicin tek bir hızlı darbesiyle yaptığı aleti kesti. Ya da yapmak üzere olduğu. Bir pah bıçağı olacaktı bu; başka şeylerin yanı sıra, bir araya toplanıp bağlanan fıçı tahtalarının tepesini düzeltmek ve aynı hizaya getirmek için kullanılacak bir alet. İşi bittiği zaman. Diğer adamın fıçı kazıma küreğinden aklına gelmişti bu fikir.

Sıcak kesim işinin hemen ardından korlaşmış metali tuzlu su dolu fıçıya attı. Tuzsuz olan daha sert bir su verme işlemi içindi, en sert meta-

li yapmak için; yağ ise iyi bıçaklar için en yumuşak su verme işlemini sağlardı. Kılıç yaparken de kullanıldığını işitmişti, ama hiç öyle bir şey yapmamıştı.

Metal yeterince soğuduğu ve donuk bir griye dönüştüğünde onu sudan çıkardı ve biley taşı tekerine götürdü. Ayak pedallarını kullanarak tekeri ağır ağır çevirdi ve ucu parlattı. Uç kısmı dikkatle yeniden ısıttı. Bu sefer renk önce saman rengine, sonra tunca dönüştü. Tunç rengi dalgalar halinde keskin uca yayılmaya başladığında soğumaya bıraktı. Keskin kenar tekrar bileylenecekti. Tekrar suya daldırmak biraz önce yaptığı tavlama işlemini mahvederdi.

"Düzgün iş çıkardın," dedi demirci. "Boşa harcanmış tek hareket yok. İş arıyor musun? Çıraklarım çekip gitti, üçü birden, değersiz aptallar. Elimde yapılacak çok iş var."

Perrin başını iki yana salladı. "Tear'da ne kadar kalacağımı bilmiyorum. Bir mahzuru yoksa biraz daha çalışmak istiyorum. Uzun zaman oldu, özledim. Belki çıraklarının yapması gereken işlerin bir kısmını yaparım."

Demirci yüksek sesle hıhladı. "Ortalarda gezinip duran, kabusları hakkında mırıldanan o hödüklerden çok daha iyisin sen. Sanki herkes zaman zaman kabus görmüyor. Evet, burada dilediğin kadar çalışabilirsin. Işık, bir düzine doğramacı bıçağı, üç fıçıcı keseri siparişim var. Sokağın aşağısındaki marangoz bir zıvana çekici istiyor, ve... Sayamayacağım kadar çok. Sen doğramacı bıçaklarıyla başla, bakalım gece çökmeden ne kadar ilerleyebileceğiz."

Perrin kendini tamamen işe kaptırdı, bir süre metalin sıcaklığı, çekicin çınlaması ve demirhanenin kokusu dışında her şeyi unuttu. Sonra başını kaldırıp demirciye –adının Dermid Ajala olduğunu söylemişti– baktığında, adam yeleğini çıkarıyordu ve nallama avlusu kararmıştı. İçerinin tüm ışığı, ocaklar ve iki lambadan geliyordu. Ve Zarine soğuk ocaklardan birinin yanındaki örse oturmuş, onu izliyordu.

"Demek gerçekten de bir demircisin, demirci," dedi.

"Evet öyle, hanımefendi," dedi Ajala. "Çırak olduğunu söylüyor, ama

bugün yaptığı işler ustalığını gösteriyor bana göre. Güzel darbeler, eli ise muntazamdan da iyi." Perrin övgüleri duyunca ağırlığını verdiği ayağını değiştirdi ve demirci ona sırıttı. Zarine ikisine yüzünde anlamadığını gösteren bir ifadeyle baktı.

Perrin yeleği ve önlüğü asmaya gitti, ama onları çıkardığı zaman Zarine'in bakışlarını sırtında hissetti. Sanki kız ona dokunuyordu; bir an ondan gelen bitki kokusu baş döndürücü bir hal aldı. Perrin gömleğini çabucak başından geçirdi, paçalarını pantolonuna tıkıştırdı ve ceketini sırtına geçirdi. Arkasına döndüğü zaman Zarine'in yüzünde, onu huzursuz eden o küçük, sır dolu gülümsemelerden biri vardı.

"Yapmak istediğin bu mu?" diye sordu. "Bunca yolu yine demirci olmak için mi geldin?" Ajala avlu kapılarını kapatırken durdu ve dinlemeye başladı.

Perrin kullandığı ağır çekici aldı; çekicin beş kiloluk başı, önkolu kadar uzun sapı vardı. Onu kavramak iyi bir his veriyordu. Gayet iyiydi. Demirci gözlerine bir kez bakmış, ama gözlerini bile kırpmamıştı; önemli olan işti, metal işleme becerisi; bir adamın gözlerinin rengi değil. "Hayır," dedi hüzünle. "Bir gün, umarım. Ama henüz değil." Çekici duvardaki yerine asacak oldu.

"Al onu." Ajala boğazını temizledi. "Normalde iyi çekiçleri başkalarına vermem, ama... Bugün yaptığın işin değeri o çekicin bedelinden çok daha fazlaydı ve belki o 'bir gün'e ulaşmana yardım edebilir. Dostum, bir demirci çekici kullanmak için yaratılmış birini gördüysem, o sensin. Al onu. Sende kalsın."

Perrin sapı kavradı. İstediği gibiydi. "Teşekkür ederim," dedi. "Bunun benim için anlamını ifade edemem."

"Yalnızca o 'bir gün'ü hatırla, dostum. Hatırla yeter."

Oradan ayrılırlarken Zarine ona baktı. "Erkeklerin ne kadar tuhaf olduğuna ilişkin en ufak bir fikrin var mı, demirci? Hayır. Ben de öyle düşünmüştüm." Hızla yürüdü ve Perrin'i bir elinde çekiç, diğer eliyle kafasını kaşır halde tek başına bıraktı.

Salonda kimse ona dikkat etmedi. Bir demirci çekici taşıyan sarı gözlü bir adam. Odasına çıktı ve bu seferlik olsun donyağından mumu yakmayı unutmadı. Yayı ve baltası badanalı duvarda, aynı askıda asılı duruyordu. Baltayı bir eline, çekici diğerine aldı. Çekice göre balta, yarım ay şeklindeki keskin ucuna ve arkasındaki kalın kazığa rağmen iki üç kilo daha hafifti, ama eline on kat ağır geliyordu. Baltayı kemerdeki halkaya yerleştirdi, çekici askının altına, yere koydu ve sapını duvara dayadı. Baltanın sapıyla çekicin sapı birbirlerine değecek kadar yakındı; aynı kalınlıkta iki tahta parçası. Ağırlıkları birbirine yakın iki metal parçası. Uzun süre onlara bakarak taburede oturdu. Lan başını kapıdan içeri soktuğunda hâlâ bakıyordu.

"Gel, demirci. Konuşmamız gereken şeyler var."

"Ben *gerçekten* bir demirciyim," dedi Perrin. Muhafız ona kaşlarını çattı.

"Şimdi başıma kış delisi olup çıkma, demirci. Artık kendi ağırlığını taşıyamıyorsan, hepimizi dağdan aşağı sürüklersin."

"Kendi ağırlığımı taşırım," diye hırladı Perrin. "Ne yapılması gerekiyorsa yaparım. Ne istiyorsun?"

"Seni, demirci. Dinlemiyor musun? Hadi gel, çiftçi çocuk."

Zarine'in sık sık kullandığı isim Perrin'i öfkeyle ayağa kaldırdı, ama Lan sırtını dönmüştü bile. Perrin koridorda seğirtti ve Muhafız'a bu kadar "demirci, çiftçi çocuk" lafının yettiğini, adının Perrin Aybara olduğunu söylemeye niyetlenerek hanın ön tarafına kadar onu takip etti. Muhafız sokağa bakan bir odaya, hanın tek özel yemek odasına daldı.

Perrin ardından girdi. "Şimdi dinle, *Muhafız*, ben..."

"Sen dinle, Perrin," dedi Moiraine. "Sessiz ol ve dinle." Yüzü pürüzsüzdü, ama bakışları da sesi kadar sertti.

Perrin odada kendisi ve bir kolunu içinde ateş yanmayan şöminenin rafına dayanmış duran Muhafız dışında biri olduğunu fark etmemişti. Moiraine odanın ortasındaki siyah meşeden sade masada oturuyordu. Yüksek ve oymalı sandalyelerin kalanı boştu. Zarine Lan'in karşısında,

odanın diğer duvarına yaslanmıştı, suratı asıktı. Loial, sandalyelerin hiçbiri ona uymadığından yere oturmayı tercih etmişti.

"Bize katılmaya karar vermene sevindim, çiftçi çocuk," dedi Zarine alayla. "Sen gelene kadar Moiraine hiçbir şey anlatmadı. Hangimizin öleceğine karar vermeye çalışır gibi bize bakıp duruyor. Ben..."

"Sessiz ol," dedi Moiraine ona sert bir sesle. "Terkedilmişlerden biri Tear'da. Yüksek Lord Samon aslında Be'lal." Perrin ürperdi.

Loial gözlerini sıkı sıkı kapattı ve inledi. "*Yurt*'a kalabilirdim. Muhtemelen mutlu da olurdum, annem kimi seçmişse onunla evlenmiş olurdum. Annem iyi bir kadındır, bana kötü bir eş seçmezdi." Kulakları dağınık saçlarının içine saklanmış gibiydi.

"Shangtai Yurdu'na geri dönebilirsin," dedi Moiraine. "İstiyorsan şimdi git. Seni durdurmaya kalkmam."

Loial bir gözünü açtı. "Gidebilir miyim?"

"İstiyorsan," dedi kadın.

"Ah." Loial diğer gözünü de açtı, sosis kalınlığındaki küt parmaklarıyla yanağını kaşıdı. "Sanırım... sanırım... eğer seçeneğim varsa... sizinle kalacağım. Çok not tuttum, ama daha kitabımı tamamlamama yetecek kadar değil, üstelik Perrin ile Rand'ı terk etmek istemem..."

Moiraine soğuk bir sesle sözünü kesti. "Güzel, Loial. Kalmana sevindim. Sahip olduğun bilgileri kullanmaktan memnun olacağım. Ama bu iş bitene kadar şikayetlerini dinleyecek zamanım yok!"

"Sanırım," dedi Zarine titrek bir sesle, "benim gitme şansım yok, değil mi?" Moiraine'e baktı ve ürperdi. "Olduğunu düşünmemiştim zaten. Demirci, bu işten canlı kurtulursam, sana ödeteceğim."

Perrin ona bakakaldı. *Bana mı! Aptal kadın bunun benim suçum olduğunu mu düşünüyor? Onun gelmesini ben mi istedim?* Ağzını açtı, Moiraine'in gözlerindeki bakışı gördü ve çabucak kapattı. Bir süre sonra, "Rand'ın peşinde mi?" dedi. "Onu durdurmak, öldürmek için?" "Sanmıyorum," dedi Moiraine sessizce. Sesi soğuk çelik gibiydi. "Korkarım Rand'ın Taşın Yüreği'ne girmesine ve *Callandor*'u almasına izin verme-

yi, sonra kılıcı ondan almayı düşünüyor. Korkarım Yenidendoğan Ejder'i onu müjdeleyen kılıçla öldürmeyi düşünüyor."

"Yine kaçacak mıyız?" dedi Zarine. "Illian'daki gibi? Kaçacağımı hiç düşünmezdim, ama Avcı andını içerken Terkedilmişleri bulacağımı da düşünmemiştim."

"Bu sefer," dedi Moiraine, "kaçmayacağız. Kaçmaya cesaret edemeyiz. Dünyalar ve zaman Rand'a, Yenidendoğan Ejder'e bağlı. Bu sefer savaşacağız."

Perrin huzursuzca bir sandalyeye oturdu. "Moiraine, bize aklınızdan bile geçirmeyin dediğin birçok şeyden bahsediyorsun. Bu odaya dinlenmeye karşı koruma büyüsü yaptın, değil mi?" Kadın başını iki yana salladığı zaman masanın kenarını, siyah meşenin gıcırdamasına sebep olacak kadar sıkı kavradı.

"Burada bir Myrddraal'den bahsetmiyorum, Perrin. Kimse Terkedilmişlerin güçlerini bilmiyor. Sadece Ishamael ile Lanfear'ın en güçlüleri olduğunu biliyoruz, ama aralarında en zayıfları bile koyacağım bir koruma büyüsünü bir buçuk kilometre öteden hissedebilir. Ve hepimizi saniyeler içinde paramparça eder. Muhtemelen oturduğu yerden kıpırdamadan."

"Seni düğüm düğüm bağlayabileceğini söylüyorsun," diye mırıldandı Perrin. "Işık! Ne yapacağız? Nasıl herhangi bir şey yapabiliriz?"

"Terkedilmişler bile Şenateş'e karşı duramaz," dedi Moiraine. Perrin bunun, Moiraine'in Karanlıktazılarına karşı kullandığı şey olup olmadığını merak etti; gördükleri ve kadının o sırada söyledikleri onu hâlâ huzursuz ediyordu. "Bu sene bazı şeyler öğrendim, Perrin. Ben Emond Meydanı'na geldiğim zamana göre... daha tehlikeliyim. Be'lal'e yeterince yaklaşabilirsem onu yok edebilirim. Ama önce o beni görürse, ben bir fırsat bulamadan çok önce hepimizi yok edebilir." Dikkatini Loial'e çevirdi. "Bana Be'lal hakkında neler anlatabilirsin?"

Kafası karışan Perrin gözlerini kırptı. *Loial mi?*

"Neden ona soruyorsun?" diye patladı Zarine öfkeyle. "İlk önce de-

mirciye Terkedilmişlerden biriyle savaşacağımızı söylüyorsun –gık diyemeden bizi öldürebilecek biriyle!– şimdiyse Loial'den bilgi istiyorsun!" Loial telaşlı telaşlı, kızın seçtiği ismi kullanarak mırıldandı –"Faile! Faile!"– ama kız yavaşlamadı bile. "Aes Sedailerin her şeyi bildiğini sanıyordum. Işık, en azından ben hakkında her şeyi bilmediğim sürece, biriyle savaşacağımı söylemeyecek kadar akıllıyım! Sen..." Moiraine'in bakışları altında sesi cılızlaşıp, mırıldanmaya dönüştü.

"Ogierlerin," dedi Aes Sedai serinkanlılıkla, "sağlam bellekleri vardır, kızım. İnsanlar için Kırılış'tan bu yana yüzden fazla nesil geçti, ama Ogierler için otuzdan az. Onların hikayelerinden bilmediğimiz şeyleri öğreniyoruz. Şimdi anlat bana, Loial. Be'lal hakkında ne biliyorsun? Ve bu sefer kısa olsun. Senin sağlam belleğine ihtiyacım var, bitmek bilmeyen hikayelerine değil."

Loial, bacadan yuvarlanan kütük sesine benzer bir sesle boğazını temizledi. "Be'lal." Kulakları saçlarından kanatlanmış arıkuşu gibi fırladı, sonra yine yattı. "Onun hakkındaki hikayelerde zaten bilmediğin ne olabilir, bilmiyorum. Lews Therin Kardeşkatili ve Yüz Yoldaş onu Karanlık Varlık ile birlikte kapatmadan önce Hizmetkarlar Salonu'nu yerle bir etmesi dışında fazla sözü edilmez. Coiam oğlu Aride oğlu Jalanda ona Kıskanç dendiğini, Lews Therin'i kıskandığı için Işık'tan vazgeçtiğini, Ishamael ve Lanfear'ı da kıskandığını yazmıştı. *Gölge Savaşının Bir İncelemesi* kitabında Juendan kızı Hamada kızı Moilin Be'lal'e Ağören der, ama sebebini bilmiyorum. Onun Lews Therin ile bir taş oyunu oynadığını, kazandığını ve hep bununla böbürlendiğini anlatır." Moiraine'e baktı ve gürleme gibi sesiyle devam etti, "Kısa anlatmaya çalışıyorum. Onun hakkında önemli hiçbir şey bilmiyorum. Pek çok yazar Be'lal ile Sammael'in Işık'tan vazgeçmeden önce Karanlık Varlık'a karşı verilen savaşta önder olduklarını söyler. Ve ikisi de kılıç ustasıymış. Bildiklerim bu kadar. Başka kitaplarda, başka hikayelerde bahsi geçiyor olabilir, ama ben onları okumadım. Be'lal'den sık bahsedilmez. Sana faydalı hiçbir şey anlatamadığım için üzgünüm."

"Belki de anlatmışsındır," dedi Moiraine ona. "Ağören lakabını bilmiyordum. Ya da Ejder'i ve Gölge'deki yoldaşlarını kıskandığını. Bu *Callandor*'u istediği inancımı kuvvetlendiriyor. Tear'ın Yüksek Lordu olmayı seçmesinin sebebi bu olmalı. Ve Ağören... entrikacı, sabırlı ve kurnaz bir planlayıcı için uygun bir isim. Çok güzel, Loial." Ogier'in geniş ağzı bir an bir memnuniyet gülümsemesiyle kıvrıldı, ama sonra kenarları yine aşağı sarktı.

"Korkmuyormuş gibi davranmayacağım," dedi Zarine aniden. "Ancak bir aptal Terkedilmişlerden korkmaz. Ama sizden biri olacağıma yemin ettim ve olacağım da. Söylemek istediğim tek şey buydu."

Perrin başını iki yana salladı. *Kız çıldırmış olmalı. Ben bu grubun parçası olmamayı isteyebilirim. Köyde, Luhhan Usta'nın demirhanesinde çalışıyor olmayı isteyebilirim.* Ama yüksek sesle şöyle dedi: "Eğer o Taş'ın içindeyse, eğer orada Rand'ı bekliyorsa, ona ulaşmak için bizim de içeri girmemiz gerek. Bunu nasıl yapacağız? Herkes Yüksek Lordların izni olmadan Taş'a kimsenin giremeyeceğini söyleyip duruyor ve Taş'a bakıyorum da, kapıdan girmekten başka yol göremiyorum."

"Siz içeri girmeyeceksiniz," dedi Lan. "İçeri yalnızca Moiraine ve ben gireceğiz. Ne kadar çok insan girerse, o kadar güç olur. Hangi yolu bulursak bulalım, iki kişi için bile kolay olacağını sanmıyorum."

"Gaidin," diye başladı Moiraine kararlı bir sesle, ama Muhafız aynı kararlılıkla sözünü kesti.

"Birlikte gidiyorız, Moiraine. Bu sefer kenarda beklemeyeceğim." Bir süre sonra kadın başını salladı. Perrin Lan'de bir rahatlama gördüğünü düşündü. "Kalanınız biraz uyusa iyi olur," diye devam etti Muhafız. "Benim gidip Taş'ı incelemem gerek." Durdu. "Verdiğin haber yüzünden aklımdan çıkan bir şey var, Moiraine. Küçük bir şey ve ne anlama geldiğini bilemiyorum. Tear'da Aieller var."

"Aieller mi!" diye bağırdı Loial. "İmkansız! Kapılardan içeri tek bir Aiel girecek olsa tüm şehir paniğe kapılır."

"Sokaklarda yürüdüklerini söylemedim, Ogier. Şehrin çatıları ve ba-

caları Kıraç kadar iyi saklanma yerleri sağlıyor. En az üç tane gördüm, ama görünüşe göre Tear'da başka kimse onları fark etmemiş. Ve ben üç tane gördüysem, görmediğim daha bir sürü olduğu kesin."

"Bana hiçbir şey ifade etmiyor," dedi Moiraine yavaşça. "Perrin, neden öyle kaşlarını çatıyorsun?"

Perrin kaşlarını çattığının farkında değildi. "Remen'deki Aiel'i düşünüyordum. Taş düştüğü zaman Aiellerin Üç Kat Topraklar'dan çıkacağını söylüyordu. Orası Kıraç, değil mi? Bunun bir kehanet olduğunu söyledi."

"Ejder Kehanetlerinin her kelimesini okudum," dedi Moiraine yumuşak bir sesle, "hem de her dilde. Aiellerden bahseden hiçbir şey yok. Be'lal ağlarını örerken biz kör kör sendeliyoruz ve Çark Desen'i çevremizde dokuyor. Ama Aieller Çark'ın dokuması mı, yoksa Be'lal'in mi? Lan, bana bir an önce Taş'a giriş yolu bulmalısın. Bize. Bir an önce bize bir giriş bul."

"Emredersin, Aes Sedai," dedi, ama sesi resmi değil sıcaktı. Kapıda kayboldu. Moiraine gözleri düşüncelerle bulutlanmış halde, masaya bakarak kaşlarını çattı.

Zarine yaklaşıp, başını yana eğerek Perrin'e tepeden baktı. "Peki sen ne yapacaksın, demirci? Onlar maceraya atılırken bizim oturup izlememiz gerektiğine karar verdiler anlaşılan. Gerçi şikayet ettiğimden değil."

Perrin sonuncusundan kuşkuluydu. "İlk önce," dedi ona, "bir şeyler yiyeceğim. Sonra bir çekiç hakkında düşüneceğim." *Ve senin için ne hissettiğimi çözmeye çalışacağım. Atmaca.*

22

AĞ İÇİN YEM

Nynaeve bir an, güneş ışığıyla aydınlanmış sokağın öbür ucunda uzun boylu, kırmızımsı saçlı, kahverengi pelerini dalgalanan bir adam gördüğünü sandı, ama dönüp Ailhuin'in verdiği mavi hasır şapkanın altından baktığı zaman adamla aralarına bir öküz arabası girmişti. Araba geçtikten sonra ise adam görünürlerde yoktu. Nynaeve adamın sırtında tahta bir flüt çantası olduğundan emindi, giysileri de kesinlikle yerli kıyafeti değildi. *Rand olamaz. Rüyamda devamlı onu görmem ta Almoth Ovası'ndan buraya geldiğini göstermez.*

Sırtındaki sepetten bir düzine iri balığın orak şeklindeki kuyrukları çıkan yalınayak bir adam yanından geçerken aniden takıldı ve düşerken başından aşağı gümüş pullu balıklar boşaldı. Çamurun içine, ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü ve sepetinden dökülen balıklara baktı. Uzun ince balıkların her birinin burnu çamura saplanmış dimdik duruyor, düzgün bir çember oluşturuyorlardı. Bunu görenlerin ağızları açık kaldı. Adam yavaşça, üzerindeki çamuru fark etmeden ayağa kalktı. Sepeti omzundan indirdi ve başını iki yana sallayarak, kendi kendine mırıldanarak balıkları toplamaya başladı.

Nynaeve gözlerini kırptı, ama onun işi önünde duran adamlaydı. Dükkanının kapısının önünde duran, arkasındaki çengellerde kanlı et

parçaları asılı bu inek suratlı eşkıya ile. Örgüsünü çekti ve gözlerini adama dikti.

"Pekala," dedi sert bir sesle, "alacağım, ama eğer bu kadar kötü bir parça için istediğin para buysa, benimle bir daha iş yapamayacaksın."

Adam paraları alırken sakin sakin omuzlarını silkti, sonra Nynaeve'in kolundaki sepetten çıkardığı kumaşa yağlı koyun etini sardı. Nynaeve eti sepetine koyarken adama öfkeyle baktı, ama bu adamı etkilemedi.

Nynaeve hızla yürüyüp gitmek üzere döndü... ama neredeyse düşecekti. Bu nalınlara hâlâ alışamamıştı; çamura saplanıp duruyorlardı ve Nynaeve insanların onlarla yürümeyi nasıl becerdiklerini anlamıyordu. Bu güneş ışığının yeri kurutmasını umuyordu, ama Maule'da çamurun kalıcı olduğunu hissediyordu.

Adımlarını ihtiyatla atarak Ailhuin'in evine doğru yürümeye başladı. Bir yandan da alçak sesle mırıldanıyordu. Her şeyin fiyatı inanılmazdı, kalitesi mutlaka kötüydü ve neredeyse kimse buna aldırış etmiyordu, ne satanlar, ne alanlar. Bereli, kırmızımsı sarı bir meyveyi –Nynaeve meyveyi tanımıyordu; burada, adını bile duymadığı bir sürü meyve ve sebze vardı– iki elinde sallayarak bir dükkancıya bağıran kadını duyunca rahatladı. Kadın herkesi adamın nasıl pislikler sattığını görmeye davet ediyordu, ama dükkan sahibi yalnızca bitkin bitkin onu izliyor, karşılık vermeye zahmet bile etmiyordu.

Fiyatlar için bahane vardı, Nynaeve bunu biliyordu. Elayne Cairhien'de kimse alamadığı için ambarlarda sıçanların yediği tahılları, Aiel Savaşı'ndan bu yana Cairhien ticaretinin ne kadar geliştiğini açıklamıştı. Ama insanların uzanıp ölmeye hazırlanıyormuş gibi görünmesinin bahanesi olamazdı. Nynaeve İki Nehir'de ekinlerin dolu yüzünden mahvolduğu, çekirgeler tarafından yendiği, karadilin koyunları öldürdüğü, kırmızılekenin tütünleri kuruttuğu ve bu yüzden Baerlon'dan gelen tüccarlara satacak hiçbir şeyleri olmadığı zamanlar görmüştü. Art arda iki sene şalgam çorbası, eski arpa ve avcıların eve getirmeyi başardıkları sıska tavşanlar dışında yiyecek hiçbir şey bulamadıklarını hatırlıyordu, ama

İki Nehirliler yere serildikleri zaman yeniden ayakları üzerinde doğrulmuşlar, işe dönmüşlerdi. Bu insanlar yalnızca bir kötü sene yaşamışlardı, üstelik balıkçılık ve diğer ticari işleri gelişiyor gibiydi. Nynaeve onlara dayanamıyordu. Sorun şuydu ki, biraz sabırlı olması gerektiğini biliyordu. Bunlar tuhaf âdetlere sahip yabancı insanlardı ve onun gördüğü zaman irkildiği şeyleri olağan kabul ediyorlardı, Ailhuin ve Sandar bile. Nynaeve birazcık daha sabır sahibi olmalıydı.

Onlara karşı olmasa bile, en azından Egwene'e karşı. Bunu bir kenara bıraktı. Çocuk berbat davranıyordu, doğruluğu en bariz önerilerde bile tersleniyor, en mantıklı şeylere itiraz ediyordu. Yapmaları gereken şeyin çok açık olduğu zamanlarda bile Egwene ikna edilmek istiyordu. Nynaeve insanları ikna etmeye alışık değildi, özellikle de kundak bezlerini değiştirdiği insanları. Egwene'den yalnızca yedi yaş büyük olmasının önemi yoktu.

Hep o kötü rüyalar yüzünden, dedi kendi kendine. *Ne anlama geldiklerini çıkartamıyorum, üstelik şimdi Elayne ve ben de aynılarını görmeye başladık ve bunun da ne anlama geldiğini bilmiyorum ve Sandar hâlâ aramakta olduğu dışında hiçbir şey söylemiyor ve o kadar sinirliyim ki... tükürebilirim!* Örgüsünü öyle hızlı çekti ki canı acıdı. En azından Egwene'i *ter'angreali* bir daha kullanmamaya, onu hep tenine dokunacak şekilde takmak yerine kesesine koymaya ikna edebilmişti. *Tel'aran'rhiod*'da Kara Ajahlar varsa... Bu olasılığı düşünmek istemiyordu. *Onları bulacağız!*

"Onları altedeceğim," diye mırıldandı. "Beni bir koyun gibi satmaya çalışmak ha! Bir hayvan gibi avlamak! Bu sefer avcı benim, tavşan değil! O Moiraine! Emond Meydanı'na hiç gelmemiş olsaydı Egwene'e yeterince eğitim verebilirdim. Ve Rand... Bir şey... Bir şeyler yapabilirdim." İki fikrin de doğru olmadığını bilmenin bir faydası olmuyordu; durumu daha da kötü kılıyordu. Moiraine'den neredeyse Liandrin ve Kara Ajah kadar nefret ediyordu, belki Seanchanlar kadar çok.

Nynaeve bir köşeyi döndü ve Juilin Sandar'ın ezilmemek için kena-

ra sıçraması gerekti. Onlara ne kadar alışmış olsa da, neredeyse kendi nalınlarına takılıp düşecekti, yüzüstü çamura yapışmasını engelleyen tek şey değneği oldu. Nynaeve o açık renk, boğum boğum tahtaya bambu dendiğini ve göründüğünden sağlam olduğunu öğrenmişti.

"Maryim –ah– Maryim Hanım," dedi Sandar, dengesini yeniden kurarak. "Ben... sizi arıyordum." Ona tedirgin tedirgin gülümsedi. "Kızdınız mı? Neden bana öyle kaşlarınızı çatıyorsunuz?"

Nynaeve alnındaki kırışıkları düzeltti. "Kaşlarımı sana çatmıyordum, Sandar Efendi. Kasap... Fark etmez. Neden beni arıyordun?" Nefesi kesildi. "Onları buldun mu?"

Adam gelip geçenlerin kulak misafiri olmaya çalışacağından kuşkulanırmış gibi çevresine bakındı. "Evet. Evet, benimle eve dönmelisiniz. Diğerleri bekliyor. Diğerleri. Ve Guenna Ana."

"Neden bu kadar tedirginsin? Amacını fark etmelerine izin vermedin, değil mi?" dedi sert bir sesle. "Seni korkutan ne?"

"Hayır! Hayır, hanımefendi. Ben... ben kendimi göstermedim." Gözleri yine yanlara kaydı, bir adım yaklaştı ve sesini nefes nefese, telaşlı bir fısıltıya çevirdi. "Aradığınız bu kadınlar, onlar Taş'ın içinde! Yüksek Lord'un konukları! Yüksek Lord Samon'un! Neden onlara hırsız dediniz? Yüksek Lord Samon!" diye ciyakladı neredeyse. Yüzünde ter vardı.

Taş'ın içinde! Bir Yüksek Lord'la beraber! Işık, şimdi onlara nasıl ulaşacağız? Sabırsızlığını zorla bastırdı. "Sakin ol," dedi yatıştırırcasına. "Sakin ol, Sandar Efendi. Her şeyi seni tatmin edecek şekilde açıklayabiliriz." *Umarım açıklayabiliriz. Işık, eğer Taş'a koşup bu Yüksek Lord'a onları aradığımızı söylerse...* "Benimle Guenna Ana'nın evine gel. Joslyn, Caryila ve ben sana her şeyi açıklayacağız. Gerçekten. Gel."

Adam huzursuz huzursuz, kısa bir hareketle baş salladıktan sonra yanında yürümeye başladı, Nynaeve'in nalınlarla tutturabildiği hıza ayak uydurdu. Koşmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Bilge Kadın'ın evine geldiklerinde Nynaeve çabucak arka tarafa gitti. Görebildiği kadarıyla kimse ön kapıyı kullanmıyordu, Guenna Ana bile.

Atlar şimdi bambudan bir korkuluğa bağlanmıştı. Ailhuin'in sebzelerine ve yeni çıkan incirlerine uzak bir yerde. Eyerleri ve koşum takımları içeriye konmuştu. Nynaeve bu sefer Gaidin'in burnunu okşamak ve ona iyi bir çocuk olduğunu, isminin düşündürdüğünden daha akıllı olduğunu söylemek için durmadı. Sandar durup değneğinin ucu ile nalınlarındaki çamuru sıyırdı, ama Nynaeve içeri girdi.

Ailhuin Guenna odaya çekilmiş yüksek sırtlı sandalyelerden birinde, kolları iki yanda, oturuyordu. Gri saçlı kadının gözleri öfke ve korkuyla yuvalarından fırlamıştı tek bir kasını oynatmadan şiddetle mücadele ediyordu. Neler olduğunu anlaması için Nynaeve'in ince Hava örgülerini hissetmesi gerekmiyordu. *Işık, bizi buldular! Kavrulası Sandar!*

Öfke içine dolup normalde onu Güç'ten ayrı tutan duvarları yıktı ve sepet ellerinden düşerken Nynaeve bir karadiken çalısındaki beyaz çiçek oldu, *saidar*'ı kucaklamak için açıldı... Ve sanki başka bir duvara çarpmış gibi oldu, berrak camdan bir duvara. Gerçek Kaynak'ı hissedebiliyordu, ama duvar Tek Güç'le dolma arzusu dışında her şeyi durduruyordu.

Sepet yere düştü ve yerde sıçrarken Nynaeve'in arkasındaki kapı açıldı, Liandrin içeri girdi. Ardından sol kulağının üzerinde beyaz bir saç tutamı olan siyah saçlı bir kadın girdi. Üstlerinde omuzlarını açıkta bırakan renkli, ipek elbiseler vardı ve *saidar*'ın parıltısıyla sarılıydılar.

Liandrin kırmızı elbisesini düzeltti ve o dolgun, gül goncası dudaklarıyla gülümsedi. Bebek gibi yüzü keyifle doluydu. "Görüyorsun, değil mi, yabani," diye başladı, "senin hiç..."

Nynaeve kadının ağzına bütün gücüyle vurdu. *Işık, kaçmak zorundayım.* Rianna'ya elinin tersiyle öyle hızlı bir darbe indirdi ki, siyah saçlı kadın bir hırıltı koyverip ipek kaplı bir yığın halinde düştü. *Başkaları da olmalı, ama kapıya varabilirsem, Kaynak'la arama kalkan koyamayacakları kadar uzaklaşabilirsem, bir şeyler yapabilirim.* Liandrin'i hızla iterek kapıdan uzaklaştırdı. *Kalkanlarından bir kaçayım...*

Her yandan sopa ve yumruk darbeleri geldi, ona art arda vurdu. Ne

şimdi sımsıkı kapadığı ağzının bir köşesinden kan sızan Liandrin, ne de saçları ve yeşil elbisesi dağılmış olan Rianna el kaldırmışlardı. Nynaeve darbeler kadar çevresinde örülen Hava akımlarını da hissedebiliyordu. Kapıya ulaşmaya çalıştı, ama dizleri üzerine çökmüş olduğunu fark etti. Görünmez darbelerin ardı arkası kesilmiyordu, olmayan sopalar ve yumruklar sırtına, karnına, başına, kalçalarına, omuzlarına, göğüslerine, bacaklarına vuruyordu. İnleyerek yana doğru düştü ve top gibi kıvrıldı, kendisini korumaya çalıştı. *Ah, Işık, denedim. Egwene! Elayne! Denedim! Bağırmayacağım! Yanasıca, beni öldürene dek dövebilirsiniz, ama bağırmayacağım!*

Darbeler durdu ama Nynaeve titremesini durduramıyordu. Kendini tepeden tırnağa yaralanmış, berelenmiş hissediyordu.

Liandrin yanında diz çöktü, kollarını dizlerine doladı; ipek ipeğe sürtündü. Ağzındaki kanı silmişti. Kara gözleri sert bakıyordu ve artık yüzünde keyiften eser yoktu. "Belki altedildiğini anlamayacak kadar aptalsın, yabani. Diğer aptal kız kadar, Egwene kadar vahşice savaştın. O çıldırmış gibiydi. Hepiniz boyun eğmeyi öğrenmelisiniz. *Öğreneceksiniz.*"

Nynaeve ürperdi ve yeniden *saidar*'a uzandı. Gerçek bir umudu olduğundan değil, ama bir şey yapmak zorundaydı. Acısının içinden zorla uzandı...ve aynı görünmez kalkana çarptı. Liandrin'in gözleri şimdi yine keyifle, bir sineğin kanatlarını koparan yaramaz çocuğun gözlerindeki o gaddar zevkle doluydu.

"En azından buna ihtiyacımız yok," dedi Rianna, Ailhuin'in yanında durarak. "Kalbini durduracağım." Ailhuin'in gözleri yuvalarından fırlayacaktı az daha.

"Hayır!" Liandrin başını hızla çevirirken kısa, bal rengi örgüleri savruldu. "Öldürmekte fazla acelecisin, ama ancak Yüce Efendi ölüleri kullanabilir." Görünmez bağların sandalyesinde tutsak ettiği kadına gülümsedi. "Bizimle gelen askerleri gördün, yaşlı kadın. Taş'ta bizi kimin beklediğini biliyorsun. Yüksek Lord Samon, bugün evinde olanlardan bahsedersen memnun olmayacak. Dilini tutarsan yaşarsın, belki bir gün yi-

ne ona hizmet edersin. Konuşursan, yalnızca Karanlığın Yüce Efendisi'ne hizmet edersin. Mezarın ötesinden. Hangisini seçiyorsun?"

Ailhuin aniden başını oynatabilir hale geldi. Gri buklelerini salladı, ağzını oynattı. "Ben... ben dilimi tutacağım," dedi kederle, sonra Nynaeve'e utanç dolu bir bakış fırlattı. "Konuşursam neye yarar ki? Yüksek Lordlardan biri kaşını kaldırarak kellemi uçurtabilir. Size ne faydam olur, kızım? Ne faydam?"

"Önemli değil," dedi Nynaeve bitkin bitkin. *Kime söyleyebilir? Yapabileceği tek şey ölmek olur.* "Elinden gelse yardım edeceğini biliyorum." Rianna başını arkaya attı ve güldü. Tamamen serbest kalan Ailhuin kamburunu çıkardı, ama kucağındaki ellerine bakarak orada öyle oturdu.

Liandrin ve Rianna Nynaeve'i ayağa kaldırıp evin ön tarafına ittiler. "Bize sorun çıkarırsan," dedi siyah saçlı kadın sert bir sesle, "sana kendi derini yüzdürürüm ve kemiklerine dans ettiririm."

Nynaeve kahkaha atacak oldu. *Nasıl sorun çıkarabilirim ki?* Gerçek Kaynak'a ulaşamıyordu. Bereleri öyle acıyordu ki, zar zor ayakta durabiliyordu. Yapabileceği herhangi bir şeyi bir çocuğun aksilenmesi gibi kolayca hallederlerdi. *Ama berelerim iyileşecek, yanasıcalar, ve siz açık vereceksiniz! İşte o zaman...*

Evin ön odasında başkaları da vardı. Kenarlı, yuvarlak miğferler takmış, bol kollu kırmızı ceketlerinin üzerine parlak zırhlar giymiş iki iri asker. İki adamın yüzleri terliydi, Nynaeve kadar korkuyormuş gibi kara gözleri bir oraya bir buraya bakıyordu. Amico Nagoyin oradaydı, uzun boynu ve solgun cildiyle ince ve güzel, çiçek toplayan bir kız kadar masum görünüyordu. Joiya Byir'in, Güç'le uzun süre çalışan kadınların pürüzsüz yanaklı sükunetine rağmen dostça bir yüzü vardı, neredeyse bir büyükannenin sıcak yüzüne sahipti, ama yıllar siyah saçlarına ak düşürmemişti. Gri gözleri ise hikayelerdeki üvey anneninki gibi bakıyordu, kocasının ilk karısından olan çocuklarını öldüren kadınınki gibi. İki kadın da Güç'le ışıldıyordu.

Elayne iki Kara kardeşin arasında duruyordu. Gözü morarmış, yana-

ğı şişmiş, dudağı patlamıştı ve elbisesinin bir kolu yırtılmıştı. "Üzgünüm, Nynaeve," dedi boğuk bir sesle, çenesi acıyormuş gibi. "Çok geç olana dek görmedik onları."

Egwene yerde buruşuk bir yığın halinde yatıyordu. Yüzü berelerle şişmişti, neredeyse tanınmaz haldeydi. Nynaeve ve eşlikçileri içeri girerken iri askerlerden biri Egwene'i omzuna aldı. Kız yarısı boş bir arpa çuvalı gibi, askerin omuzundan gevşekçe sarktı.

"Ona ne yaptınız?" diye sordu Nynaeve. "Yanasıcalar, ne...!" Görünmez bir şey ağzına öyle hızlı vurdu ki, bir an gözü karardı.

"Bak bak," dedi Joiya Byir gözlerinin yalanladığı bir gülümsemeyle. "Sorulara ve kötü dil kullanmaya tahammül edemem." Konuşması da büyükanne gibiydi. "Ancak seninle konuşulursa yanıt vereceksin."

"Sana söylemiştim, kız savaşmayı bırakmadı, değil mi?" dedi Liandrin. "Sana ders olsun. Sorun çıkarmaya çalışırsan onun gördüğü muameleyi görürsün."

Nynaeve Egwene için bir şeyler yapabilmek için yanıp tutuşuyordu, ama onu sokağa ittirirlerken karşı koymadı. Onları itmek zorunda bırakmı; mücadele etmenin cılız bir yoluydu işbirliği yapmayı reddetmek, ama o anda elinden bundan fazlası gelmiyordu.

Sanki herkes başka yerde olmanın daha iyi bir fikir olduğuna karar vermiş gibi, çamurlu sokaklarda pek az insan vardı. O birkaç kişi de yanlarından koşturarak geçti; koşumlarında uzun beyaz tüyler olan birbirinin eşi altı beyaz atın arkasındaki parlak, siyah cilalı arabaya bakmadılar bile. Askerler gibi giyinmiş ama zırhı ve kılıcı olmayan bir arabacı yerinde oturuyordu, ikinci bir arabacı evden çıktıkları zaman kapıyı açtı. Ama o kapıyı açmadan, Nynaeve oraya resmedilmiş deseni gördü: Çentikli şimşekleri kavrayan gümüş eldivenli bir yumruk.

Bunun Yüksek Lord Samon'un simgesi olduğunu tahmin etti –*Kara Ajah'la iş yapıyorsa bir Karanlıkdostu olmalı. Işık yaksın onu!*– ama onlar görününce diz çöken adamla daha fazla ilgileniyordu. "Yan e mi, Sandar, neden...?" Omuzlarına bir sopa çarpmış gibi gelince yerinde sıçradı.

Joiya Byir paylarcasına gülümsedi ve parmağını salladı. "Saygılı olacaksın, çocuk. Yoksa o dili kaybedebilirsin."

Liandrin kahkaha attı. Sandar'ın siyah saçlarını kavrayarak başını arkaya çekti. Adam sadık bir köpeğin gözleriyle ona baktı... ya da tekme bekleyen bir sokak köpeğinin bakışlarıyla. "Bu adama karşı o kadar sert olma." 'Adam' sözcüğünü 'köpek' der gibi söylemişti. "Hizmet etmesi için... ikna edilmesi gerekti. Ama ben ikna etmekte çok iyiyimdir, değil mi?" Yine kahkaha attı.

Sandar şaşkın bakışlarını Nynaeve'e çevirdi. "Yapmak zorundaydım, Maryim Hanım. Zorundaydım." Liandrin onun saçını çekti ve adamın gözleri ona döndü, bir kez daha hevesli köpek gözleriydiler.

Işık! diye düşündü Nynaeve. *Ona ne yaptılar? Bize ne yapacaklar?*

O ve Elayne kaba bir şekilde arabaya yüklendi, Egwene aralarına yığılmış, başı sarkıyordu. Liandrin ve Rianna içeri tırmandılar ve öne bakan koltuğa oturdular. Hâlâ *saidar*'ın parıltısıyla sarılıydılar. Nynaeve o anda diğerlerinin nereye gittiğine aldırmıyordu. Egwene'e ulaşmak, ona dokunmak, yaralarını rahatlatmak istiyordu, ama boynunun aşağısındaki tek kası bile kıpırdatamıyordu, sadece kıvranabiliyordu o kadar. Hava Akımları üçünü kat kat battaniye gibi sarmıştı. Araba sarsılarak hareket etti, deri yaylarına rağmen çamurda sert sert sallandı.

"Onu incittiyseniz..." *Işık, onu incittiklerini görebiliyorum. Neden kastettiğim şeyi söyleyemiyorum?* Ama sözlerin ağzından çıkmasını sağlamak da elini kaldırmak kadar güç geliyordu. "Onu öldürdüyseniz, hepinizi vahşi köpekler gibi avlamadan durmayacağım."

Rianna dik dik baktı, ama Liandrin yalnızca burnunu çekti. "Aptallaşma, yabani. Canlı isteniyorsunuz. Ölü yem hiçbir şey yakalayamaz."

Yem mi? Ne için? Kim için? "Sen aptalın birisin, Liandrin! Buraya yalnız geldiğimizi mi sanıyorsun? Yalnızca üçümüz, üstelik tam Aes Sedai bile değiliz. Biz yemiz, Liandrin. Ve siz de tıpkı şişman bir orman tavuğu gibi tuzağa düştünüz."

"Ona bunu söyleme!" dedi Elayne sert bir sesle ve Nynaeve Elayne'in

hikayesine yardım etmeye çalıştığını fark etmeden şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Öfkenin seni altetmesine izin verirsen, onlara duymamaları gereken şeyler söylersin. Bizi Taş'ın içine götürmeleri gerek. Onlar..."

"Sessiz ol!" diye terslendi Nynaeve. "Asıl *sen* dilini tutamıyorsun!" Elayne bütün o berelerin içinde utanmış görünmeyi başardı. *Bırak kafaları bununla meşgul olsun*, diye düşündü Nynaeve.

Ama Liandrin yalnızca gülümsedi. "Yem olarak işiniz bittikten sonra bize her şeyi anlatacaksınız. Anlatmak isteyeceksiniz. Senin bir gün çok güçlü olacağını söylüyorlar, ama Büyük Efendi Be'lal seninle ilgili planlarını gerçekleştirmeden önce, daima bana itaat etmeni sağlayacağım. Myrddraal getirtiyor. On üç tane." O gül goncası dudaklar son sözcükleri gülerek söylemişti.

Nynaeve midesinde bir burkulma hissetti. Terkedilmişlerden biri! Beyni şoktan uyuşmuştu. *Karanlık Varlık ve Terkedilmişlerin tümü Shayol Ghul'de tutsak, yaratım anında Yaratıcı tarafından tutsak edildiler.* Ama bu işe yaramadı; ne kadarının yanlış olduğunu bilecek kadar çok şey öğrenmişti. Sonra birden, gerisini de idrak etti. On üç Myrddraal. Ve Kara Ajah'tan on üç kardeş. Çığlık atmakta olduğunu fark etmeden önce Elayne'in çığlıklarını duydu. O görünmez Hava bağları içinde faydasızca kıvranıyordu. Hangisinden daha çok ses çıktığına karar vermek imkansızdı, onların çaresiz çığlıkları mı, yoksa Liandrin ve Rianna'nın kahkahaları mı.

23

ÇARE ARAYIŞI

Âşığın odasındaki tabureye çökmüş olan Mat, Thom yine öksürünce yüzünü buruşturdu. *Yürüyemeyecek kadar hastalanırsa aramaya nasıl devam edeceğiz?* Düşünce aklına gelir gelmez utandı. Thom da aramak konusunda onun kadar kararlı davranmış, hastalanmak üzere olduğunu bildiği halde gece gündüz kendini zorlamıştı. Mat kendi avına o kadar dalmıştı ki Thom'un öksürmesine dikkat etmemişti. Daimi yağmurların nemli bir sıcağa dönmesinin de duruma bir katkısı olmamıştı.

"Hadi, Thom," dedi. "Lopar yakında bir Bilge Kadın olduğunu söylüyor. Burada Hikmetlere öyle diyorlar. Bilge Kadın. Nynaeve bundan hoşlanmaz mıydı!"

"Boğazımdan aşağı... dökülecek... iğrenç... karışımlara ihtiyacım yok, evlat." Thom öksürüğünü durdurmak için boşuna bir çabayla yumruğunu bıyıklarına dayadı. "Sen git ara. Bana yatmam için... birkaç saat ver... sonra sana katılırım." Perişan edici hırıltılarla neredeyse iki büklüm oldu.

"Demek sen yan gelip yatarken bütün işi ben yapacağım, öyle mi?" dedi Mat canlı bir sesle. "Sen olmadan nasıl bir şey bulabilirim? Duyduklarımızın çoğunu sen öğreniyorsun." Bu tam olarak doğru değildi; insanlar zar atarken de bir aşığa şarap ısmarlarken olduğu kadar serbestçe ko-

nuşuyordu. Öksürükten perişan olan, öyle ki bulaşıcı hastalık taşıdığından korktukları bir âşıkla konuşurken olduğundan daha serbestçe. Ama Mat Thom'un öksürüğünün kendi kendine geçmeyeceğini düşünmeye başlamıştı. *İhtiyar keçi kalkıp da ölüverirse kiminle taş oynayacağım?* dedi kendi kendine sertçe. "Her neyse, senin lanet öksürüğün yan odada olmama rağmen bütün gece beni uyutmuyor."

Beyaz saçlı adamın itirazlarını duymazdan gelerek Thom'u ayağa kaldırdı. Aşığın ne kadar hafif olduğunu fark edince şok geçirdi. Yapış yapış sıcağa rağmen Thom yama kaplı pelerinini giymekte ısrar etti. Mat kendi ceketinin düğmelerini boydan boya çözmüş, gömleğinin üç bağını da açmıştı, ama ihtiyar keçinin istediğini yapmasına izin verdi. Thom'u sıkıntılı akşamüstüne çıkarırken salonda kimse bakmadı.

Hancı basit bir tarif vermişti, ama kapıya ulaştıkları ve Maule'un çamuru ile karşılaştıkları zaman Mat neredeyse başka bir Bilge Kadın sormak için geri dönecekti. Bu büyüklükte bir şehirde bir taneden fazla olmalıydı. Thom'un öksürüğü onun yerine karar verdi. Mat yüzünü buruşturarak, aşığı taşıyarak çamura adım attı.

Tarifi dinlerken, ilk gece rıhtımdan gelirken Bilge Kadın'ın evinin önünden geçmiş olmaları gerektiğini düşünmüştü. Çömlekçinin yanındaki, pencerelerinde bitki tutamları asılı olan uzun, dar evi gördüğü zaman hatırladı gerçekten. Lopar arka kapı hakkında bir şeyler söylemişti, ama bu kadar çamur Mat'e yetmişti.

Bir de balık kokusu, diye düşündü, sırtlarında sepetleriyle çamur saça saça yürüyen yalınayak adamlara bakıp kaşlarını çatarak. Sokakta ayaklar ve öküz arabaları tarafından yok edilmek üzere olan at izleri de vardı. Bir yük ya da binek arabası çeken atlar. Tear'da arabaları öküzlerden başka bir hayvanın çektiğini görmemişti –asiller ve tüccarlar at sürüleriyle gurur duyuyorlardı ve bu tür işlere koşulmasına asla izin vermiyorlardı– ama Mat şehrin duvarların içindeki bölümünden ayrıldığından beri binek arabası da görmemişti.

Atları ve tekerlek izlerini aklından çıkararak Thom'u ön kapıya gö-

türdü ve kapıyı çaldı. Bir süre sonra yine çaldı. Sonra yine.

Pes edip, Thom'un omzunda hâlâ öksürüyor olmasına rağmen Beyaz Hilal'e geri dönmeye karar vermişti ki içeride birinin ayaklarını sürüye sürüye yaklaştığını duydu.

Kapı aralandı ve şişman, gri saçlı bir kadın dışarıya baktı. "Ne istiyorsun?" diye sordu bitkin bir sesle.

Mat yüzüne en iyi sırıtışını kondurdu. *Işık, hiç umut kalmamış gibi konuşan bu insanlardan bıkmaya başladım.* "Guenna Ana? Adım Mat Cauthon. Cavan Lopar arkadaşımın öksürüğü için bir şey yapabileceğini söyledi. İyi para öderim."

Kadın bir an onları inceledi, Thom'un hırıltılarını dinledi, sonra içini çekti. "Sanırım en azından bunu yapmaya devam edebilirim. Gel bari." Kapıyı açtı ve daha Mat harekete geçmeden evin arka tarafına yürümeye başladı.

Kadının aksanı Amyrlin'inkine o kadar benziyordu ki Mat ürperdi, ama Thom'u neredeyse sırtlanarak içeri girdi.

"Buna ihtiyacım... yok," diye hırıldadı Âşık. "Lanet karışımların tadı... gübre gibi!"

"Kes sesini, Thom."

Onları mutfağa götüren şişman kadın dolaplardan birini karıştırdı, kendi kendine mırıldanarak küçük taş kaplar ve bitki paketleri çıkardı.

Mat Thom'u yüksek sırtlı sandalyelerden birine oturttu ve en yakın pencereye baktı. Dışarıya bağlanmış üç iyi at vardı; Bilge Kadın'ın birden fazla atının olmasına şaşırdı. Bir tane olsa bile şaşardı. Tear'da asiller ve zenginler dışında ata binen kimse görmemişti ve bu hayvanlar epey gümüşe mal olmuş gibi görünüyordu. *Yine atlar. Lanet atlar umurumda değil şu an!*

Guenna Ana pis kokulu koyu bir çay demledi ve şikayet etmeye çalışan Thom'un burnunu tutarak zorla boğazından aşağı boşalttı. Mat kadının Thom'un kafasını bir koluyla tutup aşığın onu durdurmak için debelenmesine aldırmadan siyah sıvıyı dökmesine bakarak, cüssesinin

onun sandığından daha azının yağdan ibaret olduğuna karar verdi.

Guenna Ana kupayı uzaklaştırdığı zaman Thom öksürdü ve şiddetle ağzını sildi. "Öğğk! Kadın... beni boğmaya mı çalışıyorsun... yoksa bu tatla öldürmeye mi... bilmiyorum! Lanet olası bir... demirci olman gerekirdi!"

"Öksürük gidene kadar aynı şeyi günde iki kere içeceksin," dedi kadın sertçe. "Ve vereceğim merhemi her gece göğsüne süreceksin." Yumruklarını geniş kalçalarına dayayarak aşığa meydan okurken sesindeki bitkinlik biraz kaybolmuştu. "O merhemin kokusu da bu çayın tadı kadar kötü, ama ovarak yedireceksin. Bütün göğsüne! Yoksa seni ağa takılmış sıska bir sazan gibi yukarı kata sürüklerim ve şu senin pelerinle yatağa bağlarım! Daha önce bana gelen âşık olmadı, ilkinin de öksürmekten ölmesine izin vermeyeceğim."

Thom kaşlarını çattı ve öksürüp bıyıklarını salladı, ama kadının tehdidini ciddiye almış gibiydi. En azından hiçbir şey söylemedi, ama çayı ve merhemi kadına fırlatmak ister gibi bakıyordu.

Guenna Ana konuştukça Mat'e daha çok Amyrlin gibi gelmeye başladı. Thom'un yüzündeki ekşi, kadının yüzündeki kararlı bakışa bakarak, Mat Âşık ilaçlarını almayı reddetmeden havayı biraz yumuşatmaya çalışmaya karar verdi. "Bir zamanlar senin gibi konuşan bir kadın tanırdım," dedi. "Hep balıklardan, ağlardan falan bahsederdi. Konuşması da seninki gibiydi. Aynı aksan, demek istiyorum. Sanırım Tearlıydı."

"Belki." Gri saçlı kadın aniden yine yorgun gibi konuşmaya başlamış, bakışlarını yere dikmişti. "Ben de senin gibi konuşan bazı kızlar tanıdım. En azından ikisi öyle konuşuyordu." Derin derin iç çekti.

Mat kafatasındaki saçların diken diken olduğunu hissetti. *Şanssım bu kadar iyi olamaz.* Ama tesadüfen İki Nehir aksanına sahip başka iki kadının Tear'da olma ihtimaline bir bakır para yatırmazdı. "Üç kız mı? Genç kadınlar mı? İsimleri Egwene, Nynaeve ve Elayne mi? Sonuncusunun saçları güneş gibidir ve gözleri mavidir."

Kadın ona kaşlarını çattı. "Bana verdikleri isimler bunlar değildi," de-

di yavaşça, "ancak gerçek isimlerini söylemediklerinden şüphelenmiştim. Ama sebepleri vardır diye düşünmüştüm. İçlerinden biri parlak mavi gözleri ve omuzlarına kadar gelen kızıl-altın saçları olan güzel bir kızdı." Nynaeve'in beline kadar gelen örgüsünü, Egwene'in iri, koyu gözlerini ve yüzünden eksik olmayan gülümsemesini de tarif etti. Birbirlerinden olabileceği kadar farklı üç güzel kadın. "Görüyorum ki onları tanıyorsun," diye bitirdi. "Üzgünüm, evlat."

"Neden üzgünsün? Günlerdir onları bulmaya çalışıyorum!" *Işık, ilk gece bu evin önünden geçip gittim! Tam önlerinden! Rasgele demiştim. Yağmurlu bir gecede bir geminin yanaştığı rıhtımdan gelirken, lanet bir şimşeğin ışığıyla gördüğün yerden daha rasgele ne olabilir? Yak beni! Yak beni!* "Nerede olduklarını söyle bana, Guenna Ana."

Gri saçlı kadın bitkin bitkin üzerinde çaydanlığın buhar saçmakta olduğu sobaya baktı. Ağzı oynadı, ama hiçbir şey söylemedi.

"Neredeler?" diye sordu Mat. "Bu çok önemli! Onları bulamazsam tehlikedeler demektir."

"Anlamıyorsun," dedi kadın yumuşak sesle. "Sen yabancısın. Yüksek Lordlar..."

"Yüksek Lordlar falan umurumda değil..." Mat gözlerini kırptı, Thom'a baktı. Âşık kaşlarını çatmıştı, ama o kadar kötü öksürüyordu ki Mat emin olamadı. "Yüksek Lordların benim arkadaşlarımla ne ilgisi var?"

"Anlamıyorsun..."

"Bana anlamadığımı söyleme! Bilgi için para veririm!"

Guenna Ana ona öfkeyle baktı. "Ben para almam böyle bir...!" Yüzünü buruşturdu. "Bahsetmemem söylenmiş şeyleri anlatmamı istiyorsun. Anlatırsam ve sen ismimi söylersen bana ne olur, biliyor musun? Başlangıç olarak dilimi kaybederim. Sonra başka organlarımı kaybederim ve sonunda Yüksek Lordlar benden geriye kalanı bir yere asar, son saatlerimi çığlık çığlığa geçireyim de diğerlerine ibret olsun diye. Ve benim anlatmamın da ölmemin de o genç kadınlara hiç faydası olmaz!"

"İsminden kimseye bahsetmeyeceğime söz veriyorum. Yemin ediyorum." *Ve bu yemini tutarım, ihtiyar kadın, nerede olduklarını bir söyle!* "Lütfen. Tehlikedeler."

Kadın uzun uzun onu inceledi; işi bittiği zaman Mat kadının onunla ilgili her detayı bildiğini hissediyordu. "Bu yemin üzerine, sana anlatacağım. Onları... sevmiştim. Ama hiçbir şey yapamazsın. Çok geç kaldın, Matrim Cauthon. Üç saat geç. Taş'a götürüldüler. Onları Yüksek Lord Samon çağırttı." Endişeli bir şaşkınlık içinde başını iki yana salladı. "Yönlendirebilen... kadınlar gönderdi. Ben Aes Sedailere karşı değilim, ama bu yasalara aykırı. Yüksek Lordların yaptığı yasalara. Başka yasaları ihlal edecek olsalar bile bunu ihlal etmezlerdi. Neden bir Yüksek Lord kendi işi için Aes Sedailer göndersin ki? Neden o kızları istesin?"

Mat kahkahalar atmaya başladı. "Aes Sedai mi? Guenna Ana, yüreğim ağzıma geldi, belki karaciğerim de. Aes Sedailer onları almaya gelmişlerse endişelenecek hiçbir şey yok. Onların üçü de Aes Sedai olacak. Bundan fazla hoşlanmıyorum, ama öyleler işte..." Kadın ağır ağır başını sallarken sırıtışı kayboldu.

"Evlat, o kızlar ağa takılmış aslanbalığı gibi savaştı. Aes Sedai olmak isteseler de, istemeseler de, gelip onları alanlar üçüne de sintineden boşaltılan pislik gibi davrandı. Dostlar o tür yaralar açmaz."

Mat yüzünün çarpıldığını hissetti. *Aes Sedailer onları incitti mi? Işık aşkına, ne demek oluyor bu? Lanet olası Taş. Bunun yanında Caemlyn'deki Saray'a girmek avluda yürüyüşe çıkmaktan farksız! Yak beni! Yağmurun altında dışarıda durdum ve bu eve baktım! Işık körü aptal, kavrulayım e mi!*

"Elini kırarsan," dedi Guenna Ana, "oturtup merhemlerim, ama duvarıma zarar verirsen kırmızıbalık gibi derini yüzerim."

Mat gözlerini kırptı, sonra yumruğuna ve sıyrılmış derisine baktı. Duvara yumruk attığının farkında değildi.

İri kadın elini kuvvetle kavradı, ama kontrol etmek için kullandığı parmaklar şaşırtıcı ölçüde nazikti. "Kırık yok," diye homurdandı bir süre

sonra. Mat'in yüzünü inceleyen gözleri de aynı ölçüde nazikti. "Anlaşılan, onları seviyorsun. En azından içlerinden birini, sanırım. Üzgünüm, Mat Cauthon."

"Üzülme," dedi Mat ona. "En azından artık nerede olduklarını biliyorum. Tek yapmam gereken onları dışarı çıkarmak." Son iki altın Andor kronunu çıkardı ve kadının eline bıraktı. "Thom'un ilaçları ve kızlar hakkında verdiğin bilgiler için." Mat bir dürtüyle kadını yanağından öptü ve sırıttı. "Ve bu da benim için."

Kadın irkilerek yanağına dokundu, paralara mı, Mat'e mi bakacağını bilemedi. "Onları dışarı çıkarmaktan bahsediyorsun. Öylesine. Taş'tan." Aniden parmağıyla sertçe Mat'in kaburgalarını dürtükledi. "Bana kocamı hatırlatıyorsun, Mat Cauthon. O da bir boranın dişlerinin arasına yelken açarken kahkahalar atacak kadar inatçı bir aptaldı. Neredeyse başarabileceğini düşüneceğim." Aniden çamurlu çizmelerini ilk kez gördü. "Evimde çamurlu ayak izleri bırakmamasını öğretmek altı ayımı almıştı. O kızları oradan çıkarmayı başarırsan, gözün hangisindeyse, seni eve alabileceği kadar eğitmesi zor olacak."

"Bunu yapabilecek tek kadın sensin," dedi Mat, kadının öfkeli bakışlarıyla genişleyen bir sırıtışla. *Onları çıkarmak. Yapmam gereken tek şey bu. Lanet Tear Taşı'ndan dışarı çıkarmak.* Thom yine öksürdü. *O bu haliyle Taş'a giremez. Ama, nasıl durduracağım?* "Guenna Ana, arkadaşımı burada bırakabilir miyim? Bence hana dönemeyecek kadar hasta."

"Ne?" diye bağırdı Thom, havlarcasına. Sandalyeden doğrulmaya çalıştı. Öyle kötü öksürüyordu ki, zor konuşuyordu. "Hiç de... hasta... değilim, evlat! Taş'a girmenin... annenin mutfağına... girmek kadar kolay olacağını... sanıyorsun, değil mi? Ben olmadan... kapıya kadar bile... gidemezsin." Hırıldayarak, öksürük yüzünden doğrulmayı başaramadan sandalyenin sırtına asıldı.

Guenna Ana elini aşığın omzuna koydu ve bir çocukmuş gibi kolaylıkla ittirdi. Âşık irkildi. "Ben ona bakarım, Mat Cauthon," dedi.

"Hayır!" diye bağırdı Thom. "Bunu bana... yapamazsın! Beni bu... ih-

tiyar..." Kadının aşığın omzundaki eli iki büklüm olmasını engelledi.

Mat beyaz saçlı adama sırıttı. "Seni tanıdığıma memnun oldum, Thom."

Sokağa seyirtirken bunu neden söylediğini merak ederken buldu kendini. *Ölmeyecek ki. O kadın onu bıyıklarından yakalayıp, tekmeler atmasına ve bağırmasına aldırmadan mezardan çıkarması gerekse bile hayatta tutar onu. Evet, ama beni kim hayatta tutacak?*

Önünde Tear Taşı şehrin üzerinde yükseliyordu. Zaptedilmez, yüz kez kuşatılmış bir kale, üzerinde yüz ordunun dişlerini kırdığı bir taş. Ve bir şekilde Mat'in içeri girmesi gerekiyordu. Ve üç kadını dışarı çıkarması. Bir şekilde.

Sokaktaki asık suratlı adamların ona bakmasına sebep olan bir kahkahayla, çamura ve nemli sıcağa aldırmadan Beyaz Hilal'e döndü. Zarların kafasının içinde yuvarlandığını hissedebiliyordu.

24

RUH AKIŞI

Perrin akşam gölgeleri arasında Yıldız'a dönerken ceketini üzerine geçirdi. Kollarında ve omuzlarında hoş bir yorgunluk vardı; daha sıradan işlere ek olarak Ajala Usta ondan iri bir süs işi yapmasını istemişti, girift kıvrımlardan ve desenlerden oluşan bir şey, bir taşra lordunun yeni kapısında kullanılacak bir şey. Perrin bu kadar güzel bir şey yapmaktan zevk almıştı.

"O şeyi bir Yüksek Lord için yapmayacağını söylediğin zaman adamın gözleri yuvalarından fırladı, demirci."

Yanında yürüyen, yüzü gölgelerle maskelenmiş Zarine'e gözucuyla baktı. Perrin'in gözleri bile o gölgeleri delemiyordu. Yalnız, onun için bir başkasının göreceğinden daha açık renktiler. Kızın yüksek elmacık kemiklerini vurguluyor, burnunun güçlü kıvrımını yumuşatıyordu. Perrin onun hakkında karar veremiyordu bir türlü. Moiraine ve Lan handan uzaklaşmamaları konusunda ısrar etse bile, Perrin kızın çalışmasını izlemekten başka bir uğraş bulmasını diliyordu. Bir sebepten, o çekik gözleri üzerinde hissettiği anda beceriksizleşiyordu. Birden fazla kez çekicini düşürmüş, Ajala Usta'nın ona şaşkın şaşkın bakmasına sebep olmuştu. Kızlar, özellikle gülümsediklerinde kendini beceriksiz hissetmesine yol açardı hep, ama Zarine'in gülümsemesi gerekmiyordu. Bakması ye-

terli oluyordu. Perrin onun Min'in kaçmasını söylediği o güzel kadın olup olmadığını yine merak etti. *Şahin olması daha iyi.* Bu düşünce onu o kadar şaşırttı ki, ayağı takıldı.

"Terkedilmişlerden birinin eline geçebilecek bir şey yapmak istemedim." Kıza bakarken gözleri altın rengi parladı. "Bir Yüksek Lord içinse, kimin eline geçebileceğini nereden bilebilirsin ki?" Kız ürperdi. "Seni korkutmak istemedim, Fai..., Zarine."

Onun görmeyeceğini düşünen kızın yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Daha düşeceksin, çiftçi çocuk. Sakal bırakmayı hiç düşündün mü?"

Devamlı benimle alay etmesi de yeterince kötü zaten, bir de konuştuklarının yarısını hiç anlamıyorum!

Hanın ön kapısına ulaştıklarında karşı taraftan gelen Moiraine ve Lan onları karşıladı. Moiraine geniş ve derin başlığı yüzünü saklayan keten bir pelerin giymişti. Salonun pencerelerinden gelen ışık yerdeki taşların üzerinde sarı havuzlar oluşturuyordu. İki üç araba sarsılarak geçti, görünürde, akşam yemeği için evlerine seğirten bir düzine kadar adam vardı, ama sokağın çoğu yalnızca gölgelerle doluydu. Dokumacı dükkanı sıkı sıkı kapanmıştı. Sessizlik sağır ediciydi.

"Rand Tear'da." Aes Sedai'nin soğuk sesi başlığın içinden, mağaradan gelirmiş gibi duyuldu.

"Emin misin?" diye sordu Perrin. "Tuhaf bir olay duymadım. Düğün yok, kuruyan kuyular yok." Zarine'in şaşkın şaşkın kaşlarını çattığını gördü. Moiraine ona karşı açık davranmamıştı. Perrin de öyle. Loial'in dilini tutmasını sağlamak daha güç olmuştu.

"Söylentileri dinlemiyor musun, Demirci?" dedi Muhafız. "Evlilikler olmuş; son dört günde, daha önceki altı ayda olduğu kadar. Ve ancak bir senede görülecek kadar cinayet. Bugün bir çocuk bir kulenin balkonundan düşmüş. Yüz adım yükseklikten. Sonra ayağa kalkmış ve annesine koşmuş. Tek bir beresi yokmuş. Mayene Başı, kıştan bu yana Taş'ta 'konuk' olan biri, bugün Yüksek Lordların iradesine boyun eğeceğini

ilan etmiş. Halbuki dün bir Tear lordunun şehrine adım attığını görmektense Mayene'in ve tüm gemilerinin yanmasını seyretmeyi tercih edeceğini söylemiş. Kadına işkence etmemişler, ama o kadının demir gibi iradesi varmış. Bütün bunların Rand'ın işi olup olmayacağını sen söyle. Demirci, Tear baştan aşağı kazan gibi kaynıyor."

"Benim anlamam için bunları bilmem gerekmiyordu," dedi Moiraine. "Perrin, dün gece rüyanda Rand'ı gördün mü?"

"Evet," diye itiraf etti Perrin. "Taşın Yüreği'ndeydi, o kılıcı tutuyordu," Zarine'in yanında kıpırdandığını hissetti "ama bu konuda o kadar endişeleniyorum ki, rüyamda görmeme şaşmamak gerek. Dün gece kabustan başka şey görmedim."

"Uzun boylu bir adam mı?" dedi Zarine. "Kırmızımsı saçları ve gri gözleri var. Gözlerini acıtacak kadar parlayan bir şey tutuyor. Tamamen kızıltaştan sütunlarla dolu bir yerde. Demirci, rüyanda bunu görmediğini söyle."

"Gördün mü?" dedi Moiraine. "Bu rüyanın anlatıldığını bugün yüz kez dinlemişimdir. Hepsi kabuslardan bahsediyor –anlaşılan Be'lal düşlerine kalkan koymaya zahmet etmiyor– ama her şeyden çok bu rüya görülmüş." Aniden alçak, minik çan sesleri gibi bir kahkaha attı. "İnsanlar onun Yenidendoğan Ejder olduğunu söylüyor. Onun yolda olduğunu söylüyor. Korkuyla köşelerde fısıldaşıyorlar, ama söylüyorlar."

"Ya Be'lal?" diye sordu Perrin.

Moiraine'in yanıtı soğuk çelik gibiydi. "Bu gece onunla ilgileneceğim." Kadında korku kokusu yoktu.

"Bu gece onunla *ilgileneceğiz*," dedi Lan ona.

"Evet, Gaidin'im. Onunla ilgileneceğiz."

"Peki biz ne yapacağız? Oturup bekleyecek miyiz? Dağlarda bana bir ömür yetecek kadar bekledim, Moiraine."

"Sen, Loial... ve Zarine... Tar Valon'a gideceksiniz," dedi Moiraine ona. "Bu iş bitene kadar. Sizin için en güvenli yer orası."

"Ogier nerede?" dedi Lan. "Üçünüzün en kısa zamanda kuzeye doğ-

ru yola koyulmanızı istiyorum."

"Sanırım yukarıda," dedi Perrin. "Odasında, ya da belki yemek odasında. Yukarıdaki pencerelerde ışık var. Hep notları üzerinde çalışıyor. Sanırım kitabında bizim kaçıp gitmemiz hakkında söyleyecek bir sürü şeyi olacak." Sesindeki acı tona şaşırdı. *Işık, aptal, Terkedilmişlerden biriyle karşı karşıya gelmek mi istiyorsun? Hayır. Hayır, ama kaçmaktan bıktım. Bir zamanlar kaçmadığımı hatırlıyorum. Mücadele ettiğimi hatırlıyorum, ve öylesi daha iyiydi. Öleceğimi düşündüğüm zamanlarda bile daha iyiydi.*

"Onu ben bulurum," dedi Zarine. "Bu savaştan kaçmaktan memnun olacağımı itiraf etmekten utanmıyorum. Erkekler kaçmaları gerektiği zaman savaşıyorlar ve bunu ancak aptallar yapar. Ama bunu iki kez söylememe gerek yok." Önlerinde yürüdü, hana girerlerken dar, bölünmüş eteği hafifçe hışırdıyordu.

Perrin kızın arkasından merdivene yönelirken salona bakındı. Masalarda beklediğinden daha az adam vardı. Bazıları yüzlerinde donuk bakan gözlerle, yalnız başlarına oturuyorlardı; ikişer üçer kişilik gruplar halinde oturan, kulaklarının zar zor yakalayabildiği fısıltılarla konuşanlar da vardı. Buna rağmen üç kez "Ejder" dendiğini duydu.

Merdivenin tepesine ulaştığında bir başka yumuşak ses duydu, özel yemek odasında bir şey yere düşmüş gibi bir ses. Koridorda o tarafa baktı. "Zarine?" Yanıt gelmedi. Ensesindeki tüylerin dikildiğini hissetti ve o tarafa ilerledi. "Zarine?" Kapıyı itti. "Faile!"

Kız masanın yanında, yerde yatıyordu. Perrin odaya dalmak üzereyken Moiraine'in emreden haykırışı onu durdurdu.

"Dur, seni aptal! Canını seviyorsan dur!" Kadın ağır ağır koridorda yaklaştı, bir şey dinliyormuş gibi, bir şey arıyormuş gibi başını çevirdi. Lan, eli kılıcında, takip etti. Gözlerindeki ifade, çeliğin faydası olmayacağını biliyormuş gibiydi. Moiraine kapının yanına geldi ve durdu. "Gerile, Perrin. Gerile!"

Perrin acı içinde Zarine'e baktı. Faile'ye. Kız cansızmış gibi yatıyor-

du. Sonunda kapıyı açık bırakarak bir adım geriledi ve kızı görebileceği bir yerde durdu. Kız ölmüş gibi görünüyordu. Perrin göğsünün kıpırdadığını göremiyordu. Ulumak istedi. Kaşlarını çatarak elini oynattı, odanın kapısını ittirmek için kullandığı eli. Yumruğunu sıkıp açtı. Dirseğine çarpılmış gibi şiddetli bir şekilde karıncalanıyordu. "Bir şey yapmayacak mısın, Moiraine? Sen yapmayacaksan ben giriyorum."

"Yerinden kıpırdama, yoksa hiçbir yere gidemezsin," dedi kadın sakin sakin. "Kızın sağ elinin yanında ne var? Düştüğü zaman bırakmış gibi. Çıkartamıyorum."

Perrin ona dik dik baktı, sonra odanın içini süzdü. "Bir kirpi. Tahtadan oyulmuş bir kirpiye benziyor. Moiraine, neler olduğunu söyle! Ne oldu? Söylesene!"

"Bir kirpi," diye mırıldandı Moiraine "Bir kirpi. Sessiz ol, Perrin. Düşünmem gerek. Tetiği hissettim. Kurmak için örülen akımların kalıntılarını hissedebiliyorum. Ruh. Saf Ruh, başka bir şey yok. Hemen hemen hiçbir şey saf Ruh akımları kullanmaz! O kirpi neden Ruh'u düşünmeme sebep oluyor?"

"Hangi tetiği hissettin, Moiraine? Ne kurulmuş? Tuzak mı?"

"Evet, bir tuzak," dedi kadın, siniri serinkanlı dinginliğinde minik çatlaklar açarak. "Benim için kurulmuş bir tuzak. Zarine önden gitmeseydi odaya giren ilk kişi ben olacaktım. Lan ve ben plan yapmak ve yemeği beklemek için odaya girecektik. Şimdi yemeği beklemeyeceğim. Kıza yardımım olsun istiyorsan sessiz ol. Lan! Bana o hancıyı getir!" Muhafız merdivenden aşağı süzüldü.

Moiraine koridoru adımladı, zaman zaman durup başlığının derinliklerinden odaya baktı. Perrin Zarine'in hayatta olduğuna ilişkin bir işaret göremiyordu. Göğsü kıpırdamıyordu. Perrin yürek atışını dinlemeye çalıştı, ama bu onun kulakları için bile imkansızdı.

Lan korkmuş Jurah Haret'i şişman ensesinden tutup ittirerek döndüğünde, Aes Sedai hızla kelleşmekte olan adama döndü. "Bu odayı bana ayırmaya söz vermiştin, Haret Efendi." Sesi bir deri yüzme bıçağı kadar

sert ve keskindi. "Ben yokken temizlik için hizmetkar girmesine bile izin vermeyecektin. İçeri kimin girmesine izin verdin, Haret Efendi? Söyle bana!"

Haret bir kase pelte gibi titriyordu. "Y-yalnızca i-iki Hanımefendi. S-size bir s-sürpriz hazırlamak istediler. Yemin ederim, hanımefendi. B-bana gösterdiler. Küçük bir k-kirpi. S-sürpriz olacağını söylediler."

"Oldu da zaten, hancı," dedi Moiraine yumuşak bir sesle. "Gidebilirsin! Ve bunlar hakkında tek söz fısıldarsan, uykunda bile, hanını başına geçiririm ve geride yerdeki koca bir delikten başka bir şey kalmaz."

"E-evet, hanımefendi," diye fısıldadı adam. "Yemin ederim! Yemin ederim!"

"Git!"

Hancı merdivenlere ulaşmak için acele ederken dizlerinin üzerine iniverdi, sonra aşağı inerken birkaç kez düştüğüne işaret eden gürültüler duyuldu.

"Nerede olduğumu biliyor," dedi Moiraine Muhafız'a, "ve Kara Ajah'dan tuzağı kuracak birilerini buldu. Belki tuzağa yakalandığımı düşünüyordur. Minik bir Güç çakmasıydı, ama belki onu sezecek kadar güçlüdür."

"O zaman geleceğimizden kuşkulanmayacak," dedi Lan sessizce. Gülümseyecek oldu.

Perrin ikisine dişlerini göstererek baktı. "Ya o?" diye sordu. "Ona ne oldu, Moiraine? Canlı mı? Nefes aldığını göremiyorum!"

"Canlı," dedi Moiraine yavaşça. "Bunun ötesini bilecek kadar yaklaşmaya cesaret edemem, ama hayatta. Bir açıdan... uyuyor. Bir ayının kışın uyuduğu gibi. Yüreği o kadar yavaş atıyor ki, iki atış arasında dakikalar sayabilirsin. Nefesi de aynı. Uyuyor." O başlığın içinden, bakışlarını üzerinde hissetti Perrin. "Korkarım orada değil, Perrin. Artık kendi bedeninde değil."

"Ne demek kendi bedeninde değil? Işık! Kastettiğin... kastettiğin ruhunu aldıkları değil, değil mi? Gri Adamlar gibi!" Moiraine başını iki ya-

na salladı ve Perrin rahatlayarak bir nefes aldı. Göğsü, Moiraine'in son konuşmasından beri nefes almamış gibi acıyordu. "O zaman nerede, Moiraine?"

"Bilmiyorum," dedi kadın. "Bir tahminim var, ama bilmiyorum."

"Bir tahmin, bir ipucu, herhangi bir şey! Yak beni, nerede?" Lan sesindeki kabalıktan dolayı kıpırdandı, ama adam onu durdurmaya kalkacak olursa, Perrin onu keskiye dayanmış demir gibi kırmaya çalışacağını biliyordu. "Nerede?"

"Çok az bilgim var, Perrin." Moiraine'in sesi soğuk, duygusuz müzik gibiydi. "Oyma kirpinin Ruh'la bağlantısı hakkındaki pek az bilgimi hatırladım. Oyma bir *ter'angreal,* en son Corianin Nedeal, yani Kule'nin son Düşgören'i tarafından incelendi. Düşgörme adı verilen Yeti Ruh'la ilgilidir, Perrin. Benim incelediğim bir konu değil; benim Yetilerim başka konularda. Zarine'in bir düşün içinde, hattâ Düşler Dünyası'nda, *Tel'aran'rhiod'da kısılı kaldığını düşünüyorum. Ona ait olan her şey bir düşün içinde. Her şey. Bir Düşgören kendisinin yalnızca bir kısmını gönderir. Zarine kısa sürede geri dönmezse bedeni ölür. Belki o düşte yaşamaya devam eder. Bilmiyorum."*

"Bilmediğin çok şey var," diye mırıldandı Perrin. Odaya baktı ve ağlamak istedi. Zarine orada savunmasız yatarken o kadar küçük görünüyordu ki. *Faile. Söz veriyorum sana bundan sonra hep Faile diyeceğim.* "Neden bir şeyler yapmıyorsun?"

"Kapanın kapısı düştü, Perrin, ama o odaya giren herkesi yakalamaya devam edecek. O beni ele geçirmeden kızın yanına ulaşamam. Ve bu gece yapmam gereken işler var."

"Kavrul e mi, Aes Sedai! İşlerin de kavrulsun! Şu Düşler Dünyası. Kurt düşleri gibi mi? Düşgörenlerin bazen kurt gördüklerini söylemiştin."

"Sana bildiğim her şeyi anlattım," dedi kadın sert bir sesle. "Artık gitme zamanın geldi. Lan ve ben Taş'a doğru yola koyulmalıyız. Artık beklemek yok."

"Hayır." Sessizce söyledi, ama Moiraine ağzını açtığı zaman sesini

yükseltti. "Hayır! Onu bırakmayacağım!"

Aes Sedai derin bir nefes aldı. "Pekala, Perrin." Sesi buz gibiydi; sakin, pürüzsüz ve soğuk. "İstiyorsan kal. Belki bu geceyi canlı atlatırsın. Lan!"

O ve Muhafız koridorda, odalarına yürüdüler. Biraz sonra geri döndüler. Lan renk değiştiren pelerinini giymişti. Ona tek söz söylemeden merdivende kayboldular.

Perrin açık kapıdan Faile'ye baktı. *Bir şeyler yapmak zorundayım. Eğer kurt düşü gibiyse...*

"Perrin," dedi Loial'in gürlemesi, "Faile'ye ne oldu?" Ogier gömleği içinde koridorda yürüdü. Parmaklarında mürekkep, elinde bir kalem vardı. "Lan gitmem gerektiğini söyledi, sonra Faile'nin tuzağa düştüğünü söyledi. Ne demek istedi?"

Perrin dalgın dalgın Moiraine'in söylediklerini anlattı. *İşe yarayabilir. Olabilir. İşe yaramak zorunda!* Loial hırladığı zaman şaşırdı.

"Hayır! Perrin, bu doğru değil! Faile o kadar özgürdü ki. Onu tuzağa düşürmek doğru değil!"

Perrin Loial'in yüzüne baktı ve aniden Ogierlerin amansız düşmanlar olduğu hakkındaki eski hikayeleri hatırladı. Loial'in kulakları kafasına yatmıştı ve geniş yüzü bir örs kadar sertti.

"Loial, Faile'ye yardım etmeye çalışacağım. Ama bunu yaparken ben de savunmasız kalacağım. Sırtımı kollar mısın?"

Loial kitapları özenle tutan o dev gibi elleri kaldırdı ve kalın parmakları taşı ufalayabilirmiş gibi kıvrıldı. "Kimse cesedimi çiğnemeden beni aşamayacak, Perrin. Ne Myrddraaller, ne de Karanlık Varlık'ın kendisi." Bunu basit bir gerçek gibi söylemişti.

Perrin başını salladı ve yine kapıdan içeri baktı. *İşe yaramak zorunda. Min'in beni ona karşı uyarıp uyarmaması umurumda değil!* Hırlayarak Faile'ye doğru sıçradı ve elini uzattı. Kendinden geçmeden önce kızın ayak bileğine dokunduğunu sandı.

Bu tuzak düşünün *Tel'aran'rhiod* olup olmadığını bilmiyordu Perrin, ama kurt düşü olduğunu biliyordu. Çevresinde alçalıp yükselen çimenli tepeler ve dağınık çalılar vardı. Ağaçlığın kenarında otlayan geyikler gördü, bilmediği bir türden, koşan bir hayvan sürüsü otların üzerinde sıçradı. Kahverengi çizgili geyikler gibiydiler, ama uzun ve düz boynuzları vardı. Rüzgardaki koku yenebileceklerini gösteriyordu ve başka kokular çevresinin iyi avlarla dolu olduğunu söylüyordu. Bu kurt düşüydü.

Üzerinde uzun, deri demirci yeleği olduğunu fark etti. Kolları çıplaktı. Ve yan tarafında bir ağırlık vardı. Balta kemerine dokundu, ama halkada asılı duran şey bir balta değildi. Parmaklarını ağır demirci çekicinin başında gezdirdi. Gayet iyiydi.

Çekirge önüne sıçradı.

Yine aptal gibi geldin. Mesaj, burnunu ve gözlerini sokan arılara rağmen bal yalamak için boş bir ağaç gövdesine burnunu sokan kurt yavrusu olarak gelmişti. *Tehlike her zamankinden daha büyük, Genç Boğa. Düşlerde kötü şeyler yürüyor. Kardeşler iki bacaklıların yığıldığı taş dağından uzak duruyor ve birbirlerine düşlerde ulaşmaktan korkuyorlar. Gitmelisin!*

"Hayır," dedi Perrin. "Faile burada bir yerde tuzağa düştü. Onu bulmalıyım, Çekirge. Bulmak zorundayım!" Yanında kayan, değişen bir şey hissetti. Kıvırcık tüylü bacaklarına, geniş patilerine baktı. Çekirge'den bile daha iri bir kurt olmuştu.

Buradaki varlığın çok güçlü! *Mesajı şok doluydu.* Öleceksin, Genç Boğa!

Atmacayı kurtaramazsam, umurumda değil, kardeşim.

O zaman avlanalım, kardeşim.

Burunlarını rüzgara veren iki kurt atmacayı arayarak ovada koştular.

25

TAŞIN İÇİNDE

Tear çatıları aklı başında birinin geceleri bulunacağı yer değil, diye karar verdi Mat ay ışığında gölgeleri süzerek. Mat'in üzerinde durduğu, yerden üç kat yüksekteki kiremit döşeli çatıyla Taş arasında elli adımlık geniş bir cadde ya da belki dar bir meydan vardı. *Ama ben ne zaman aklı başında biri oldum ki? Karşılaştığım, her zaman aklı başında davranan insanlar o kadar sıkıcıydı ki onları izlemek bile beni uyutmaya yetiyordu.* O şey cadde de olsa meydan da, gece çökene kadar onu takip ederek Taş'ı çepeçevre dolaşmıştı; cadde ya da meydan yalnızca ırmağın oraya, Erinin'in kalenin dibine kadar uzandığı yere gitmiyordu ve şehir duvarı dışında önünü kapatan hiçbir şey yoktu. O duvar sağında, yalnızca iki ev ötedeydi. Şimdiye dek duvarın tepesi Taş'a giden en iyi yol gibi görünmüştü, ama seçmekten memnun olacağı bir yol değildi.

Değneğini ve küçük, tel saplı bir teneke kutuyu alarak dikkatle duvarın yakınındaki tuğla bacaya yaklaştı. Havaifişek rulosu –ya da odasında üzerinde çalışana dek havaifişek rulosu olan şey– sırtında kaydı. Artık daha çok bir bohçaydı, Mat'in becerebildiğince sıkıştırılmıştı, ama yine de karanlıkta, çatılarda taşımak için çok iriydi. Daha önce o şey yüzünden bir kez ayağı kaymış, bir kiremitin kenardan aşağı düşmesine, aşağıdaki odada uyuyan adamın "hırsız!" diye bağırmasına ve Mat'in kaç-

mak zorunda kalmasına sebep olmuştu. Düşünmeden bohçayı yerine kaydırdı ve bacanın gölgesinde çöktü. Bir süre sonra teneke kutuyu yere koydu; tel sap rahatsız edici ölçüde ısınmaya başlamıştı.

Taş'ı gölgelerden incelemek Mat'e daha güvenli geliyordu, ama daha cesaret verici değildi. Şehir duvarı başka yerlerde, Caemlyn'de ve Tar Valon'da gördükleri kadar kalın değildi, en fazla bir adım genişliğindeydi ve şimdi karanlığa gömülmüş olan büyük taş ayaklar üzerinde yükseliyordu. Bir adım, üzerinde yürümek için yeterli genişlikti elbette, ancak her iki yanda zemin, on kulaç aşağıdaydı. Karanlığın içinde, sert kaldırım taşlarına. *Ama bu lanet evlerin bazıları duvara yaslanıyor, üstüne kolayca tırmanabilirim, oradan da yol doğruca lanet Taş'a uzanıyor!*

Uzanıyordu gerçekten, ama bu teselli vermiyordu. Taş'ın yanları sarp yamaçlara benziyordu. Yüksekliği süzerek tırmanabileceğini söyledi kendine. *Elbette tırmanabilirim. Tıpkı Puslu Dağlar'daki yamaçlar gibi.* Dümdüz önünde, yüz adım ötede bir mazgallı siper vardı. Daha aşağıda ok delikleri olmalıydı. *Yüz lanet adım. Belki yüz yirmi. Yak beni, Rand bile oraya tırmanmaya kalkışmazdı.* Ama bulduğu tek yol buydu. Gördüğü her kapı sıkı sıkı kapalıydı ve bir boğa sürüsünü durdurabilecek kadar sağlam görünüyordu. Üstüne üstlük, her birinin başında bir düzine kadar, miğferli, zırhlı, kılıçlı asker nöbet bekliyordu.

Aniden gözlerini kırpıştırdı ve gözlerini kısarak Taş'ın yan tarafına baktı. Oraya tırmanan bir aptal vardı, ay ışığında hareket eden bir gölge gibi görünüyordu ve yolun yarısını tırmanmıştı bile, aşağıdaki döşeme taşlarıyla arasında yetmiş adımlık bir düşme mesafesi vardı. *Aptal mı? Eh, ben de onun kadar aptalım, çünkü ben de tırmanacağım. Yak beni, muhtemelen içeride alarm verdirecek ve beni de yakalatacak.* Tırmananı artık göremiyordu. *Işık aşkına, kim o? Kim olduğunun ne önemi var? Yak beni, iddia kazanmak için ne lanet bir yol bu böyle. Her birinden birer öpücük isteyeceğim, Nynaeve'den bile!*

Dönüp, tırmanacağı noktayı seçmeye çalışarak duvara baktı ve aniden boğazında çeliğin temasını hissetti. Düşünmeden onu ittirdi ve değ-

neğiyle adamın ayaklarını yerden kesti. Başka biri de onun ayaklarını yerden kesti ve Mat, yere düşürdüğü adamın üzerine düştü. Kiremitlerin üzerinde yuvarlanırken, havaifişek bohçasını gevşetti –*eğer bu bohça yere düşecek olursa, boyunlarını kıracağım.*– bir taraftan da değneğini hızla çeviriyordu; değneğin bir kez, sonra bir kez daha ete çarptığını hissetti ve homurtular duydu. Sonra boğazına iki hançer dayandı.

Kolları yana açılmış halde, yerinde dondu. Ayın solgun ışığını yansıtmayacak kadar donuk kısa mızrak uçları, derisine kan çıkaracak kadar bastırılmıştı. Mat'in gözleri mızrakları takip ederek onları tutan kişilerin yüzlerine ulaşmaya çalıştı, ama başları örtülmüştü, gözleri dışında bütün yüzleri bir peçeyle kaplıydı ve ona bakıyorlardı. *Yak beni, gerçek hırsızlara rastlamam şarttı sanki! Şanıma ne oldu?*

Ay ışığında görmelerine yetecek kadar çok diş sergileyerek sırıttı. "İşinizi engellemek istemiyorum. Kendi yoluma gitmeme izin verirseniz ben de sizin kendi yolunuza gitmenize izin veririm ve hiçbir şey söylemem." Peçeli adamlar kıpırdamadı. Mızrakları da öyle. "Ben de sizin gibi velvele kopmasını istemiyorum. Size ihanet etmem." Öylece heykel gibi durup, ona bakıyorlardı. *Yak beni, bunun için vaktim yok. Zarları atma zamanı.* Ürpertici bir an boyunca kafasında duyduğu sözcüklerin tuhaf olduğunu düşündü. Bir yanında duran değneğini daha sıkı kavradı... ve biri bileğine hızla bastı. Az daha bağırıyordu.

Kimin bastığını görmek için gözlerini yuvarladı. *Yaksınlar benim gibi aptalı, üzerine düştüğüm adamı unuttum.* Ama bileğinin üzerinde duran adamın arkasında bir başka şeklin hareket ettiğini gördü ve değneği kullanmayı başaramamasının belki de daha iyi olduğuna karar verdi.

Koluna basan yumuşak, dize kadar bağcıklı bir çizmeydi: anılarını harekete geçiriyordu. Dağlarda karşılaştığı bir adam. Geceye bürünmüş şekli baştan aşağı süzdü, giysilerinin kesimini ve rengini çıkartmaya çalıştı –tamamen gölgelerden yapılmış gibiydiler, renkler karanlıkla öyle iyi karışıyordu ki, açık seçik göremiyordu– adamın belindeki uzun bıçağa

ve yüzünü kaplayan peçeye baktı. Kara peçeli bir yüz. Kara peçeli.

Aiel! Yak beni, lanet Aieller burada ne arıyor! Aiellerin adam öldürürken peçe taktıklarını hatırlayınca midesinde bir boşluk hissi duydu.

"Evet," dedi bir erkek sesi, "biz Aieliz." Mat irkildi, yüksek sesle konuştuğunu fark etmemişti.

"Hazırlıksız yakalanmış biri için iyi dans ediyorsun," dedi genç bir kadın sesi. Mat sesin bileğinde duran kişiden geldiğini düşündü. "Belki bir gün seninle doğru düzgün dans edecek vaktim olur."

Mat gülümseyecek oldu –*Dans etmek istiyorsa, en azından beni öldürmeyeceklerdir!*– sonra kaşlarını çattı. Aiellerin bazen söyledikleri şeylerden farklı şeyler kastettiklerini hatırlar gibiydi.

Mızraklar geri çekildi ve eller onu ayağa kaldırdı. Ellerden kurtularak, dört Aielle geceye bürünmüş bir çatıda değil de bir hanın salonunda duruyormuş gibi üstünü başını silkeledi. Sinirlerinin sağlam olduğunu göstermek daima işe yarardı. Aiellerin bellerinde sadaklar ve hançerler vardı ve o kısa mızraklar sırtlarında kutularındaki yaylarla birlikte asılı duruyordu. Uzun mızrak uçları omuzlarının üzerinden görülüyordu. Mat kendi kendine, "Kuyunun Dibindeyim" şarkısını mırıldandığını fark etti ve sustu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu erkek sesi. Peçeler varken Mat hangisinin konuştuğundan emin olamıyordu; ses daha yaşlı, kendinden emin, emretmeye alışık birine ait gibiydi. En azından kadını seçebileceğini düşündü; Mat'ten kısa olan tek kişi oydu, ama o kadar da kısa değildi. Diğerleri ondan en az bir baş uzundu. *Lanet Aieller,* diye düşündü. "Seni bir süredir izliyoruz," dedi daha yaşlı adam, "Taş'ı izlemeni izledik. Onu her taraftan inceledin. Neden?"

"Ben de aynısını size sorabilirim," dedi bir başka ses. Gölgelerden bol pantolonlu bir adam çıkarken irkilen tek kişi Mat oldu. Adam, kiremitler üzerinde daha rahat yürümek için ayakkabısız dolaşıyordu. "Hırsız bulmayı beklemiştim, Aiel değil," diye devam etti adam, "ama sayınızın beni korkuttuğunu düşünmeyin." Başından daha yüksek olmayan in-

ce bir değnek vızıldayarak hızla döndü. "Adım Juilin Sandar. Bir hırsız avcısıyım ve neden çatılarda durmuş Taş'a baktığınızı bilmek istiyorum."

Mat başını iki yana salladı. *Bu gece çatılarda kaç kişi var?* Thom'un arpını çalarak belirmesi ya da birinin gelip han sorması eksikti bir tek. *Lanet bir hırsız avcısı!* Aiellerin neden orada durup beklediklerini merak etti.

"Bir şehirli için iyi iz sürüyorsun," dedi yaşlı adamın sesi. "Ama neden bizi takip ediyorsun? Biz hiçbir şey çalmadık. Neden sen de bu gece Taş'a o kadar çok baktın?"

Ay ışığı altında bile Sandar'ın şaşkınlığı açıktı. İrkildi, ağzını açtı – ve arkasındaki loşluktan dört Aiel daha doğrulurken tekrar kapattı. İçini çekerek ince değneğine yaslandı. "Ben de yakalandım anlaşılan," diye mırıldandı. "Öyle görünüyor ki asıl ben sizin sorularınızı yanıtlayacağım." Taş'a doğru baktı, sonra başını iki yana salladı. "Ben... bugün... beni rahatsız eden bir şey yaptım." Sesi, bir şeyi çözmeye çalışarak kendi kendine konuşuyormuş gibi çıkmıştı. "Bir yanım, yaptığım şeyin doğru olduğunu, itaat etmek zorunda olduğumu söylüyor. Yaparken doğru görünmüştü. Ama küçük bir ses... bir şeylere ihanet ettiğimi söylüyor. Bu sesin yanıldığından eminim, üstelik çok küçük, ama bir türlü kesilmiyor." Sustu, kafasını yine iki yana salladı.

Aiellerden biri başını salladı ve yaşlı adamın sesiyle konuştu. "Ben Rhuarc, Taardad Aiellerinin Dokuz Vadi boyundan. Bir zamanlar *Aethan Dor*, yani Kızıl Kalkan'dım. Bazen Kızıl Kalkanlar siz hırsız avcılarının yaptığını yapar. Bunu, senin yaptığın işi, ne tür bir adam olduğunu anladığımı anlaman için söylüyorum. Sana zarar vermeyeceğiz, hırsız avcılarından Juilin Sandar, şehrindeki insanlara da, ama silahçağrısı vermene müsaade edemem. Sessiz kalırsan yaşarsın; aksi halde ölürsün."

"Şehre zarar vermeyi düşünmüyorsunuz," dedi Sandar yavaşça. "O zaman neden buradasınız?"

"Taş." Rhuarc'ın ses tonundan, bundan başka bir şey söylemeyeceği belliydi.

Sandar bir süre sonra başını salladı ve mırıldandı, "Keşke Taş'a zarar verecek gücünüz olsaydı diyeceğim neredeyse, Rhuarc. Dilimi tutacağım."

Rhuarc peçeli yüzünü Mat'e çevirdi. "Ya sen, isimsiz delikanlı? Taş'ı neden bu kadar yakından izlediğini bana söyleyecek misin?"

"Yalnızca ay ışığı altında yürümek istedim," dedi Mat kayıtsızca. Genç kadın mızrağının ucunu yine boğazına dayadı; Mat yutkunmamaya çalıştı. *Eh, belki onlara birazını anlatabilirim*. Sarsıldığını belli etmemeliydi; karşınızdakine bunu belli ederseniz sahip olduğunuz avantajı kaybedersiniz. Çok dikkatli bir şekilde, iki parmağıyla, çeliği iterek kendinden uzaklaştırdı. Mat'e kız yumuşak bir sesle gülmüş gibi geldi. "Taş'ın içinde arkadaşlarım var," dedi sesinin kayıtsız çıkması için uğraşarak. "Tutsaklar. Onları dışarı çıkarmayı düşünüyorum."

"Yalnız başına mı, isimsiz adam?" dedi Rhuarc.

"Eh, başka kimsem yok gibi," dedi Mat hafif bir alayla. "Belki siz yardım ederdiniz, ha? Siz de Taş'la ilgileniyor gibisiniz. İçeri girmeyi düşünüyorsanız belki beraber yaparız bunu. Ne taraftan bakarsan bak zorlu bir zar atışı, ama şansım iyi gidiyor." *En azından şimdiye dek iyi gitti. Kara peçeli Aiellerle karşılaşmışsam ve gırtlağımı kesmemişlerse, şansım bundan iyi olamaz. Yak beni, içeriye girerken yanımda birkaç Aiel olması fena olmazdı.* "Benim şansıma güvenip iddiaya girmek pek de kötü olmaz sizin için."

"Biz tutsaklar için gelmedik buraya, kumarbaz," dedi Rhuarc.

"Vakit geldi, Rhuarc." Mat bunun hangi Aielden geldiğini seçemedi, ama Rhuarc başını salladı.

"Evet, Gaul." Bakışlarını Mat'ten Sandar'a, sonra yine Mat'e çevirdi. "Silahçağrısı vermeyin." Sırtını döndü ve iki adımda geceye karıştı.

Mat irkildi. Diğer Aieller de kaybolmuş, onu hırsız avcısı ile yalnız bırakmıştı. *Bize gözkulak olacak birini bırakmadılarsa tabii. Yak beni, bırakmış olsalar nereden anlayacağım ki?* "Umarım sen de beni durdurmayı düşünmüyorsundur," dedi Sandar'a, havaifişek rulosunu sırtına asıp

değneğini alırken. "İçeri girmeyi düşünüyorum, seninle ya da seni ezip geçerek, öyle ya da böyle." Teneke kutuyu almak için bacaya gitti; tel sap şimdi epey ısınmıştı.

"Şu arkadaşların," dedi Sandar. "Üç kadın mı?"

Mat kaşlarını çatarak baktı, adamın yüzünü görecek kadar ışık olsaydı keşke diye düşündü. Adamın sesi tuhaf çıkıyordu. "Onlar hakkında ne biliyorsun?"

"Taş'ın içinde olduklarını biliyorum. Ve ırmağın yanında, bir hırsız avcısının tutsağını hücrelere götürebilmesi için o tutsakla birlikte girebileceği küçük bir kapı biliyorum. Onlar hücrelerde olmalı. Bana güvenirsen, kumarbaz, oraya kadar gitmemizi sağlayabilirim. Bundan sonra olacaklar şansa bağlı. Belki şansın canlı çıkmamıza yardım eder."

"Ben hep şanslı olmuşumdur," dedi Mat yavaşça. *Ona güvenecek kadar şanslı hissediyor muyum kendimi?* Tutsak rolü yapma fikri hoşuna gitmemişti; rol kolaylıkla gerçek olabilirdi. Ama karanlıkta üç yüz ayaklık düz duvara tırmanmaktan daha büyük bir riskmiş gibi görünmüyordu.

Şehir duvarına bir bakış fırlattı ve bakakaldı. Üzerinde gölgeler akıyordu; koşturan loş şekiller. Aiel olduklarından emindi. Yüzden fazla olmalıydılar. Ortadan kayboldular, ama Mat şimdi de Tear Taşı'nın dik kenarı olan yamaçta hareket eden gölgeler seçebiliyordu. O duvarı tırmanma fikri buraya kadardı. Daha önceki o adam alarm verilmesine –Rhuarc'ın silahçağrısına– sebep olmadan içeri girmiş olabilirdi, ama yüzden fazla Aiel çan çalmaya eş olacaktı. Öte yandan, şaşırtmaca sağlayabilirlerdi. Yukarıda bir yerde, Taş'ın içinde kargaşa çıkarırlarsa, hücreleri koruyanlar hırsız getiren bir hırsız avcısına fazla dikkat etmeyebilirdi.

Kargaşaya ben de biraz katkıda bulunabilirim. Ne de olsa üzerinde çok çalıştım. "Pekala, hırsız avcısı. Ama son dakikada gerçek bir tutsak olduğuma karar verme. Ben karınca yuvasını biraz karıştırır karıştırmaz kapıya gidebiliriz."

Sandar çatılarda onu takip etti, daha yüksek katlara kolaylıkla tırman-

dı. Son çatı duvarın tepesinden biraz alçaktı ve tam oraya uzanıyordu, tırmanmaktan çok kendini yukarı çekmeyi gerektiriyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Sandar.

"Burada beni bekle."

Tel sapından tuttuğu teneke kutu bir elinde sallanan ve değneğini önünde yatay tutan Mat derin bir nefes aldı ve Taş'a doğru yürümeye başladı. Aşağıdaki kaldırım taşlarının ne kadar uzak olduğunu düşünmemeye çalışıyordu. *Işık, lanet şey doksan santim genişliğinde! Gözüm kapalı, uykumda yürüyebilirim!* Karanlıkta doksan santim, kaldırım taşlarına ise en az onbeş metre. Geri döndüğünde Sandar'ın orada olmayabileceğini de düşünmemeye çalıştı. Adamın yakaladığı bir hırsız rolü yapmak gibi aptalca bir fikri uygulamaya karar vermişti, ama çatıya döndüğünde Sandar'ın ortadan kaybolduğunu, onu gerçekten tutsak almak için daha fazla adam getirdiğini görmek çok olası geliyordu. *Düşünme. Eldeki işi yap, yeter. En azından sonunda nasıl bir şey olduğunu göreceğim.*

Tahmin ettiği gibi, Taş'ın duvarında, duvarın en ucunda bir ok deliği vardı; taşa oyulmuş, bir okçunun içinden atış yapabileceği, yüksek, dar bir açıklık. Taş saldırıya uğrarsa içerideki askerler bu yoldan gelecek herhangi bir şeyi durdurmak isteyecekti. Yarık şimdi karanlıktı. Nöbet tutan kimse yok gibiydi. Bu da düşünmemeye çalıştığı şeylerdendi.

Teneke kutuyu çabucak ayaklarının dibine koydu, değneğini Taş'ın dibinde, duvarın üzerinde dengeledi ve sırtındaki bohçayı indirdi. Onu telaşla yarığa sokuşturdu ve elinden geldiğince ittirdi; gürültünün içeriden olabildiğince çok duyulmasını istiyordu. Yağlı kumaşın bir köşesini çekince düğüm yapılmış fitiller ortaya çıktı. Odasında biraz düşündükten sonra uzun fitilleri kesip kısaların boyuna getirmiş, kalan parçaları kullanarak bütün fitilleri birbirine bağlamıştı. Mat'e, hepsi bir arada patlamalıymış gibi geliyordu. Öyle bir patlama ve ışık çakması tamamen sağır olmayan herkesi çekmek için yeterli olmalıydı.

Teneke kutunun kapağı o kadar ısınmıştı ki, çekip çıkaramadan önce iki kez parmaklarına üflemesi gerekti –Aludra'nın lambayı kolayca

yakmak için kullandığı numarayı bilseydim keşke diye düşündü. Kapağı çıkardıktan sonra, içeride, bir kum yatağı üzerinde yatan karanlık kömür parçası ortaya çıktı. Tel sapı çıkarıp maşa yaptı ve biraz üfleyince kömür yine kırmızı kırmızı parlamaya başladı. Sıcak kömürü düğüm yapılmış fitillere dokundurdu, fitiller tıslayarak alev alırken maşayı ve kömürü duvarın yanından aşağı bıraktı, değneğini kaptı ve duvarın üzerinde geriye koştu.

Çılgınlık bu, diye düşündü koşarken. *Ne kadar büyük bir patlama yaratacağı umurumda bile değil. Bunu yaparken aptal boynumu kırabi...!*

Arkasından gelen kükreme hayatı boyunca işittiği her şeyden daha gürültülüydü; sırtına dev bir yumruk indi ve yere düşmeden önce tüm nefesinin boşalmasına sebep oldu. Duvarın tepesine karın üstü düştü, kenardan savrulan değneğini zor yakaladı. Bir an orada yattı kaldı, ciğerlerini doldurmaya, duvardan düşmemekle şansını bu sefer tamamen tüketmiş olması gerektiğini düşünmemeye çalıştı. Kulakları Tar Valon'daki çanlar gibi çınlıyordu.

Dikkatle doğrularak Taş'a baktı. Ok deliğinin çevresinde bir duman bulutu vardı. Dumanın arkasında, ok deliğinin gölgeli şekli farklı görünüyordu. Daha büyük. Nasıl ya da neden, anlamıyordu, ama daha büyük görünüyordu.

Yalnızca bir an düşündü. Duvarın bir ucunda Sandar, onu tutsak rolünde Taş'a götürmek üzere bekliyor olabilirdi. Ya da askerlerle beraber koşarak geliyor olabilirdi. Duvarın diğer ucunda, Sandar'ın ona ihanet etmesi olasılığını taşımayan bir giriş yolu olabilirdi. Hızla az önce geldiği yöne doğru koşmaya başladı, artık karanlığa ve yere olan mesafeye aldırmıyordu.

Ok deliği gerçekten de daha genişti, ortadaki daha ince taş tabakası yok olmuş, ardında biri saatlerce balyozla vurmuş gibi biçimsiz bir delik bırakmıştı. Bir adamın geçebileceği kadar büyük bir delik. *Işık aşkına, nasıl?* Merak edecek zaman yoktu.

Geniz yakan dumandan dolayı öksürerek, çıkıntılı açıklıktan geçti, içeri atlayıp koşmaya başladı. Henüz bir düzine adım atmıştı ki, Taşın Savunucuları geldi. En az on kişiydiler ve hepsi şaşkın şaşkın bağrışıyordu. Çoğu gömlekliydi, hiçbiri miğfer ya da zırh giymemişti. Bazıları lamba taşıyordu. Bazılarının elinde ise kılıç vardı.

Aptal! diye bağırdı içinden. *Lanet şeyi patlatmanın sebebi buydu! Işık körü aptal!*

Duvara dönecek zamanı yoktu. Değneğini çevirerek, ancak onu fark etmeye fırsat bulabilmiş askerlerin arasına daldı, tek başına baş edemeyeceği kadar çok olduklarını, aptalca attığı zarın Egwene ve diğerlerinin sahip olduğu tek fırsata mal olduğunu bilerek kafalara, kılıçlara, dizlere, ulaşabildiği her şeye vurdu.

Aniden, kılıçlarını çıkarmaya çalışan adamların ellerinden düşürdüğü lambaların ışığında, hemen yanında Sandar belirdi ve adamlara saldırdı. İnce değneği Mat'inkinden de hızlı dönüyordu. İki değnekli adam arasında kalan şaşkın askerler top yuvarlama oyunundaki lobutlar gibi devrildi.

Sandar başını iki yana sallayarak yerdeki adamlara baktı. "Taşın Savunucuları. Savunuculara saldırdım! Bunun için kellemi uçuracaklar...! O yaptığın neydi, kumarbaz? O ışık çakması, gökgürültüsü, taşın kırılması. Şimşek mi çağırdın?" Sesi fısıltıya dönüştü. "Yönlendirebilen bir adamla mı işbirliği yapıyorum?"

"Havaifişek," dedi Mat, kısaca. Kulakları hâlâ çınlıyordu, ama başka çizmelerin yaklaştığını, koşan çizmelerin taşa vuruşunu duyabiliyordu. "Hücreler, be adam! Başkaları gelmeden bana hücrelere giden yolu göster!"

Sandar silkelendi. "Bu taraftan!" Bir yan koridora girip, yaklaşan çizmelerden uzağa doğru koşmaya başladı. "Acele etmeliyiz! Bizi bulurlarsa öldürürler!" Yukarıda bir yerde, gonglar alarm vermeye başladı ve Taş'ın içinde başkaları da gürleyerek yankılandı.

Geliyorum, diye düşündü Mat, hırsız avcısının peşinde koşarken. *Ya sizi dışarı çıkaracağım, ya öleceğim! Buna yemin ediyorum!*

Alarm gongları Taş'ın içinde kulakları sağır edecek şekilde yankılanıyordu, ama Rand ne onlara, ne de daha önce aşağıdan bir yerden gelen, boğuk gökgürültüsü gibi kükremeye aldırdı. Yan tarafı ağrıyordu; eski yara yanıyordu, kalenin yanına tırmanırken neredeyse yırtılacak kadar gerilmişti. Acıya da aldırmadı. Yüzüne çarpık bir gülümseme yerleşmişti, istese bile silemeyeceği bir beklenti ve dehşet gülümsemesi. Artık yakındı. Düşünde gördüğü şey. *Callandor.*

Sonunda bitireceğim. Öyle ya da böyle, sona erecek. Düşler bitecek. Yemler, sataşmalar, avlamalar. Hepsini sona erdireceğim!

Kendi kendine kahkaha atarak Tear Taşı'nın karanlık koridorlarında seğirtti.

Egwene elini yüzüne götürdü ve irkildi. Ağzında acı bir tat vardı ve susamıştı. *Rand? Ne? Neden rüyamda yine Mat'i gördüm, Rand'la karışık bir şekilde ve neden bağırıyor, geldiğini söylüyordu? Neden?*

Gözlerini açtı, gri taşlara, etrafa titreşen gölgeler düşüren saz meşaleye baktı ve her şeyi hatırlayınca çığlık attı. "Hayır! Bir daha zincire vurulmayacağım! Bana tasma takamayacaklar! Hayır!"

Nynaeve ve Elayne hemen yanına geldiler. Bereli yüzleri, çıkardıkları yatıştırıcı sesleri inanılır kılamayacak kadar endişe ve korku doluydu. Ama orada oldukları gerçeği Egwene'in çığlıklarını dindirdi. Yalnız değildi. Tutsaktı, ama yalnız değildi. Ve tasmalı değildi.

Doğrulup oturmaya çalıştı, ona yardım ettiler. Yardım etmeleri gerekti de zaten; her kası ağrıyordu. Olanları fark ettiği zaman onu deliye döndüren çılgınlık hali sırasında aldığı görünmez darbelerin her birini hatırlıyordu... *Bu konuda düşünmeyeceğim. Nasıl kaçacağımızı düşünmek zorundayım.* Duvara yaslanana kadar arkaya doğru ittirdi kendini. Acıları bitkinlikle savaşıyordu; pes etmeyi reddettiğinde verdiği mücadele gücünü tüketmişti, bereler ise iyice tüketiyor gibiydi.

Üçü ve meşale dışında hücre bomboştu. Zemin çıplak, soğuk ve sertti. Kaba kereste kapı, sayısız el tarafından nafile pençelenmiş gibi kıymık

kıymıktı. Duvarlardaki tek açıklık da oydu. Taşa, çoğu titrek elyazılarıyla mesajlar kazınmıştı. Işık merhamet etsin ve ölmeme izin versin, diyordu biri. Egwene onu kafasından çıkardı.

"Kalkan hâlâ duruyor mu?" diye mırıldandı. Konuşmak bile canını yakıyordu. Elayne başını sallarken sormasına gerek olmadığını fark etti. Kendi acıları yanıtlamamışsa bile, altın saçlı kadının şişmiş yanağı, yarılmış dudağı ve mor gözü yeterli yanıttı. Nynaeve Gerçek Kaynak'a ulaşmayı başarsaydı hepsi Şifa görmüş olurdu.

"Denedim," dedi Nynaeve ümitsizlik içinde. "Denedim, bir daha denedim, bir daha denedim." Örgüsünü hızla çekti, sesindeki umutsuz korkuya rağmen aradan öfke sızıyordu. "İçlerinden biri dışarıda oturuyor. Biz buraya atıldıktan sonra değiştirmedilerse Amico, o süt suratlı bebek. Sanırım bir kez örüldükten sonra kalkanı yerinde tutmak için bir kişi yeterli." Acı bir kahkaha attı. "Bizi ele geçirmek için çektikleri – ve verdikleri! – onca acıya rağmen, hiç önemimiz yokmuş gibi davranıyorlar. Kapıyı arkamızdan kapatmalarının üzerinden saatler geçti, kimse soru sormak, bakmak ya da bir damla su vermek için gelmedi. Belki susuzluktan ölene kadar burada kalmamıza karar vermişlerdir."

"Yem." Elayne'in sesi titredi. Korkusunu saklamaya çalıştığı açıktı, ama bunda fena halde başarısız oluyordu. "Liandrin yem olduğumuzu söyledi."

"Ne için yem?" diye sordu Nynaeve titrek bir sesle. "Kimin için yem? Eğer yemsem kendimi gırtlaklarından aşağı öyle bir sokarım ki tıkanıp ölürler!"

"Rand." Egwene yutkunmak için durdu; bir damla su olsaydı! "Rüyamda Rand'ı ve *Callandor*'u gördüm. Sanırım buraya geliyor." Ama Mat'i neden gördüm? Ve Perrin'i? Gelen kurttu, ama o olduğundan eminim. "O kadar korkmayın," dedi, sesinin kendinden eminmiş gibi çıkması için çaba göstererek. "Bir şekilde onlardan kaçacağız. Seanchanları altedebiliyorsak, Liandrin'i de altederiz."

Nynaeve ve Elayne onun başının üzerinden bakıştılar. "Liandrin on

üç Myrddraal'in geleceğini söyledi, Egwene," dedi Nynaeve.

Egwene kendini yine duvara kazınmış mesaja bakarken buldu: Işık merhamet etsin ve ölmeme izin versin. Yumruklarını sıktı. Bağıra bağıra o sözcükleri söylememek için gösterdiği çabadan çeneleri kenetlendi. *Ölmek daha iyi. Gölge'ye dönmekten, Karanlık Varlık'a hizmet etmektense ölmek daha iyi!*

Ellerinden biriyle kemerindeki keseyi kavradığını fark etti. İçindeki iki yüzüğü hissedebiliyordu, daha ufak olan Büyük Yılan yüzüğü ve daha büyük olan burgulu taş yüzük.

*"Ter'angreal*ı almamışlar," dedi şaşkınlık içinde. Kesesinden çıkardı. Avcunun içinde ağırdı, renkli çizgiler ve beneklerle kaplı, yalnızca tek bir kenarı olan yüzük.

"Üzerimizi arayacak kadar bile önemli değilmişiz," diye içini çekti Elayne. "Egwene, Rand'ın geleceğinden emin misin? Onu beklemektense kendim kurtulmayı tercih ederim, ama Liandrin ile diğerlerini altedebilecek bir kişi varsa, o olmalı. Yenidendoğan Ejder'in *Callandor*'u kullanacağı öngörülmüş. Onları o yenebilmeli."

"Onu peşimizden kafese çekersek yenemez," diye mırıldandı Nynaeve. "Ona görmediği bir tuzak kurmuşlarsa yenemez. O yüzüğe neden bakıyorsun, Egwene? Şu anda *Tel'aran'rhiod*'un bize faydası olmaz. Buradan çıkmamızı sağlayacak bir yol düşlemezsen tabii."

"Belki düşlerim," dedi Egwene yavaşça. *"Tel'aran'rhiod*'da yönlendirebiliyorum. Onların kalkanı oraya ulaşmamı engelleyemez. Tek gereken uyumam, yönlendirmem değil. Ve uyuyacak kadar bitkin olduğum kesin."

Elayne kaşlarını çattı ve bunun sonucunda bereleri acıyınca irkildi. "Her ihtimali zorlamaya hazırım, ama Gerçek Kaynak'tan kesilmişken düşünde nasıl yönlendirebilirsin? Hem yönlendirebilsen bile, bunun burada bize ne faydası olur?"

"Bilmiyorum, Elayne. Burada Kaynak'la arama kalkan konulması Düşler Dünyası'nda da konulduğu anlamına gelmiyor. En azından bir denemeye değer."

"Belki," dedi Nynaeve endişeyle. "Ben de her ihtimali zorlamaya hazırım, ama o yüzüğü son kullandığında Liandrin ile diğerlerini gördün. Ve onların da seni gördüklerini söyledin. Ya yine orada olurlarsa?"

"Umarım olurlar," dedi Egwene haşin bir ses tonuyla. "Umarım olurlar."

*Ter'angreal*i kavrayarak gözlerini kapattı. Elayne'in saçlarını okşadığını hissetti, yumuşak sesle mırıldandığını işitti. Nynaeve o çocukluğundan hatırladığı ninniyi mırıldanmaya başladı; bu sefer içinde öfke yoktu. Yumuşak sesler ve dokunuşlar onu yatıştırdı, bitkinliğe teslim olmasını sağladı ve uyku geldi.

Bu sefer mavi ipek giymişti, ama bundan ötesini fark etmedi. Yumuşak esintiler beresiz yüzünü okşuyor, yabançiçeklerinin üzerindeki kelebeklerin döne döne uçuşmasına sebep oluyordu. Susuzluğu, ağrıları yok olmuştu. *Saidar*'ı kucaklamak için uzandı ve Tek Güç'le doldu. Bu başarının verdiği zafer duygusu bile, içinde kabaran Güç'ün yanında küçüktü.

Gönülsüzce onu salıverdi, gözlerini kapattı ve boşluğu Taşın Yüreği'nin mükemmel bir imgesiyle doldurdu. Hücresi dışında hayal edebildiği tek yer orasıydı. Hem, hiçbir özelliği olmayan bir hücreyi bir diğerinden nasıl ayırt edecekti? Gözlerini açtığı zaman oradaydı. Ama yalnız değildi.

Joiya Byir'in sureti *Callandor*'un önünde duruyordu, şekli o kadar hayaliydi ki, kılıçtan yayılan ışık içinden geçiyordu. Kristal kılıç artık kırılmış bir ışıkla parıldamıyordu. İçindeki ışığın üzerindeki örtü bir kalkıyor bir iniyormuşcasına, kalp gibi atarak parlıyordu. Kara kardeş şaşkınlıkla irkildi ve hızla Egwene'e döndü. "Nasıl? Sana kalkan kondu! Düşgörmen sona erdi!"

Kadın daha ilk sözcükleri telaffuz etmeden Egwene yine *saidar*'a uzandı, ona karşı kullanılan karmaşık Ruh akışını ördü ve Joiya'ya kalkan koydu. Karanlıkdostu'nun gözleri irileşti; o zalim gözler o güzel, na-

zik yüzle öylesine uyumsuzdu ki. Ama Egwene Hava'yı çoktan örmeye başlamıştı. Diğer kadının şekli sis gibi olabilirdi, ama bağlar onu tuttu. Egwene'e, örülü iki akımı birden tutmak hiç çaba gerektirmiyormuş gibi geldi. O yaklaşırken Joiya Byir'in yüzünde ter vardı.

"Bir *ter'angreal*ın var!" Kadının yüzündeki korku açıktı, ama sesi bu korkuyu saklamaya çalıştı. "Öyle olmalı. Bizim bulamadığımız ve yönlendirme gerektirmeyen bir *ter'angreal*. Sana faydası olacağını mı sanıyorsun, kızım? Burada ne yaparsan yap, gerçek dünyada olanları etkileyemez! Uyandığım zaman ter'angrealini senden bizzat alacağım. Ne yaptığına dikkat et ki hücrene geldiğimde öfkelenmek için sebebim olmasın."

Egwene ona gülümsedi. "Uyanabileceğinden emin misin, Karanlıkdostu? Senin ter'angrealin yönlendirme gerektiriyorsa, neden sana kalkan koyduğum anda uyanmadın? Belki burada kalkan altında olduğun sürece uyanamazsın." Gülümsemesi kayboldu; bu kadına gülümsemesi için gereken çaba dayanabileceğinden fazlaydı. "Bir zamanlar bir kadın bana *Tel'aran'rhiod*'da aldığı yaranın izini gösterdi, Karanlıkdostu. Burada olanlar, uyandığın zaman gerçekliğini koruyor."

Kara kardeşin pürüzsüz, yaşı belirsiz yüzünden şimdi terler akıyordu. Egwene onun ölmek üzere olduğunu mu düşündüğünü merak etti. Bunu yapabilecek kadar zalim olmayı dileyecekti neredeyse. Aldığı görünmeyen darbelerin çoğu bu kadından gelmişti, yalnızca emeklemeye çalıştığı için, yalnızca pes etmeyi reddettiği için.

"Öyle dayak atabilen bir kadın," dedi, "daha hafif bir dayağa itiraz etmez." Çabucak bir başka Hava akışı ördü; ilk darbe kalçalarına indiğinde Joiya Byir'in kara gözleri inanmazlıkla yuvalarından fırladı. Egwene, örgüyü çaba göstermeden koruyabilmesi için nasıl ayarlaması gerektiğini gördü. "Uyandığın zaman bunu hatırlayacaksın ve hissedeceksin. Uyanmana izin verdiğim zaman. Şunu da hatırla. Bir daha beni dövmeye çalışırsan seni buraya geri getiririm ve hayatının geri kalanı boyunca burada bırakırım!" Kara kardeşin gözleri ona nefretle baktı, ama içlerin-

de gözyaşı belirtileri de vardı.

Egwene bir an utandı. Joiya'ya yaptıkları yüzünden değil. Kadın, kendi attığı dayak yüzünden olmasa bile Kule'deki cinayetler yüzünden her darbeyi hak ediyordu. Sebep bu değildi, Nynaeve ve Elayne onun kendilerini kurtarabileceğini umarak bir hücrede otururken intikam almak için vakit harcamasıydı.

Ne yaptığını bilmeden akışları bağladı ve durup yaptığı şeye baktı. Üç ayrı örgü. Hepsini birden tutmak hiç sorun olmamış, üstelik şimdi kendi kendilerini korumaları için de bir şey yapmıştı. Bunu nasıl yaptığını hatırlayabileceğini düşünüyordu. Faydalı olabilirdi.

Bir an sonra örgülerden birini çözdü ve Karanlıkdostu acıyla ve rahatlamayla ağladı. "Ben senin gibi değilim," dedi Egwene. "İkinci kez böyle bir şey yaptım ve hiç hoşlanmadım. Bunun yerine gırtlak kesmeyi öğrenmem gerekecek." Kara kardeşin yüzü, Egwene'in öğrenmeye onunla başlayacağını düşündüğünü gösteriyordu.

Egwene tiksinti dolu bir ses çıkararak kadını orada, kısılı kalmış, Kaynak'tan kalkanla koparılmış halde bıraktı ve cilalı kızıltaş sütunlara doğru seğirtti. Hücrelere giden bir yol olmalıydı.

Genç Boğa'nın çeneleri iki bacaklıların gırtlaklarında kapanırken, onları ezerken, son ölüm çığlıkları kesildi ve taş koridor sessizliğe gömüldü. Dilindeki kan tadı acıydı.

Burasının Tear Taşı olduğunu biliyordu, ama nereden bildiğini çıkartamıyordu. İki bacaklılar çevresinde yatıyordu, Çekirge'nin dişleri boğazına gömülürken biri son tekmesini attı. Savaşırken pis pis korku kokuyorlardı. Şaşkınlık kokuyorlardı. Perrin onların nerede olduklarını bildiğini sanmıyordu –kurt düşüne ait değillerdi– ama onu ilerideki, demir kilitli yüksek kapıdan uzak tutmak için konulmuş olmalıydılar. En azından onu korumak için. Kurtları görünce irkilmişlerdi. Perrin kendilerini orada bulmaktan dolayı da irkildiklerini düşündü.

Ağzını sildi, sonra bir an anlamayarak eline baktı. Yine insan olmuş-

tu. Perrin olmuştu. Kendi bedeninde, demirci yeleği içinde. Ve yanında ağır çekiç vardı.

Acele etmeliyiz, Genç Boğa. Yakında uğursuz bir şey var.

Perrin kapıya doğru yürürken çekici kemerinden çıkardı. "Faile burada olmalı." Sert bir darbe kilidi parçaladı. Kapıyı tekmeleyerek açtı.

Oda, ortadaki uzun taş blok dışında boştu. Faile uyuyormuş gibi o taşın üzerinde yatıyordu. Siyah saçları yelpaze gibi açılmıştı, bedeni o kadar çok zincirle sarılmıştı ki, Perrin'in onun çıplak olduğunu görmesi zaman aldı. Her zincir, taşa kalın bir halkayla tutturulmuştu.

Perrin odayı aştığını fark etmedi bile, kızın yüzüne dokundu, parmağını elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdi.

Kız gözlerini açtı ve ona gülümsedi. "Geleceğini düşledim durdum, demirci."

"Birazdan seni kurtaracağım Faile." Çekicini kaldırdı, halkalardan birini tahta gibi parçaladı.

"Bundan emindim. Perrin."

Adı dilinde solarken, kız da kayboldu gitti. Zincirler tangırdayarak, biraz önce yattığı taşa düştü.

"Hayır!" diye haykırdı Perrin. "Onu buldum!"

Düşler et dünyası gibi değildir, Genç Boğa. Burada, aynı avın birçok sonu olabilir.

Çekirge'ye bakmak için dönmedi. Dişlerini çıkarttığını biliyordu. Çekici yine kaldırdı, bütün gücüyle Faile'yi tutan zincirlere indirdi. Taş blok darbesiyle ikiye yarıldı; Taş'ın kendisi çan gibi çınladı.

"O zaman yine avlarım," diye hırladı.

Çekici elinde, Çekirge yanında, odadan çıktı. Taş insanlara ait bir yerdi. Ve insanların kurtlardan daha zalim avcılar olduğunu biliyordu.

Bir yerlerde çalan alarm gongları, koridor boyunca güçlü yankılar yarattı, ama daha yakından gelen metale çarpan metal sesini, savaşan in-

sanların bağırışlarını boğamadı. Mat bu seslerin Aieller ile Savunucular'dan geldiğini tahmin etti. Her birinde dörder altın lamba olan yüksek altın şamdanlar, Mat'in bulunduğu koridor boyunca dizilmişti. Cilalı taş duvarlarda savaş sahnelerinin resmedildiği ipek halılar asılıydı. Yerde bile, lacivert üzerine koyu kırmızı, üzerine Tear labirenti işlenmiş ipek halılar vardı. Mat bu sefer herhangi bir şeye bedel biçemeyecek kadar meşgüldü.

Lanet adam iyi diye düşündü, ona doğru sallanan kılıcı savuşturmayı başararak. Değneğinin ucuyla adamın başına indirmeyi planladığı darbe, o kılıçla yapılan bir başka hamleyi savuşturmaya harcandı. *Acaba şu lanet Yüksek Lordlardan biri mi?* Adamın dizine sıkı bir darbe indirmek üzereyken rakibi geriye sıçradı ve düz kılıcını kaldırarak gard aldı.

Mavi gözlü adam bol kollu, altın iplikli sarı şeritlerle işlenmiş bir ceket giymişti, ama düğmeleri açık, gömleği pantolonuna yarı yarıya tıkılmıştı ve ayakları çıplaktı. Kısa kesilmiş siyah saçları, uykudan telaşla kalkmış gibi dağınıktı, ama uykudan kalkmış gibi dövüşmüyordu. Beş dakika önce, koridor boyunca uzanan yüksek, oymalı kapıların birinden çıkmıştı ve Mat adamın arkasında değil önünde belirmesine minnet duymuştu. Mat'in karşılaştığı bu şekilde giyinmiş ilk adam değildi, ama kesinlikle en iyisiydi.

"Yanımdan geçebilir misin, hırsız avcısı?" diye seslendi Mat, kılıcını saldırmak üzere hazır tutan adamdan bakışlarını ayırmamaya dikkat ederek. Sandar sinirle, "hırsız avcısı" değil "hırsız avcısı" olduğu üzerinde ısrar etmişti, ama Mat aralarında bir fark göremiyordu.

"Geçemem," diye seslendi Sandar arkadan. "Geçmeme izin vermek için yana kayarsan, senin değnek dediğin o küreği savuracak yerin kalmaz ve adam seni bir homur gibi şişler.

Ne gibi, ne gibi? "Eh, bir şey düşün, Tearlı. Bu dağınık çocuk sinirlerimi bozuyor."

Altın işlemeli ceket giyen adam küçümser bir ifadeyle sırıttı. "Yüksek Lord Darlin'in kılıcında ölmekten onur duyacaksın, köylü, eğer ölmene

izin verirsem." İlk defa konuşmaya tenezzül etmişti. "Ama ben onun yerine, ikinizi topuklarınızdan astıracağım ve derinizin yüzülmesini izleyeceğim..."

"Bundan hoşlanacağımı sanmıyorum," dedi Mat.

Sözü kesilince Yüksek Lord'un yüzü kızgınlıkla kızardı, ama Mat onun öfkeli bir yorum yapması için fırsat vermedi. Değneğini, uçlarının görüntüsü bulanıklaşacak kadar büyük bir hızla, dar bir çift halkalı desenle savurarak öne atıldı. Darlin'in elinden, hırlayarak değneği kendisinden uzak tutmaktan başka bir şey gelmiyordu. O an için. Mat bunu fazla sürdüremeyeceğini biliyordu; bu gidişle en sonunda, eğer şanslıysa, dövüş yeniden darbe-karşıdarbe temposuna dönecekti. Eğer şanslıysa. Ama Mat bu sefer şansına güvenmeyi düşünmüyordu. Yüksek Lord savunma pozisyonu aldığı anda, darbesinin ortasında saldırısını değiştirdi. Darlin'in kafasına beklediği değnek aşağı dalıp bacaklarına indi ve ayaklarını yerden kesti. Sonra, adam düşerken diğer uç kafasına indi ve sert bir çatırtı eşliğinde, gözleri arkaya devrildi.

Mat nefes nefese, baygın Yüksek Lord'un tepesinde değneğine yaslandı. *Yaksınlar beni, bunun gibi bir iki kişiyle daha dövüşürsem, bitkinlikten yığılıp kalacağım! Hikayeler kahraman olmanın bu kadar çalışma gerektirdiğinden hiç bahsetmiyordu! Nynaeve beni çalıştırmak için bir yol bulmayı hep başarmıştır zaten.*

Sandar gelip yanında durdu, yerdeki Yüksek Lord'a baktı. "Orada yatarken o kadar ihtişamlı görünmüyor," dedi şaşkınlık içinde. "Benden daha iri görünmüyor."

Mat irkildi ve bir adamın koşarak bitişik koridorda kaybolduğu yere baktı. *Yak beni, bunun delilik olduğunu bilmesem, o adamın Rand olduğunu düşüneceğim!*

"Sandar, sen şu..." diye başladı, değneğini omzuna atarak –değnek bir şeye çarpınca sustu.

Arkasına döndüğü zaman, kendini bir başka yarı giyinik Yüksek Lord'un kılıcını düşürmüş, elleri Mat'in kafasını yardığı yerde, dizlerinin

çözülmesini izlerken buldu. Mat telaşla değneğin ucuyla adamın karnına vurarak ellerini indirmesini sağladı, sonra kafasına bir darbe daha indirince, adam kılıcının üzerine yığıldı.

"Şans, Sandar," diye mırıldandı. "Lanet şansı altedemezsin. Şimdi, neden Yüksek Lordların hücrelere inmek için kullandığı özel yolu bulmuyorsun?" Sandar böyle bir merdiven olduğu, Taş'ı baştan başa katetmemek için o merdivenin kullanıldığı konusunda ısrar etmişti. Mat insanların sorgulanmasını izlemeyi, dairelerinden tutsaklara kısa bir yol isteyecek kadar çok seven kişilerden hoşlanacağını sanmıyordu.

"Bu kadar şanslı olduğun için memnun ol," dedi Sandar titrek bir sesle, "aksi halde bu sonuncusu biz onu göremeden bizi öldürürdü. Kapının burada bir yerde olduğunu biliyorum. Geliyor musun? Yoksa bir başka Yüksek Lord'un gelmesini mi bekleyeceksin?"

"Yolu göster." Mat baygın Yüksek Lord'un üzerinden atladı. "Ben lanet olası bir kahraman değilim."

Önünden geçtikleri yüksek kapılara bakıp burada bir yerde olduğunu mırıldanan hırsız avcısının peşinden koştu.

26

KEHANETTE YAZILI OLAN

Rand yavaşça odaya girdi, düşlerinden hatırladığı büyük, cilalı kızıltaş sütunlara baktı. Gölgeler sessizlikle doluydu, ama ona seslenen bir şey vardı. Ve ileride bir şey çakıyor, anlık bir ışık, gölgeleri dağıtıyordu. Bir işaret ateşi. Büyük kubbenin altına adım attı ve aradığı şeyi gördü. *Callandor*, kabza aşağı, havada asılı duruyor, Yenidendoğan Ejder'in elini bekliyordu. Dönerken, var olan yetersiz ışığı kıymık kıymık bölüyor, zaman zaman kendine has bir ışıkla alevleniyordu. Ona sesleniyordu. Onu bekliyordu.

Eğer ben Yenidendoğan Ejder'sem. Lanet olası yönlendirme yeteneğine sahip bir başka yarı-deli adam, Moiraine ve Beyaz Kule için dans eden bir kukla değilsem.

"Al onu, Lews Therin. Al onu, Kardeşkatili."

Hızla sese döndü. Sütunların arasından çıkan kısa beyaz saçlı, uzun boylu adam tanıdık geliyordu. Bol kollarında siyah çizgileri olan kırmızı ipek bir ceket giymiş, siyah pantolonunu girift gümüş işlemeli çizmelerine sokmuş bu adamın kim olduğu konusunda Rand'ın hiçbir fikri yoktu. Adamı tanımıyordu, ama düşlerinde görmüştü. "Onları kafese koydun," dedi. "Egwene, Nynaeve ve Elayne. Düşlerimde. Onları kafese koyuyor, incitiyordun."

Adam eliyle kayıtsız bir hareket yaptı. "Onlar önemsiz. Belki bir gün, eğitildikten sonra önemli olabilirler, ama şimdi değil. Onları faydalı kılacak kadar önemsemene şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Ama sen hep aptalın biriydin, hep güçten önce yüreğini takip ettin. Çok erken geldin, Lews Therin. Şimdi ya henüz hazır olmadığın şeyi yapacaksın, ya da öleceksin. Bu kadınları benim ellerime bıraktığını bilerek öleceksin." Bir şeyi bekliyor, beklenti içinde görünüyordu. "Onları biraz daha kullanmayı planlıyorum, Kardeşkatili. Bana, benim gücüme hizmet edecekler. Ve bu onları, şimdiye dek çektikleri acılardan daha fazla incitecek."

Rand'ın arkasında *Callandor* ışıldadı, sırtına bir sıcaklık dalgası yaydı. "Sen kimsin?"

"Beni hatırlamıyorsun, değil mi?" Beyaz saçlı adam aniden kahkaha attı. "Bu açıdan bakarsak, ben de seni hatırlamıyorum. Sırtında bir flüt çantası olan köylü bir delikanlı. Ishamael doğruyu mu söyledi? Ona bir parmak ya da bir saniye kazandıracaksa yalan söyleyebilecek biri oldu hep. Hiçbir şey mi hatırlamıyorsun, Lews Therin?"

"Bir isim!" dedi Rand. "Adın ne?"

"Bana Be'lal de." Rand isme tepki göstermeyince Terkedilmiş kaşlarını çattı. "Al onu!" diye terslendi Be'lal, elini Rand'ın arkasındaki kılıca doğru savurarak. "Bir zamanlar atlarımızı yan yana savaşa sürdük. Bunun adına sana bir şans veriyorum. Çok küçük bir şans, ama kendini kurtarman, evcil hayvanlarım haline getirmeyi düşündüğüm o üç kadını kurtarman için bir şans yine de. Kılıcı al, *köylü*. Belki bana karşı hayatta kalmana yeter."

Rand kahkaha attı. "Beni o kadar kolay ürkütebileceğine inanıyor musun, Terkedilmiş? Ba'alzamon'un kendisi avladı beni. Sence şimdi, senden mi korkacağım? Karanlık Varlık'ı kendi yüzüne karşı inkar etmişken bir Terkedilmişe mi yaltaklanacağım?"

"Böyle mi düşünüyorsun?" dedi Be'lal yumuşak sesle. "Gerçekten de hiçbir şey bilmiyorsun." Aniden elinde bir kılıç belirdi, çeliği siyah ateşten oyulmuş bir kılıç. "Al onu! *Callandor*'u al! Üç bin sene boyunca, ben

tutsak yatarken o burada bekledi. Seni bekledi. Yapılan en güçlü *sa'angreallerden* biri. Al onu ve becerebiliyorsan kendini savun!"

Onu *Callandor*'a doğru sürecekmiş gibi Rand'a doğru yürüdü, ama Rand kendi ellerini kaldırdı –saidin içini doldurdu; Güç'ün tatlı akışı; lekenin mide burkan pisliği– ve kızıl alevden, üzerinde balıkçıl damgası taşıyan kılıcı kavradı. Lan'in, bir duruştan diğerine dans eder gibi akmayı başarana kadar çalıştırdığı formları uygulamaya başladı. İpeği Aralama. Yokuşaşağı Akan Su. Rüzgar ve Yağmur. Siyah ateşten kılıç kıvılcım yağmurları altında kırmızı kılıçla karşılaştı, parçalanan kor beyazı metal gibi kükrediler.

Rand rahatça, tekrar gardını aldı, aniden içini kaplayan kararsızlığı belli etmemeye çalıştı. Siyah kılıcın üzerinde de bir balıkçıl vardı, görünmeyecek kadar karanlık bir kuş. Bir kez kılıcında balıkçıl damgası taşıyan bir adamla yüzleşmiş ve zar zor hayatta kalmıştı. Bir ustanın kılıcını kullanmaya hakkı olmadığını biliyordu; bu babasının ona verdiği kılıçtı ve elinde bir kılıç düşündüğü zaman, o kılıcı düşünüyordu. Bir kez, Muhafız'ın öğrettiği gibi ölüme kucak açmıştı, ama bu sefer ölümünün nihai olacağını biliyordu. Be'lal kılıç oyununda ondan iyiydi. Daha güçlü. Daha hızlı. Gerçek bir kılıç ustası.

Terkedilmiş keyifle güldü, kılıcını iki yanına hızlı hızlı savurdu; siyah ateş, hızla yardığı havayla körüklenmiş gibi kükredi. "Bir zamanlar sen daha büyük bir kılıç ustasıydın, Lews Therin," dedi alayla. "Eskrim denen o evcil sporu yapmaya başladığımızı ve eski kitapların insanların bir zamanlar yaptığını söylediği gibi onunla öldürmeyi öğrendiğimizi hatırlıyor musun? O ümitsiz savaşlarımızdan tek bir tanesini, o korkunç yenilgilerimizden tek bir tanesini hatırlıyor musun? Elbette hayır. Hiçbir şey hatırlamıyorsun, değil mi? Bu sefer yeterince öğrenmedin. Bu sefer, Lews Therin, seni öldüreceğim." Be'lal'in alaycılığı koyulaştı. "Belki *Callandor*'u alırsan ömrünü biraz daha uzatabilirsin. Birazcık daha."

Rand'a bunu yapması, dönüp *Callandor*'a koşması, Dokunulamayan Kılıç'ı alması için zaman verircesine ağır ağır yaklaştı. Ama Rand'ın kuş-

kuları hâlâ güçlüydü. Ancak Yenidendoğan Ejder *Callandor*'a dokunabilirdi. Ona o sırada seçenek bırakmayan yüz farklı sebepten dolayı onu Yenidendoğan Ejder ilan etmelerine izin vermişti. Ama gerçekten de Yenidendoğan Ejder miydi? Eğer rüyada değil gerçekte koşup *Callandor*'a dokunmaya kalkarsa, Be'lal onu arkadan biçerken eli görünmez duvarla karşılaşır mıydı?

Tanıdığı kılıçla, *saidin* ile yaptığı ateş kılıcı ile Terkedilmiş'in karşısına çıktı. Ve geri sürüldü. Düşen Yaprak, Sulanmış İpek ile karşılaştı. Duvarda Dans Eden Kedi, Yokuşaşağı Koşan Yabandomuzu ile karşılaştı. Kıyıyı Oyan Irmak neredeyse kellesini yitirmesine sebep olacaktı ve kara alev saçlarına sürtünürken hiç de zarif olmayan bir şekilde kendini bir yana atması, sonra da Dağdan Düşen Kaya'yı karşılamak için yuvarlanıp ayağa kalkması gerekti. Be'lal sistemli bir biçimde, bilinçli olarak *Callandor*'un çevresinde giderek daralan bir sarmal ile onu geri sürdü.

Sütunların arasında bağırışlar yankılandı, çığlıklar, çelik şakırtıları, ama Rand duymadı. O ve Be'lal artık Taşın Yüreği'nde yalnız değildi. Zırhları ve çıkıntılı miğferleri içinde adamlar, sütunların arasında kısa mızraklarla koşturan peçeli şekillere karşı kılıçlarıyla mücadele ediyordu. Askerlerin bazıları saf oluşturdu; loşluğun içinde uçan oklar boğazlarına, yüzlerine saplandı ve sıralarında öldüler. Rand, birkaç adım önünde insanlar ölüp düşerken bile mücadeleyi fark etmedi. Kendi mücadelesi çok ümitsizdi; tamamen ona yoğunlaşmıştı. Yan tarafında ılık bir ıslaklık aktı. Eski yara açılıyordu.

Aniden sendeledi ve taş zemine, sırtındaki flüt çantasının üzerine yığılana dek ayaklarının dibindeki ölü adamı görmedi.

Be'lal siyah ateşten kılıcını kaldırdı ve hırladı. "Al onu! *Callandor*'u al ve kendini savun! Al onu, yoksa seni şimdi öldürürüm! Onu almazsan, seni katlederim!"

"Hayır!"

Be'lal bile kadının sesindeki emir tonunu duyunca şaşırdı. Terkedilmiş Rand'ın kılıcının çizdiği yaydan kaçındı ve başını çevirip savaşın

içinde uzun adımlarla yürüyerek yaklaşan Moiraine'e baktı. Kadın, çevresindeki ölüm çığlıklarını duymazdan gelerek bakışlarını ona dikmişti. "Senin yolumdan çekildiğini sanıyordum, kadın. Fark etmez. Sen ufak bir sıkıntıdan başka bir şey değilsin. Isıran türden bir sinek. Bir ısır-beni. Seni de diğerleri ile birlikte kafese kapatacağım ve zayıf güçlerinle Gölge'ye hizmet etmeyi öğreteceğim," diye bitirdi küçümseme dolu bir kahkahayla. Boş elini kaldırdı.

O konuşurken Moiraine ne durmuş, ne yavaşlamıştı. Be'lal elini kaldırırken ancak otuz adım uzaktaydı ve o da iki elini kaldırdı.

Terkedilmiş'in yüzünde bir anlık şaşkınlık belirdi ve ancak "Hayır!" diye haykıracak zamanı oldu. Sonra güneşten de sıcak, beyaz bir ateş çubuğu, tüm gölgeleri yok eden alev alev bir çubuk Aes Sedai'nin ellerinden fırladı. Onun önünde Be'lal parıldayan zerrelerden, bir yürek atımı kadar süre boyunca ışıkta dans eden beneklerden bir şekil oldu, sonra haykırış sönerken benekler de kayboldu.

Işık çubuğu yok olurken odada sessizlik oldu, yaralıların inlemeleriyle bozulan bir sessizlik. Savaş durmuştu, peçeli ve zırhlı adamlar sersemlemiş gibi duruyordu.

"Bir şey konusunda haklıydı," dedi Moiraine, bir çimenlikte duruyormuşcasına sakin ve serinkanlı bir şekilde. *"Callandor*'u almalısın. Onun için seni öldürmeyi planlıyordu, ama o senin hakkın. O kabzayı tutmadan önce çok daha fazla bilgi edinmen iyi olurdu, ama artık bu noktaya geldin ve öğrenmek için vakit yok. Al onu, Rand."

Siyah şimşekten kırbaçlar çevresinde kıvrıldı. Aes Sedai çığlık attı. Kırbaçlar onu kaldırdı, bir çuval gibi yere fırlattı. Moiraine, bir sütuna çarpıp durana kadar yerde kaydı.

Rand şimşeğin geldiği yöne baktı. Orada, sütunların tepesinde daha koyu bir gölge vardı, diğer gölgelerin tamamını öğle vakti gibi gösteren bir karanlık. Ve iki alev alev göz oradan ona bakıyordu.

Gölge ağır ağır indi, bir Myrddraal'in siyahı gibi ölü siyahlara bürünmüş Ba'alzamon'a dönüştü. Bu bile ona yapışık duran gölge kadar ka-

ranlık değildi. Yerden iki kulaç yukarıda, havada asılı kaldı, gözleri kadar yırtıcı bir öfkeyle Rand'a baktı. "Bu yaşamda sana iki kez bana canlı hizmet etme şansı verdim." Konuşurken ağzından alevler sıçradı ve her sözcük fırın gibi kükredi. "İki kez reddettin ve beni yaraladın. Artık Mezarın Efendisi'ne ölümde hizmet edeceksin. Öl, Lews Therin Kardeşkatili. Öl, Rand al'Thor. Ölüm zamanı geldi! Ruhunu alıyorum!"

Ba'alzamon elini uzatırken Rand doğruldu, kendini ümitsizce, havada parıldayan ve ışıldayan *Callandor*'a doğru fırlattı. Ona ulaşıp ulaşamayacağını, ulaşsa bile dokunup dokunamayacağını bilmiyordu, ama tek şansının bu olduğundan emindi.

Sıçrarken Ba'alzamon'un darbesi ona çarptı, içine çarptı; yırttı, buruşturdu, bir şeyi serbest bıraktı, içinden bir şeyi çekip çıkarmak istedi. Rand çığlık attı. Boş bir çuval gibi yıkıldığını, tersyüz edildiğini hissetti. Yan tarafındaki, Falme'de aldığı yaranın acısı iyiydi, tutunabileceği, yaşamı hatırlatan bir şeydi. Eli kasılarak kapandı. *Callandor*'un kabzasına.

*Saidin*den kılıca, Tek Güç inanabileceğinden de büyük bir akım halinde içinden akıp geçiyordu. Kristal kılıç Moiraine'in ateşinden de parlak yanıyordu. Ona bakmak imkansızdı, artık onun bir kılıç olduğunu görmek imkansızdı. Artık yumruğunda yalnızca alev alev bir ışık vardı. Akımla mücadele etti; kendisini, kendisini oluşturan her şeyi beraberinde kılıca sürükleyip götürebilecek amansız dalga ile savaştı. Bir selin önündeki kum tanesi gibi her şeyin kıyısında asılı kalırken, bir yürek atımı yüz yıl sürdü. Denge sonsuz bir yavaşlıkla kararlılık kazandı. Hâlâ dipsiz bir uçurumun kıyısında, usturanın kenarında, yalınayak duruyormuş gibiydi, ama bir şey, beklenebilecek en iyi şeyin bu olduğunu söyledi ona. Bu kadar Güç yönlendirmek için, o keskin kenarın üzerinde, kılıç duruşları ile dans eder gibi dans etmesi gerekliydi.

Dönüp Ba'alzamon'la yüzleşti. Eli *Callandor*'a dokunur dokunmaz içindeki yırtılma durmuştu. Yalnızca bir an geçmişti, ama ona bir sonsuzlukmuş gibi geldi bu. "Ruhumu alamayacaksın," diye bağırdı. "Bu sefer, nihai olarak bu işi bitirmeye kararlıyım! Şimdi bitireceğim!"

Ba'alzamon kaçtı, adam ve gölge kayboldu.

Rand bir an kaşlarını çatarak bakakaldı. Ba'alzamon giderken bir... katlanma... hissi olmuştu. Ba'alzamon bir şekilde var olanı *katlamış* gibi bir kıvrılış. Ona bakan adamları görmezden gelerek, sütunun dibinde yığılmış, yatan Moiraine'i görmezden gelerek, *Callandor* aracılığıyla uzandı ve gerçekliği bükerek başka bir yere kapı açtı. Nereye olduğunu bilmiyordu, yalnızca Ba'alzamon'un gittiği yer olduğunu biliyordu.

"Artık avcı benim," dedi ve kapıdan içeri adım attı.

Egwene'in ayaklarının altındaki taş sarsılıyordu. Tear Taşı sarsılıyordu; çınlıyordu. Dengesini sağladı, durdu ve dinledi. Başka ses, başka titreşim yoktu. Her ne olmuşsa, sona ermişti. Telaşla koşturdu. Önünde demir sürgülü bir kapı duruyordu, üzerinde de kafası kadar iri bir kilit vardı. Henüz ona ulaşmadan bir Toprak akışı yönlendirdi ve sürgüyü ittirdi. Kilit ikiye bölündü.

Çabucak kapının öbür yanındaki odaya yürüdü, duvarlarda asılı duran şeylere bakmamaya çalıştı. En zararsız görünenleri kırbaçlar ve demir kerpetenlerdi. Hafif bir ürpertiyle küçük demir kapıyı ittirip açtı ve kaba tahta kapıların bulunduğu koridora girdi. Demir destekler içinde saz meşaleler yanıyordu. Aradığı şeyi bulmak kadar o nesneleri arkada bırakmak da onu rahatlatmıştı. *Ama hangi hücre?*

Tahta kapılar kolaylıkla açıldı. Bazıları kilitlenmemişti, diğerlerindeki kilitlerse önceki büyük kilitten daha fazla dayanmadı. Ama bütün hücreler boştu. *Elbette. Kimse kendini burada düşlemez.* Tel'aran'rhiod'*a ulaşan her tutsak kendini daha hoş bir yerde görür.*

Bir an ümitsizliğe düştü. Doğru hücreyi bulmanın bir şeyleri değiştireceğini düşünmüştü. Ama orayı bulmak bile imkansız görünüyordu. İlk koridor uzayıp gidiyor, başkalarıyla birleşiyordu.

Aniden tam önünde titreşen bir şey gördü. Joiya Byir'inkinden de hayali bir şekil. Ama bir kadındı. Bundan emindi. Bir hücre kapısının yanındaki sıraya oturmuş bir kadın. İmge belirdi, kayboldu. Gözkapakları

uykunun eşiğinde kıpırdanan kadının ince boynunu, solgun, masum görünüşlü yüzünü tanımamak imkansızdı. Amico Nagoyin uykuya dalıyor, nöbet görevini düşlüyordu. Ve görünüşe göre uykulu uykulu çalıntı *ter'angreal*lerden biri ile oynuyordu. Egwene bunu anlayabilirdi; Verin'in ona verdiği *ter'angreal*i, birkaç gün için bile olsa kullanmamak için çaba harcaması gerekmişti.

Saidar'ı kucaklamış bile olsa kadını Gerçek Kaynak'tan koparmanın olanaklı olduğunu biliyordu, ama çoktan kurulmuş bir örgüyü kesmek akışı başlamadan kesmekten çok daha güçtü. Örgünün desenlerini kurdu, hazırladı. Bu sefer Ruh'un ipliklerini daha güçlü, daha kalın ve ağır yaptı; daha yoğun, bıçak gibi keskin bir örgü dokudu.

Karanlıkdostu'nun kararsız şekli yeniden belirdi ve Egwene Hava ve Ruh akışlarıyla vurdu. Bir an bir şey Ruh örgüsüne direndi ve Egwene tüm gücüyle ittirdi. Örgü yerine kaydı.

Amico Nagoyin çığlık attı. Cılız bir sesti, zar zor duyulan bir ses, şekli kadar silik bir ses –ki şekli Joiya Byir'inkinin gölgesi olabilecek kadar solgundu. Ama Hava örgüleri onu yakaladı; bir daha kaybolmadı. Karanlıkdostu'nun güzel yüzü dehşetle çarpıldı; ağzından anlamsız sesler dökülüyordu, ama haykırışları Egwene'in anlayamayacağı kadar yumuşak fısıltılardı.

Kara kardeşin çevresindeki akışları toparlayıp bağlayan Egwene dikkatini hücre duvarına çevirdi. Sabırsızca demir kilide Toprak akıttı. Kilit kara toza dönüşerek düştü, yere dokunmadan dağıldı. Kapıyı hızla ittirip açtı ve hücreyi, yanmakta olan saz meşale dışında boş bulunca şaşırmadı.

Amico bağlandı ve kapı açık.

Bir an şimdi ne yapacağını düşündü. Sonra düşten çıktı...

... Ve uyanıp bütün berelerini, ağrılarını ve susuzluğunu, arkasındaki hücre duvarını hissetti. Sıkı sıkı kapalı hücre kapısına baktı. *Elbette. Orada canlı varlıklara olan şeyler uyandıklarında gerçek olur. Taşa, de-*

mire ya da tahtaya yaptıklarımın uyanık dünyada etkisi yoktur.

Nynaeve ve Elayne hâlâ yanında diz çökmüş, duruyordu.

"Dışarıda her kim varsa," dedi Nynaeve, "birkaç dakika önce çığlık attı, ama başka hiçbir şey olmadı. Bir çıkış yolu buldun mu?"

"Dışarı çıkabilmemiz gerek," dedi Egwene. "Kalkmama yardım edin de kilitten kurtulayım. Amico bizi rahatsız etmez. Çığlık ona aitti."

Elayne başını iki yana salladı. "Sen gittiğinden beri *saidar'ı* kucaklamaya çalışıyorum. Şimdi farklı, ama hâlâ kopuğum."

Egwene içinde bir boşluk oluşturdu, *saidar'a* açılan gül goncası oldu. Görünmez duvar hâlâ oradaydı. Şimdi parıldıyordu. Gerçek Kaynak onu Güç'le dolduracakmış gibi hissettiği anlar vardı. Neredeyse. Kalkan öyle hızlı kaybolup geri geliyordu ki, takip edemiyordu. Yerinde kaskatı durmasından farkı yoktu.

Diğer iki kadına baktı "Onu bağladım. Ona kalkan koydum. O canlı biri, cansız demir değil. Hâlâ kopuk olmalı."

"Bize konan kalkanlara bir şey oldu," dedi Elayne, "ama Amico hâlâ onları yerinde tutmayı başarıyor."

Egwene başını duvara yasladı. "Yine denemek zorundayım."

"Yeterince güçlü müsün?" Elayne yüzünü buruşturdu. "Açık konuşmak gerekirse, sesin öncekinden de zayıf çıkıyor. Bu deneme senden bir şeyler aldı, Egwene."

"Orada yeterince güçlüyüm." Gerçekten de daha bitkin, daha az güçlü hissediyordu, ama görebildiği kadarıyla tek şansları buydu. O da bunu söyledi. Diğer ikisinin yüzü, gönülsüzce de olsa hemfikir olduklarını anlatıyordu.

"Bu kadar çabuk uyuyabilecek misin?" diye sordu Nynaeve sonunda.

"Bana ninni söyle." Egwene gülümsemeyi başardı. "Ben küçük bir kızken söylediğin gibi. Lütfen." Nynaeve'in elini bir eliyle tutarak, diğeriyle de taş yüzüğü kavrayarak gözlerini kapattı ve sözsüz ezginin mırıltısıyla uyumaya çalıştı.

Demir sürgülü geniş kapı ardına dek açık duruyordu ve ötedeki oda boş görünüyordu, ama Mat yine de ihtiyatla girdi. Sandar hâlâ dışarıda, koridordaydı, aynı anda iki yanı gözlemeye çalışıyordu, her an bir Yüksek Lord ya da yüz kadar Savunucu'nun belireceğinden emindi.

Odada şimdi adam yoktu. Uzun masanın üzerindeki yarısı yenmiş yemeklere bakılırsa telaşla çıkmışlardı; kuşkusuz yukarıdaki mücadele yüzünden. Ve duvarlardaki şeylerin görünüşüne bakınca, Mat onlarla karşılaşmadığına seviniyordu. Değişik uzunluk ve büyüklükte, değişik kalınlıkta, değişik sayıda kuyruğu olan kırbaçlar. Kerpetenler, maşalar, mengeneler ve demirler. Metal çizmelere, eldivenlere, miğferlere benzeyen, ama sıkıştırılmaları için kullanılıyormuş gibi görünen büyük vidaları bulunan şeyler. Neye yaradığını tahmin bile edemediği şeyler. Bunları kullanan adamlarla karşılaşacak olsa, yürüyüp gitmeden önce *onların* ölmüş olduğunu kontrol edeceğinden emindi.

"Sandar!" diye tısladı. "Bütün lanet gece boyunca orada mı duracaksın!" Yanıt beklemeden iç kapıya seğirtti –dış oda gibi sürgülüydü, ama daha küçüktü– ve içeri girdi.

Kaba tahta kapıların dizili olduğu ötedeki koridor, az önce çıktığı odadakinin aynı saz meşalelerle aydınlatılmıştı. Yirmi adım ötede bir kadın kapılardan birinin yanına oturmuş, merak uyandıracak ölçüde katı bir duruşla duvara yaslanmıştı. Kadın, taşa sürtünen çizme seslerini duyunca ağır ağır başını çevirdi. Güzel, genç bir kadındı. Mat onun neden başından başka bir tarafını oynatmadığını, neden yarı uykuda gibi hareket ettiğini merak etti.

Kadın bir tutsak mıydı? *Koridorda mı? Ama o yüze sahip hiç kimse o duvarlarda asılı duran şeyleri kullanan insanlardan olamaz.* Kadının gözleri aralık, neredeyse uykuda gibi görünüyordu. O güzel yüzdeki acıya bakılırsa işkence edenlerden değil, edilenlerden biri olmalıydı.

"Dur!" diye bağırdı Sandar arkasından. "O bir Aes Sedai! Aradığın kadınları yakalayanlardan biri!"

Mat kadına bakarak adımının yarısında durdu. Moiraine'in ateş top-

ları fırlatmasını hatırladı. Değneğiyle bir ateş topunu savuşturup savuşturamayacağını merak etti. Şansının Aes Sedailerden yakasını kurtarmaya kadar uzanıp uzanmadığını merak etti.

"Yardım et," dedi kadın hafif bir sesle. Gözleri hâlâ yarı uykulu görünüyordu, ama sesindeki yakarma tamamen uyanıktı. "Yardım et. Lütfen!"

Mat gözlerini kırptı. Kadının boynunun altındaki tek kas bile oynamamıştı. Kadının Aes Sedai olduğunu homurdanmaya devam eden Sandar'a elini sallayarak ihtiyatla yaklaştı. Kadın onu takip etmek için başını çevirdi. O kadar.

Kemerinde iri, demir bir anahtar asılıydı. Mat bir an tereddüt etti. Sandar, Aes Sedai demişti. *Neden kıpırdamıyor?* Yutkunarak anahtarı dikkatle, bir kurdun ağzından et parçası almaya çalışırmış gibi kurtardı. Kadın arkasındaki kapıya doğru gözlerini yuvarladı ve hırlayarak odaya giren bir köpeği görmüş ama kaçış yolu olmadığını bilen bir kedi gibi tısladı.

Mat bunu anlamadı, ama kapıyı açmasını engellemediği sürece neden orada saman dolu bir korkuluk gibi oturduğu umurunda değildi. Diğer yandan, kapının öbür tarafında korkulacak bir şey mi olduğunu merak etti. *Kadın Egwene ve diğerlerini yakalayanlardan biri. Kapılarında nöbet tutuyor olması mantıklı.* Kadının gözlerinden yaşlar aktı. *Ama orada lanet Yarı-insanlar varmış gibi bakıyor.* Öğrenmenin tek yolu vardı. Değneğini duvara yaslayarak anahtarı kilitte çevirdi ve gerekirse kaçmaya hazır halde, kapıyı açtı.

Nynaeve ve Elayne, aralarında uyuyor gibi görünen Egwene'in yanında diz çökmüşlerdi. Mat, Egwene'in şişmiş suratını görünce soluğunu içine çekti ve uyuyor olduğu konusunda fikrini değiştirdi. O kapıyı açarken diğer iki kadın ona dönmüştü –onlar da Egwene kadar perişan görünüyordu; *Yak beni! Yak beni!*– ona baktılar ve ağızları açık kaldı.

"Matrim Cauthon," dedi Nynaeve, şok geçirmiş gibi, "Işık aşkına, *sen* burada ne yapıyorsun?"

"Lanet olsun, sizi kurtarmaya geldim," dedi Mat. "Kek çalmaya gel-

miş gibi karşılanmayı bekliyorduysam kavrulayım. İsterseniz neden ayılarla dövüşmüş gibi göründüğünüzü bana daha sonra anlatırsınız. Egwene yürüyemiyorsa onu sırtımda taşırım. Taş'ın her yerinde Aieller var; ya onlar lanet Savunucuları öldürüyor, ya da lanet Savunucular onları öldürüyor, ama hangisi doğru olursa olsun, hâlâ mümkünken buradan çıkalım. *Eğer* çıkabilirsek!"

"Kullandığın dile dikkat et," dedi Nynaeve ona. Elayne de ona kadınların çok iyi becerdikleri o onaylamaz bakışlardan birini fırlattı. Ama ikisinin de dikkatleri başka yerde gibiydi. Egwene'i, Mat'in ömründe görmediği kadar bereli değilmiş gibi sarsmaya başladılar.

Egwene'in gözkapakları kıpırdandı ve inledi. "Neden beni uyandırdınız? Anlamalıyım. Eğer üzerindeki bağları gevşetirsem uyanır ve onu bir daha yakalayamayabilirim. Ama gevşetmezsem, iyice uykuya dalıp..." Gözleri Mat'e takıldı ve irileşti. "Matrim Cauthon, Işık aşkına, *sen* burada ne yapıyorsun?"

"Sen anlat," dedi Mat Nynaeve'e. "Ben sizi kurtarmakla meşgulüm, dilime dikkat edemeyeceğim..." Hepsi, ellerinde hançer olmasını dilermiş gibi Mat'in arkasındaki bir şeye bakıyordu.

Mat hızla döndü, ama tek gördüğü çürük erik yutmuş gibi görünen Juilin Sandar'dı.

"Hakları var," dedi Mat'e. "Ben... ben onlara ihanet ettim. Ama mecburdum." Bu Mat'in önündeki kadınlara hitaben söylenmişti. "Bal rengi örgüleri olan, benimle konuştu ve ben... ben yapmak zorundaydım." Üçü uzun süre bakmaya devam etti.

"Liandrin'in pis hileleri vardır, Sandar Efendi," dedi Nynaeve sonunda. "Belki suç tamamen sende değildir. Suç dağılımını sonra yaparız."

"Her şey açığa kavuştuysa," dedi Mat, "artık gidebilir miyiz?" Onun için mesele olsa olsa çamurlu su kadar açıktı, ama hemen gitmekle daha çok ilgileniyordu.

Üç kadın arkasından aksayarak koridora çıktı, ama sıranın üzerindeki kadının çevresinde durdular. Kadın gözlerini yuvarlayarak inledi. "Lüt-

fen. Işık'a döneceğim. Yemin ederim size itaat edeceğim. Yemin Çubuğu ellerimdeyken yemin ederim. Lütfen yapma..."

Nynaeve aniden gerileyerek bir yumruk indirip kadını sıradan devirirken, Mat sıçradı. Kadın, gözleri sonunda tamamen kapalı, yatıp kaldı, ama yan yatarken bile sıranın üzerindeki duruşunu bozmamıştı.

"Gitti," dedi Elayne heyecanla.

Egwene eğilip baygın kadının kesesini karıştırdı ve Mat'in seçemediği bir şeyi kendi kesesine aktardı. "Evet. Harika bir his. Sen ona vurduğunda bir şey değişti, Nynaeve. Ne olduğunu bilmiyorum, ama hissettim."

Elayne başını salladı. "Ben de hissettim."

"Bu kadınla ilgili her şeyi, en ufak ayrıntısına varıncaya kadar değiştirmek isterdim," dedi Nynaeve sertçe. Egwene'in ellerini tuttu; Egwene inleyerek ayakuçlarının üzerinde yükseldi. Nynaeve ellerini çekip Elayne'e yöneldiğinde Egwene'in bütün bereleri kaybolmuştu. Elayne'inkiler de aynı hızla kayboldu.

"Kan ve lanet küller!" diye hırladı Mat. "Orada oturmuş duran bir kadına vurarak ne yapmaya çalışıyorsun? Hareket bile edemiyordu!" Üçü ona dönüp baktı ve Mat, çevresindeki hava yoğun pelteye dönüşmüş gibi boğuk bir ses çıkardı. Çizmeleri yerden bir adım yukarıda asılı kalana kadar havalandı. *Ah, yak beni, Güç! Ben de Aes Sedailerin üzerimde lanet Güç'lerini kullanacaklarından korkuyordum. Şimdi bunu benim kurtardığım lanet kadınlar yapıyor! Yak beni!*

"Hiçbir şeyi anlamıyorsun, Matrim Cauthon," dedi Egwene gergin bir sesle.

"Anlayana kadar," dedi Nynaeve daha da gergin bir sesle, "Fikirlerini kendine saklamanı öneririm."

Elayne, Mat'in annesinin onu sopalamadan önce fırlattığı cinsten bir bakışla yetindi.

Bir sebepten Mat kendini onlara, sopadan sonra annesinin önünde yüzüne yerleştirdiği sırıtışla bakarken buldu. *Yak beni, bunu yapabiliyorlarsa, nasıl birileri onları o hücreye kilitlemiş, anlamıyorum!* "Benim

anladığım şu: sizi kendi başınıza çıkamadığınız bir yerden çıkardım, ama siz, ancak dişi ağrıyan bir Taren Salı adamı kadar minnet gösterdiniz!"

"Haklısın," dedi Nynaeve, ve Mat'in çizmeleri aniden yere öyle hızla vurdu ki dişleri takırdadı. Ama artık hareket edebiliyordu. "İtiraf etmek bana ne kadar acı verse de, Mat, haklısın."

Mat alaylı bir yanıt verecek oldu, ama kadının sesinde zaten yeterince özür vardı. "Artık gidebilir miyiz? Sandar çatışma devam ederken sizi ırmağın yakınındaki küçük kapıdan çıkarabileceğimizi düşünüyor."

"Ben henüz gitmiyorum, Mat," dedi Nynaeve.

"Liandrin'i bulup derisini yüzmeyi düşünüyorum," dedi Egwene, bunu gerçekten yapacakmış gibi bir tonla.

"Benim tek istediğim," dedi Elayne, "Joiya Byir'i ciyaklayana kadar yumruklamak, ama herhangi birini bulsak da olur."

"Hepiniz sağır mı oldunuz?" diye hırladı Mat. "Orada bir çatışma sürüyor! Buraya sizi kurtarmak için geldim ve kurtarmaya kararlıyım." Egwene yanından geçerken yanağını okşadı. Elayne de öyle. Nynaeve yalnızca burnunu çekti. Mat ağzı bir karış açık, arkalarından bakakaldı. "Neden bir şey söylemedin?" diye hırladı hırsız avcısına.

"Konuşmanın sana ne getirdiğini gördüm," dedi Sandar yalnızca. "Ben aptal değilim."

"Eh, ben bir savaşın ortasında kalmıyorum!" diye bağırdı kadınlara. Küçük, sürgülü kapıda kaybolmak üzereydiler. "Ben gidiyorum, duydunuz mu?" Arkalarına bile bakmadılar. *Muhtemelen orada kendilerini öldürtürler! Onlar başka tarafa bakarken biri onları kılıçla biçer!* Hırlayarak değneğini omzuna dayadı ve peşlerinden yürümeye başladı. "Orada duracak mısın?" diye seslendi hırsız avcısına. "Bu kadar uzağa, ölmelerine izin vereyim diye gelmedim!"

Sandar ona kırbaçlı odada yetişti. Üç kadın çoktan gitmişti, ama Mat onları bulmanın zor olmayacağını hissediyordu. *Havada asılı duran adamları takip et yeter! Lanet kadınlar!* Adımlarını hızlandırarak koşmaya başladı.

Perrin Taş'ın koridorlarında yürüyerek Faile'den iz aradı. Onu iki kez daha kurtarmıştı; birinde, Remen'deki Aiel'i tutsak edene çok benzeyen demir bir kafesi kırmış, ikincisinde yan tarafına atmaca işlenmiş çelikten bir sandığı açmıştı. İki seferde de, Perrin daha adını söylemeden havaya karışmıştı. Çekirge havayı koklayarak yanında koşturuyordu. Perrin'in koku alma duyusu ne kadar keskin olsa da, kurdunki daha keskindi; onları sandığa götüren Çekirge olmuştu.

Perrin onu gerçekten kurtarıp kurtaramayacağını merak etti. Uzun zamandır iz bulamıyorlar gibi görünüyordu. Taş'ın koridorları boştu, lambalar yanıyor, duvarlarda halılar ve silahlar asılı duruyordu, ama o ve Çekirge dışında hareket eden hiçbir şey yoktu. *Ama sanırım o Rand'dı.* Bir anlığına, birini kovalarmış gibi koşan bir adam görmüştü. *O olamaz. Olamaz, ama sanırım oydu.*

Çekirge aniden hızlandı, bronz kaplı bir başka çift kanatlı kapıya yöneldi. Perrin onun hızına ayak uydurmaya çalışınca takıldı, dizlerinin üzerine düştü ve yüzüstü devrilmemek için elini uzattı. İçini zayıflık esir aldı, tüm kasları suya dönüşmüş gibiydi. Bu duygu çekildikten sonra bile gücünün bir kısmı geri gelmedi. Ayağa kalkmak için çaba göstermesi gerekti. Çekirge dönüp ona baktı.

Buradaki varlığın çok güçlü, Genç Boğa. Et zayıflıyor. Ona tutunacak kadar aldırmıyorsun. Kısa süre sonra et ve düş birlikte ölecek.

"Onu bul," dedi Perrin. "Tek istediğim bu. Faile'yi bul."

Sarı gözler sarı gözlerle karşılaştı. Kurt döndü ve kapılara koştu. *Bunların ötesinde, Genç Boğa.*

Perrin kapılara ulaştı ve ittirdi. Kıpırdamadılar. Onları açmanın yolu yok gibi görünüyordu, kulp yoktu, tutacak hiçbir şey yoktu. Metale küçük bir desen işlenmişti, o kadar inceydi ki neredeyse göremeyecekti. Atmacalar. Bin minik atmaca.

Burada olmalı. Fazla dayanabileceğimi sanmıyorum. Bağırarak çekicini bronza savurdu. Büyük bir gong gibi çınladı. Yine vurdu ve çınlama derinleşti. Üçüncü bir darbeyle bronz cam gibi parçalandı.

İçeride, kırık kapıların yüz adım ötesinde, tüneğe zincirlenmiş bir atmaca, bir ışık çemberiyle sarılıydı. Geniş odanın geri kalanı karanlıkla doluydu; karanlıkla ve yüzlerce kanadın hafif hışırtısıyla.

Odaya doğru bir adım attı ve bir atmaca loşlukta dalışa geçti, geçerken pençelerini yüzüne uzattı. Perrin koluyla gözlerini örttü –pençeler kolunu yırttı– ve tüneğe doğru sendeledi. Kuşlar tekrar tekrar geldi, atmacalar daldı, saldırdı, derisini yırttı, ama o kollarından ve omuzlarından kanlar akarken, bir eliyle tünekteki atmacaya dikilmiş gözlerini koruyarak yürümeye devam etti. Çekici kaybetmişti; nerede olduğunu bilmiyordu, ama aramak için dönecek olursa daha bulamadan öleceğini biliyordu.

Tüneğe ulaştığında kesici pençeler onu dizlerinin üstüne çökertti. Kolunun altından tünekteki atmacaya baktı, atmaca karanlık, kırpmadığı gözlerle karşılık verdi. Bacağını tutan zincir, kirpi şeklindeki küçük bir kilitle tüneğe tutturulmuştu. Perrin, kesici pençelerle çevresinde dönen başka atmacalara aldırmadan zinciri iki eliyle tuttu ve son gücüyle kopardı. Acı ve atmacalar, karanlık getirdi.

Acılar içinde gözlerini açtı. Yüzü, kolları ve omuzları bin bıçakla doğranmış gibiydi. Fark etmezdi. Faile yanında diz çökmüş, o karanlık, çekik gözleri endişe dolu, yüzünü şimdiden kanla sırılsıklam olmuş bir kumaşla siliyordu.

"Zavallı Perrin'im," dedi yumuşak sesle. "Benim zavallı demircim. Çok kötü yaralandın."

Perrin daha fazla acıya sebep olan bir çabayla başını çevirdi. Yıldız'daki özel yemek odasıydı burası ve masa bacağının yanında, oyarak yapılmış kırık bir kirpi duruyordu. "Faile," diye fısıldadı ona "Atmacam."

Rand hâlâ Taşın Yüreği'ndeydi, ama burası farklıydı. Burada dövüşen adamlar, ölü adamlar yoktu, ondan başka kimse yoktu. Aniden büyük bir gong sesi Taş'ın her yerinde çınladı, sonra bir daha, ve ayağının al-

tındaki taşlar titredi. Gümleme üçüncü kez geldi, ama aniden, gong parçalanmış gibi kesildi. Her şey kıpırtısızlaştı.

Bu yer neresi? diye merak etti. *Daha da önemlisi, Ba'alzamon nerede?*

Ona yanıt verircesine, Moiraine'in fırlattığına benzer alev alev bir ok sütunların arasındaki gölgelerden fırladı ve göğsüne doğru uçtu. Rand'ın bileği içgüdüyle kılıcı çevirdi; *Callandor*'a *saidin* akışları göndermesine sebep olan, başka her şeyden çok içgüdüydü. Güç seli kılıcın ona doğru uçan çubuktan daha parlak yanmasına sebep oldu. Rand'ın varoluş ile yokoluş arasındaki kararsız dengesi sallandı. O selin onu tüketeceği kesindi.

Işık oku *Callandor*'a çarptı ve kenarında bölünerek iki yanından geçip gitti. Rand ceketinin kavrulduğunu hissetti, yanmaya başlayan yünün kokusunu aldı. Arkasında, donmuş ateşten, sıvı ışıktan oluşan iki diş, dev kızıltaş sütunlara çarptı; çarptıkları yerde taş yok oldu ve yanan çubuklar başka sütunları deldi, onları da o anda yok etti. Sütunlar devrilirken, toz bulutları içinde taş parçaları saçarak parçalanırken, Taşın Yüreği gürledi. Ama ışığın yolundaki her şey hemen, tamamen yok oluyordu.

Gölgelerden bir öfke hırlaması geldi, saf beyaz ısıdan oluşan alev alev ok kayboldu.

Rand, önündeki bir şeye vuruyormuş gibi *Callandor*'u savurdu. Kılıcı belirsizleştiren beyaz ışık uzandı, ileride alevlendi ve hırlayanı saklayan kızıltaş sütunu biçti. Cilalı taş ipek gibi yarıldı. Kesik sütun titredi; bir kısmı koparak tavandan düştü, yerdeki dev gibi, çentikli parçalara çarptı. Gürleme durduğunda Rand ötede taş üzerinde çizme sesleri duydu. Koşma sesi.

Callandor'u hazır ederek Ba'alzamon'un peşinden seğirtti.

Yürek'ten çıkan yüksek kemerli kapı, o ulaştığında yıkıldı. Duvarın tamamı toz ve taş bulutları içinde, onu gömmek istercesine düştü, ama Rand duvara Güç fırlattı ve her şey havada süzülen tozlara dönüştü. Koş-

maya devam etti. Ne yaptığından, nasıl yaptığından emin değildi, ama üzerinde düşünecek zamanı yoktu. Ba'alzamon'un uzaklaşan, Taş'ın koridorlarında yankılanan ayak seslerinin ardından koştu.

Myrddraaller ve Trolloclar yoktan var oldu, dev hayvansı şekiller, öldürme arzusuyla çarpılmış gözsüz yüzler, yüzlercesi. Öyle ki önünde ve arkasında koridoru tıkabasa doldurmuşlardı, tırpan gibi kılıçlar ve ölümcül siyah çelikten kılıçlar kanını arıyordu. Rand nasıl yaptığını bilmeden onları buhara dönüştürdü, önünde yok oldular. Aniden çevresindeki hava boğucu bir is oldu, burun deliklerini tıkadı, nefesini kesti, ama o yine havayı taze, serin bir sisle dolu hale getirdi. Önünde, ayaklarının dibinde alevler sıçradı, duvarlardan ve tavandan fışkırdı, öfkeli akımlar yer ve duvar halılarını, masaları ve dolapları küle çevirdi, önlerindeki süsleri ve lambaları eriyik altın damlaları halinde saçtı; Rand alevleri dümdüz etti, onları taşların üzerinde kızıl bir parıltı şeklinde dondurdu.

Çevresindeki taşlar belirsizleşerek sis oldu; Taş belirsizleşti. Gerçeklik titredi; Rand Taş'ın da, kendisinin de çözüldüğünü hissedebiliyordu. Buradan başka bir yere, hiçbir şeyin var olmadığı bir yere ittiriliyordu. *Callandor* ellerinde güneş gibi alevlendi, öyle ki Rand onun eriyeceğini sandı. İçinde kabaran Tek Güç dalgası ile kendisinin de eriyeceğini düşündü, bir şekilde o selin yönünü değiştirerek çevresinde açılan deliği tıkadı, kendini varoluşun eşiğinde tuttu. Taş yine katılaştı.

Yaptığının ne olduğunu hayal bile edemiyordu. Tek Güç içinde çırpınıyordu, öyle ki kendini tanıyamıyordu, öyle ki kendisi olamıyordu, öyle ki kendisi olan şey yok olmak üzereydi. Kararsız dengesi sallandı. İki yanda da sonsuz bir uçurum vardı, içinden kılıca akan Güç tarafından yok edilmek vardı. Ancak usturanın keskin ucunda dans etmekte, kararsız bir emniyet vardı. *Callandor* elinde öyle parlıyordu ki, Rand'a güneşi taşıyormuş gibi geliyordu. İçindeki loşlukta, fırtınadaki mum alevi gibi titreşen bir güven vardı. *Callandor*'ı tutarken her şeyi yapabilirdi. Her şeyi.

Sonsuz koridorlar boyunca koştu, usturanın ucunda dans etti, onu öl-

dürecek olanı, öldürmesi gerekeni kovaladı. Bu sefer başka son olamazdı. Bu sefer içlerinden biri ölmek *zorundaydı!* Bunu Ba'alzamon'un da bildiği açıktı. Hep kaçıyordu, hep görüş alanının dışında kalıyordu, yalnızca kaçışının sesi Rand'ın devam etmesini sağlıyordu, ama kaçarken bile Tear Taşı olmayan Tear Taşı'nı Rand'ın aleyhine çeviriyordu ve Rand içgüdü, tahminler ve şans ile mücadele ediyordu, savaşıyor, Güç sayesinde, tereddüde düşecek olursa onu tamamen tüketecek alet ve silah sayesinde o bıçak sırtında mükemmel bir dengeyle koşuyordu.

Koridorlar yerden tavana, denizin dibi kadar koyu ve kara bir su doldu, nefesini kesti. Bilmeden suyu yine hava yaptı ve koşmaya devam etti. Aniden hava öyle bir ağırlık kazandı ki derisinin her noktası bir dağ taşıyormuş gibi geldi, onu her yönden sıkıştırdı. Bir anda, ezilip hiçliğe dönüşmeden önce çevresinde esen Güç selinden dalgalar seçti – nasıl, neden, hangisi, bilmiyordu; düşünmek ya da bilmek için fazla hızlıydı– ve baskı kayboldu. Ba'alzamon'u kovaladı. Derken hava, aniden onu saran katı taşa döndü, sonra eriyik taşa, sonra da ciğerlerini dolduracak bir hiçliğe. Çizmelerinin altındaki yer, aniden her kilosu tonlara dönüşmüş gibi onu çekti, sonra tüm ağırlık yok oldu, öyle ki bir adım sonra kendini havada dönerken buldu. Görünmez ağızlar zihnini bedeninden koparmak için, ruhunu yırtmak için açıldı. Her tuzaktan kurtuldu ve koşmaya devam etti; Ba'alzamon'un onu yok etmek için çarpıttığı her şeyi nasıl yaptığını bilmeden düzeltti. Belirsizce, bir şekilde her şeyi doğal dengesine döndürdüğünü, varoluş ile hiçlik arasındaki o ince çizgideki dansı ile düzene soktuğunu biliyordu, ama bu bilgi uzaktı. Farkında olduğu tek şey kovalamacaydı, avdı, avı sona erdirmesi gereken ölümdü.

Ve sonra yine Taşın Yüreği'ndeydi, eskiden duvar olan moloz kaplı aralıktan yürüyordu. Sütunların bazıları şimdi kırık dişler gibi tavandan asılı duruyordu. Ve Ba'alzamon, gözleri alev alev, gölgelere sarınmış, önünde geriliyordu. Çelik halatlar gibi siyah çizgiler Ba'alzamon'dan çevresine üşüşen karanlığa uzanıyor, o karanlığın içinde hayal edilemez yüksekliklerde ve uzaklıklarda gözden kayboluyordu.

"Beni yok edemeyeceksin!" diye haykırdı Ba'alzamon. Ağzı ateşti; çığlığı sütunların arasında yankılandı. "Ben altedilemem! Bana yardım et!" Onu saran karanlığın bir kısmı Rand'ın ellerine süzüldü, öylesine kara bir top oldu ki, *Callandor*'ın ışığı bile tükenir gibi göründü. Ba'alzamon'un gözlerindeki ateşlerde aniden zafer alevlendi.

"Sen yok oldun!" diye bağırdı Rand. *Callandor*ellerinde savruldu. Kılıcın ışığı karanlığı çalkaladı, Ba'alzamon'un çevresindeki çelik halatları kesti ve Ba'alzamon sarsıldı. Sanki ondan iki tane varmış gibi aynı anda hem büzüldü, hem irileşti. "Sen yok oldun!" Rand parlak kılıcı Ba'alzamon'un göğsüne sapladı.

Ba'alzamon çığlık attı ve yüzündeki ateşler vahşice alevlendi. "Aptal!" diye uludu. "Karanlığın Yüce Efendisi asla altedilemez!"

Ba'alzamon'un bedeni yığılırken, çevresindeki gölge kaybolurken, Rand *Callandor*'ı çekip kurtardı.

Ve aniden Rand bir başka Taşın Yüreği'ndeydi, sağlam sütunlarla çevrili olanında. Ve peçeli adamlar, miğferli ve zırhlı adamlar çığlık atarak ölüyordu. Moiraine hâlâ kızıltaştan sütunun dibinde yığılmış, yatıyordu. Rand'ın ayaklarının dibinde, sırtüstü yayılmış, göğsünde yanık bir delik olan bir adam yatıyordu. Orta yaşlarında, yakışıklı bir adam olabilirdi, ama gözleri ve ağzının olması gereken yerde, içinden siyah dumanlar tüten çukurlar vardı.

Başardım, diye düşündü. *Ba'alzamon'u öldürdüm, Shai'tan'ı öldürdüm! Son Savaş'ı kazandım! Işık, ben GERÇEKTEN Yenidendoğan Ejder'im! Ulusları parçalayan, Dünyayı Kıran. Hayır! Kırılışa son vereceğim, ölümlere son vereceğim! SON BULMASINI sağlayacağım!*

Callandor'u başının üzerine kaldırdı. Kılıçtan gümüş bir şimşek fışkırdı, çentikli akımlar yukarıdaki büyük kubbeye fırladı. "Durun!" diye bağırdı. Çatışma durdu; adamlar şaşkınlık içinde peçelerin üzerinden, miğferlerin altından ona baktı. "Ben Rand al'Thor'um!" diye seslendi, odada çınlayan bir sesle. "Ben Yenidendoğan Ejder'im!" *Callandor* elinde parlıyordu.

Peçeli ve miğferli adamlar önünde teker teker diz çöktüler ve haykırdılar. "Ejder Yeniden Doğdu! Ejder Yeniden Doğdu!"

27

EJDERİN HALKI

Tear şehrinin her köşesinde insanlar şafakla uyandı, gördükleri rüyaları anlattı, Ejder'in Taşın Yüreği'nde Ba'alzamon'la savaştığı rüyalar. Ve gözleri büyük Taş kalesine döndüğünde, onun zirvesinde dalgalanan bir sancak gördüler. Beyaz fon üzerinde, altın kızıl pulları olan, ama bir aslanın yelesine ve her birinin ucunda beş altın tırnak olan dört bacağa sahip, büyük, kıvrımlı bir yılan. Taş'tan çıkan sersemlemiş, korkmuş adamlar alçak seslerle geceleyin olan bitenleri anlattı, erkekler ve kadınlar sokakları doldurdu, ağlayarak Kehanet'in gerçekleştiğini bağırdılar.

"Ejder!" diye haykırdılar. "Al'Thor! Ejder! Al'Thor!"

Taş'ın yanında, yüksekteki ok deliğinden bakan Mat, şehirde dalga dalga yükselen koroyu dinlerken başını iki yana salladı. *Eh, belki de öyledir.* Rand'ın gerçekten orada olduğu fikrini kabullenmeyi hâlâ güç buluyordu.

Taş'ta herkes aşağıdaki insanlarla hemfikirdi, ya da değilseler bile belli etmiyorlardı. Mat onu önceki geceden beri yalnızca bir kez görmüştü, elinde *Callandor*'la bir koridorda yürüyordu, bir düzine peçeli Aiel ile sarılmıştı ve peşinde bir Tearlı bulutu sürüklüyordu, bir grup Taşın Savunucusu ve hayatta kalan pek az Yüksek Lordun çoğu. En azından

Yüksek Lordlar Rand'ın dünyaya hükmederken onların yardımına ihtiyacı olacağını düşünüyor gibiydi; ama Aieller keskin bakışları ve gerekirse mızraklarıyla herkesi uzak tutuyordu. Rand'ın Ejder olduğuna inandıkları kesindi, ama ona Şafakla Gelen diyorlardı. Taş'ta neredeyse iki yüz Aiel vardı. Sayılarının üçte birini savaşta kaybetmişlerdi, ama on kat fazla Savunucu'yu ya öldürmüş, ya tutsak etmişlerdi.

Ok deliğine sırtını dönerken gözüne Rhuarc takıldı. Odanın bir ucunda yüksek bir dolap vardı. Kara çizgili, açık renk bir ahşaptan oyulmuş, cilalanmış tekerlekler arasında asılı duran, tekerlekler döndürülecek olsa bile düz kalan raflar. Her rafta altın ciltli, kapaklarına parlak mücevherler kakılmış birer büyük kitap vardı. Aiel kitaplardan birini açmış, okuyordu. Makaleler, diye düşündü Mat. *Aiellerin kitap okuyabileceği kimin aklına gelirdi? Bir Aiel'in okumayı bildiği kimin aklına gelirdi?*

Rhuarc ona baktı, mavi gözleri soğuk, bakışları ifadesizdi. Aiel düşüncelerini yüzünden okuyamadan, Mat telaşla bakışlarını kaçırdı. *En azından peçeli değil, Işık'a şükür! Yak beni, mızraksız dans edip edemeyeceğini sorduğumda o Aviendha neredeyse kellemi uçuracaktı.* Bain ve Chiad bir başka sorundu. Güzel ve dostcanlısıydılar, ama biri olmadan diğeriyle konuşamıyordu. Erkek Aieller birini yalnız yakalama çabalarının gülünç olduğunu düşünüyordu. Bain ve Chiad da öyle. *Kadınlar zaten tuhaftır, ama Aiel kadınları tuhaflın normal görünmesine sebep oluyorlar.*

Odanın ortasındaki girift oymalı, kenarları ve kalın bacakları yaldızlı büyük masa Yüksek Lordların toplantıları için düşünülmüştü. Yüksek sırtına yaldız, cilalı kırmızı akik ve sedefle Tear'ın Hilal Sancağı işlenmiş o taht gibi sandalyelerden birinde Moiraine oturuyordu. Egwene, Nynaeve ve Elayne yakınına oturmuşlardı.

"Perrin'in burada, Tear'da olmasına hâlâ inanamıyorum," diyordu Nynaeve. "İyi olduğundan emin misin?"

Mat başını iki yana salladı. Perrin'in dün gece Taş'ta olmasını beklerdi; demirci sağduyulu herkesten daha cesur olmuştu hep.

"Ben yanından ayrılırken iyiydi." Moiraine'in sesi sakindi. "Hâlâ iyi

olup olmadığını bilmiyorum. Arkadaşı hâlâ büyük tehlike içinde ve o kendini de tehlikeye atmış olabilir."

"Arkadaşı mı?" dedi Egwene keskin bir sesle. Perrin'in arkadaşı ne –kim?"

"Ne tür tehlike?" diye sordu Nynaeve.

"Sizin endişelenmeniz gereken bir şey değil," dedi Aes Sedai sakin sakin. "Kısa süre sonra ben gidip icabına bakacağım. Size bunu göstermek için erteledim sadece. Yüksek Lordların yıllar içinde topladıkları *ter'angrealler* ve başka Güç nesnelerinin arasında buldum." Kesesinden bir şey çıkardı ve masaya, önüne koydu. Bir adam eli boyunda, biri zift gibi siyah, diğeri ise kar kadar beyaz iki gözyaşı damlasının bir araya getirilmesinden oluşuyormuş gibi görünen bir diskti bu.

Mat buna benzer başkalarını gördüğünü hatırlar gibiydi. Bu disk gibi kadim, ama kırıktılar, bu ise sağlamdı. Üç tane görmüştü; hepsini bir arada görmemişti, ama hepsi paramparçaydı. Ama böyle bir şey olamazdı; bunların *cuendillar*dan yapıldığını biliyordu, hiçbir güç onları kıramazdı, Tek Güç bile.

"Lews Therin Kardeşkatili ve Yüz Yoldaş'ın Karanlık Varlık'ın zindanını yeniden mühürlerken koydukları yedi mühürden biri," dedi Elayne, kendi hafızasını onaylar gibi başını sallayarak.

"Daha doğrusu," dedi Moiraine, "mühürlerden biri için bir odak noktası. Ama özünde haklısın. Dünyanın Kırılışı sırasında güvenlik için dağıtıldılar ve saklandılar; Trolloc Savaşları'ndan bu yana gerçekten kayıptılar." Burnunu çekti. "Verin gibi konuşmaya başlıyorum."

Egwene başını iki yana salladı. "Sanırım bunu burada bulmayı beklemeliydim. Rand daha önce iki kez Ba'alzamon'la yüzleşti ve iki seferinde de bu mühürlerin en az biri vardı."

"Ve bu sefer kırılmadı," dedi Nynaeve "İlk defa mühür sağlam kaldı. Sanki artık fark edermiş gibi."

"Sence etmiyor mu?" Moiraine'in sesi alçak ve tehlikeliydi. Diğer kadınlar ona bakarak kaşlarını çattılar.

Mat gözlerini yuvarladı. Önemsiz şeyler hakkında konuşup duruyorlardı. Mat, ne olduğunu öğrendiğine göre, *cuendillar*ın değeri ne olursa olsun, o şeyin altı metre yakınında durmaktan bile hoşlanmıyordu, ama... "Pardon?" dedi.

Hepsi dönüp, önemli bir şeyi kesmiş gibi ona baktılar. *Yak beni! Onları zindan hücresinden çıkar, gece sona ermeden yaşamlarını yarım düzine kez kurtar, sonra da kalkıp sana lanet Aes Sedai kadar öfkeyle baksınlar! Eh, bana o zaman da teşekkür etmemişlerdi, değil mi? Sanırsın ki lanet bir Savunucu'nun kılıcını saplamasını engellememişim de, burnumu istenmediğim yere sokmuşum.* Yüksek sesle konuştuğunda ise tonu sakindi, "Bir soru sormamın mahzuru yoktur, değil mi? Hepiniz bu Aes Sedai... ah... işleri hakkında konuşup duruyorsunuz, ama kimse zahmet edip de bana tek şey söylemedi."

"Mat?" dedi Nynaeve uyarırcasına, örgüsünü çekerek, ama Moiraine, içinde yalnızca hafif bir sabırsızlık izi taşıyan sakin bir sesle, "Ne bilmek istiyorsun?" diye sordu.

"Bütün bunların nasıl olabildiğini bilmek istiyorum." Ses tonunu yumuşak tutmak istemişti, ama elinde olmadan, konuşurken yükseldi. "Tear Taşı düştü! Kehanet bunun, Ejderin Halkı gelene kadar gerçekleşmeyeceğini söylüyordu. Bu, lanet Ejderin Halkı'nın biz olduğumuz anlamına mı geliyor? Sen, ben, Lan ve birkaç yüz lanet Aiel mi?" Gece Muhafız'ı görmüştü; Lan ile Aiellerin arasında, kimin daha ölümcül olduğu konusunda fazla fark yok gibiydi. Rhuarc doğrulup ona bakınca telaşla ekledi, "Alı, affedersin, Rhuarc. Ağzımdan kaçtı."

"Belki," dedi Moiraine yavaşça. "Ben Be'lal'in Rand'ı öldürmesini engellemek için geldim. Tear Taşı'nın düşmesini beklememiştim. Belki öyleyizdir. Kehanetler olması gerektiği gibi gerçekleşti, bizim gerçekleşeceğini düşündüğümüz gibi değil."

Be'lal. Mat ürperdi. O ismi dün gece duymuştu, ama şimdi gün ışığında kulağına daha hoş gelmiyordu. Terkedilmişlerden birinin serbest olduğunu –ve Taş'ın içinde olduğunu– bilseydi asla buraya yaklaşmazdı.

Egwene, Nynaeve ve Elayne'e baktı. *Eh, en azından lanet bir fare gibi gelirdim, sağımda solumda beliren insanlara vurarak değil!* Sandar gün ışıdığında Taş'tan ayrılmıştı; haberi Guenna Ana'ya götürmek için, demişti, ama Mat üç kadının bakışlarından kaçmak için gittiğini düşünüyordu. Üçü, ona ne yapacaklarına tam olarak karar verememiş gibi görünüyorlardı.

Rhuarc boğazını temizledi. "Bir adam klan şefi olmak istediğinde Rhuidean'a, Jenn Aiellerin topraklarına, olmayan klanın topraklarına gitmelidir." Ağır ağır konuşmuş, yumuşak çizmelerinin altındaki kırmızı saçaklı ipek halıya doğru sık sık kaşlarını çatmıştı. Açıklamak istemediği bir şeyi açıklamaya çalışan bir adam gibi. "Bilge olmak isteyen kadınlar da bu yolculuğu yapar, ama damgaları, *eğer* damgalanırlarsa, aralarında sır olarak saklanır. Rhuidean'da seçilen adamlar, hayatta kalanlar, sol kollarında bir damgayla dönerler. Böyle."

Ceketinin ve gömleğinin kolunu arkaya itti, sol önkolunu gösterdi. Derisi, yüzündeki ve ellerindeki deriden çok daha beyazdı. Derisine işlenmiş şekil, sanki derinin bir parçasıymış gibi duran, koluna iki kez sarılan, Taş'ın üzerindeki sancakta dalgalananın aynı altın ve kızıl şekildi.

Aiel içini çekerek kol yenini indirdi. "Bu klan şefleri ve Bilge olmayanlar arasında söylenmeyen bir isimdir. Biz..." Boğazını yine temizledi, burada söyleyemiyordu.

"Aieller Ejderin Halkı." Moiraine alçak sesle konuşmuştu, ama sesinde, Mat'in ondan işittiğini hiç hatırlamadığı bir şaşkınlık vardı. "Bunu bilmiyordum."

"O zaman gerçekten oldu," dedi Mat. "Tıpkı Kehanetlerin söylediği gibi. Artık endişelenmeden yolumuza gidebiliriz." *Artık o lanet Boru'yu çalmak için Amyrlin'in bana ihtiyacı yok!*

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?" diye sordu Egwene. "Terkedilmişlerin serbest olduğunu anlamıyor musun?"

"Kara Ajahlardan bahsetmiyorum bile," diye ekledi Nynaeve sertçe.

"Biz yalnızca Amico ile Joiya'yı yakaladık. On bir tanesi kaçtı –ve nasıl kaçtıklarını bilmek istiyorum!– ve Işık bilir bilmediğimiz başka kaç kişi var."

"Evet," dedi Elayne, aynı ölçüde sert bir sesle. "Terkedilmişlerden biriyle yüzleşecek kadar güçlü olmayabilirim, ama Liandrin'in derisini yüzmek istiyorum!"

"Elbette," dedi Mat rahatça. "Elbette." *Bunlar çıldırmış mı? Kara Ajah ve Terkedilmiş kovalamak istiyorlar?* "Ben yalnızca en zor kısmı gerçekleşti demek istedim. Taş Ejder'in Halkı'nın karşısında düştü, Rand *Callandor*'u aldı ve Shai'tan öldü." Moiraine'in bakışları o kadar sertti ki, Mat bir an Taş'ın sarsıldığını sandı.

"Sus, seni aptal!" dedi Aes Sedai bıçak gibi bir sesle. "Karanlık Varlık'ın ismini söyleyerek dikkatini üzerine çekmek mi istiyorsun?"

"Ama o öldü!" diye itiraz etti Mat. "Rand onu öldürdü. Cesedi gördüm!" *Ve iğrenç bir kokusu vardı. Herhangi bir şeyin o kadar hızlı çürüyebileceğini hiç sanmazdım.*

"Demek 'cesedi' gördün," dedi Moiraine, ağzı çarpılarak. "Bir insan bedeni. Karanlık Varlık'ın değil, Mat."

Mat Egwene'e, diğer iki kadına baktı; onlar da kendisi kadar şaşkın görünüyordu. Rhuarc kazandığını sandığı, ama daha henüz savaşılmadığını öğrendiği bir savaşı düşünür gibiydi. "O zaman kimdi?" diye sordu Mat. "Moiraine, hafızamda bir arabaya ve atlarına yetecek büyüklükte delikler var, ama Ba'alzamon'un düşlerime girdiğini hatırlıyorum. Hatırlıyorum! Yak beni, nasıl unutabilirim, bilmiyorum! Ve yüzünden kalanları tanıdım."

"Ba'alzamon'u tanıdın," dedi Moiraine. "Ya da daha doğrusu, kendine Ba'alzamon diyen adamı. Karanlık Varlık hâlâ hayatta ve Shayol Ghul'de tutsak, ve Desen'in üzerine hâlâ Gölge düşüyor."

"Işık bizi korusun ve aydınlatsın," diye mırıldandı Elayne hafif bir sesle. "Sanmıştım ki... Terkedilmişlerin endişelenmemiz gereken en kötü şey olduğunu sanmıştım."

"Emin misin, Moiraine?" dedi Nynaeve. "Rand Karanlık Varlık'ı öldürdüğünden emindi... *emin.* Sen Ba'alzamon'un Karanlık Varlık olmadığını söylüyorsun. Anlamıyorum! Nasıl bu kadar emin olabilirsin? Ve o Karanlık Varlık değilse, kimdi?"

"En basit sebepten emin olabiliyorum, Nynaeve. Çürüme ne kadar çabuk olursa olsun, o bir insan cesediydi. Karanlık Varlık öldüğünde geriye bir insan bedeni bırakacağına inanabiliyor musun? Rand'ın öldürdüğü adam bir insandı. Belki serbest kalan ilk Terkedilmişti, belki de asla tamamen tutsak edilememişti. Hangisi olduğunu asla öğrenemeyebiliriz."

"Ben... kim olduğunu biliyor olabilirim." Egwene kararsızca kaş çatarak durdu. "En azından, bir ipucum olabilir. Verin bana Ba'alzamon ve Ishamael'den birlikte bahseden eski bir kitap sayfası göstermişti. Yüksek Lisan'daydı ve çok anlaşılmazdı, ama 'bir ismin arkasında gizli isim' kısmını hatırlıyorum. Belki Ba'alzamon Ishamael'di."

"Belki," dedi Moiraine. "Belki Ishamael'di. Ama öyleyse bile, on üçü arasında en az dokuzu hâlâ hayatta. Lanfear ve Sammael, Rahvin ve... Aaah! O dokuzunun en azından serbest olduğunu bilmek bile en önemli şey değil." Elini masanın üzerindeki siyah beyaz diskin üzerine koydu. "Mühürlerin üçü kırıldı. Yalnızca dördü kaldı. Dünya ile Karanlık Varlık'ın arasında yalnızca o dört mühür duruyor, ve onlar varken bile Karanlık Varlık bir şekilde dünyaya dokunuyor olabilir. Burada hangi savaş kazanılmış olursa olsun –savaş ya da çatışma– sonuncu olmaktan çok uzak."

Mat yüzlere kararlı bir ifade yerleşmesini izledi –Egwene, Nynaeve ve Elayne'in; yüzlerine ağır ağır, gönülsüzce, ama kararlıydılar– ve başını iki yana salladı. *Lanet kadınlar! Hepsi buna devam etmeye hazır, Kara Ajah kovalamaya devam edecekler, Terkedilmişlerle ve lanet Karanlık Varlık'la savaşacaklar. Eh, gelip onları bir kez daha çorba kazanından çıkaracağımı sanmasınlar. Sanmasınlar, o kadar.*

O söyleyecek bir şey bulmaya çalışırken yüksek, iki kanatlı kapılar-

dan biri itilip açıldı ve odaya asil duruşlu, uzun boylu, genç bir kadın girdi. Kaşlarının arasında altın bir uçan şahinin bulunduğu bir taç takmıştı. Siyah saçları beyaz omuzlarına dökülüyordu, en iyi ipekten kırmızı elbisesi o omuzları çıplak bırakmıştı, Mat'in hayranlık uyandırıcı olduğunu fark ettiği göğsünden geniş bir kısmı da. Kadın bir an o iri kara gözlerle Rhuarc'ı ilgiyle izledi; sonra serinkanlı bir azametle masadaki kadınlara döndü. Mat'i tamamen görmezden gelmişti.

"Mesaj taşımaya alışık değilim," diye bildirdi, ince elinde katlanmış bir parşömeni sallayarak.

"Peki sen kimsin, çocuğum?" diye sordu Moiraine.

Genç kadın sırtını biraz daha dikleştirdi, ki Mat bunun imkansız olduğunu düşünürdü. "Adım Berelain, Mayene Başı'yım." Parşömeni kibirli bir hareketle masaya, Moiraine'in önüne attı ve kapıya döndü.

"Bir dakika, çocuğum," dedi Moiraine, parşömeni açarak. "Bunu sana kim verdi? Ve mesaj taşımaya alışık değilsen neden getirdin?"

"Ben... bilmiyorum." Berelain kapıya bakarak durdu; sesi şaşkın çıkıyordu. "Kadın çok... etkileyiciydi." Silkelendi ve kendine gelmiş göründü. Bir an küçük bir gülümsemeyle Rhuarc'ı inceledi. "Sen bu Aiellerin lideri misin? Savaşınız uykumu böldü. Belki benimle yemek yemeni isterim. Yakın zamanda." Omzunun üzerinden Moiraine'e baktı. "Yenidendoğan Ejder'in Taş'ı ele geçirdiğini duydum. Lord Ejder'e, Mayene Başı'nın bu gece onunla yemek yiyeceğini bildirin." Ve odadan çıkıp gitti, Mat bunu tarif etmek için görkemli, tek kadınlık bir alay demekten başka bir yol düşünemiyordu.

"Kule'ye çömez olarak *onu* götürmek isterdim," dedi Egwene ve Elayne aynı anda, birbirlerinin yankısıymış gibi. Sonra ikisi de gergin gergin gülümsedi.

"Şunu dinleyin," dedi Moiraine "'Lews Therin benimdi, benimdir ve sonsuza dek benim olacak. Ben gelene kadar saklamanız için onu sizin sorumluluğunuz altına veriyorum.' Lanfear diye imzalanmış." Aes Sedai soğuk bakışlarını Mat'e çevirdi. "Ve sen bittiğini düşünmüştün, öyle mi?

Sen *ta'veren*sin, Mat, Desen'de çoğu kişiden daha önemli bir iplik ve Valere Borusu'nu çalan kişi. Senin için henüz hiçbir şey bitmedi."

Hepsi ona bakıyordu. Nynaeve hüzünle, Egwene onu daha önce hiç görmemiş gibi, Elayne başka birine dönüşmesini bekler gibi. Rhuarc'ın gözlerinde saygı vardı, ama her şey gözönüne alındığında Mat, olmamasını tercih ederdi.

"Eh, elbette," dedi onlara. *Yak beni!* "Anlıyorum." *Acaba Thom ne zaman yolculuk edebilecek kadar iyileşir? Kaçma zamanı. Belki Perrin de bizimle gelir.* "Bana güvenebilirsiniz."

Dışarıdan haykırışlar durmadan yükseliyordu. "Ejder! AlThor! Ejder! Al'Thor! Ejder! Al'Thor! Ejder!

Ve Taş'ın sakladığı Kılıç'ı onunkinden başka elin çekemeyeceği yazılmıştı, ve o çekti, elinde ateş gibiydi ve ihtişamı dünyayı kavurdu. Böylece başladı. Böylece onun Yeniden Doğuşunun şarkısını söylüyoruz. Böylece başlangıcın şarkısını söylüyoruz.

Do'in Toldara te, Son Çağın Şarkıları'ndan

Dokuzuncu Çeyrek: Ejder Efsanesi.

Dördüncü Çağ'da Taralan Şarkıhanımı Boanne tarafından bestelenmiştir.

SÖZLÜK

BU SÖZLÜKTEKİ TARİHLER ÜZERİNE BİR NOT. Dünyanın Kırılışı'ndan sonra üç tarih kayıt sistemi yaygınlaşmıştır. İlki Kırılış'tan Sonraki (KS) yılları kaydediyordu. Kırılış ve hemen ertesindeki yıllar neredeyse mutlak kaosla geçtiğinden ve bu takvim Kırılış'tan yüz sene sonra kullanılmaya başlandığından, başlangıç noktası gelişigüzel saptanmıştır. Trolloc Savaşları'nın sonunda pek çok kayıt kaybedilmişti, o kadar çok ki, eski sistemde hangi senede olduğu konusunda tartışmalar çıktı. Bu yüzden, Savaş'ın sonu ile başlayan ve dünyanın Trolloc tehdidinden kurtulmasını kutlayan yeni bir takvim düzenlendi. Bu ikinci takvim her şeyi Özgür Yıl (ÖY) olarak sayıyordu. Yüzyıl Savaşları'nın sebep olduğu kesinti, ölüm ve yıkımlardan sonra üçüncü bir takvim kullanılmaya başlandı. Şu anda Yeni Çağ (YÇ) takvimi kullanılmaktadır.

Aes Sedai (*Ayes Sedai*): Tek Güç'ü kullanan kişiler. Delilik Çağı'ndan bu yana, hayatta kalan yegane Aes Sedailer kadındır. Yaygın olarak güvensizlik duyulan ve korkulan, hattâ nefret edilen Aes Sedailerin, genellikle ulusların işlerine karıştığı düşünülür. Aynı zamanda, bu tür bağlantıların gizli tutulması gereken ülkelerde bile, Aes Sedai danışman bulundurmayan pek az hükümdar vardır. Tek Güç yönlendirmekle geçen yıllardan sonra Aes Sedailerin yaşları belli olmamaya başlar, öyle ki büyükanne olacak yaşta bir Aes Sedai, belki birkaç gri saç teli dışında, yaşlılık işareti göstermez. *Bkz.* Ajah; Amyrlin Makamı; Delilik Zamanı.

Afet: *Bkz.* Büyük Afet.

Agelmar; Jagad Evi'nden Lord Agelmar (*Agelmar; Cagad*): Fal Dara Lordu. İşareti koşan üç kızıl tilkidir.

Ağaçkatilleri: Aiellerin Cairhienlilere, dehşet ve tiksintiyle verdikleri isim.

Ağaçşarkıcısı: Ağaçlara şarkı söyleme ("Ağaçşarkısı" denir) yeteneği. Bu yetenekle onları iyileştirirler, büyümelerine, çiçek vermelerine yardım ederler ya da ağaca zarar vermeden tahtasından nesneler yaparlar. Bu şekilde yapılan nesnelere "şarkı söylenmiş ağaç" denir ve çok değerli sayılırlar. Ağaçşarkıcısı olan pek az Ogier kalmıştır; yetenek yok olmaktadır.

Aiel: Aiel Kıraçları'nın halkı. Sert ve zorludurlar. Öldürmeden önce yüzlerine peçe takarlar. Vahşi davrananlar için 'kara peçeli Aiel gibi davranmak' deyimi buradan çıkmıştır. Silahları varken ya da çıplak ellerinden başka hiçbir şeyleri yokken ölümcül savaşçılardır, ama asla kılıçlara dokunmazlar. Gaydacıları onları savaşa dans şarkılarıyla götürür ve savaşa "dans" ve "mızrak dansı" derler. *Bkz*. Aiel savaşçı toplulukları; Aiel Kıraçları.

Aiel Kıraçları: Dünyanın Omurgası'nın doğusunda, zorlu, engebeli, neredeyse susuz bir ülke. Aieller tarafından Üç Kat Topraklar denir. Oraya pek az dışarlıklı gitmeye cesaret edebilir. Bunun tek sebebi, orada doğmamış olanlar için su bulmanın neredeyse imkansız olması değil, aynı zamanda Aiellerin kendilerini tüm halklarla savaş halinde saymaları ve yabancıları hoş karşılamamalarıdır. Yalnızca çerçiler, âşıklar ve Tuatha'anların güvenle geçmesine izin verilir ve onlarla iletişim bile sınırlıdır. Kıraçlara ait harita bilinmemektedir.

Aiel Savaşı: (976-78 YÇ) Cairhienli Kral Laman Avendoraldera'yı kestirdiği zaman Aiellerden pek çok klan Dünyanın Omurgası'nı aştı. Cairhien şehrini ve başka pek çok şehir ve kasabayı yağmaladılar ve yaktılar, savaş Andor ve Tear'a kadar uzandı. Geleneksel görüşe göre Aieller sonunda Tar Valon'un önünde, Parlak Duvarlar Savaşı'nda altedildi, ama aslında Laman o savaşta öldürüldü ve geliş amaçlarını yerine getiren Aieller Omurga'yı aşarak geri döndüler. *Bkz*. Avendoraldera; Cairhien.

Aiel Savaşçı Toplulukları: Aiel savaşçılarının tamamı savaşçı topluluklarından birinin üyesidir, örn: Taş Köpekler (*Shae'en M'taal)*, Kızıl Kalkanlar *(Aethan Dor)* ya da Mızrağın Kızları *(Far Dareis Mai).* Her topluluğun kendi gelenekleri ve bazen özel görevleri vardır. Örneğin Kızıl Kalkanlar polis görevi görür. Taş Köpekler genellikle, savaş başladıktan sonra geri çekilmemeye yemin ederler ve bu yemini yerine getirmek için gerekirse son adamlarına dek ölürler. Aiel klanları –örneğin Goshien, Reyn, Shaarad ve Taardad Aielleri– sık sık kendi aralarında savaşır, ama aynı topluluğun üyeleri, klanları savaşsa bile birbirleriyle savaşmazlar. Böylece, açık savaş halinde olsalar bile klanlar arasında iletişim sağlanır. *Bkz.* Aiel; Aiel Kıraçları; *Far Dareis Mai.*

Ajah (*Acah*): Aes Sedailer içinde, Amyrlin Makamı dışında bütün Aes Sedalerin ait olduğu topluluklar. Renklerine göre ayrılır: Mavi, Kızıl, Beyaz, Yeşil, Kahverengi, Sarı ve Gri. Her biri Tek Güç kullanımı konusunda belli bir öğretiyi takip eder. Örneğin, Kırmızı Ajah'a ait biri tüm enerjisini Güç kullanmaya kalkışan erkekleri bulup ehlileştirmeye adar. Diğer yandan Kahverengi Ajah'a ait biri dünyevi işlerden vazgeçer ve kendini bilgi aramaya adar. Beyaz Ajah dünyadan kaçınır, dünyevi bilginin değerini inkar eder ve kendini felsefi sorulara ve gerçeğe adar. Yeşil Ajah (Trolloc Savaşları sırasında Savaş Ajah'ı deniyordu) Tarmon Gai'don geldiği zaman Dehşetlordları ile yüzleşmek için kendini hazır tutar. Karanlık Varlık'a hizmet eden bir Kara Ajah olduğu konusunda söylentiler vardır.

Alanna Mosvani: Yeşil Ajah'tan bir Aes Sedai.

al'Meara, Nynaeve (*al-Meera, Naynïiv*): Bir zamanlar Andor'un İki Nehir bölgesindeki Emond Meydanı köyünün Hikmet'i. Şimdi Kabuledilmişlerden biri.

al'Thor, Rand (*al-Tor, Rand*): Emond Meydanı'ndan gelen, *ta'veren*

olan bir genç. Yenidendoğan Ejder olduğu ilan edildi.

al'Vere, Egwene (*al'Veer, Egweyn*): Emond Meydanı'ndan gelen genç bir kadın. Şimdi Aes Sedai olmak üzere eğitim görüyor.

Amalasan, Guaire (Amalasan, Gueyr): *Bkz.* İkinci Ejder Savaşı.

Amyrlin Makamı (*Amirlin*): (1) Aes Sedailerin önderinin unvanı. Aes Sedailerin, yedi Ajah'ın her birinden üç temsilciden (örneğin Yeşil temsilci) oluşan en yüksek kurulu olan Kule Salonu tarafından ömür boyu hizmet vermek üzere seçilir. Amyrlin Makamı, en azından teorik olarak, Aes Sedailer arasındaki, neredeyse en yüce otoritedir. Bir kral veya kraliçeye denktir. Daha az resmi biçimde, kısaca Amyrlin de denir. (2) Aes Sedai önderinin oturduğu taht.

Anaiya: Mavi Ajah'tan bir Aes Sedai.

Angreal: Tek Güç'ü yönlendirebilen herkesin, yardımsız kullanılamayacak kadar çok Güç'ü kullanabilmesini sağlayan çok nadir bir nesne.

Âşık: Gezgin hikaye anlatıcısı, müzisyen, jonglör, akrobat ve tam teşekküllü eğlendirici. Rengarenk yamalı pelerinlerinden tanınır, daha çok köylerde ve küçük kasabalarda gösteri yaparlar.

Aviendha: Taardad Aielleri'nin Dokuz Vadi boyundan bir kadın; bir *Far Dareis Mai,* yani Mızrağın Kızı.

Aybara; Perrin: Emond Meydanı'ndan, eskiden demirci çırağı olan bir genç.

Ba'alzamon: Trolloc dilinde, "Karanlığın Yüreği". Trolloc dilinde Karanlık Varlık'ın adı olduğuna inanılmaktadır. *Bkz.* Karanlık Varlık; Trolloclar.

Bashere, Zarine (*Başiir, Zarin*): Saldaealı, Boru Avcısı genç bir kadın. Kendisine Faile (Feiil) olarak hitap edilmesini istiyor. Eski dilde

bu "atmaca" demektir.

Be'lal (Bilal): Terkedilmişlerden biri.

Bel Tine (*Bel Tayn*): Kışın bitişi, ilk ekinlerin filizlenmesi ve ilk kuzuların doğumunu kutlayan bahar festivali.

Beş Güç: Tek Güç değişik kısımlardan oluşur ve Tek Güç'ü yönlendirebilen her insan bazı kısımları diğerlerinden daha iyi kullanır. Bu kısımlar, onlar kullanılarak yapılabilenlere göre adlandırılır –Toprak, Hava (bazen Rüzgar da denir), Ateş, Su ve Ruh –ve bunlara Beş Güç denir. Tek Güç'ü kullanabilen herkes bunların bir ya da ikisini daha iyi kullanabilir ve diğerlerinde o kadar iyi değildir. Birkaç kişinin üçü üzerinde iyi kontrolü olabilir, ama Efsaneler Çağı'ndan bu yana kimse beş gücün hepsi üzerinde iyi kontrol elde edememiştir. O zaman bile bu oldukça nadirdi. Gücün derecesi bireyler arasında büyük ölçüde değişir, bu yüzden yönlendirebilen bazıları diğerlerinden daha güçlüdür. Tek Güç ile belli eylemleri yerine getirmek Beş Güç'ün bir ya da daha fazlasını gerektirir. Örneğin ateş yakmak ve kontrol etmek Ateş, hava durumuna etki etmek Hava ve Su, Şifa Su ve Ruh gerektirir. Ruh erkekler ile kadınlar arasında eşit ölçüde bulunsa da, Toprak ve/veya Ateş'e erkekler, Su ve/veya Hava'ya kadınlar arasında daha sık rastlanır. İstisnalar vardır, ama genellikle Toprak ve Ateş erkek Güç'leri, Hava ve Su kadın Güç'leri olarak kabul edilegelmiştir. Genellikle hiçbir yetenek diğerlerinden daha güçlü sayılmaz, ama Aes Sedailer arasında bir deyiş vardı: "Hiçbir kaya suyun ve rüzgarın yıpratmayacağı, hiçbir ateş suyun ya da rüzgarın söndürmeyeceği kadar güçlü değildir." Erkek Aes Sedailer arasında bulunabilecek, buna eş herhangi bir deyiş unutulmuştur.

Beyazpelerinler: *Bkz.* Işığın Evlatları.

Bornhald, Dain (*Bornhald, Deyin*): Işığın Evlatları'ndan bir subay, Tümentepe'deki Falme'de ölen Lord Kumandan Geofram Born-

hald'ın oğlu.

Büyük Afet: Kuzeyde, Karanlık Varlık tarafından tamamen yozlaştırılmış bir bölge. Trolloclar, Myrddraaller ve Karanlık Varlık'ın diğer yaratıklarının yaşadığı yer.

Büyük Oyun: *Bkz*. Daes Dae'mar.

Büyük Boru Avı: Valere Borusu'nun efsanevi aranışıyla ilgili hikayeler dizisi. Trolloc Savaşları'nın bitişiyle Yüzyıl Savaşları'nın başlangıcı arasında gerçekleşmiştir. Tamamen anlatılması günler sürer. *Bkz*. Valere Borusu.

Büyük Yılan: Zaman ve sonsuzluğun simgesi, Efsaneler Çağı'ndan önceden kalmadır, kendi kuyruğunu ısıran bir yılanla simgelenir. Aes Sedailer arasında Kabuledilmişliğe yükselen kadınlara Büyük Yılan şeklinde bir yüzük bahşedilir.

Byar, Jaret (*Bayar, Jeret*): Işığın Evlatları'ndan bir subay.

Caemlyn (*Keymlin*): Andor'un başkenti.

Cairhien (*Kayriyen*): Hem Dünyanın Omurgası boylarında yaşayan bir ulus, hem o ulusun başkenti. Şehir, başka şehirler ve kasabalarla birlikte Aiel Savaşı sırasında yakılmış ve talan edilmişti. Sonuç olarak Dünyanın Omurgası'nın yakınlarındaki tarım arazilerinin terk edilmesi, büyük miktarlarda tahıl ithal edilmesini gerektirdi. Kral Galldiran'ın suikaste kurban gitmesi (998 YÇ) , Güneş Tahtı'na kimin çıkacağı konusunda asil Evler arasında iç savaş çıkmasına sebep oldu. Bu tahıl nakliyatının kesilmesine ve açlığa yol açtı. Cairhien'in işareti mavi fonun altında doğan altın rengi, çok ışınlı güneştir.

Callandor: Kılıç Olmayan Kılıç, Dokunulamayan Kılıç. Tear Taşı'nda, Taşın Yüreği denen odada duran kristal kılıç. Yenidendoğan Ejder dışında kimse dokunamaz. Ejder Kehanetleri'ne göre Ejder'in Yeniden Doğumu ve Tarmon Gai'don'un yaklaşmasının en büyük

işaretlerinden biri Yenidendoğan Ejder'in *Callandor*'u almasıdır.

Cauthon, Matrim (Mat) (*Kouton, Metrim – Met*): İki Nehir'deki Emond Meydanı köyünden bir genç.

Cuendillar (*Kueyndeyar*): *Bkz.* Yürektaşı.

Çağın Deseni: Zaman Çarkı insan yaşamlarının ipliklerini belirli bir Çağın, o Çağın gerçekliğini oluşturacak Deseni'ne dokur; kısaca Desen olarak bilinir. *Bkz.* ta'veren.

Çekirge: Bir kurt.

Daes Dae'mar (Daes Deymar): Büyük Oyun, aynı zamanda Evler Oyunu olarak bilinir. Asil Evler tarafından avantaj kazanmak için yapılan entrikalar, planlar ve adam kullanmaya verilen isim. Gizliliğe, bir şey hedeflenir gibi görünüp başka bir şey amaçlamaya ve pek az görünür çabayla hedeflere ulaşılmasına büyük önem verilir.

Damodred, Lord Galadedrid: Elayne ve Gawyn'in yarım kan kardeşi. İşareti ucu aşağı bakan kanatlı, gümüş kılıçtır.

Dehşetlordları: Tek Güç kullanabilen erkek ve kadınlar arasında, Trolloc Savaşları sırasında Gölge'nin tarafına geçen ve Trolloc güçlerine komuta edenler. Zaman zaman, az eğitim görmüş kişiler tarafından Terkedilmişlerle karıştırılırlar.

Delilik Zamanı: Karanlık Varlık'ın karşı darbesinin Gerçek Kaynak'ın eril yarısını kirletmesinden sonra, erkek Aes Sedailerin delirip dünyayı Kırdığı yıllar. Bu dönemin süresi tam olarak bilinmemektedir, ama yüz yıl kadar sürdüğüne inanılır. Son erkek Aes Sedai öldükten sonra sona ermiştir. *Bkz.* Yüz Yoldaş; Gerçek Kaynak; Tek Güç.

Deniz Halkı: Daha doğru isimleri ile Atha'an Miere (Ataan miieyr).

Aryth (Arit) Okyanusu'ndaki ve Fırtınalar Denizi'ndeki adaların sakinleri. O adaların üzerinde pek az zaman harcarlar, hayatlarını gemilerde geçirirler. Deniz ticaretinin çoğu Deniz Halkı'nın gemileriyle yapılır.

Dokuzlar Konseyi: Illian'da, dokuz Lord'dan oluşan bir kurulun Kral'a danışmanlık etmesi gerekir, ama tarih boyunca Kral ile güç mücadelesine girişmiştir. Kral ve Dokuzlar Meclis ile de güç yarışı eder.

Dünyanın Omurgası: Yalnızca birkaç geçidi olan, Aiel Kıraçları'nı batıdaki topraklardan ayıran yüksek bir dağ sırası.

Dünyanın Kırılışı: Delilik Zamanı'nda, deliren ve bilinmeyen ölçüde Tek Güç kullanabilen erkek Aes Sedailer yeryüzünün görünüşünü değiştirdiler. Büyük depremlere sebep oldular, dağ sıralarını dümdüz ettiler, yeni dağlar yükselttiler, eskiden denizin olduğu yerde kuru topraklar çıkardılar, eskiden kuru toprak olanları okyanusun boğmasına sebep oldular. Dünyanın çoğu kısmı nüfusunu kaybetti ve hayatta kalanlar rüzgarın önündeki toz zerreleri gibi saçılmıştı. Bu yıkım hikayelerde, efsanelerde ve tarihte Dünyanın Kırılışı olarak bilinmektedir. *Bkz*. Delilik Zamanı; Yüz Yoldaş.

Düşgören: *Bkz*. Yeti.

Ehlileştirme: Aes Sedailer tarafından, Tek Güç'ü kullanabilen erkeklerin Kaynak ile bağlantılarını kesmektir. Bu gereklidir, çünkü yönlendirmeyi öğrenebilen her erkek *saidin*'in kirliliği yüzünden çıldıracak ve deliliği içinde Güç ile korkunç şeyler yapacaktır. Ehlileştirilen bir adam Gerçek Kaynak'ı hissetmeye devam eder, ama ona dokunamaz. Ehlileştirmeden önce başlayan delilik tedavi edilemez, ama durdurulabilir ve yeterince erken yapılırsa ölüm engellenebilir. *Bkz*. Tek Güç; kaynaktan kesme.

Eski Dil: Efsaneler Çağı'da konuşulan dil. Genellikle asillerin ve eğitimli kişilerin bu dili konuşmayı bilmesi beklenir, ama çoğu birkaç sözcükten fazlasını bilmez.

Ejder: Gölge Savaşı sırasında Lews Therin Telamon'un lakabı. Tüm Aes Sedaileri ele geçiren çılgınlığa kapılınca, Lews Therin kanından gelen herkesi, sevdiği herkesi öldürdü ve sonuç olarak Kardeşkatili lakabını kazandı. *Bkz.* Yenidendoğan Ejder.

Ejder Kehanetleri: Pek az bilinen ve nadiren bahsedilen, *Karaethon Döngüsü*'nde verilen Kehanetler Karanlık Varlık'ın bir kez daha özgür kalarak dünyaya dokunacağını söyler. Ve Lews Therin Telamon, Ejder, Dünyayı Kıran tekrar doğarak Tarmon Gai'don'u, Gölge'ye karşı Son Savaş'ı verecektir. *Bkz.* Ejder.

Elaida (*İlayda*): Kızıl Ajah'tan bir Aes Sedai. Önceden Andor Kraliçesi Morgase'e danışmanlık yapıyordu. Zaman Zaman Kehanet yetisine sahip olur.

Far Dareis Mai: Anlamı "Mızrağın Kızları". Aiellerin savaşçı topluluklarından biri. Diğerlerinin aksine yalnızca kadınları kabul eder. Toplulukta kalan bir kız evlenemez ya da hamileyken savaşamaz. Bir Kız'ın doğurduğu çocuk yetiştirilmek üzere, annesinin kim olduğu anlaşılmayacak şekilde başka bir kadına verilir. ("Hiçbir erkeğe ait olmayacaksın, hiçbir erkek ya da çocuk sana ait olmayacak. Mızrağın senin âşığın, çocuğun ve hayatındır.") Bu çocuklara çok değer verilir, çünkü bir Kız'ın doğurduğu çocuğun klanları birleştireceği, Aielleri Efsaneler Çağı'nda sahip oldukları büyüklüğe kavuşturacağı öngörülmüştür. *Bkz.* Aiel; Aiel Savaşçı Toplulukları.

Fersah: Yaklaşık beş kilometrelik uzunluk ölçüsü.

Gaidin: Sözcük anlamı "Savaş Kardeşi". Aes Sedailer tarafından Mu-

hafızlar için kullanılan unvan. *Bkz.* Muhafız.

Galad: *Bkz.* Damodred, Lord Galadedrid.

Gaul: Shaarad klanının Imran boyundan bir Aiel. Bir *Shae'n M'taal*, yani Taş Köpek.

Gecenin Kızı: *Bkz.* Lanfear.

Gerçek Kaynak: Evrenin itici gücü, Zaman Çarkı'nı çevirir. Birlikte ve aynı zamanda birbirlerine karşı çalışan eril yarı (*saidin*) ve dişil yarıya (*saidar*) bölünmüştür. *Saidin*'i yalnızca erkekler, *saidar*'ı yalnızca kadınlar kullanabilir. Delilik Zamanı'nın başlangıcında *saidin* Karanlık Varlık'ın dokunuşu sonucunda kirlenmiştir. *Bkz.* Tek Güç.

Gezginler: *Bkz.* Tuatha'an.

Gölge Savaşı: Aynı zamanda Güç Savaşı olarak bilinir ve Efsaneler Çağı'nı bitirmiştir. Karanlık Varlık'ın özgür kılınması teşebbüsünden kısa süre sonra başlamış, tüm dünyayı sarmıştır. Savaşın anılarının bile unutulduğu bir dünyada, savaşın her yanı yeniden keşfedilmiş, Karanlık Varlık'ın dünyaya dokunuşuyla çarpıtılmış, Tek Güç silah olarak kullanılmıştır. Savaş Karanlık Varlık'ın zindanına tekrar kapatılmasıyla sona ermiştir.

Gri Adam: Gölge'ye hizmet eden bir suikastçi olmak için ruhundan gönüllü olarak vazgeçen biri. Gri Adamların görünüşleri o kadar sıradandır ki insanın gözü onları fark etmeden kayar geçer. Gri Adamların büyük çoğunluğu erkektir, ama az sayıda kadın da vardır.

Güç Savaşı: *Bkz.* Gölge Savaşı.

Havaifişekçiler Loncası: Havaifişek yapma sırrını saklayan bir topluluk. Bu sırrı büyük kıskançlıkla korurlar, hattâ bu uğurda cinayet işlerler. Lonca, hükümdarlar ve bazen büyük lordlar için düzenlediği büyük havaifişek gösterileriyle ün yapmıştır. Daha önemsiz hava-

ifişekler başkalarına da satılabilir, ama içlerinde ne olduğunu öğrenmeye çalışmanın felaketle sonuçlanabileceği yolunda ciddi uyarılar yapılır. Lonca evi Tarabon'un başkenti Tanchico'dadır. Lonca Cairhien'de bir ev daha kurmuştur, ama artık aktif değildir.

Hikmet: Köylerde, Kadın Heyeti tarafından şifa, kehanet ve sağduyu gibi yetenekleri için seçilen bir kadın. Çok büyük bir sorumluluk ve yetke pozisyonudur. Genellikle Belediye Başkanı'na denk, hattâ bazı köylerde ondan üstün sayılır. Belediye Başkanı'nın aksine, ömür boyu hizmet etmek üzere seçilir ve bir Hikmet'in ölmeden görevden alınması çok nadir görülür. Geleneksel olarak neredeyse devamlı Belediye Başkanı ile anlaşmazlık halindedir. Başka ülkelerde Rehber, Şifacı, Bilge Kadın, Arayıcı ya da Bilge gibi başka isimlerle anılabilir.

Hizmetkarlar Salonu: Efsaneler Çağı'nda, Aes Sedailerin büyük toplantı salonu.

Hortlak: *Bkz*. Myrddraal.

Illian: Fırtınalar Denizi kıyısında büyük bir liman, aynı adı taşıyan ulusun başkenti.

Ishamael: Eski Dilde, "Umuda İhanet Eden". Terkedilmişlerden biri. Gölge Savaşı'nda Karanlık Varlık'a dönen Aes Sedailerin önderine verilen isim. Adamın gerçek adını unuttuğu söylenir. *Bkz*. Terkedilmişler.

Isır-beni: Çok küçük, neredeyse görünmez, ısırıcı bir böcek.

Işığın Evlatları: Karanlık Varlık'ın altedilmesine ve tüm Karanlıkdostlarının yok edilmesine adanmış, katı çileci kuralları olan bir topluluk. Yüzyıl Savaşları sırasında Lothair Mantelar (*Loteyr Mantilar*) tarafından, sayıları gittikçe artan Karanlıkdostlarını Işık'a döndürmek için kurulan topluluk, savaş sırasında tamamen askeri bir organizasyona dönüşmüştür. İnançları son derece katıdır, gerçeği ve doğruyu

yalnızca kendilerinin bildiğinden kesinlikle emindirler. Aes Sedailerden nefret ederler, onları ve onları destekleyenleri Karanlıkdostu sayarlar. Beyazpelerinler olarak bilinirler; işaretleri beyaz fon üzerinde güneş patlamasıdır. *Bkz*. Sorgucular.

Işığın Kalesi: Işığın Evlatları'nın, Amadicia'nın (Amadisya) başkenti Amador'daki büyük kalesi. Amadicia'nın bir kralı vardır, ama gerçekte her şeye Evlatlar hükmeder. *Bkz*. Işığın Evlatları.

İhtiyar Grim: *Bkz*. Karanlık Varlık.

İkinci Ejder Savaşı: Sahte Ejder Guaire Amalasan'a karşı verilen savaş (ÖY 939-43). Bu savaş sırasında Artur Tanreall Paendrag adlı, daha sonra Artur Şahinkanadı olarak bilinecek genç bir kral büyük önem kazandı.

Jain Uzakgezgini'nin Yolculukları: Ünlü bir Malkierli yazar ve seyyahın yolculuk hikayelerini ve gözlemlerini anlattığı iyi bilinen bir kitap. Kitap ilk kez 968 YÇ'de basıldı ve ondan sonra basılmaya devam etti. Jain Uzakgezgini Aiel Savaşı'ndan kısa süre sonra kayboldu ve öldüğüne inanılmaktadır.

Kabuledilmiş: Belli bir güç seviyesine ulaşan ve bazı sınavları geçen, Aes Sedai eğitimi gören genç kadınlar. Normalde çömezlikten Kabuledilmişliğe yükselmek beş, on sene alır. Kabuledilmişler çömezlere göre daha gevşek kurallara sahiptir, belli sınırlar içinde kendi çalışma alanlarını seçerler. Bir Kabuledilmiş Büyük Yılan yüzüğünü takma hakkına sahiptir, ama yalnızca sol elinin orta parmağına takabilir. Bir Kabuledilmiş Aes Sedailiğe yükseldiğinde Ajah'ını seçer, şal takma hakkını kazanır ve yüzüğünü dilediği parmağa takar, hattâ şartlar gerektirirse takmayabilir.

Kanun: Altı, dokuz ya da on iki telli bir müzik enstrümanı. Dizlerin

üzerinde yatay tutulur ve teller çekilerek çalınır.

Kandor: Sınırboyları'nda bir ülke. Kandor'un işareti açık yeşil fon üzerinde şahlanan kızıl bir attır.

Karaethon Döngüsü: *Bkz*. Ejder Kehanetleri.

Karanlığın Yüce Efendisi: Karanlıkdostlarının Karanlık Varlık için kullandıkları isim. Gerçek ismini kullanmanın küfür sayıldığına inanırlar.

Karanlıkköpekleri: *Bkz*. Vahşi Av.

Karanlık Varlık: Shai'tan için her yörede kullanılan en yaygın isim: kötülüğün kaynağı, Yaratıcı'nın antitezi. Yaratıcı yarafından Yaratım anında Shayol Ghul'deki bir zindana kapatılmıştır; onu zindandan kurtarma teşebbüsü Gölge Savaşı'na, *saidin*'in kirlenmesine, Dünyanın Kırılışı'na ve Efsaneler Çağı'nın sona ermesine yol açmıştır.

Karanlık Varlık'ın ismini telaffuz etmek: Karanlık Varlık'ın gerçek ismini (Shai'tan) söylemek dikkat çeker ve kaçınılmaz bir şekilde, en iyi durumda kötü talih, en kötü durumda felaket getirir. Bu yüzden pek çok örtmece isim kullanılır. Örn. Karanlık Varlık, Yalanların Babası, Kör Eden, Mezarın Efendisi, Gecenin Çobanı, Yürekbelası, Yürekdişi, İhtiyar Grim, Otyakan ve Yaprakkıran. Karanlıkdostları ona Karanlığın Yüce Efendisi der. Kötü talihe davet çıkaran biri için, "Karanlık Varlık'ın ismini telaffuz ediyor" denir.

Karanlıkdostları: Karanlık Varlık'ı takip eden ve o zindanından kurtulduğu zaman büyük güç ve ödüller, hattâ ölümsüzlük kazanacağını sanan kişiler.

Kaynak'tan kesme: Aes Sedailer tarafından, bir kadının yönlendirme yeteneğini yok etme eylemi. Kaynak'tan kesilen bir kadın Gerçek Kaynak'ı yine sezebilir, ama ona dokunamaz. Bu eylem o kadar az yapılmıştır ki, çömezlerin Kaynaktan kesilen kadınların isimlerini ve

suçlarını öğrenmeleri beklenir.

Kız-veliaht: Andor tahtının halefinin unvanı. Kraliçe'nin en büyük kızı tahtta annesinin yerini alır. Hayatta olan bir kız evlat yoksa, taht Kraliçe ile kan bağı olan en yakın kadın akrabaya kalır.

Kızıl Kalkanlar: *Bkz.* Aiel savaşçı toplulukları.

Laman (Leyman): Damodred Evi'nden Cairhien Kralı. Aiel Savaşı sırasında tahtını kaybetti. *Bkz.* Aiel Savaşı; *Avendoraldera.*

Lan; al'Lan Mandragoran (*al-Len Mandragoran*): Moiraine'e bağlı bir Muhafız. Taçsız Malkier Kralı, Dai Shan, ve hayatta kalan son Malkier lordu. *Bkz.* Muhafız; Moiraine; Malkier.

Lanfear (Lenfiyır): Eski Dil'de "Gecenin Kızı". Terkedilmişlerden biri, belki Ishamael'den sonra en güçlüsü. Diğer Terkedilmişlerin aksine ismini kendi seçmiştir. Lews Therin Telamon'a âşık olduğu, karısı Ilyena'dan nefret ettiği söylenir. *Bkz.* Terkedilmişler; Ejder.

Leane (Liani): Mavi Ajah'tan bir Aes Sedai, Vakanüvis. *Bkz.* Ajah; Vakanüvis.

Lews Therin Telamon; Lews Therin Kardeşkatili: *Bkz.* Ejder.

Liandrin: Tarabonlu, eskiden Kızıl Ajah'tan olan bir Aes Sedai. Şimdi Kara Ajah'tan olduğu biliniyor.

Malkier: Bir zamanlar Sınırboyları'nda olan, sonra Afet tarafından yutulan bir ulus. Malkier'in işareti uçmakta olan altın turnadır.

Manetheren (*Maneteren*): İkinci Akit'i yapan On Ulus'tan biri, aynı zamanda o ulusun başkenti. Hem şehir, hem de ulus Trolloc Savaşları sırasında tamamen yok oldu.

Masema: Aiellerden nefret eden bir Shienar askeri.

Mavi Ajah: *Bkz.* Ajah.

Mayene (Meyiin): Zenginliğini ve özgürlüğünü yağbalığı sürülerinin nerede olduğunu bilmesine borçlu olan, Fırtınalar Denizi kıyısında bir kent-devlet. Yağbalığı ekonomik önemlilikte Tear, Illian ve Tarabon'un zeytinlikleri ile yarışır. Neredeyse bütün lamba yağı yağbalığı ve zeytinden sağlanır. Mayene'in mevcut hükümdarı Mayene Başı Berelain'dir. Mayene Hükümdarları Artur Şahinkanadı'nın torunları olduklarını iddia eder. Mayene'in işareti uçmakta olan altın şahindir.

Merrilin, Thom (*Merrilin, Tom*): Bir zamanlar Kraliçe Morgase'in sevgilisi olan bir âşık.

Min: İnsanların çevresinde gördüğü halelerden ve imgelerden bazı şeyleri okuyabilen bir genç kadın.

Moiraine (*Muareyn*): Mavi Ajah'tan bir Aes Sedai. Damodred Evi'ne doğmuştur, ama taht sırasında yoktur. Cairhien Kraliyet Sarayı'nda yetiştirilmiştir.

Morgase (*Morgeyz*): Işığın Lütfuyla, Andor Kraliçesi, Diyarın Koruyucusu, Halkının Savunucusu, Trakand Evinin Yüksek Makamı. İşareti üç altın anahtardır. Trakand Evi'nin işareti gümüş bir anahtardır.

Muhafız: Bir Aes Sedai'ye bağlı bir savaşçı. Bağ Tek Güç ile ilgilidir ve adam bundan hızlı iyileşme, uzun süre yiyecek, su ve uyku olmadan dayanabilme, Karanlık Varlık'ın lekesini uzaktan hissedebilme gibi yetenekler kazanır. Muhafız hayatta kaldığı sürece bağlandığı Aes Sedai, adam ne kadar uzakta olsa da onun hayatta olup olmadığını, öldüğü ânı, ölüm şeklini anlar. Çoğu Ajah bir Aes Sedai'ye bağlı en az bir Muhafız olması gerektiğine inansa da, Kızıl Ajahlar hiçbir Muhafız ile bağ kurmaz, Yeşil Ajahlar ise bir Aes Sedai'nin dilediği kadar çok Muhafız ile bağ kurabileceğine inanır. Ahlaki açıdan Muhafız'ın bağa razı olması gerekir, ama adam gönülsüz olsa bile yapıldığı görülmüştür. Aes Sedailerin bağdan ne elde ettikleri, büyük bir özenle saklanan bir sırdır. *Bkz.* Aes Sedai.

Myrddraal (*Marddraal*): Karanlık Varlık'ın yaratıkları, Trollocların kumandanları. İnsanlar kullanılarak üretilen Trolloclar, insan özelliklerinin yüzeye çıktığı çarpık yaratıklardır, ama Trollocları yapan kötülük tarafından kirletilmiştir. Fiziksel olarak insanlara benzerler, ama gözleri yoktur. Aydınlıkta ve karanlıkta kartal gibi görebilirler. Karanlık Varlık'tan kaynaklanan belli özellikleri vardır, bakışlaryla felç etmek, gölge olan herhangi bir yerde yok olmak bunlardandır. Sahip oldukları bilinen pek az zayıflıktan biri, akan suyu aşma konusundaki gönülsüzlükleridir. Farklı yörelerde değişik isimlerle bilinirler. Örn: Yarı-insan, Gözsüz, Gölge-adam, Sinsi, Hortlak, Soluk.

Nedeal, Corianin: *Bkz*. Yetiler.

Niall, Pedron (Nayol, Peydron): Işığın Evlatları'nın Lord Kumandanı. *Bkz*. Işığın Evlatları.

Ogier (Ogeyr): (1) Uzun boyları (ortalama bir erkek yetişkin üç metredir), geniş burunları, uzun, tüylü kulaklarıyla bilinen insan olmayan bir ırk. *Yurt* denilen bölgelerde yaşarlar. Dünyanın Kırılışı'ndan sonra bu *yurtlardan* ayrılmaları (Ogierler tarafından Sürgün olarak anılır) Özlem denen şeyle sonuçlanmıştır; *yurdundan* fazla ayrı kalan bir Ogier hastalanır ve ölür. Kırılış'tan sonra büyük insan şehirlerini inşa eden harika inşaatçılar olarak bilinirler. Sürgün sırasında öğrendikleri taş işçiliğini, *yurdun* ağaçlarına, özellikle de yüksek Büyük Ağaçlara bakmak kadar önemli olmayan bir iş sayarlar. İnsanlar tarafından pek bilinmezler ve pek çok kişi Ogierlerin efsane olduğuna inanır. Barışçıl ve zor öfkelenen bir halk olarak bilinirler, ama bazı eski hikayeler Trolloc Savaşları'nda insanların yanında savaştıklarını anlatır. Amansız düşmanlar olarak bilinirler. Bilgiye âşıktırlar, kitapları ve hikayeleri insanların unuttuğu bilgileri taşır. Ortalama Ogier ömrü insan ömrünün üç, dört katıdır. (2) Bu insan olmayan ırktan bir

birey. *Bkz.* Dünyanın Kırılışı; *yurt;* ağaç şarkıcısı.

Ordeith (Ordiit): Eski Dil'de "Tahtakurdu." Işığın Evlatları'nın Lord Kumandanına danışmanlık eden adamın kendine taktığı isim.

Rhuarc (Raurk): Bir Aiel, Taardar Aiellerinin klan şefi.

Rogosh Kartalgözü: Bazı eski hikayelerde bahsi geçen efsanevi kahraman.

Ruhsuz: *Bkz.* Gri Adam.

Sa'angreal: Bir bireyin aksi halde mümkün ya da güvenli olmayacak kadar çok Güç yönlendirmesini sağlayan, son derece nadir bir nesne. *Sa'angreal angreal*'e benzer, ama daha güçlüdür. Bir *angreal* kullanılarak yönlendirilebilen Güç miktarı *angreal* kullanılmadan yönlendirilebilen Güç miktarından ne kadar fazlaysa, *sa'angreal* kullanılarak yönlendirilebilen Güç miktarı *angreal* kullanılarak yönlendirilebilen Güç miktarından o kadar fazladır. Efsaneler Çağı'nın andaçlarıdır ve nasıl yapıldıkları artık bilinmemektedir. Yalnızca bir avuç *sa'angreal* kalmıştır ve sayıları *angreal*lerden çok daha azdır.

Sahte Ejder: Zaman zaman Yenidendoğan Ejder olduğunu iddia eden adamlar çıkar ve bazen içlerinden biri öyle çok takipçi kazanır ki, altedilmesi için bir ordu gönderilmesi gerekir Bazıları pek çok ulusu karıştıran savaşlar başlatmıştır. Yüzyıllar içinde, çoğu Tek Güç'ü yönlendiremeyen adamlar olmuşlar, ama pek azı Tek Güç'ü kullanabilmiştir. Ama hepsi, Ejderin Yeniden Doğuşu ile ilgili Kehanetleri gerçekleştiremeden ya ortadan kaybolmuş, ya yakalanmış ya da öldürülmüştür. Bu adamlara sahte Ejder denir. Yönlendirebilen sahte Ejderlerin arasında Raolin Karanlıkbelası (335-36 KS), Yurian Taşyay (yaklaşık 1300-1308 KS), Davian (ÖY 351), Guaire Amalasan (ÖZ 939-43) ve Logain (997 YÇ) vardır. *Bkz.* Yenidendoğan Ejder.

Saidar; saidin: *Bkz.* Gerçek Kaynak.

Seanchan (Şovnçan): (1) Artur Şahinkanadı'nın Aryth Okyanusu'nun karşısına gönderdiği ordulardan kalanlar. (2) Seanchanların geldiği ülke.

Selene (Siliin): Lanfear isimli Terkedilmiş'in kullandığı isim.

Sınırboyları: Büyük Afet'in sınırında bulunan uluslar: Saldaea, Arafel, Kandor ve Shienar.

Shadar Logoth (*Şadar Logot*): Trolloc Savaşları sırasında terk edilmiş ve o zamandan bu yana kaçınılan bir şehir. Kirli bir yerdir ve oradan alınan tek bir çakıltaşı bile güvenli değildir.

Shai'tan (*Şeytan*): *Bkz.* Karanlık Varlık.

Shayol Ghul (*Şeyol Gul*): Harap Topraklar'da bir dağ, Karanlık Varlık'ın zindanının olduğu yer.

Sheriam (*Şeriam*): Mavi Ajah'tan bir Aes Sedai. Beyaz Kule'nin Çömezler Sorumlusu.

Sorgucular: Işığın Evlatları içinde bir topluluk. Anlaşmazlıklarda gerçeği aramak ve Karanlıkdostlarını ortaya çıkarmak için yemin ederler. Gerçek ve Işık arayışlarında genel-asıl sorgu yöntemleri işkencedir; normal yaklaşımları, gerçeği zaten bildikleri ve kurbanın itiraf etmesi için çabaladıkları yönündedir. Sorgucular kendilerine Işığın Eli, gerçeği arayan El derler ve zaman zaman Evlatlar'dan ve Evlatlar'a komuta eden Kutsanmışlar Kurulu'ndan tamamen ayrıymış gibi davranırlar. Sorgucuların başı, Kutsanmışlar Kurulu'nda da görev yapan Yüksek Sorgucu'dur. Simgeleri kan kırmızısı, ucu kıvrık çoban asasıdır.

Siuan Sanche (Suon Sançe): Tearlı bir balıkçının kızıydı ve Tear kanunları uyarınca, yönlendirme potansiyelinin olduğunun anlaşıldığı günden sonraki ikinci günbatımından önce Tar Valon'a giden bir ge-

miye konuldu. Mavi Ajah'tandı. 998 YÇ'de Amyrlin Makamlığına terfi etti.

Şahinkanadı, Artur: Dünyanın Omurgası'nın batısındaki bütün ülkeleri ve Aiel Kıraçları'nın doğusundaki bazılarını birleştiren efsanevi kral (ÖY 943-94 arasında hükmetmiştir). Aryth Okyanusu'nun ötesine bile ordu göndermiştir (ÖY 992), ama onun ölümünden sonra bu ordu ile iletişim kaybedilmiştir. Ölümü Yüzyıl Savaşı'na yol açmıştır. İşareti uçmakta olan altın şahindir. *Bkz.* Yüzyıl Savaşları.

Şarkı söylenmiş ağaç: *Bkz.* Ağaçşarkıcısı.

Ta'maral'ailen (*tamaralaylen*): Eski Dil'de, "Kader Ağı." Çağın Deseni'nde, *ta'veren* olan bir ya da birden fazla kişinin çevresinde oluşan büyük değişim. *Bkz.* Çağın Deseni; *ta'veren.*

Tanreall, Artur Paendrag (*Tanreal, Artur Peyndrag*): *Bkz.* Şahinkanadı, Artur.

Tarmon Gai'don: Son Savaş. *Bkz.* Ejder Kehanetleri; Valere Borusu.

Tar Valon'un Alevi: Tar Valon'un, Amyrlin Makamı'nın ve Aes Sedailerin simgesi. Stilize bir alev şeklindedir; ucu yukarıya bakan tek bir gözyaşı damlası.

Ta'veren: Zaman Çarkı'nın çevresine başka, belki tüm yaşam-ipliklerini ördüğü ve bir Kader Ağı oluşturduğu kişi. *Bkz.* Çağın Deseni.

Taş Köpekler: *Bkz.* Aiel savaşçı toplulukları.

Tear'ın Yüksek Lordları: Yüksek Lordlar kurul görevi görerek, kral ya da kraliçesi olmayan Tear ulusuna hükmederler. Sayıları sabit değildir, yıllar içinde yirmi ile altmış arasında değişmiştir. Daha önemsiz Tear lordlan olan Toprağın Lordları ile karıştırılmamalıdır.

Terkedilmişler: Bilinen en güçlü erkek Aes Sedai'nin, dolayısıyla

bilinen en güçlü insanların on üçüne verilen ad. Ölümsüzlük vaadine karşılık Gölge Savaşı sırasında Gölge'nin tarafına geçmişlerdir. Efsanelere ve kalan kayıtlara göre, Karanlık Varlık'ın zindanı yeniden mühürlenirken onunla beraber tutsak edilmiştir. İsimleri –örneğin Lanfear, Be'lal, Sammael, Asmodean, Rahvin ve Ishamael –hâlâ çocukları korkutmak için kullanılmaktadır.

Tear Taşı: Gözyaşı'nı koruyan kale. Delilik Zamanı'ndan sonra inşa edilen ilk kalelerden olduğu, Tek Güç kullanılarak yapıldığı söylenir. Sayısız kez kuşatılmış ve saldırıya uğramıştır, ama bu teşebbüsler hiç başarılı olmamıştır. Ejder Kehanetleri'nde Taş'tan iki kez bahsedilir. Birinde Ejderin Halkı gelene kadar Taş'ın hiç düşmeyeceği söylenir. İkincisinde, Ejder'in eli Dokunulamayan Kılıcı, *Callandor*'u çekene kadar Taş'ın düşmeyeceği söylenir. Bazıları Yüksek Lordların Tek Güç'ü sevmemesinin ve Tear'da yönlendirmenin kanunla yasaklanmış olmasının ardında bu Kehanetlerin yattığına inanır. Bu sevgisizliğe rağmen Taş'ta saklanan *an'greal* ve *ter'angreal* koleksiyonu Beyaz Kule'nin koleksiyonu ile yarışır. Bazıları bu koleksiyonun, *Callandor*'a sahip olmanın sebep olduğu ihtişamı azaltmak için toplandığını söyler.

Tek Güç: Gerçek Kaynak'tan çekilen güç. İnsanların büyük çoğunluğu Tek Güç'ü yönlendirme yeteneğinden tamamen yoksundurlar. Pek az kişiye yönlendirme öğretilebilir ve daha da azında bu yetenek doğuştan vardır. Bu azınlığa öğretilmesine gerek yoktur; isteseler de, istemeseler de, belki de ne yaptıklarını fark etmeden Gerçek Kaynak'a dokunacak, Güç'ü yönlendireceklerdir. Bu doğuştan yetenek genellikle ergenlik çağının sonlarında ya da gençlikte kendini gösterir. Kontrol öğretilmezse ya da kendiliğinden öğrenilmezse (bu çok zordur ve başarı oranı yalnızca dörtte birdir) ölüm kaçınılmazdır. Delilik zamanından bu yana zaman içinde tamamen çıldırmadan

Güç'ü yönlendirebilen erkek çıkmamıştır; bir derece kontrol elde etmişse bile, hastanın canlı canlı çürümesine sebep olan bir hastalıktan ölür –bu hastalık, delilik gibi Karanlık Varlık'ın *saidin*'i kirletmesinden kaynaklanır. Bir kadın için, Güç'ün kontrol edilememesinden kaynaklanan ölüm daha az korkunçtur, ama yine de ölümdür. Aes Sedailer hem Aes Sedailerin sayısını artırmak, hem de ölümden kurtarmak için bu yetenekle doğan kızları ararlar. Erkekleri ise zaman içinde delirerek Güç ile korkunç şeyler yapmamaları için ararlar. *Bkz.* Aes Sedai; yönlendirmek; Beş Güç; Delilik Zamanı, Gerçek Kaynak.

Tear: Fırtınalar Denizi'nde bir ulus. Aynı zamanda o ulusun başkenti, büyük bir liman. Gözyaşı'nın işareti kırmızı ve altın rengi fon üzerinde üç beyaz hilaldir. *Bkz.* Tear Taşı.

Telamon, Lews Therin (*Telamon, Luuz Terin*): *Bkz.* Ejder.

Tel'aran'rhiod (Teleyranriod): Eski Dil'de, "Görünmeyen Dünya" ya da "Düşler Dünyası". Eskilerin olası tüm diğer dünyalara nüfuz ettiği, o dünyaları çevrelediğine inandığı, düşlerde kısa bakışlar atılabilen bir dünya. Başka rüyaların aksine Düşler Dünyası'nda olanlar gerçektir; orada alınan bir yara uyanışta hâlâ var olacaktır ve orada ölen biri uyanamaz.

Tigraine (*Tigreyn*): Andor'un Kız-Veliahtı olarak Taringail Damodred ile evlendi ve oğlu Galadedrid'i doğurdu. YÇ 972'de yok olması ve kısa süre sonra kardeşi Luc'un Afet'te kaybolması Andor'da Tahta Çıkma mücadelesini başlattı ve Cairhien'de, daha sonra Aiel Savaşı'na sebep olacak gelişmeleri başlattı. Simgesi dikenli bir beyaz gül sapını tutan kadın elidir.

Ter'angreal: Tek Güç Kullanan, Efsaneler Çağı'ndan andaçlar. *Angreal* ve *sa'angreal*lerin aksine her *ter'angreal* belli bir işi yapması için yaratılmıştı. Örneğin bir *ter'angreal* yeminleri bağlayıcı kılmak için

yapılmıştır. Bazı *ter'angreal*ler Aes Sedailer tarafından kullanılır, ama başka pek çok *ter'angreal*ın hangi amaçla yapıldığı bilinmemektedir. Bazıları, onları kullanan kadınları öldürür ya da yönlendirme yeteneklerini yok eder. *Bkz.* sa'angreal.

Trakand Evi'nden Elayne (*İleyn*): Kraliçe Morgase'in kızı, Andor Tahtı'nın kız-veliahtı. Şimdi Aes Sedai eğitimi görmektedir. İşareti altın zambaktır.

Trakand Evi'nden Gawyn (*Gevin*): Kraliçe Morgase'in oğlu, Elayne'in ağabeyi, Elayne tahta çıktığı zaman Kılıcın İlk Prensi olacak kişi. İşareti beyaz yabandomuzudur.

Trolloc Savaşları: Yaklaşık KS 1000'de başlayan ve üç yüzyıldan fazla süren, bu sürede Trollocların dünyayı yakıp yıktığı bir savaş dizisi. Zaman içinde Trolloclar öldürüldü ya da Büyük Afet'e sürüldü, ama bazı uluslar yok oldu ve başkaları nüfuslarının çoğunu kaybetti. O zamana ait kayıtlar bölük pörçüktür.

Trolloclar (*Tralloklar*): Gölge Savaşı esnasında yaratılan, Karanlık Varlık'ın yaratıkları. Çok iri yapılı, son derece vahşi hayvan-insan melezidirler. Kabile benzeri çetelere bölünmüşlerdir ve Dha'vol, Dhai'mon, Ko'bal kabileleri önde gelir. Haşin doğalara sahiptirler ve öldürme zevki için öldürürler. Son derece hilekardırlar ve korkuyla güdülenmedikleri sürece güvenilmezler.

Tuatha'an (*Tuataan*). Tenekeciler ve Gezginler olarak da bilinen göçebe halk. Parlak renklere boyanmış arabalarda yaşarlar ve Yaprağın Yolu dedikleri pasifist bir felsefeleri vardır. Tenekecilerin onardığı şeyler genellikle yenilerinden iyi olur. Aiel Kıraçları'ndan geçebilen nadir insanlardandır, çünkü Aieller onlarla asla iletişim kurmaz.

Umuda İhanet Eden: *Bkz.* Ishamael.

Üç Yemin: Aes Sedailiğe terfi eden Kabuledilmişlerin ettiği yeminler. Yemin Çubuğu'nu, yani yeminleri bağlayıcı kılan bir *ter'angreal*i tutarak edilirler. Bu yeminler şunlardır: (1) Gerçek olmayan söz söylememek. (2) Bir insanın bir diğerini öldürmekte kullanabileceği bir silah yapmamak. (3) Gölgedölleri haricinde kimseye karşı, son çare olarak kendisinin, Muhafızının ya da bir başka Aes Sedai'nin hayatını savunmak amacı dışında Tek Güç'ü silah olarak kullanmamak. Bu yeminler eskiden gerekli değildi, ama Kırılış'ın öncesi ve sonrasındaki bazı olaylar gerekli kıldı. İlk kullanılan ikinci yemindi ve Güç Savaşı'na tepki olarak doğdu. Bazen dikkatli konuşularak ilk yeminin bağlayıcılığından kaçınılmaktadır. Son ikisinin asla çiğnenemez olduğuna inanılır.

Vahşi Av: Çok kişi Karanlık Varlık'ın (Tear, Illian, Murandy, Altara ve Ghealdan'da sık sık Grim ya da İhtiyar Grim denilir) geceleri "kara köpekler" ya da Karanlıkköpekleri ile at sürdüğüne ve ruh avladığına inanır. Buna Vahşi Av denir. Yağmur Karanlıkköpeklerini uzak tutabilir, ama bir iz buldukları zaman meydan okunup altedilmezlerse kurbanın ölümü kaçınılmazdır. Bir Vahşi Av'ın geçişini görmenin, ya gören ya da görenin sevdiği biri için hemen ölüm anlamına geldiğine inanılır.

Vakanüvis: Aes Sedailer arasında, yetke sırasında Amyrlin Makamı'ndan sonra gelir. Aynı zamanda Amyrlin'in sekreterliğini yapar. Kule Salonu tarafından ömür boyu hizmet etmek üzere seçilir ve genellikle Amyrlin'le aynı Ajah'tan gelir. *Bkz*. Amyrlin Makamı; Ajah.

Valere Borusu: (*Valer*): Büyük Boru Avı'nın efsanevi nesnesi. Boru'nun Gölge'ye karşı savaşmak üzere ölü kahramanları geri çağıracağına inanılır.

Verin Mathwin: Kahverengi Ajah'tan bir Aes Sedai.

Yabani: Tek Güç yönlendirmeyi kendi kendine öğrenmiş, kriz anından kurtularak hayatta kalmış kadın. Bu tür kadınlar genellikle ne yaptıklarını anlamaya karşı sınırlar koyar, ama bunlar yıkılabilirse yabaniler en güçlü yönlendirenlerden olur. Terim genellikle horgörüyle kullanılır.

Yarı-insan: *Bkz.* Myrddraal.

Yazortası: Yaz ortasında kutlanan bir bayram günü ve festival. Dünyanın pek çok kısmında kutlanır.

Yenidendoğan Ejder: Kehanetlere ve efsanelere göre, insanoğlunun en büyük ihtiyaç anında, dünyayı kurtarmak için Ejder yeniden doğacaktır. Bu insanların can atarak beklediği bir şey değildir, çünkü kehanetler Yenidendoğan Ejder'in yeni bir dünyanın kırılışı getireceğini söyler. Aynı zamanda, ölümünün üzerinden üç bin yıl geçmiş olmasına rağmen Lews Therin Kardeşkatili, Ejder ismi hâlâ insanları ürpertmektedir. *Bkz.* Ejder, sahte Ejder; Ejder Kehanetleri.

Yetiler: Tek Güç'ün belli alanlarda kullanılan yetenekleri. Bunlar arasında en yaygın bilineni Şifa'dır. Yolculuk, yani insanın kendini bir yerden diğerine aradaki mesafeyi aşmadan götürebilmesi yeteneği unutulmuştur. Kehanet (gelecekteki olayları genel olarak bilebilme) yeteneği ancak nadiren bulunur. Uzun zaman önce kaybedildiği sanılan bir Yeti de Düşgörmedir. Bu Yeti Düşgören'in düşlerini yorumlayarak gelecekteki olayları Kehanet'in gösterdiğinden daha detaylı bilebilme yeteneğini de içerir. Bazı Düşgörenler *Tel'aran'rhiod*'a, Düşler Dünyası'na, hattâ (inanışa göre) başka insanların düşlerine girebilir. Bilinen son Düşgören 526 YÇ'de ölen Corianin Nedeal'di.

Yönlendirme: (fiil) Tek Güç'ün akışını kontrol etme işi. *Bkz.* Tek Güç.

Yurt: Bir Ogier yerleşim yeri. Dünyanın Kırılışı'ndan bu yana çok

yurt terk edilmiştir. Artık anlaşılmayan bir şekilde korunmaktadırlar, öyle ki içlerinde hiçbir Aes Sedai Tek Güç'ü yönlendiremez, hattâ Gerçek Kaynak'ın varlığını hissedemez. *Yurdun* dışında Tek Güç kullanma girişimlerinin, sınırlarının içinde etkisi yoktur. Zorlanmadıkları sürece hiçbir Trolloc yurda girmez ve bir Myrddraal bile büyük ihtiyaç içindeyse girer ve bunu büyük bir gönülsüzlükle yapar. Kendilerini gerçekten adayan Karanlıkdostları bile bir yurdun içinde rahatsızlık hissederler.

Yürektaşı: Efsaneler Çağı'ndan yaratılan zarar verilemez bir madde. Onu kırmaya yöneltilen her tür gücü emer ve daha güçlü olur. Başka bir ismi *cuendillar*dır.

Yüz Yoldaş: Lews Therin Telamon önderliğinde Gölge Savaşı'nı sona erdiren, Karanlık Varlık'ı zindanına kapatan nihai darbeyi indiren, Efsaneler Çağı'nın en güçlü yüz erkek Aes Sedaisi. Karanlık Varlık'ın karşı darbesi *saidin*'i kirletti; Yüz Yoldaş çıldırdı ve Dünyanın Kırılışı'nı başlattı. *Bkz.* Delilik Zamanı; Dünyanın Kırılışı; Gerçek Kaynak; Tek Güç.

Yüzyıl Savaşı: İttifakların devamlı değiştiği, birbirine girmiş bir dizi savaş. Artur Şahinkanadı'nın ölümü üzerine ve onun imparatorluğunun paylaşılması için başlamıştır. ÖY 994'ten ÖY 1117'ye kadar sürmüştür. Savaş yüzünden Aryth Okyanusu ile Aiel Kıraçları, Fırtınalar Denizi ile Büyük Afet arasındaki topraklar nüfusunun çoğunu kaybetmiştir. Yıkım o kadar büyük olmuştur ki, o zamana ait pek az kayıt kalmıştır. Artur Şahinkanadı'nın imparatorluğu paramparça olmuş, bugünkü uluslar oluşmuştur. Artur Şahinkanadı'ndan kalan nesneler olan *angreal*'lerin nasıl yapıldığı artık bilinmemektedir. Pek azı sağlam kalmıştır. *Bkz. sa'angreal; ter'angreal.*

Zaman Çarkı: Zaman yedi çubuklu bir tekerlektir ve her çubuk bir

Çağ'dır. Çark dönerken Çağlar gelir ve geçer, her biri unutularak efsaneye, sonra mite dönüşen anılar bırakır ve o Çağ yeniden geldiğinde çoktan unutulmuştur. Belirli bir Çağın Deseni, o Çağ'ın geldiği her seferde biraz değişik olur ve her seferinde büyük değişimlere açıktır.